Jennifer Hillier

CE FACEM PE ÎNTUNERIC

JENNIFER HILLIER

CE FACEM PE ÎNTUNERIC

Original: *Things We Do in the Dark* (2022)

Traducere din limba engleză de:
MONICA GRECU

virtual-project.eu

2023

PARTEA I

Poate ucide cu un zâmbet, poate răni cu privirea!

Billy Joel

Capitolul 1

Există cu siguranță un moment și un loc potrivit pentru afișarea sfârcurilor prin haine, dar bancheta din spate a unei mașini de poliție din Seattle cu siguranță nu se califică.

Paris Peralta nu s-a gândit să ia un pulover înainte de a fi arestată, așa că poartă doar un maiou pătat de sânge. Până la urmă, suntem în iulie. Dar aerul condiționat este dat la maximum, iar ea se simte înfrigurată și expusă. Cu încheieturile încătușate, tot ce poate face este să își împreuneze mâinile și să își țină brațele în sus pentru a-și acoperi sânii. Pare că se roagă.

Dar nu se roagă. E mult prea târziu pentru asta.

Fruntea îi pulsează sub plasturele pe care unul dintre paramedic! i l-a pus înainte de a o urca în mașina de poliție. Probabil că s-a lovit de marginea căzii de baie aseară, dar nu-și amintește să se fi împiedicat sau să fi căzut. Își amintește doar de soțul ei, întins într-o cadă plină de sânge, și de țipetele care au trezit-o în această dimineață.

Polițista blondă cu coadă de cal de la volan se uită din nou la Paris în oglinda retrovizoare. De când Jimmy a semnat un contract de *streaming* cu Quan, noul concurent al Netflix, în urmă cu șase luni, oamenii se holbează mult la ea. Paris urăște asta. Când ea și Jimmy s-au căsătorit, se aștepta să ducă o viață liniștită alături de un comediant pensionar. Asta e înțelegerea pe care au făcut-o, asta e căsnicia la care s-a înhămat. Dar apoi Jimmy s-a răzgândit și a renunțat la pensie, iar ăsta a fost cel mai rău lucru pe care i l-ar fi putut face.

Iar acum e mort.

Detectiva a stat tot timpul cu ochii pe ea pe bancheta din spate, privirea

ei trecând de la drum la oglinda retrovizoare la fiecare câteva minute. Paris își poate da seama deja că femeia crede că ea e criminala. Mă rog, situația arăta rău. Era atât de mult sânge, iar când detectiva a ajuns la fața locului, în dormitor erau deja trei agenți care își îndreptau armele direct spre Paris prin ușa de la baie. Curând, patru perechi de ochi se holbau la ea ca și cum ar fi făcut ceva îngrozitor. Nimeni nu părea să clipească sau să respire, inclusiv ea.

— Doamnă Peralta, vă rog să lăsați arma jos, spusese detectiva. Vocea ei era calmă și directă, în timp ce își scotea pistolul din toc. Și apoi să ieșiți din baie încet, cu mâinile sus.

„Dar n-am nicio armă”, s-a gândit Paris. Era a doua oară când cineva îi spunea să facă asta și, la fel ca înainte, nu avea sens. „Ce armă?”

Apoi, ochii detectivei s-au îndreptat în jos. Paris i-a urmărit privirea și a fost șocată să descopere că încă avea în mână briciul lui Jimmy. Și nu doar că îl avea, ci îl ținea strâns în mâna dreaptă, cu degetele încleștate în jurul mânerului, cu articulațiile albite. L-a ridicat în sus, privindu-l cu uimire în timp ce îl întorcea de pe o parte pe alta în mână. Agenților de poliție nu le-a plăcut asta, iar detectiva și-a repetat din nou cererea pe un ton mai tare și mai poruncitor decât înainte.

Totul era atât de absurd. Toată lumea exagera. Paris nu avea o armă în mână. Era doar un instrument de ras, unul dintre cele câteva brice pe care le avea Jimmy, pentru că soțul ei era un tip de modă veche căruia îi plăceau bărbieritul drept, casetele și telefoanele fixe. Nici măcar nu mai avea voie să folosească bricele. Tremurul din ce în ce mai accentuat al mâinii le făcea periculoase.

Atunci de ce naiba mai ținea Paris încă în mână briciul cu mâner de abanos pe care îl cumpărase Jimmy din Germania cu zeci de ani în urmă?

Totul s-a întâmplat cu încetinitorul. În timp ce detectiva continua să vorbească, Paris a privit din nou sângele împrăștiat pe podeaua albă de marmură, diluat spre roz de la amestecul cu apa din baie. Era sângele lui Jimmy și știa că, dacă s-ar fi întors, și-ar fi văzut soțul în spatele ei, scufundat în cada adâncă în care sângerase cu o seară înainte.

Paris nu s-a întors, în schimb a reușit să se zărească în oglinda de deasupra chiuvetei, unde a văzut o femeie care semăna cu ea și care purta un maiou pătat de sânge. Avea părul încâlcit și o privire sălbatică, iar partea laterală a feței îi era acoperită de sânge care i se prelingea dintr-o tăietură de

deasupra sprâncenei drepte. În mâna ei, vechiul brici al lui Jimmy arăta ca o armă.

O armă a crimei.

— Doamnă Peralta, aruncați briciul, a ordonat din nou detectiva.

Paris a cedat în cele din urmă. Lama de oțel a aterizat pe gresie cu un zgomot surd, iar agenții în uniformă au venit spre ea. Unul dintre ei i-a pus cătușele, iar detectiva a informat-o despre drepturile ei. În timp ce o scoteau din dormitor și o conduceau pe scări, Paris s-a întrebat cum ar putea explica acest lucru.

Cu ani în urmă, ultima dată când s-a întâmplat așa ceva, nu a trebuit să dea niciun fel de explicații.

* * *

— Nu vă supărați, vă deranjează să dați mai încet aerul condiționat? Sfârcurile îi ating antebrațele, ca niște bile de rulmenți. Deși locuiește în Seattle de aproape douăzeci de ani, canadianca din ea încă nu se poate rupe de obiceiul de a se scuza înainte de a cere ceva. Îmi pare rău, dar e foarte frig aici, continuă ea.

Agentul de pe scaunul pasagerului apasă în mod repetat un buton de pe bord până când aerul rece se mai domolește.

— Mulțumesc, spune ea.

Agentul se întoarce.

— Mai putem face ceva pentru dumneavoastră? întreabă el. Aveți nevoie de o bomboană mentolată? Vreți să vă opriți să luați o cafea?

N-o întreabă cu adevărat dacă vrea ceva, așa că ea nu răspunde.

Pe de-o parte, Paris înțelege că este în stare de șoc și că încă nu-și dă seama de întreaga amploare a situației. Cel puțin instinctele de autoconservare au intrat în funcțiune – știe că a fost arestată, știe că va rămâne în arest și știe că trebuie să își țină gura și să cheme un avocat. Totuși, are senzația că privește toate acestea din exterior, ca și cum ar fi într-un film în care cineva care arată ca ea este pe cale să fie acuzat de crimă.

Această stare de disociere – un cuvânt pe care l-a învățat în copilărie – o cuprinde ori de câte ori se află în situații de stres extrem.

Disocierea era modul în care mintea ei o proteja de traumele care i se întâmplau corpului ei. Deși acum nu se întâmplă așa ceva, sentimentul de separare între creierul ei și forma fizică tinde să apară ori de câte ori se

simte vulnerabilă și nesigură.

Chiar acum, viața pe care o cunoaște – viața pe care și-a construit-o – este amenințată.

Totuși, Paris nu-și permite să plutească în depărtare. Trebuie să rămână prezentă dacă vrea să treacă peste asta, așa că se concentrează pe respirație. Așa cum le spune cursanților ei de la yoga, orice s-ar întâmpla, te poți întoarce întotdeauna la respirație. Încordându-și puțin gâtul, inspiră încet și adânc, reține aerul, apoi expiră. Scoate un ușor șuierat, ca și cum ar încerca să încețoșeze geamul mașinii, iar ochii detectivei se îndreaptă din nou spre ea în oglinda retrovizoare.

După câteva respirații oceanice – de tip *ujjayi* – Paris este mai lucidă, mai prezentă, și încearcă să proceseze cum naiba a ajuns pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, în drum spre închisoare. Se uită suficient la televizor ca să știe că prima presupunere a poliției este întotdeauna că soțul sau soția a comis crima. Bineînțeles, nu ajutase deloc faptul că Zoe, asistenta lui Jimmy, fusese cea care arătase cu degetul și țipase cu voce răgușită „Ea l-a omorât, ea l-a omorât, ea l-a omorât, Doamne, e o criminală!”

Ei cred că ea l-a ucis pe Jimmy.

Și acum la fel va crede și restul lumii, pentru că așa se vede situația când ești scoasă din casa ta în cătușe, cu sânge pe haine, în timp ce vestea morții soțului tău celebru se răspândește în mulțimea de spectatori care fac fotografii și filmează arestarea ta. Ironia este că mulțimea era deja adunată în fața casei cu mult înainte ca Zoe să cheme poliția. Paris și Jimmy locuiesc pe Queen Anne Hill, chiar vizavi de Kerry Park, care se mândrește cu cele mai bune priveliști din Seattle. Este un loc popular atât pentru localnici, cât și pentru turiști pentru a face fotografii cu clădirile înalte de la orizont și cu muntele Rainier, iar mulțimea de astăzi era ca oricare alta, doar că aparatele foto erau îndreptate spre casa ei, în loc de linia orizontului. Și, așa cum nu avusese timp să-și pună o altă cămașă, nu avusese ocazia nici să se încalțe cu altceva. Paris a auzit pe cineva strigând: „Frumoși papuci!” imediat ce a ieșit afară, dar nu a sunat ca un compliment.

Toți vecinii de pe stradă erau și ei afară. Bob și Elaine de alături stăteau la capătul aleii lor, cu chipurile șocate și îngrozite la vederea ei. Din moment ce nu au strigat sau nu s-au oferit să ajute în vreun fel, trebuie să fi

auzit deja ce s-a întâmplat. Probabil că deja credeau că Paris este vinovată.

Se presupunea că sunt prietenii ei.

Își poate imagina deja titlurile de pe prima pagină. JIMMY *PERALTA, PRINȚUL DIN POUGHKEEPSIE, A FOST GĂSIT MORT LA 68 DE ANI.* Deși serialul de comedie foarte bine cotat al lui Jimmy se încheiase cu mai bine de două decenii în urmă, după zece sezoane, el avea să rămână cunoscut tuturor pentru rolul principal din *Prințul din Poughkeepsie,* fiul unui proprietar de brutărie. Serialul a câștigat peste o duzină de premii Emmy și l-a propulsat pe Jimmy drept celebritate cinematografică, dar el s-a retras în urmă cu șapte ani. Nu era nevoie ca Paris să lucreze în PR pentru a prezice că vestea morții soțului ei va fi chiar mai importantă decât afacerea de milioane de dolari care a ținut prima pagină a ziarelor atunci când Jimmy a semnat cu Quan și a decis să revină în studiouri. Chiar și Paris ar fi fost de părere că era un scandal suculent, dacă nu i s-ar fi întâmplat tocmai ei.

Continuă să se concentreze asupra respirației, dar mintea ei refuză să se liniștească. Nimic din toate astea nu i se pare corect. Deși nu-și făcea iluzii că ea și Jimmy vor îmbătrâni împreună, credea că vor avea mai mult timp la dispoziție. În cei doi ani de căsnicie, își stabiliseră o rutină plăcută. Paris lucra la studioul de yoga șase zile pe săptămână, iar Jimmy avea mereu ceva de făcut. Dar duminica era ziua lor împreună. Ar fi trebuit să ia o gustare leneșă chiar acum la restaurantul din apropiere, unde proprietarul le păstra întotdeauna o masă lângă fereastră. Clătite și bacon pentru Jimmy, vafe cu căpșuni pentru Paris. După aceea, ar putea merge în Fremont la piața fermierilor sau ar putea face o plimbare cu mașina până în Snohomish pentru a căuta antichități. De cele mai multe ori, însă, se îndreptau spre casă, unde Jimmy se ocupa de grădină, tăind și plivind, în timp ce ea deschidea un ziar și stătea lângă piscină.

Dar aceasta nu este o duminică obișnuită. Este un coșmar. Paris ar fi trebuit să știe că se va sfârși așa, pentru că nu există fericire pentru totdeauna când fugi de o viață pentru a începe una nouă.

Karma i-a luat urma.

O pană de la papucii ei ridicoli îi gâdilă vârful piciorului. Când i-a primit luna trecută de ziua ei de naștere – nu de ziua ei reală, ci de cea trecută în cartea ei de identitate – i s-au părut amuzanți și drăguți. Instructorii ei de la studio cotizaseră cu toții pentru a-i cumpăra perechea de papuci foarte

scumpi, făcuți de un designer italian și decorați cu pene roz de struț. Trebuiau să rămână la studio pentru ca ea să aibă cu ce să meargă pe acolo între cursuri, dar nu s-a putut abține să nu-i aducă acasă și să i-i arate lui Jimmy. Știa că o să-l facă să râdă, și așa s-a și întâmplat.

Papucii nu mai sunt amuzanți acum. Nu fac decât să alimenteze povestea pe care mass-media încearcă să o creeze, și anume că Paris este o ticăloasă bogată și plină de sine. A reușit să treacă neobservată timp de nouăsprezece ani după ce a fugit din Toronto, doar pentru ca totul să fie anulat când Zoe, asistenta de încredere a lui Jimmy, a inclus fotografia lor de nuntă în comunicatul de presă despre acordul de *streaming.* Zoe nu înțelegea de ce Paris era atât de supărată, dar până în acea zi, majoritatea oamenilor nici măcar nu știau că Jimmy Peralta se recăsătorise. Paris trăise într-un anonimat fericit alături de soțul ei cel ieșit la pensie, iar apoi totul s-a dus naibii.

După cum ar spune Zoe, „treaba arată rău. Paris este a cincea soție a lui Jimmy și este cu aproape treizeci de ani mai tânără decât el. Deși diferența de vârstă nu a fost niciodată o problemă pentru Jimmy – de ce să fie? – o face pe Paris să pară o cățea arivistă care aștepta doar ca soțul ei să moară".

Iar acum este mort.

Capitolul 2

Recepționerul de la închisoarea King County îi cere telefonul, dar Paris nu-l are la ea. Din câte își amintește, acesta se află încă pe noptiera din dormitorul ei, în casa care este acum scena unei crime.

— Toate obiectele personale trebuie să fie împachetate și puse în coș, o informează funcționarul, care, la fel ca și detectiva care a adus-o aici, nu s-a oprit din a se holba la ea de când a fost adusă. Asta include și bijuteriile.

Tot ce are Paris este verigheta. Jimmy se oferise să-i cumpere și un inel de logodnă, dar ea refuzase, insistând că oricum nu l-ar purta niciodată în timp ce predă yoga. În cele din urmă, el a convins-o să cumpere un inel încrustat cu cincisprezece diamante roz de formă ovală. Ar fi costat 250.000 de dolari în magazin, dar bijutierul îi oferise lui Jimmy o reducere dacă era dispus ca inelul să fie fotografiat și dat publicității. Paris a refuzat și acest lucru.

— Nu vreau publicitate, i-a spus ea lui Jimmy. Chiar nu mă deranjează o verighetă simplă din aur.

— Nicio șansă.

Jimmy a purtat o scurtă conversație cu bijutierul și a trântit cardul de credit negru American Express pe tejghea. Pentru că era Jimmy Peralta, a primit oricum reducerea.

— Paris Peralta. Recepționerul îi rostește numele cu un zâmbet în timp ce tastează pe tastatură, trăgând silabele. *Paaarrrisssss* Peraaalta. Nevastă-mea o să facă pe ea când o să-i spun pe cine am arestat azi. Era o mare fană a *Prințului din Poughkeepsie.* Mie nu mi-a plăcut niciodată serialul ăla. Întotdeauna am crezut că Jimmy Peralta era un măgar.

Detectiva stă cu cotul lipit de al ei, de parcă ar crede că există vreo șansă ca Paris să o ia la sănătoasa. Își mișcă brusc capul, iar vârful cozii de cal mătură brațul gol al lui Paris.

— Ai puțin respect, agent. Omul e mort.

Paris își scoate verigheta și o trece prin fereastră. Alături de ea, o aude pe defectivă murmurând pentru sine: „Iisuse, e roz”. Recepționerul examinează inelul cu atenție înainte de a-l sigila într-o pungă mică de plastic. Apoi îl aruncă în coșul de plastic.

Tresare în sinea ei. Inelul ăla, se gândește Paris, valorează probabil de trei ori salariul anual al agentului. Dar își păstrează calmul, nu i se citește nimic pe față. N-are de gând să dea nimănui apă la moară cu o poveste pe care să o vândă tabloidelor. În schimb, îl privește în ochi prin geamul de plexiglas pătat și îl fixează cu privirea. Așa cum a anticipat, e doar un lingău, așa că întoarce repede privirea înapoi la computer.

— Semnează asta.

Îi împinge lista de inventar prin fereastră. Este doar un singur element pe ea. Inel, *diamant, roz.* Paris își mâzgălește semnătura.

Un alt agent iese din spatele biroului și așteaptă. Detectiva se întoarce spre Paris. Probabil că s-a prezentat în momentul arestării, dar numele ei îi scapă lui Paris acum, presupunând că l-a auzit de la bun început.

— Vom avea nevoie de hainele tale, spune detectiva. Și de papucii de casă. Îți vor da altceva cu care să te îmbraci. Și apoi voi veni să vorbesc cu tine, bine?

— Aș vrea să-mi sun avocatul, spune Paris.

Detectiva nu este surprinsă, dar pare dezamăgită.

— Poți face asta după ce terminăm cu hârtiile.

Se aude o sonerie, iar Paris este condusă printr-un set de uși și intră într-o cameră mică, luminată puternic. I se spune să se dezbrace într-un colț, în spatele unei perdele albastre. Se dezbracă rapid, îndepărtând totul în afară de lenjeria intimă, și își pune tricoul, pantalonii de trening, șosetele și papucii de cauciuc pe care i-au dat. Este o ușurare să își dea jos hainele pătate de sânge și să se schimbe în încălțăminte care nu seamănă cu o jucărie pentru pisici. Totul este ștampilat cu literele DOC[1].

I se iau amprentele și i se fac fotografii. Părul ei este un dezastru, dar n-are de unde să împrumute o perie de păr. Se uită direct la cameră și își ridică bărbia. Jimmy a spus odată că este aproape imposibil să nu arăți ca un infractor într-o poză de identificare. Avea de unde să știe asta. Fusese arestat de două ori pentru conducere sub influența alcoolului și o dată pentru agresiune fiindcă a împins un scandalagiu în Las Vegas, după un spectacol. În toate cele trei fotografii, părea vinovat ca naiba. O dată terminată prelucrarea documentelor, este condusă la un lift pentru o coborâre rapidă la etajul de mai jos. Tânărul agent care o escortează aruncă din când în când priviri fugitive în direcția ei, dar nu scoate niciun cuvânt până când nu ajung în celula de detenție. Cu o voce scârțâitoare (pe care o acoperă dregându-și glasul îndată), îi ordonă să intre înăuntru. Imediat ce ea intră, gratiile se închid și se blochează cu un pocnet.

Și uite așa, Paris a ajuns la închisoare.

Locul arată într-un fel mai bine, într-un fel mai rău decât și-a imaginat, și și-a imaginat de multe ori cum ar trebui să fie. Este mai mare decât se aștepta și mai este doar o singură persoană aici, o femeie care în prezent este leșinată pe partea opusă a celulei. Un picior gol îi atârnă peste marginea băncii, iar tălpile goale îi sunt murdare. Rochia ei strâmtă, galben neon, este acoperită de pete de la o substanță necunoscută, dar cel puțin nu a fost obligată să își schimbe hainele. Indiferent pentru ce a fost reținută, nu e vorba de crimă.

Deși celula pare curată, luminile fluorescente aspre arată pete rămase după ce a fost spălată recent. Judecând după mirosurile persistente, era vorba atât de urină, cât și de vomă. Pereții par lipicioși și sunt acoperiți cu o vopsea bej de culoarea ceaiului slab, iar într-un colț al tavanului este montată o cameră de luat vederi.

În partea din spate a celulei, chiar lângă telefonul agățat în perete, se află

un panou acoperit cu plastic pe care sunt listate numerele de telefon a trei firme diferite care oferă cauțiuni. Cu puțin noroc, nu va avea nevoie de ele. Ridică receptorul și formează unul dintre puținele numere de telefon pe care le-a memorat. „Răspunde, răspunde, răspunde, răspunde!

Mesagerie vocală. La naiba. Își aude propria voce care o încurajează să lase un mesaj.

— Henry, sunt Paris, spune ea încet. O să încerc pe telefonul tău mobil. Am nevoie de ajutor.

Închide, așteaptă tonul de apel și sună la al doilea număr pe care îl știe pe de rost. Și acesta intră în căsuța vocală. La câțiva pași de ea, colega de celulă se ridică în picioare, cu părul gras căzându-i în jurul feței uleioase. O privește pe Paris cu ochi ca de raton, mânjiți de rimelul scurs.

— Te știu de undeva. Cuvintele ei sunt răgușite și ușor bâlbâite. Chiar și de la câțiva metri depărtare, Paris o poate mirosi, emană un iz asemănător cu cel de mâncare putrezită într-o distilerie de whisky. Te-am mai văzut înainte. Ești o persoană cunoscută. Paris se face că nu o aude. A, ești tipa care s-a măritat cu bătrânul ăla. Femeia clipește, încercând să se concentreze. Când Paris nu răspunde, ea continuă: Aha, am înțeles, ești o prințesă nenorocită, prea bună ca să vorbești cu mine. Ei bine, du-te dracului, prințesă!

Se întinde la loc. Zece secunde mai târziu, fața i se relaxează și gura i se deschide în somn.

Pe peretele din afara celulei este un ceas de școală, iar Paris așteaptă exact patru minute și jumătate înainte de a suna din nou la telefon. De data aceasta, cineva răspunde imediat.

— *Ocean Breath Yoga.*

— Henry. Ușurarea o cuprinde pe Paris la auzul vocii partenerului ei de afaceri. Slavă Domnului!

— Sfinte Sisoe, P, ești bine? Vocea lui Henry este plină de îngrijorare. Tocmai am auzit despre Jimmy. Vai, draga mea, îmi pare atât de rău. Nu-mi vine să cred…

— Henry, m-au arestat. Nu-i vine să creadă că rostește aceste cuvinte. Sunt într-o celulă la închisoarea King County.

— Am văzut arestarea. E o mare porcărie.

— Ai văzut? E la știri?

— La știri? Dragă, e pe TikTok.

Ea aude niște zgomote de fond și apoi o ușă care se închide, ceea ce înseamnă că Henry a dus telefonul fără fir în birou.

— Unul dintre turiștii din parc a filmat arestarea ta și a încărcat-o. În prezent, este videoclipul numărul unu în topul tendințelor.

Desigur, nu e surprinzător, dar auzind vorbele lui Henry, situația devine cu atât mai reală. Paris își înghite panica și își amintește că va avea destul timp să se simtă dărâmată mai târziu.

— Henry, ascultă, spune ea. Vreau să o suni pe Elsie Dixon din partea mea.

— Prietena lui Jimmy? Avocata care cântă melodii din filme la toate petrecerile tale?

— Da, ea. Nu am telefonul la mine, așa că nu am numărul ei.

— O să caut pe Google biroul ei de avocatură.

— N-are de ce să fie acolo, e duminică. Dar dacă te uiți în birou, s-ar putea să fie vreo carte de vizită cu telefonul ei mobil. Roag-o să vină la închisoare chiar acum, bine?

— Nu văd nicio carte de vizită. Îl aude pe Henry scotocind prin sertare. Nu-ți face griji, o să găsesc eu ceva. Credeam că se ocupă de litigii!

— Și-a început cariera ca avocat din oficiu, spune Paris. Și este singurul avocat pe care îl cunosc.

— Doamne, P…, spune Henry, părând cu adevărat uimit. Nu-mi vine să cred că ești în închisoare. E ca în filme?

Se uită în jur.

— Mai mult sau mai puțin. Dar mai sumbru.

— Pot să-ți aduc ceva? O pernă? O carte? Un șiș?

Încearcă să o facă să râdă, dar tot ce reușește ea să facă este să strâmbe din nas.

— Te iubesc. Încearcă să-i dai de urmă lui Elsie, bine? Și poate că ai putea să le spui instructorilor ce se întâmplă.

— P, s-a spus… Urmează o pauză, apoi Henry continuă. S-a spus că tu l-ai ucis pe Jimmy. Știu că nu e posibil, pentru că te cunosc. Nu ești o ucigașă.

— Apreciez faptul că ai încredere în mine, spune Paris și, după ce își iau rămas bun, închide telefonul.

Henry a fost întotdeauna un prieten care a sprijinit-o și îi este loial până în măduva oaselor. Dar n-o cunoaște cu adevărat.

Nimeni n-o cunoaște.

Capitolul 3

Printr-o minune a adaptării senzoriale, nasul lui Paris a amorțit complet și nu mai poate simți diversele duhori care au asaltat-o când a intrat prima dată în celulă. Din păcate, nu poate spune același lucru despre zgomote.

Se așază pe bancă cu mâinile în poală, făcând tot posibilul să ignore sforăitul colegei de celulă, care se amestecă cu frânturi de discuții venite din celelalte celule. Totul va fi bine. Elsie va fi aici în curând și va ști exact ce să facă, pentru că Elsie Dixon este avocată și asta fac avocații.

Doar că ea nu este numai avocată. Elsie este și cea mai bună prietenă a lui Jimmy. Cei doi s-au cunoscut în liceu, cu cincizeci de ani în urmă, ceea ce face ca prietenia lor să fie cu unsprezece ani mai lungă decât întreaga viață a lui Paris. Nu există nicio îndoială despre loialitatea acelei femei, iar dacă ea crede că există cea mai mică șansă ca Paris să-și fi ucis cel mai drag prieten, Elsie nu va apărea nici azi, nici altă dată.

Speră ca Elsie să apară.

Între timp, n-are nimic altceva de făcut decât să aștepte. Și fără un telefon sau o carte care să-i distragă atenția, tot ce poate face este să se gândească. Și cu cât se gândește mai mult, cu atât mai mult durerea morții lui Jimmy începe să-și facă loc în sufletul ei, dar Paris nu vrea să o simtă. Nu aici și nu acum, pentru că nu știe cum să se împace cu profunzimea durerii pe care o simte și, în același timp, să se salveze din mizeria în care se află. Închide ochii. Chiar dacă nu și-a ucis soțul, cu siguranță pare că a făcut-o.

Ce n-a reușit nimeni să accepte vreodată este că Paris l-a iubit foarte mult pe Jimmy. Dar nu a fost neapărat o dragoste *romantică,* iar asta e chestia care deranjează oamenii. Se pare că ar trebui să te căsătorești doar cu cineva de care ești îndrăgostit până peste cap, cu cineva de care nu te poți sătura, cu cineva fără de care nu-ți poți imagina viața. După această definiție, ceea ce a fost între ea și Jimmy nu ar fi fost considerat deloc dragoste. Picioarele lor erau mereu pe pământ solid. Probabil că au petrecut mai mult timp despărțiți decât împreună. Și bineînțeles că puteau trăi unul fără celălalt. Ce naiba, doar Jimmy trăise șaizeci și cinci de ani înainte de a

o întâlni pe Paris, atingând un nivel de succes pe care majoritatea comedianților nu l-ar fi atins niciodată. Paris avea treizeci și șase de ani când l-a cunoscut pe Jimmy și se simțea bine singură. Ea era un suflet bătrân; el era tânăr la suflet. Relația lor a funcționat.

Și totuși, tot ce vedea toată lumea – presa, prietenii lui Jimmy, și mai ales Elsie – era diferența de vârsta de 29 de ani.

— Ne stă bine împreună, nu crezi? îi spusese Jimmy în timpul prânzului, într-o miercuri oarecare. Se vedeau de aproximativ nouă luni. Te-ai gândit vreodată să te căsătorești?

— Cu cine?

— Cu mine, toanto!

Aproape că s-a înecat cu sandvișul cu păstramă pe care îl împărțeau. Jimmy nu era în stare să mănânce un sandviș care nu includea și mezeluri de vreun fel.

— Mă ceri de nevastă? a întrebat ea.

— Cred că da.

Nu a fost un gest romantic. Jimmy nu era făcut dintr-un astfel de aluat, și nici ea. Erau doi adulți care luau decizia de a trăi împreună, iar asta era suficient pentru amândoi. S-au căsătorit în Kauai trei luni mai târziu, la apus, într-o ceremonie intimă pe plajă. Un bun prieten al lui Jimmy, mare regizor de la Hollywood, a cărui soție era mai tânără decât Paris, a dus micul grup acolo cu avionul ei. Elsie a venit și ea – singură, deoarece nu găsise niciodată pe cineva special după ce a doua ei căsătorie se încheiase cu un deceniu mai devreme – și la fel și Henry și partenerul său de viață, Brent. Vecinii de alături, Bob și Elaine Cavanaugh, au fost și ei invitați. Și, bineînțeles, Zoe.

Gândul la asistenta cu părul creț a lui Jimmy o face pe Paris să vrea să înjunghie ceva.

— Peralta. Ți-a venit avocata.

Deschide ochii și îl vede pe același tânăr agent de mai devreme deschizând ușile celulei. Cumva, au trecut trei ore. Având în vedere că cea mai veche prietenă a lui Jimmy locuiește la doar douăzeci de minute de tribunal, Elsie nu s-a grăbit deloc să ajungă aici.

Dar cel puțin a venit. Și agentul a spus „ți-a venit avocata”, ceea ce, speră ea, înseamnă că Elsie este aici pentru a ajuta.

— Garza, spune agentul cu voce mai tare. Auzindu-și numele, colega de

celulă a lui Paris se trezește din nou. Ți s-a plătit cauțiunea. Haide.

Căscând, femeia se ridică în picioare și îi flutură degetele pe sub nas lui Paris. Unghiile îi sunt vopsite în același galben ca mingea de tenis și ca rochia ei. Pare încă beată și aproape că se ciocnește cu Elsie, care se dă la o parte la timp, strâmbând din nas la mirosul celeilalte femei.

— La revedere, prințesă, spune peste umăr înainte de a dispărea pe hol.

În cele din urmă, avocatei i se permite să intre. Elsie Dixon are doar 1,55 m, dar are personalitatea unei persoane de 1,80 m înălțime. Părul ei argintiu este tuns bob până la bărbie, stilul ei caracteristic, și este îmbrăcată ca și cum ar fi în drum spre un *brunch* pentru doamne – dacă brunch-ul ar fi într-o croazieră tropicală. Pantofii roz se asortează cu bluza roz drapată și fusta înflorată, iar colierul gros se potrivește cu ochii ei albaștri. Aceasta este o ținută normală pentru ea.

Elsie are ochii roșii și umflați. Nu o salută și nici nu o întreabă pe Paris ce face. Șterge un fir de praf de pe bancă înainte de a se așeza.

— Am cerut o sală de interviu, dar toate sunt ocupate, spune femeia mai în vârstă repejor. Așa că va trebui să vorbim aici. Chiar dacă suntem singure, vorbește încet și ține-ți capul plecat tot timpul. Nu știi niciodată cine te ascultă.

— Îți mulțumesc că ai venit, răspunde Paris încet.

Elsie nu comentează. În schimb, își deschide servieta și scoate un caiet, ochelarii de citit și un stilou elegant negru cu auriu, având numele firmei sale inscripționat pe o parte. Elsie este parteneră la Strathroy, Oakwood și Strauss și, deși nu mai pledează în procese penale, are experiență în domeniu. Și-a început cariera ca avocat din oficiu, cu câțiva ani înainte de a trece la practica privată. Acum se ocupă de litigii, iar Jimmy a spus mereu că e feroce la tribunal.

Paris nu este sigură cât de mult o poate ajuta Elsie în situația ei, dar este recunoscătoare că măcar avocata a venit. Cealaltă femeie l-a protejat mereu pe Jimmy și a fost suspicioasă față de Paris încă de la început. În seara în care s-au întâlnit prima dată, Elsie a întrebat direct dacă noua și mult mai tânăra prietenă a lui Jimmy se căsătorea cu el doar pentru cetățenie. Femeia era la al treilea pahar de chardonnay în acel moment.

— Parcă nici nu i-a trecut prin cap că sunt deja cetățean american, i-a spus Paris lui Jimmy mai târziu. M-ar fi întrebat asta dacă aș fi fost albă?

— Te-a întrebat asta pentru că este geloasă. Jimmy i-a dat la o parte o

șuviță de păr de pe fața ei. Ca să fiu complet transparent – ea și cu mine am fost iubiți în liceu. Eu eram clovnul clasei, ea a fost șefă de promoție a școlii, iar eu i-am frânt inima când m-am mutat în Los Angeles după absolvire. La început nu s-a purtat niciodată frumos cu niciuna dintre prietenele mele. Dar se va răzgândi. Așa se întâmplă întotdeauna.

Cu timpul, Paris și Elsie au învățat să se tolereze reciproc, mai ales după ce au descoperit că erau pe aceeași lungime de undă în privința a doua lucruri importante: amândouă erau îngrijorate de revenirea lui Jimmy la vârsta de șaizeci și opt de ani (deși din motive foarte diferite) și amândouă o învinovățeau cu totul pe Zoe pentru faptul că se întâmpla acest lucru. Dacă Paris reușește să o facă pe Elsie să creadă că nu ea l-a ucis pe Jimmy, ar putea avea o șansă să îi facă și pe ceilalți să creadă asta.

— Nu l-am omorât pe Jimmy, spune ea în cele din urmă, fără să mai poată suporta tăcerea.

— Dacă aș fi crezut așa ceva, spune Elsie cu calm, nu aș fi fost aici.

Paris expiră, lăsându-se pe spate ușurată și rezemându-se de perete. Dar părul i se prinde de ceva lipicios, așa că se îndreaptă din nou.

Elsie deschide stiloul, testează cerneala. Își verifică ochelarii de citit și își folosește tivul bluzei pentru a șterge o pată.

Mâinile ei se mișcă încontinuu, ca și cum ar canaliza în ele tot ceea ce simte, ca și cum i-ar fi teamă să stea nemișcată pentru că asta ar forța-o să conștientizeze pe deplin faptul că s-a întâmplat ceva groaznic.

Pentru că ceva groaznic s-a întâmplat.

— Elsie, îmi pare atât de rău…

— Nu avem prea mult timp, așa că hai să vorbim despre toate astea mai târziu, bine? Spre deosebire de mâinile ei, vocea lui Elsie este fermă. Acum, am nevoie să îmi răspunzi la toate întrebările mele cât mai exact posibil. Ne întâlnim cu detectiva Kellogg în zece minute. A încercat să te interogheze fără ca eu să fiu aici?

— Am cerut un avocat imediat ce am ajuns aici, spune Paris. Elsie, Jimmy a avut…

Elsie ridică o mână în sus.

— Păstrează asta pentru mai târziu. Lasă-mă doar să-mi fac treaba. Am nevoie să-mi răspunzi la toate întrebările.

Paris tace.

— Ai vorbit cu cineva de când ai fost arestată?

— Nu.
— Dar de când ai fost adusă la închisoare?
— Nu.
— Nici cu raza de soare care tocmai a plecat?
— N-am vorbit nimic cu nimeni.
Vocea lui Elsie devine din nou grăbită.
— Bine. Bine, ai fost arestată sub suspiciunea de crimă, dar asta nu este o acuzație oficială. Cazul este prea mediatizat, așa că nu-și pot permite să facă greșeli. Din ce am citit în raportul de arestare, tot ce au este circumstanțial. Ai fost căsătorită cu Jimmy, locuiești în acea casă; este normal și de așteptat să fii în baie și să… atingi lucruri. Acum, vreau să te gândești bine. Când ai descoperit că Jimmy era mort?
— Noaptea trecută, spune Paris. Tocmai mă întorsesem din Vancouver…
— La ce oră?
— Ă, să fi fost ora două, poate două și jumătate noaptea. Foarte târziu.
— Ai mers cu mașina sau cu avionul?
— Cu mașina.
— Deci ai trecut granița pe la miezul nopții?
— Cam așa ceva.
Elsie își scrijelește notițe în carnețel.
— Și apoi, ce ai mai făcut?
— Când am ajuns acasă, am observat că alarma nu era setată. Dar asta nu e ceva neobișnuit, pentru că pe Jimmy nu-l interesează subiectul de obicei. Știi cum e el.
Elsie dă din cap fără să-și ridice privirea.
— M-am dus direct sus să mă pregătesc de culcare. Jimmy vrea întotdeauna să știe când am ajuns acasă, indiferent de oră, așa că m-am dus pe hol, în dormitorul lui.
— Dormitorul lui?
— Da, dormitorul lui.
Elsie ridică o sprânceană.
— Dormiți în camere diferite?
— Da.
— De când?
— De la început, spune Paris. Niciunul dintre noi nu doarme bine cu o altă persoană în pat. Lui i se face cald, așa că se mișcă în permanență, iar

pe mine mă trezește cea mai mică mișcare.

Jimmy s-ar fi simțit umilit dacă cineva ar fi știut de aranjamentele lor de dormit, dar nu era mare lucru. Ceea ce tocmai îi spusese lui Elsie era adevărat – amândoi preferau să doarmă singuri. Nu însemna nimic, dar oamenii atribuie semnificații oricărui lucru.

— Deci te-ai dus în dormitorul lui, spune Elsie. Ușa era deschisă sau închisă?

— Nu-mi amintesc.

— Gândește-te.

Paris nu a văzut-o niciodată pe Elsie în postura de avocat și, sincer, este puțin înfricoșătoare. Este greu de împăcat această versiune a ei cu cea pe care o vede Paris de obicei. La petrecerea de aniversare a lui Paris și a lui Jimmy de acum o lună, femeia asta era așezată pe un pian cu coadă, cu un pahar de vin într-o mână și un microfon în cealaltă, cântând „*If Ever I Would Leave You*” din Camelot.

— Ușa era întredeschisă, spune Paris. Nu cred că am apăsat clanța. Doar am împins.

— Continuă.

— Am văzut că lumina de la baie era aprinsă…

— Așteaptă, mai e ceva. Părea să fi dormit cineva în pat?

— Eu… Paris se oprește. Nu m-am uitat la pat. Am văzut lumina din baie și m-am îndreptat direct într-acolo.

— Ușa de la baie era deschisă sau închisă?

— Deschisă, cam la jumătate. Când m-am apropiat, l-am văzut în cadă.

— Și ce anume ai văzut?

Paris trage aer în piept și închide ochii. Îl vede în minte pe Jimmy întins în cada de baie. Poartă pantaloni scurți și un tricou, are capul înclinat într-o parte, într-un unghi ciudat. Ochii deschiși. Un braț îi atârnă peste marginea căzii, care este pe jumătate plină cu apă roșie. Dar acolo nu e doar apă. Este sânge. Atât de mult sânge.

— Era în cadă. Lui Paris i se pare că vocea îi sună distant. Părea mort, dar nu puteam fi sigură. M-am repezit și am apăsat pe încheietura mâinii lui, apoi pe gât. Nu avea puls. Pielea lui era rece la atingere.

Și se auzeau țipete. Atât de multe țipete. Ea țipa din toți rărunchii. Elsie închide ochii pentru scurt timp.

— Ai fi putut spune cum a murit, doar privindu-l?

— Nu. Era prea mult sânge în cadă pentru a vedea.

— Și apoi ce ai făcut?

— Am încercat să-l ridic.

Elsie își ridică privirea din carnețel.

— De ce?

— Știu că nu are sens, dar… n-am vrut să-l las acolo. Paris se uită în altă parte. Era atât de greu și nu puteam să-l prind bine. Când am încercat să-l scot, a alunecat, iar apa de baie s-a împrăștiat peste tot, pe podea, peste mine.

— Ce ai făcut atunci?

— Am simțit că piciorul meu atinge ceva și, când m-am uitat în jos, am zărit un obiect strălucitor. M-am aplecat să îl ridic… și apoi cred că am alunecat, pentru că nu-mi amintesc nimic după aceea.

— Raportul spune că te-ai lovit la cap.

— Cred că da. Paris își atinge bandajul de pe frunte. Tot ce știu este că atunci când m-am trezit, aveam fața lipită de podea și soarele era sus. Era sânge peste tot. Cineva țipa, iar eu mi-am auzit numele. M-am ridicat și am văzut că erau niște polițiști care stăteau chiar în fața băii. Când am încercat să mă ridic, agenții au scos imediat armele.

— Raportul spune că țineai în mână un brici.

Paris o privește atent pe Elsie.

— Nu mi-am dat seama până când nu mi-au spus. Unul dintre agenți a zis: „Doamnă Peralta, vă rog să lăsați arma jos”, iar eu m-am uitat și am văzut briciul pe care îl țineam. Am încercat să explic că nu era o armă, că era doar unul dintre bricele lui Jimmy, dar cuvintele nu-mi veneau.

— Raportul spune că îl fluturai. Elsie ridică o sprânceană. Termenul pe care l-au folosit a fost „învârtea un brici”.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu asta a fost intenția mea, spune neputincioasă Paris. Înțeleg că probabil așa a părut. Capul îmi bubuia de durere și îmi era greu să îi aud, pentru că Zoe nu se oprea din țipat. Când au spus: „Aruncă briciul”, am făcut-o. Dar ei se holbau în continuare la mine, de parcă aș fi fost ceva desprins dintr-un film de groază. Atunci m-am văzut în oglindă. Arătam precum Carrie la balul de absolvire.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Unul dintre agenți mi-a spus să mă întorc încet. Mi-a pus cătușele și mi-a citit drepturile. Când m-au condus afară din dormitor, Zoe era la

capătul scărilor, încă țipa la mine, întrebându-mă cum am putut să fac asta, cum am putut să-l omor pe Jimmy. Și apoi detectiva a întrebat: „Doamnă Peralta, v-ați ucis soțul?”

— Și tu ai spus?

— Am spus: „Nu-mi amintesc”.

Elsie oftează, ridurile de pe frunte adâncindu-se.

— Nu a fost cea mai înțeleaptă alegere de cuvinte.

— Mi-a scăpat. Paris își poate auzi disperarea din propria voce. Elsie, cred că Jimmy s-a sinucis. Știu că probabil pare o nebunie, dar…

— De fapt, nu este așa. Elsie își lasă stiloul jos și îi întâlnește privirea lui Paris. Doar că nu m-am gândit niciodată că va încerca din nou.

Paris rămâne cu gura căscată.

— Din nou!

— Nu ți-a spus niciodată?

Nu, nu i-a spus așa ceva.

— Mi-a povestit doar despre supradoze.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, la un an după ce s-a terminat – *Prințul din Poughkeepsie*. La puțin timp după ce a murit mama lui. Ochii lui Elsie s-au umezit. A lăsat un bilet de adio și tot tacâmul. De fapt, nu sunt surprinsă că nu ți-a spus. Îi era profund rușine de asta. A fost internat în spital timp de o săptămână. Am reușit să ținem totul departe de presă. A fost… o perioadă grea.

— Nu am văzut niciun bilet.

— Mă voi asigura că echipa de criminaliști știe că e cazul să caute. Fața lui Elsie este imposibil de citit în timp ce își notează asta în carnețel. Dar o să fiu sinceră cu tine, Paris. Arată rău. Fără martori sau un bilet de adio, probabil că poliția poate susține că a fost o crimă. Artera femurală i-a fost secționată. O să se spună că este un loc neobișnuit pentru o tăietură, pentru că așa este.

Paris se prăbușește.

— Avem totuși un lucru bun de partea noastră, spune Elsie, dar înainte de a-i putea spune lui Paris despre ce este vorba, agentul se întoarce.

Femeile își ridică privirea când ușa celulei se deschide din nou.

— Detectiva Kellogg vă așteaptă în camera trei, spune el.

Elsie își strânge lucrurile în servietă.

— Răspunde-i la toate întrebările, în afară de cazul că îți spun eu să nu o

faci. Atunci te oprești. Imediat.

— Am înțeles.

În timp ce îl urmează pe agent pe hol, mâinile lui Paris încep să tremure. În sfârșit, începe să înțeleagă. Jimmy este cu adevărat mort. Nu va fi acasă când ajunge ea. Nu o va întreba dacă are chef să gătească ceva pentru cină sau dacă ar vrea să facă el somon sau friptură la grătar. Nu o va săruta în creștet și nu-i va spune: „Sunt de acord cu tot ce vrei tu, iubito". Poate că soțul lui Paris nu a fost cea mai mare iubire a ei – această onoare îi aparține încă cuiva pe care l-a cunoscut cu ani în urmă, într-o altă viață, când era o persoană foarte diferită –, dar Jimmy Peralta a fost iubirea acestei vieți, cea pe care a construit-o din cenușa celei vechi.

Își înăbușă un hohot de plâns chiar când ajung în camera 3. O voce îi plutește atunci în minte, mereu un intrus, mereu șarpele din creierul ei care se dezlănțuie în cele mai proaste momente posibile.

Ești complet inutilă. Încetează cu plânsul, că iar te pocnesc de-ți sar capacele.

Capitolul 4

Acum că stau una în fața celeilalte, Paris observă că detectiva Kellogg este drăguță, semănând mai degrabă cu o actriță care joacă rolul unei detective la televizor decât cu o detectivă adevărată. Coada ei de cal, lungă și blondă, sare când dă din cap. Ceea ce se întâmplă des.

— Sunt surprinsă că o reprezentați, îi spune detectiva lui Elsie. Ați fost prietenă bună cu decedatul, nu-i așa? Trebuie să fiți convinsă că nu ea a făcut-o.

— Pentru că nu ea a făcut-o, spune Elsie.

— Știți, înainte de a intra în toate astea, unde ați fost aseară, doamnă Dixon?

Vocea lui Kellogg este amabilă. La fel ca Elsie, are un carnețel deschis în fața ei, dar este mic, ceva care ar încăpea în buzunarul de la spate. Bate cu creionul în masă.

— Mă întrebi unde am fost?

Detectiva zâmbește.

— Îi întreb pe toți cei care l-au cunoscut pe Jimmy Peralta. Poate că

sunteți avocata doamnei Peralta, dar erați cea mai bună prietenă a domnului Peralta. Sau cel puțin așa am auzit.

Elsie schimbă o privire cu Paris și oftează.

— Am fost la cină cu prietenii până pe la nouă. Vă dau cu plăcere numele lor, precum și numele restaurantului. Am ajuns în jur de nouă și jumătate și m-am dus direct în pat.

— Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Peralta?

Kellogg îi adresează încă întrebările lui Elsie.

— Săptămâna trecută. Luni, cred.

— Marți a fost, îi spune Paris lui Elsie. Plecasem să predau o oră de dimineață, când tu te-ai oprit pe la noi.

Avocata dă din cap.

— Așa este, marți. Jimmy și cu mine am luat micul dejun.

— Bine. Kellogg pare mulțumită. Vă întreb doar pentru că v-am auzit vocea pe caseta pe care am scos-o din casetofonul portabil al domnului Peralta, din baie. Nu a fost ușor să găsim un casetofon pe care să o ascultăm aici, dar da, v-am prins spunând ceva despre faptul că aveți planuri.

— Lui Jimmy îi place să-și exerseze glumele în baie, în fața oglinzii, spune Paris, apoi îi vine în minte o imagine cu soțul ei gesticulând nebunește în fața reflexiei sale și o izbește un val de durere. Își folosește vechiul radiocasetofon pentru a repeta.

— De unul singur ajută producătorii de casete să nu dea faliment, spune Elsie.

— Fiecare telefon are acum o aplicație de înregistrare a vocii, se miră Kellogg, Nu i-ar fi fost mai la îndemână să o folosească?

Paris și Elsie strâmbă din nas în același timp.

— Ce? întreabă detectiva, uitându-se când la una, când la cealaltă. De ce e amuzant?

— Jimmy era un suflet bătrân, doamnă, spune Elsie. A avut un telefon cu clapetă până acum patru ani și încă mai avea un aparat video în sufragerie. Deci, sunt suspectă?

— Nu în acest moment, dar se poate întâmpla orice. Kellogg zâmbește, apoi se întoarce spre Paris. Așadar, e rândul dumneavoastră. Potrivit lui Zoe Moffatt, asistenta soțului dumneavoastră, erați programată să fiți plecată în weekend. Unde ați plecat?

Paris se uită la Elsie, care dă din cap.

— Am condus până la Vancouver, răspunde Paris. Pentru Convenția și expoziția internațională de yoga.

— Cu cine ați mai mers?

— Singură.

— Unde ați stat?

— La Pan Pacific.

— Cât timp ați stat acolo?

— De joi după-amiază până aseară.

Kellogg deschide dosarul de carton galben de lângă blocnotesul ei și răsfoiește documentele.

— Și la ce oră ați plecat din Vancouver?

— Am ajuns acasă imediat după ora două noaptea, mai degrabă două și jumătate.

Detectiva zâmbi.

— Nu asta am întrebat. V-am întrebat la ce oră ați plecat din Vancouver. Potrivit hotelului, ați rezervat camera pentru trei nopți. De ce ați plecat mai devreme?

— Nu am mai vrut să particip la niciun alt panel.

— Ce contează asta? se răstește Elsie. Sunt sigură că poliția de frontieră vă poate trimite poze cu mașina ei în momentul în care a trecut înapoi în SUA. Sau ați putea să verificați camerele de supraveghere din parcul de peste drum de casa lor.

— Parcul este mai degrabă un punct de observație și există doar două camere de luat vederi în apropiere. Una dintre ele nu funcționează, iar cea care funcționează este îndreptată spre oraș, nu spre casele din spatele acestuia.

— Pe bune? spune Paris.

— Nu-ți face griji, îi răspunde Elsie, dar ea este concentrată asupra detectivei. Acesta este un caz destul de clar de sinucidere, doamnă detectiv Kellogg. Jimmy Peralta avea un istoric lung și bine documentat de dependență și depresie, inclusiv o tentativă de sinucidere cu ani în urmă.

— Poate că așa o fi, spune Kellogg. Dar iată ce mă deranjează: Zoe Moffatt, care are propriul cod la tastatura ușii din față, a intrat singură în casă în această dimineață pentru că ea și Jimmy aveau o întâlnire programată la ora zece. Cum domnul Peralta nu a coborât la ora programată, a strigat în sus pe scări și, cum nu a răspuns nimeni, a verificat

în garaj să vadă dacă mașina lui e înăuntru. Era, dar era chiar lângă cea a doamnei Peralta, care trebuia să fie încă în Canada. Doamna Moffatt a strigat din nou în sus, dar tot nu a răspuns nimeni, îngrijorată de faptul că niciunul dintre ei nu răspundea, a urcat scările să verifice, și atunci și-a găsit șeful mort în propria cadă de baie, cu doamna Peralta pe podea chiar lângă el, plină de sânge, cu arma crimei în mână.

— Doar că nu este arma crimei, pentru că nu este vorba despre o crimă, spune Elsie. Și nu s-a confirmat încă faptul că briciul este cel care a cauzat efectiv moartea lui Jimmy. Presupuneți doar că a fost așa pentru că era în baie. Prima estimare a medicului legist este că moartea a survenit între orele nouă seara și miezul nopții. Clienta mea nu se afla în apropierea casei în acel moment. Din nou, de ce nu cereți poliției de frontieră să vă trimită fotografii cu ora la care a trecut, ca să putem merge cu toții acasă?

— Se pare că Poliția de Frontieră din SUA a avut un fel de problemă tehnică noaptea trecută, așa că nu pot confirma nimic încă. Detectiva vorbește cu Elsie, dar o observă pe Paris. Și până nu-și dau seama, nu știm unde se afla clienta dumneavoastră în momentul în care soțul ei a fost ucis.

— Verificați-i înregistrările telefonice, spune Elsie.

La naiba!

— Am încercat. Kellogg se apleacă pe spate și i se adresează direct lui Paris. Dar se pare că în tot weekendul în care ați fost plecată, telefonul dumneavoastră nu a ieșit din casă.

— L-am uitat acasă. Paris se străduiește să-și păstreze vocea uniformă. Când spui o minciună, este întotdeauna mai bine să nu te grăbești sau să nu explici prea mult. Eram aproape de graniță când mi-am dat seama că nu-l am cu mine.

— Deci ați stat tot weekendul fără telefon?

— Da.

O altă minciună. Paris nici nu clipește.

Detectiva zâmbește.

— Ei bine, asta vă face cea mai ghinionistă persoană din lume.

— Chiar aveți de gând să o rețineți cu asta?

Elsie ori e o actriță grozavă, ori e cu adevărat uluită. Paris pariază pe prima variantă.

— Am reținut suspecți de crimă pentru mult mai puțin, spune Kellogg. Pentru că este vorba de crimă, doamnă avocat. Clienta dumneavoastră este

cu aproape treizeci de ani mai tânără decât soțul ei, care din întâmplare era un om foarte faimos și foarte bogat.

— Și? Testamentul lui Jimmy lasă aproape toată averea pentru scopuri caritabile. Aș fi știut. Elsie își încrucișează brațele peste piept. Eu am fost cea care la redactat. Clienta mea nu avea niciun motiv pentru a-și ucide soțul.

— Din câte știm noi. Abia am început investigația și, fiți sigure, nu vom lăsa nicio piatră neîntoarsă. Kellogg zâmbește slab în direcția lui Paris. Sunteți un pic cam misterioasă, știți? Mă face să vreau să… sap după informații. Un junghi de frică îi taie stomacul lui Paris și este nevoie de toată puterea de voință pentru a nu lăsa să i se vadă nimic pe chip. Să nu uităm, de asemenea, lucrul interesant pe care l-a recunoscut după ce au arestat-o agenții, adaugă Kellogg.

— Vă referiți la cele câteva cuvinte fără sens pe care le-a spus după ce s-a lovit la cap? Elsie a luat-o în derâdere. Asta nu înseamnă recunoaștere, ci confuzie. Lăsați-o să se ducă acasă ca să-și poată plânge soțul așa cum se cuvine.

— Da, în legătură cu asta. Detectiva dă din cap, iar coada de cal i se clatină pe spate. Sunteți măcar tristă pentru pierderea soțului, doamnă Peralta, că nu prea păreți.

Elsie îi pune o mână pe braț.

— Nu răspunde…

— Cum îmi arăt eu tristețea nu e treaba dumneavoastră, izbucnește Paris, ignorându-și avocata. Îmi pare rău că nu mă comport conform standardelor de comportament pentru văduve îndurerate la câteva ore după ce am fost acuzată de uciderea soțului meu. Data viitoare, voi citi în prealabil memoriul care detaliază comportamentele adecvate și voi avea grijă să repet mai întâi.

Zâmbetul minuscul al lui Kellogg rămâne, iar ea bate în carnețel.

— Povestiți-mi exact cum l-ați găsit.

Paris repetă aceeași poveste pe care i-a spus-o avocatei și constată că este mult mai ușor a doua oară.

— Spuneți-mi, doamnă Peralta, zice detectiva când Paris termină. Dacă soțul dumneavoastră și-a luat viața, așa cum sunteți amândouă atât de sigure că s-a întâmplat, de ce credeți că s-a tăiat la picior, de ce nu și-a tăiat încheieturile mâinilor? Așa ar fi făcut majoritatea oamenilor.

— Pot să răspund eu la asta, spune Elsie cu încredere, iar Paris se întoarce spre ea surprinsă. Când Jimmy a mai încercat să se sinucidă, și-a tăiat brațul. Evident că nu a murit. Dar cicatricea, care se întindea până la jumătatea antebrațului, l-a deranjat pentru totdeauna.

— Așa s-a ales cu cicatricea aia? o întreabă Paris pe Elsie. Mi-a spus că a căzut printr-un geam în timp ce era drogat.

— S-a întâmplat și asta, dar nu așa s-a ales cu cicatricea aia.

Paris se așază pe scaun. Ce altceva nu mai știe despre trecutul lui Jimmy? Se pare că soțul ei avea la fel de multe secrete ca și ea.

Elsie își îndreaptă din nou atenția către defectiva Kellogg.

— Pentru mine, este logic că și-ar fi ales un loc pe corp pe care să îl poată ascunde cu ușurință. Ar fi fost modul lui de a se proteja pe sine pentru viitor, în cazul în care ar fi supraviețuit.

— Dacă nu aș fi știut că nu e așa, aș fi crezut că dumneavoastră sunteți soția lui, atât de bine îl cunoașteți, îi spune Kellogg lui Elsie, apoi se întoarce spre Paris. Oricum, avem mult timp să punem piesele laolaltă. Nu se știe niciodată ce ar putea apărea în următoarele zile.

Stomacul lui Paris arde.

— Am terminat aici, spune Elsie.

— M-am gândit eu, răspunde detectiva.

Elsie se ridică și bate în ușă.

Detectiva Kellogg rămâne așezată, continuând să o privească gânditoare pe Paris, ca și cum ar încerca să o înțeleagă. Ei bine, detectiva *cereale-cu-lapte* poate să încerce cât de mult vrea, dar până acum nimeni nu a reușit.

— Cât timp mai trebuie să stau aici? o întreabă Paris pe Elsie în timp ce urmează amândouă un agent până la celula de detenție.

— Te pot reține până la șaptezeci și două de ore, moment în care trebuie să te acuze oficial sau să te lase să pleci.

— Trei zile! Paris o apucă de braț pe avocată. Elsie, nu pot sta aici atât de mult timp.

— Nu va dura atât de mult. Elsie o mângâie pe mână. Mă întorc mai târziu. Deocamdată, stai liniștită. Și ține minte, nu spune nimănui niciun cuvânt. Vom dovedi ce s-a întâmplat destul de curând.

Ajung în celulă și, uitându-se printre gratii la pereții murdari, Paris simte o înțepătură bruscă de claustrofobie. Ar da orice ca să nu se mai întoarcă acolo, iar dacă se simte așa acum, cum ar putea supraviețui vreodată

închisorii? Nu se poate hotărî să pășească înăuntru până când agentul nu îi pune o mână pe spate și o împinge înăuntru. Ușa se încuie.

— Paris, începe Elsie, cu o voce emoționată, iar Paris se întoarce. De ce nu mi-a spus Jimmy că îi era greu? Întotdeauna îmi spunea totul. Cum de nu mi-am dat seama? Dacă aș fi știut, aș fi putut…

Se îneacă. Paris întinde o mână printre gratii.

— Îl cunoșteai pe Jimmy mai bine decât oricine și știi cât de greu îi era să recunoască atunci când avea nevoie de ajutor. Zoe era la el acasă aproape în fiecare zi și nici măcar ea nu a știut. Deci, cum ai fi putut să…

Elsie a dat din cap și i-a strâns scurt mâna, apoi i-a lăsat-o. Paris știe că ceea ce tocmai a spus a făcut-o pe cealaltă femeie să se simtă mai bine și, în mare parte, este adevărat. Elsie și Zoe nu aveau cum să știe că Jimmy se chinuia.

Pentru că nici Paris nu știa.

* * *

După ce Elsie pleacă, îl sună din nou pe Henry.

— Habar n-am cât o să stau aici, îi spune Paris. Îmi pare rău, știu că nu e o situație ideală pentru tine.

— Mă descurc, spune Henry, dar ea detectează mai multă anxietate în vocea lui decât mai devreme. Personalul te susține. Câțiva membri mi-au pus întrebări din cauza înregistrării video a arestării, dar le-am reamintit că o arestare nu este același lucru cu a fi acuzat.

— Mă îndoiesc că majoritatea oamenilor vor înțelege diferența. Dar îți mulțumesc.

Își iau din nou rămas-bun și închid. Henry Chu este un om bun, iar Paris știe cât de norocoasă este să îl aibă ca partener de afaceri și manager al studioului de yoga. În urmă cu zece ani, a intrat pentru prima dată în Ocean Breath, stresat și epuizat de la o slujbă de programator la Amazon care îi creștea tensiunea arterială. Pe atunci era încă în cartierul Fremont, într-un studio micuț de la etajul doi al unei clădiri comerciale de mică înălțime care adăpostea un magazin de mărgele, biroul unui detectiv particular și un medium care lucra doar vinerea. Henry s-a ținut de yoga ca de un colac de salvare și practica cinci zile pe săptămână. După câteva luni, observând că Paris se străduia să atragă noi membri, Henry i-a sugerat să facă un grup, iar clientela de la Ocean Breath a început să crească.

În cele din urmă, a părăsit Amazon cu o indemnizație generoasă. Când

sistemul de rezervări al studioului s-a prăbușit, s-a oferit să vină ca partener și să îi construiască unul mai bun. Paris a profitat de oportunitatea de a-l aduce în firmă. A ajutat enorm studioul și i-a permis lui Paris să aibă mai mult timp pentru a preda. Apoi au mutat Ocean Breath în locul actual, un spațiu generos lângă Whole Foods, care a atras un cu totul alt nivel de clientelă.

Acolo l-a întâlnit pe Jimmy. Cel puțin asta este povestea pe care au fost de acord să o spună oamenilor. Nimeni nu a pus-o la îndoială, pentru că nimănui nu i-a păsat. Un comediant pensionat se căsătorește cu o instructoare de yoga? Nu e tocmai demn de *Entertainment Tonight.* Jimmy nu mai era considerat relevant de ceva vreme, ceea ce era foarte bine pentru Paris.

Și apoi Zoe a dat totul peste cap.

La un moment dat, fără să-și dea cineva seama, asistenta personală a lui Jimmy începuse să se comporte mai mult ca un manager. Zoe a lucrat pentru el în Los Angeles ani de zile, iar când Jimmy a decis în cele din urmă să părăsească definitiv industria, l-a ajutat să vândă ambele proprietăți din California și să găsească o casă nouă în orașul său natal, Seattle. Trebuia să rămână prin preajmă doar pentru câteva săptămâni, pentru a-l ajuta să se acomodeze, dar Zoe nu s-a mai întors niciodată în LA. Pur și simplu… a rămas. Și așa că Jimmy a păstrat-o pe statul de plată. Ea răspundea la telefon, îi administra site-ul și se ocupa de toate e-mailurile și scrisorile fanilor. Programa curățenia și reparațiile casei, plătea facturile la utilități și îi ducea mașina la revizie. De asemenea, ea făcea cumpărăturile, îi făcea comisioanele și chiar ducea gunoiul și deșeurile reciclabile în fiecare săptămână.

Când Paris l-a întâlnit pe Jimmy, Zoe era la el acasă două zile pe săptămână. Dar, de când l-a contactat Quan, era acasă la ei aproape în fiecare zi, venind și plecând după bunul plac, lăsându-și batoanele de cereale în dulapuri și kombucha în frigider și înnebunind-o pe Paris.

— Trebuie să o lași mai moale cu puștoaica, a spus Jimmy, când Paris s-a plâns de prezența constantă a asistentei. Ea face toate rahaturile pe care eu nu vreau să le fac. Dacă aș putea să o plătesc să meargă la dentist pentru mine, crede-mă, aș face-o. Și crezi că știu ceva despre rahatul ăsta cu streamingul? Am nevoie de ea.

Dar Zoe nu este un copil. Are 35 de ani. Și a vrut ca revenirea lui Jimmy

să aibă loc chiar mai mult decât el. Tot ce voia Jimmy era să spună din nou glume; Zoe a fost cea care a dus afacerea la un cu totul alt nivel. La Quan, Jimmy și-a lansat primul său spectacol special de comedie după mai bine de un deceniu în urmă cu câteva luni. S-a descurcat atât de bine, încât au cerut un al treilea, chiar dacă al doilea spectacol nu era programat să fie difuzat decât peste o lună. Jimmy nu a vrut să facă un al treilea. Dar Zoe a vrut, și a insistat ca el să semneze contractul.

— Cât de mult material crezi că ai? îl întrebase Zoe pe Jimmy cu câteva zile în urmă.

Cei trei se aflau în bucătărie. Paris urma să plece în curând la Vancouver și spera să ia un prânz liniștit cu soțul ei înainte de acest drum lung. Dar Zoe încă vorbea cu șeful ei la masa din bucătărie, în timp ce Paris reîncălzea resturile de mâncare pe aragaz. Porc Adobo, preferatul lui Jimmy.

— În acest moment, suficient pentru jumătate, poate două treimi dintr-un spectacol, a răspuns Jimmy.

— Poți să te întinzi la o oră?

— Nu, dacă vrei să fie amuzant.

— E în regulă, a spus Zoe. Avem timp. Pot să le spun că vei fi gata să filmezi un al treilea în să zicem, șase luni? Ai putea să o faci în Las Vegas. Cei de la *Venetian* sunt interesați, dar și MGM te vrea foarte mult. Eu cred că ar trebui să fie *Venetian,* deoarece a fost construit în locul unde era *Sands.*

The Sands era localul în care Jimmy lucrase timp de cinci ani la sfârșitul anilor ’80, înainte de a deveni un superstar al *sitcomurilor.* De asemenea, era locul unde a luat prima supradoză.

— Mulțumesc pentru lecția de istorie, puștoaico, a spus Jimmy cu o voce seacă. Dar dacă va fi o a treia, trebuie să fie luna viitoare, aici, în Seattle. La *Showbox.*

Paris a adus două farfurii cu mâncare la masă și s-a așezat. Jimmy s-a aplecat și i-a dat un sărut.

Zoe părea frustrată. Și-a dat jos ochelarii și s-a frecat la ochi.

— Jimmy. Ai spus mai devreme că ești deschis la un spectacol în Las Vegas. Primul tău spectacol în Vegas a fost apogeul tău de comediant de *stand-up* și ei vor să te vadă din nou acolo. Am vorbit deja cu directorul de divertisment de la *Venetian.* Pot începe promovarea imediat cu panouri

publicitare…

— Poate fi considerat apogeul meu dacă în fiecare seară eram prea praștie ca să mi-l amintesc? Nu intenționez să pun piciorul într-un cazinou din Vegas. Nicăieri în contractul inițial nu scria că o voi face.

Jimmy a luat cu lingura o gură plină de adobo și orez și i-a făcut semn lui Paris cu un deget mare în sus.

— Am fost de acord cu bună-credință…

— La naiba cu asta, a spus el, mestecând. Buna-credință înseamnă să mă lași să-mi fac spectacolul unde mă simt bine. Aproape că am murit în Vegas.

O tăcere lungă.

— Îmi pare rău, a spus Zoe. Am înțeles. Dar nu poate fi la *Showbox.*

— Iisuse Hristoase…

— *Jimmy.* Știi că Quan vrea o sală cu o capacitate minimă de opt sute de locuri. Vor ca spectacolul să aibă energie. Nu vor un public mic și un zid de cărămidă în spatele tău. Te vor pe o scenă mare.

— Atunci voi face la Paramount. Cât are, două mii de locuri?

Zoe a tastat în laptopul ei.

— Două mii opt sute șapte. Perfect. Dar se pare că sunt rezervate pentru următoarele două luni, iar noi avem nevoie de cel puțin trei nopți pentru a înregistra.

Paris a aflat că cele mai multe emisiuni speciale de comedie de o oră înregistrate pentru HBO, Netflix, Quan și altele asemenea sunt, de fapt, un amestec de mai multe spectacole live. În acest fel, dacă o glumă nu iese într-o seară sau dacă comediantul nu livrează perfect un anumit segment, se poate folosi ce e mai bun din fiecare prestație.

— Sună-i. Sunt un fiu al locului. O să găsească ei o soluție. În orice zi din luna următoare este în regulă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dar nu ai suficient material…

— Voi fi gata.

Paris s-a uitat la soțul ei.

— Jimmy, a spus ea încet. E o presiune uriașă.

— O să fie bine, a spus el aruncându-i o privire pătrunzătoare, iar ea a tăcut.

După ce au terminat de mâncat, Zoe a rămas în bucătărie în timp ce Jimmy a cărat geanta de weekend a lui Paris până la mașină.

— Nu trebuie să mă duc la Vancouver, să știi, i-a spus ea. Pot rămâne.

— Nu, vreau să mergi. Jimmy a vorbit hotărât în timp ce punea geanta în portbagaj. Știu că de câteva zile abia aștepți să pleci de aici. Nu-ți face griji, am lucruri care să mă țină ocupat. Am chestia aia de caritate de sâmbătă seara și am de gând să încerc câteva dintre noile glume.

— Jimmy, a spus ea, nu mă simt bine să te las singur.

I-a ridicat bărbia și s-a uitat direct în ochii ei.

— Voi fi aici când te întorci. Îți promit. Te iubesc. Condu cu grijă, bine?

S-au mai uitat unul la altul încă o vreme. Jimmy nu era chipeș, nu chiar. Arăta de vârsta lui, cu fața plină de riduri și cute care îi spuneau poveștile vieții. Dar asta nu contase niciodată. Ea era atrasă de bunătatea lui. Spre deosebire de toți ceilalți bărbați pe care Paris îi cunoscuse, Jimmy Peralta nu-i ceruse niciodată nimic.

Cu excepția, desigur, a semnării acelui contract prenupțial nenegociabil. Orice ar crede poliția că a făcut, cel puțin nu pot spune că a făcut-o pentru bani.

Capitolul 5

Cina din arest constă dintr-un sandviș și un măr. Mărul ionatan e mic, dar bun. Sandvișul este format din două felii de pâine albă *Wonder Bread,* o felie de șuncă, o felie de brânză topită Kraft și un pic de muștar.

Paris îl examinează. Nu are mucegai, nu are pete ciudate; poate fi mâncat în siguranță. Dacă a învățat un lucru în copilărie, acela a fost să nu ia niciodată, niciodată, mâncarea ca pe un dat. Când era mică, un sandviș că acesta ar fi fost un răsfăț. Ia o mușcătură. Are gustul copilăriei ei.

Noile ei colege de celulă, însă, nu sunt deloc încântate de masa lor.

— Ce este asta? spune una dintre ele, scotocind prin punga de hârtie maro. Nu i-aș da rahatul ăsta nici măcar câinelui meu.

— Dezgustător, este de acord cealaltă. Nu pot să mănânc așa ceva.

Of, privilegiul de a fi un mâncător pretențios. Lui Jimmy îi plăcea fileul de vită maturat, trufele culese manual și sushi atât de proaspăt încât încă avea cârligul prins în el. Paris, pe de altă parte, era mult mai puțin pretențioasă. Cedar în frigider de prea mult timp? Răzuiește bucățile verzi. Pâinea s-a învechit? Prăjește-o. Dacă ți-a fost foame când erai copil, nu-ți

trece niciodată cu adevărat. Ideea de a irosi mâncarea o face pe Paris să se simtă rău fizic.

A avut loc o schimbare de tură înainte de cină, iar agentul care se ocupă acum de arest este un bărbat mai în vârstă, cu pași greoi și o respirație șuierătoare. Cheile care îi zornăie la centură servesc drept clopote de avertizare pentru apariția sa iminentă în fața zăbrelelor, iar toate cele trei femei ridică privirea când îl aud apropiindu-se.

— Mi-a venit avocatul? strigă una dintre colegele ei de celulă. Pentru că am nevoie să mă duc naibii acasă la copii.

•

Agentul arată spre Paris.

— Este avocata ei. Iar tu ar fi trebuit să te gândești la copiii tăi înainte de a-ți ataca vecina.

— Așa zic unii.

— Peralta, spune el, te ridici sau ce faci?

Paris se îndreaptă spre gratii în timp ce colegele ei de celulă vorbesc cu voce joasă despre ea. Au fost aduse separat din motive care nu au legătură între ele, dar cele două femei s-au recunoscut imediat. Se pare că se mișcă în cercuri sociale similare și amândouă s-au întâlnit cu un tip pe nume Dexter, despre care sunt de acord că este un ratat. Dar acum chicotesc despre Paris, iar ironiile lor continue, amestecate cu hohote de râs, o fac să se gândească la moșii răutăcioși din *Muppets,* Statler și Waldorf.

— …și-a ucis soțul…

— …târfă arivistă, dar respect asta…

— …îmi plac totuși papucii ăia…

— …spectacolul de pe Netflix e al dracului de amuzant…

— …nu e pe Netflix, e pe Quan…

Elsie apare în cele din urmă. Fusta și bluza strălucitoare au fost înlocuite de colanți și tunică, iar ea pare să fi avut o zi mai lungă decât Paris. Trece o pungă de hârtie albă printre gratii.

— Ți-am adus o cină târzie. Nu pot sta mult timp.

— Ne-au hrănit deja. Paris se uită în geantă. Un alt sandviș, friptură de porc la cuptor pe o baghetă proaspăt coaptă de la Fenix, localul cubanez din cartierul lui Elsie. Dar acesta este mult mai bun. Mulțumesc.

— Miroase bine, spune cu voce tare una dintre Muppets. Sandvișul nostru unde-i?

Elsie le aruncă o privire care ar putea topi oțelul, apoi îi face semn lui Paris să se apropie. Nu începe să vorbească decât atunci când fețele lor sunt la câțiva centimetri distanță printre gratii.

— Tocmai m-am uitat pe raportul toxicologic, spune aproape șoptind. Au găsit cocaină și amfetamine în organismul lui Jimmy. Știai că se droga din nou?

— Nu, spune Paris, fără să-și poată ascunde șocul. Bineînțeles că nu.

— A fost curat timp de șapte ani. Vocea lui Elsie se întrerupe. I-am spus lui Zoe cu luni în urmă că afacerea Quan ar putea fi o presiune prea mare pentru el. Ea a insistat că e bine.

— Părea să fie bine, spune Paris. Dar, Elsie… Ezită să continue. Zi ce-ai de zis. Nu este momentul să îmi ascunzi ceva.

— Se întâmpla ceva cu memoria lui Jimmy, spune Paris. El… începuse să uite lucruri. Nu tot timpul. Dar, din când în când, uita ceva complet întâmplător.

Elsie se uită la ea printre gratii.

— De exemplu?

— Odată l-am surprins uitându-se la o portocală timp de un minut întreg. O portocală. Când l-am întrebat ce face, m-a întrebat cum se numește fructul. Apoi a râs și a încercat s-o dea pe glumă. Când s-a întâmplat ceva asemănător câteva săptămâni mai târziu, i-am spus că sunt îngrijorată. El s-a enervat foarte tare și a zis că nu-i vine să creadă că s-a căsătorit cu cineva care nu poate accepta o glumă. A fost prima dată când mi-a vorbit în felul acesta.

Enervat era puțin spus. Jimmy nu fusese doar enervat, ci furios de-a dreptul. Și răutăcios. „Îți bați joc de mine? Cum poți să fii soția mea și să nu înțelegi că e o glumă, la dracu! Ori ești tâmpită, ori nu ai simțul umorului, n-aș putea să zic ce e mai rău”.

— Nu era furie, era frică. Elsie se sprijină pe gratii. Și-a văzut mama cum se stingea din cauza bolii Alzheimer, nu la mult timp după ce s-a terminat *Prințul din Poughkeepsie.* Nu știu dacă ai cunoscut pe cineva care suferă de această boală, dar stadiul final este absolut îngrozitor. Jimmy a fost alături de ea în fiecare zi din ultimul ei an. Întotdeauna a spus că cel mai mare coșmar al lui ar fi fost să i se întâmple același lucru. Îi aruncă o privire lui Paris. De ce nu l-ai dus la doctor?

— Nu a vrut să meargă, spune Paris. I-am făcut două programări și le-a

anulat pe amândouă fără să-mi spună. În cele din urmă, a promis că va merge după ce înregistrează al doilea spectacol, dar când i-am amintit, mi-a zis s-o las baltă, că e prea ocupat cu presa. Mi-a spus că mă transform într-o cicălitoare și să îl las în pace. Se enerva de fiecare dată când aduceam vorba despre asta.

— De ce nu mi-ai spus? Din tonul controlat al lui Elsie reiese clar că este furioasă. Pe mine m-ar fi ascultat. L-aș fi putut determina să se ducă.

Paris îi întâlnește privirea.

— De aceea mi-a spus să nu-ți spun. Era soțul meu, Elsie. Ce ar fi trebuit să fac?

— Ar fi trebuit să ai grijă de el, asta e, se răstește Elsie. Asta e înțelegerea pe care o faci când te căsătorești cu un bărbat cu treizeci de ani mai în vârstă decât tine. Trebuia să te intereseze că se îmbolnăvește și trebuia să te ocupi de el, să observi că se droghează din nou. Pentru numele lui Dumnezeu, Paris. Cât de egoistă poți fi, de ți-au scăpat lucrurile astea?

Lui Paris i se înfierbântă obrajii. Nu are nimic de spus, pentru că Elsie are dreptate. În ultimele luni *a* fost complet concentrată asupra ei înseși, încercând să-și dea seama cum să nu-și facă propria viață să se fărâme în bucăți. Nu a fost atentă la sănătatea lui Jimmy. Ca să fim corecți, nici Zoe n-a fost atentă, dar Zoe nu era soția lui.

— Trimiterea ta în judecată o să aibă loc mâine, la ora zece, spune Elsie. Atunci procurorul trebuie să îi arate judecătorului că are motive întemeiate pentru a te acuza. Te anunț de pe acum – probabil că vei fi acuzată. Dar până acum tot ce au este circumstanțial, așa că nu înseamnă neapărat că vom ajunge la proces. Și crede-mă, cu toată publicitatea, nu-și pot permite să greșească.

— Cât de serioasă e treaba cu publicitatea?

— Având în vedere că ești peste tot la știri, aș spune că e destul de serioasă. Unul dintre asociații juniori mi-a trimis prin SMS o poză de pe Instagram. Este o imagine alăturată cu tine și cu una dintre Kardashian purtând aceiași papuci de blană. Arăți bogată și vinovată, iar asta e o combinație proastă.

— Nu e blană, sunt pene, spune Paris.

— Mănâncă-ți sandvișul, spune Elsie. Mă întorc mâine dimineață. Adu-ți aminte să nu vorbești cu nimeni, mai ales cu tolomacele alea două. Încearcă să te odihnești.

Lui Paris nu-i este foame și nu-și poate imagina cum va putea dormi aici. Colegele ei de celulă schimbă din nou povești despre fostul lor iubit comun, Dexter, care se pare că a fumat prea multă iarbă, le-a înșelat pe amândouă, a furat banii uneia dintre ele și a accidentat mașina celeilalte. Ce minune de bărbat!

Niciodată nu a avut de ce să se îngrijoreze de aceste lucruri cât a trăit cu Jimmy. El nu era un om care lua, el dădea. La o zi după ce au fost de acord să se căsătorească, au avut o conversație brutal de sinceră despre bani. Jimmy nu voia nicio surpriză. I-a spus lui Paris exact cât va primi dacă mariajul lor se va încheia.

— Orice s-ar întâmpla, fie că e vorba de deces sau divorț, vei primi un milion de dolari fix, a spus Jimmy. Nu sunt atât de bogat pe cât pare să creadă lumea, și vreau să știi în ce te bagi. O mare parte din banii mei s-au dus în investiții proaste, la un manager dubios, pe nas și în vene.

Un milion părea mult pentru Paris. Și-ar fi plătit apartamentul și mașina și i-ar fi asigurat un venit sigur pentru pensie. Tot ar trebui să muncească, dar asta era bine. Doar că i se părea ciudat să fie într-o relație în care un contract prenupțial era chiar necesar. Pentru că e un băgăcios, Henry a cercetat pe site-urile de imobiliare casa lui Jimmy imediat ce Paris a început să se întâlnească cu el. Pe Zillow era estimată în jur de șapte milioane de dolari, datorită amplasamentului și priveliștii. Ea a înțeles de ce Jimmy a vrut să se protejeze.

— M-am mai pârlit și înainte, a spus Jimmy. Patru soții. Trei etape la dezintoxicare. Falimentul din anii optzeci. La naiba, nu trebuie să reluăm, știi toate astea. Elsie a pus la cale contractul prenupțial după soția numărul doi. Așa că e un fel de… știi tu, asigurare generală. Dar m-a protejat pe mine când ultimele două căsnicii au luat-o razna.

— Nu trebuie să ne căsătorim, să știi, a spus Paris. Mă simt bine singură. Am avut grijă de mine toată viața.

— Știu, a zis el și i-a mângâiat fața. Dar mă gândesc că mai am douăzeci de ani de trăit și, dacă am noroc, cel puțin zece dintre ei vor fi buni. Vreau să îi petrec cu tine. Ce pot să spun? Îmi place să fiu căsătorit. I-a sărutat mâna. Jimmy s-a aplecat în față, privirea lui albastră pătrunzând adânc în sufletul ei. Dar te vreau pentru mine, puștoaice. Pentru mine, cel adevărat. Nu pentru Prințul din Poughkeepsie…

— Nu l-am văzut niciodată.

— Sau pentru tipul din Vegas…
— N-am fost niciodată.
— Sau pentru câștigătorul a treisprezece premii Emmy, un Glob de Aur, o nominalizare la Oscar…
— Premiile sunt supraestimate.
În cele din urmă a râs.
— Am înțeles. Chiar nu-ți pasă. Și asta îmi place la tine.
— Trimite-mi actele, a spus Paris. Sunt realistă, știu că s-ar putea să nu dureze. Dar spune-mi când vrei să te căsătorești, pentru că va trebui să găsesc pe cineva să țină cursurile în locul meu.
A semnat contractul prenupțial, dar nu a durat mult până când a început să suspecteze că Jimmy avea de fapt mai mulți bani decât lăsa să se vadă. Insistența lui pentru verigheta ei de un sfert de milion de dolari a fost primul indiciu. Dar apoi, ca dar de nuntă, a achitat soldul ipotecii pentru apartamentul ei, încurajând-o să îl închirieze și să pună în bancă veniturile. Și apoi i-a cumpărat o Tesla, o pereche de cercei cu diamante și o geantă Birkin. Avea bani. Și după ce a semnat cu Quan, avea mult mai mulți.
Ea nu l-a întrebat niciodată despre asta. Toată lumea avea dreptul la secretele sale, iar dacă ea cerea să-l cunoască pe al lui, ar fi putut și el cere să le cunoască pe ale ei. Trăise două vieți diferite înainte de cea pe care o împărțea cu Jimmy. Și ambele vieți se terminaseră cu cineva ucis.
Și acum iat-o din nou aici.
Poți să fugi din Toronto, să te îndepărtezi de cadavre și să pășești într-o viață nouă, cu un nume nou, și tot nu contează. Pentru că, deși te poți reinventa, nu poți fugi de tine însăți. Așa cum i-a reamintit o femeie cu mult timp în urmă, numitorul comun în toate lucrurile groaznice care ți s-au întâmplat ești tu.
Oriunde te-ai duce, tot pe tine te găsești.

Capitolul 6

Când Paris se trezește a doua zi dimineață, moșii din *Muppets* au dispărut, la fel și sandvișul ei cubanez.
O nouă persoană se înghesuie în colțul unde erau toantele, cu trupul ei micuț pierdut într-un hanorac supradimensionat tras în sus și peste frunte.

Este greu de spus dacă are ochii deschiși sau închiși. Oricum ar fi, nu o recunoaște pe Paris, iar asta e bine, pentru că Paris nu are chef să vorbească. Problema cu adormitul este că, atunci când te trezești, primești o nouă doză de realitate. Jimmy este mort.

Durerea amenință să-și facă loc înăuntru, iar ea trebuie să-și miște corpul înainte să se lase străpunsă prea adânc. Se ridică în picioare și practică un simplu salut al soarelui pentru a-și întinde mușchii și pentru a face sângele să circule, ceea ce o va ajuta să-și limpezească mintea. Începând cu *tadasana,* cunoscută și sub numele de poziția *muntele,* circuitul durează în mod normal zece minute. Ea finalizează toate posturile, cu excepția *câinelui cu capul în sus* și *câinelui cu capul în jos,* care i-ar cere să își pună mâinile pe podea. În schimb, optează să încheie cu *malasana,* poziția *ghirlandă,* care presupune o ghemuite completă cu brațele în față și mâinile în poziție de rugăciune. Se simte bine, așa că rămâne aici o vreme, creând spațiu în coloana vertebrală și permițând șoldurilor și mușchilor inghinali să se deschidă. Când este pregătită, se ridică încet, după care se așază înapoi pe bancă. Închide ochii, inspirând pe nas și expirând pe gură. Inhalează, expiră. *Namaste.*

— Știam eu că tu ești, spune o voce din colț.

Paris deschide ochii. Colega ei de celulă s-a dezmeticit, dar fața îi este încă ascunsă.

— Am avut abonament la studioul tău pe vremea când erați în Fremont, înainte de a vă schimba locul.

— Aha.

Paris nu știe ce să răspundă. Ocean Breath a avut mii de membri de-a lungul anilor, iar ea nu prea poate spune că se bucură să vadă pe cineva cunoscut în urmă cu mai mult timp, dacă habar nu are cine este femeia. În plus, nu e ca și cum s-ar fi ciocnit una de alta la cafenea.

— Asta e… grozav, continuă ea.

— Am văzut înregistrarea video a arestării tale. Femeia își împinge gluga de pe față. Tu ai făcut-o?

Paris tresare la vederea ei. Își amintește de femeie. Charlotte… cumva. Venise la cursuri în fiecare sâmbătă dimineața, timp de câțiva ani, la locul inițial, exact așa cum a spus. În starea ei actuală, Charlotte este aproape de nerecunoscut. Are un ochi umflat și învinețit, un bandaj pe obraz, iar buza superioară îi este despicată. Nu poate fi vorba că s-a împiedicat și a căzut.

Nu și-a tamponat mașina. Cineva a bătut-o pe această femeie, și încă rău de tot. Paris știe cum se simte și știe că trebuie să doară ca naiba atunci când încearcă să vorbească.

— Ești bine? întreabă Paris, îngrijorată. Ar trebui să fii la spital.

— Sunt bine, spune Charlotte. Arată mai rău decât este.

Paris este familiarizată cu această replică, deoarece a folosit-o ea însăși de multe ori în trecut.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am ucis soțul noaptea trecută.

— Nu spune asta.

Alarmată, Paris se uită la cameră.

— Nu-mi pasă, am dat deja declarația. Charlotte se sprijină de perete și face un mic semn cu mâna către cameră. A fost autoapărare. Nigel m-a bătut măr ani de zile, dar aseară, când s-a luat de fiica noastră, am făcut ceea ce trebuia să fac, nu regret și aș face-o din nou.

Paris traversează celula și se așază lângă Charlotte pe bancă.

— Cum l-ai omorât? întreabă ea cu o voce joasă.

Charlotte se uită la Paris cu singurul ei ochi bun.

— Mă bătea, dar când a lovit-o pe Olivia, eu doar… am cedat. L-am împins fără să mă gândesc. A căzut cu spatele pe scări. Și-a rupt gâtul. Ochii ei sunt umezi. Nu am vrut să-l omor, am vrut doar să se oprească. Dar nu sunt supărată că e mort. Întotdeauna avea să se termine cu unul dintre noi într-un sicriu. Mi-aș fi dorit doar ca fiica mea să nu-l fi văzut, știi? Mă tem că o va da peste cap când va fi mai mare.

— Câți ani are copila?

— Șase.

— Sunt șanse mari să nu-și amintească, spune Paris. La această vârstă, mințile lor sunt atât de maleabile. Spune-i Oliviei în fiecare zi că o iubești, că nu este vina ei și că este o fată bună. Cu timpul, va înțelege că ai ucis un monstru. Pentru ea.

Un mic zâmbet, urmat de o tresărire. Buza lui Charlotte este încă iritată.

— Trebuie să fi ucis și tu un monstru la un moment dat. Ori asta, ori ai copii.

— Nu am copii, spune Paris. Dar îmi amintesc cum era când eram eu mică. Și acestea erau lucrurile pe care aș fi vrut să le aud.

Femeia dă din cap, iar lacrimile încep să îi curgă liber, deși nu scoate

niciun sunet. Paris înțelege și asta. Întotdeauna e mai bine să plângi în tăcere, ca să nu înrăutățești lucrurile.

Termină dracului cu miorlăiala aia! Doamne, ce față oribilă ai când plângi!

Amândouă își întorc capul când apare în celulă un agent.

— Peralta, spune el, deschizând ușa. Ești transferată la tribunal. Te întâlnești acolo cu avocatul.

— Baftă, spune Charlotte și îi atinge brațul lui Paris.

— Și ție.

Amândouă vor avea nevoie de ea.

* * *

Călătoria cu liftul este rapidă și, de data aceasta, urcă în loc să coboare, oprindu-se la câteva etaje deasupra nivelului principal. Există o pasarelă care leagă arestul de tribunal și, întrucât Paris are încheieturile mâinilor încătușate, agentul o ține de cot în timp ce trec dintr-o parte în alta.

Când ajung dincolo, îi așteaptă Elsie. Astăzi nu e îmbrăcată în culori tropicale. Pentru înfățișarea în instanță, avocata a ales o fustă bleumarin cu dungi și un sacou asortat, cu o bluză albă impecabilă. Alături de ea se află o tânără atrăgătoare, îmbrăcată într-un costum cu pantalon, de culoare închisă, cu părul platinat strâns într-un coc elegant, ținând în mână o sacoșă de la Nordstrom. Aceasta trebuie să fie asociata junioare pe care Elsie a menționat-o cu o zi înainte. Tânăra o măsoară pe Paris din priviri, prin ochelarii de soare supradimensionați.

— Ea este Hazel, spune Elsie.

Cele două femei își strâng mâna, iar Hazel îi înmânează sacoșa lui Paris.

— Nu am putut intra în casa ta ca să-ți iau ceva din dulap, dar prietenul tău Henry mi-a dat mărimile. Ar trebui să găsești aici tot ce ai nevoie pentru a te împrospăta.

Elsie își trece mâna prin părul lui Paris și face o grimasă.

— I-ai adus și un elastic de păr? o întreabă pe Hazel.

— Of, nu m-am gândit…

— Dă-i-l pe cel din părul tău.

Tânăra își desface cocul și îi înmânează elasticul fără discuții. Agentul o însoțește pe Paris la o baie din apropiere. Odată rămasă singură, își scoate cu grijă bandajul pătat de sânge de pe frunte, apoi se clătește pe față și se spală pe dinți. În geantă, găsește o perie de păr cu eticheta de preț încă pe

ea, și face tot posibilul să se pieptene pentru a-și descurca părul, înainte de a-l fixa într-un coc lejer cu elasticul lui Hazel. Apoi se încuie într-o cabină și își dă din abundență cu deodorant la subraț înainte de a-și pune noua ținută. Hazel are gusturi grozave. Rochia până la genunchi este de culoare gri porumbel și i se potrivește perfect. Tocurile modeste sunt mai puțin confortabile pentru cineva care își petrece cea mai mare parte a zilei desculță, dar se mulțumește cu ele. Pe fundul sacoșei, găsește un ruj nou-nouț. Îl are pe același acasă. Nuanța se numește Orgasm, un nume îndrăzneț pentru o culoare care avantajează pe oricine. Îl întinde pe buze și apoi, din instinct, își dă puțin și pe obraji.

Când se întoarce din baie, Elsie aprobă din cap. Cu Hazel după ele, se îndreaptă spre sala de judecată, unde avocata se oprește chiar în fața ușilor duble.

— Orice s-ar întâmpla acolo, nu reacționa, spune Elsie cu o voce joasă și fermă. Ești liniștită, ești serioasă, ești bine educată și ești tristă pentru că soțul tău tocmai a murit. Ai înțeles?

Paris dă din cap. Nu trebuie să se prefacă, pentru că exact așa se simte. Paznicul deschide ușa. Sala de judecată este plină, fiecare scaun din zona spectatorilor este ocupat. Nu seamănă deloc cu sălile de judecată fictive din New York City pe care Paris le vede la televizor, care par întotdeauna atât de opulente, cu lemn sculptat și tavane înalte. Această sală de judecată este modernă și discretă, cu lambriuri în nuanțe deschise și lumină naturală.

Toți ochii sunt ațintiți asupra ei în timp ce se îndreaptă spre culoar împreună cu Elsie, care îi ține o mână pe cot până când ajung la masa din partea stângă a sălii de judecată. De cealaltă parte se află masa procurorului, unde un bărbat într-un costum bine croit le aruncă o privire vag interesată. Conversații șoptite zumzăie din toate direcțiile în spatele lor.

Elsie se apleacă să vorbească cu Paris.

— A apărut un nou eveniment despre care procurorul crede că le va consolida argumentul pentru motivul crimei. Nu vor să-mi spună despre ce este vorba, dar dacă este ceva ce nu mi-ai spus încă, acum este momentul.

Sunt multe lucruri pe care Paris nu i le-a spus lui Elsie, dar cu siguranță nu este momentul potrivit.

— Știi deja totul.

Elsie o strânge de braț.

— Bine.

Paris și Hazel stau liniștite în timp ce Elsie își citește notițele. Judecătorul nu a ajuns încă, așa că Paris se întoarce să treacă în revistă rapid sala de judecată. Habar nu are cine sunt toți acești oameni, dar conversațiile lor se opresc pentru scurt timp la vederea feței ei. O zărește pe detectiva Kellogg chiar în spate. La câteva rânduri distanță, îl vede pe Henry și îi face cu mâna. Priveliștea prietenului și partenerului ei de afaceri o ajută să-i mai treacă ghemul de emoție din stomac, dar acesta se strânge din nou atunci când zărește părul șaten și creț care nu poate aparține decât lui Zoe Moffatt. Ea și asistenta lui Jimmy se privesc pentru scurt timp înainte ca cealaltă femeie să-și întoarcă privirea.

— Toată lumea să se ridice.

Vocea aprodului se aude din difuzoarele montate pe perete.

În sală se face liniște și toată lumea se ridică în picioare când intră judecătoarea. Paris se străduiește să se reculeagă. Nu-și poate lăsa mintea să se deconecteze de la realitate astăzi. Procurorul este pe cale să o acuze public de uciderea soțului ei, iar toți cei care stau în spatele ei sunt aici pentru spectacol.

Roba judecătoarei este lungă și neagră, semănând cu ceea ce a văzut la televizor. Paris nu se poate abține să nu se gândească la faptul că ar putea fi un segment perfect dintr-un episod din *Lege și ordine,* chiar înainte de generic. Ice-T și Mariska Hargitay stau în fundul sălii de judecată, așteptând să vadă dacă soția-trofeu a vedetei moarte va fi acuzată oficial de crimă. Diane Keaton ar putea fi invitată în rolul lui Elsie. Ed Harris ar putea juca rolul lui Jimmy în flashback-uri. Iar rolul lui Paris Peralta ar putea fi interpretat de…

Simte o ciupitură la cot.

— Nu știu pe unde-ți umblă mintea, șuieră avocata ei, dar întoarce-te pe pământ. Acum.

— Luați loc, spune scurt judecătoarea, și se așază cu toții.

Aceasta vorbește cu aprodul, cu o mână acoperind microfonul subțire din fața ei. Judecătoarea Eleanor Barker are în jur de 50 de ani, părul roșcat strălucitor, și pare severă, dar nu antipatică. Trece un minut în timp ce ea răsfoiește dosarul pe care i l-a dat aprodul. În cele din urmă, ea își îndreaptă atenția către masa procurorului.

— E rândul dumneavoastră, spune judecătoarea.

Procurorul se ridică în picioare, închizându-și nasturii de la sacoul de la

costum.

— Nico Salazar reprezintă procuratura, onorată instanță.

Este mai tânăr decât credea Paris inițial, un bărbat zvelt, cu părul negru perfect pieptănat.

— Credem că Paris Peralta ar trebui să fie acuzată de omor cu premeditare pentru moartea soțului ei, James Peralta. Cauza morții este exsangvinarea cauzată de lacerații la artera femurală. Credem că asasinarea lui a fost făcută să pară o sinucidere, dar Jimmy Peralta nu avea niciun motiv să-și pună capăt zilelor. Tocmai filmase două episoade speciale de comedie pentru care a câștigat câte 15 milioane de dolari, și era în negocieri pentru un al treilea contract. Credem că Paris Peralta și-a ucis soțul pentru banii lui.

Lângă ea, Elsie pufnește. Judecătoarea se întoarce spre ea.

— Doamnă avocat?

Avocata lui Paris se ridică.

— Elsie Dixon, onorată instanță, avocata apărării pentru doamna Peralta. Nimic din ceea ce a spus domnul Salazar aici nu este adevărat. Ceea ce i s-a întâmplat lui Jimmy Peralta este tragic, dar nu este o crimă. Clienta mea nu va moșteni nimic altceva decât o sumă de bani fixă, specificată în același acord prenupțial pe care domnul Peralta le-a cerut ultimelor două soții ale sale să îl semneze. Deși este o sumă semnificativă, de un milion de dolari, nu este nici pe departe suficientă pentru a o menține pe clienta mea în stilul de viață de care s-a bucurat în timpul căsătoriei. Cu soțul ei mort, circumstanțele financiare ale doamnei Peralta nu vor fi suficiente pentru a o menține în casa conjugală pe termen nelimitat. Numai întreținerea lunară depășește venitul ei actual.

Elsie îi spusese să nu reacționeze, dar lui Paris îi trebuie un efort herculean ca să-și ascundă șocul. Știa că un milion de dolari nu ar fi fost suficient pentru a-i permite să trăiască în continuare așa cum trăia, dar nu s-a gândit niciodată că, dacă Jimmy ar fi murit, ar fi rămas fără casă. Apartamentul pe care îl deține este în prezent închiriat, iar chiriașii mai au un an până la expirarea contractului. Dacă Paris nu poate să se descurce pentru a continua să locuiască în casă, unde s-ar putea duce?

Dar, desigur, la închisoare nu se percepe chirie.

— În plus, continuă Elsie, cunoscându-l personal pe Jimmy Peralta de cincizeci de ani, pot să atest că s-a luptat cu dependența și depresia. A făcut

mai multe cure de dezintoxicare, a luat o supradoză de două ori și a mai încercat o dată să se sinucidă. Raportul toxicologic arată că a început să consume din nou droguri. De asemenea, avea pierderi de memorie, ceea ce credem că i-ar fi afectat în mod negativ sănătatea mintală. Putem furniza dovezi medicale pentru toate acestea, onorată instanță. Oricât de greu ar fi de spus, credem că Jimmy Peralta a murit prin sinucidere.

În sala de judecată se aude un zumzet scăzut. Judecătoarea se întoarce spre procuror.

— Domnule Salazar?

— Până când vom putea confirma în ce stare de sănătate se afla Jimmy Peralta în momentul morții sale, iată ce știm. Salazar vorbește cu încredere. Jimmy Peralta a fost curat și treaz timp de șapte ani. Deși în organismul său au fost găsite droguri, raportul toxicologic nu poate stabili dacă a existat un consum regulat de narcotice ilegale sau chiar dacă a ingerat aceste droguri de bunăvoie…

— Ceea ce înseamnă, de asemenea, că nu există nimic care să susțină că nu le-a luat de bunăvoie, ripostează Elsie.

— …Deci este posibil ca doamna Peralta fie să-și fi încurajat soțul, fie să-l fi forțat…

— Onorată instanță, și eu pot să stau aici și să inventez teorii nebunești, spune Elsie, cu brațele întinse în semn de neîncredere. Este ridicol.

Judecătoarea ridică o mână.

— Rămâneți la fapte, domnule Salazar.

Procurorul dă din cap și face semn că își verifică notițele.

— Domnul Peralta era dreptaci. Tăietura din interiorul coapsei drepte, care i-a secționat artera femurală, nu se potrivește cu o tăietură provocată de un dreptaci…

— Onorată instanță, domnul Peralta a fost diagnosticat anul trecut cu un tremor benign la mâna dreaptă, care îl împiedica să apuce obiectele, îl întrerupe Elsie. Învăța cum să își folosească mâna stângă pentru multe lucruri. Avem dosare medicale și pentru asta.

Salazar o ignoră.

— Iar când a sosit poliția, doamna Peralta era în baie cu soțul ei, care zăcea mort într-o cadă plină cu propriul sânge. Avea arma crimei – un brici – în mână. Iar când a fost întrebată dacă și-a ucis soțul, a rostit trei cuvinte: „Nu-mi aduc aminte”.

În spatele ei, rumoarea din sala de judecată devine tot mai puternică… Judecătoarea lovește cu ciocanul. *Bang!* Dar procurorul încă nu a terminat.

— În sfârșit, tocmai am aflat că Paris Peralta va moșteni o sumă importantă de bani. Deși acordul prenupțial era încă în vigoare în momentul uciderii domnului Peralta, acesta și-a actualizat testamentul în urmă cu șase săptămâni. Nico Salazar ține în mână un document. În conformitate cu natura sa filantropică, treizeci la sută din averea sa va fi lăsată diverselor organizații de caritate pe care le susținea. Cinci milioane de dolari vor merge la asistenta sa, Zoe Moffatt…

Un oftat din spate. Paris nu are nevoie să se întoarcă pentru a ști că este Zoe.

— …și alte cinci milioane sunt direcționate către Elsie Dixon, avocata acuzatei.

Lângă Paris, se aude un icnet.

— Suma rămasă, care reprezintă mai mult de jumătate din averea lui Jimmy Peralta, spune Salazar, cu o cadență care încetinește puțin, va merge la soția sa, Paris Aquino Peralta. Aceasta este o sumă considerabil mai mare decât cea la care se referea mai devreme doamna Dixon.

Rumoarea din sala de judecată începe din nou. Conform instrucțiunilor primite, Paris face tot posibilul să nu reacționeze. Procurorul pare să insinueze că Paris va moșteni mai mult decât credea inițial, dar jumătate din averea lui Jimmy înseamnă… ce mai exact? Ea nu știe câți bani avea Jimmy și nu are cum să facă un calcul fără cifre.

Din nou, judecătoarea întinde mâna după ciocan, și *bang!*

— Nu știu la ce document se uită domnul Salazar, spune Elsie, clătinând din cap dezgustată, dar, în calitate de avocată care a redactat personal ultimul testament al lui Jimmy Peralta, pot spune că domnul Salazar se înșală. Suma pe care doamna Peralta urmează să o primească la moartea soțului ei este exact aceeași sumă specificată în contractul prenupțial. Un milion de dolari, nici mai mult, nici mai puțin.

— Așa cum am spus, onorată instanță, acesta este un testament nou. Salazar îl ridică din nou. A fost redactat de o firmă diferită de cea a doamnei Dixon și înlocuiește tot ce a fost înainte.

Elsie este supărată.

— Pot să-l văd?

— Aș vrea să-l văd și eu, spune judecătoarea.

— Am făcut copii pentru amândouă.

Salazar îi înmânează două documente aprodului, care îi aduce unul judecătoarei. Pe celălalt i-l înmânează lui Elsie, care își pune ochelarii de citit. Trec câteva minute în timp ce ambele femei scanează documentul. Paris aruncă o privire spre Elsie, dar fața avocatei nu dezvăluie nimic.

— Care este valoarea actuală a averii lui Jimmy Peralta? îi adresează judecătoarea întrebarea lui Salazar.

— Estimarea este de optzeci de milioane, onorată instanță. Procurorul face o pauză și își drege glasul. Ceea ce înseamnă că Paris Peralta urmează să moștenească aproximativ patruzeci și șase de milioane de dolari. Cu vreun milion în plus sau în minus.

Lui Paris îi cade falca.

În spatele ei, sala de judecată izbucnește, mai tare decât în toate momentele precedente. Judecătoarea bate cu ciocănelul, cerând ordine, dar zgomotul începe să se amplifice în timp ce Paris încearcă să înțeleagă ce tocmai a auzit.

Averea lui Jimmy era de *optzeci de* milioane? Nu se poate să fie adevărat. Dacă este așa, înseamnă că Jimmy valora deja zeci de milioane înainte de revenirea sa. Deși bănuia că Jimmy avea de fapt mai mulți bani decât îi spunea, nu și-a imaginat niciodată că ar fi atât de mulți. Una era ca soțul ei să-și subestimeze averea netă și cu totul altceva să mintă în mod flagrant că era putred de bogat.

Aude în minte vocea seacă a lui Zoe. „Imaginea publică, Paris. Este un dezastru”.

— Aveți ceva de spus, doamnă Dixon? întreabă judecătoarea.

Chipul lui Elsie este împietrit.

— Nu, onorată instanță.

Judecătoarea se uită direct la Paris, dându-și jos propriii ochelari de citit.

— Paris Peralta, vă rog să vă ridicați.

Paris stă în picioare. De o parte și de alta a ei, Elsie și Hazel stau și ele în picioare.

— Paris Peralta, sunteți acuzată de omor cu premeditare în cazul morții lui James Peralta. Cum pledați?

În sala de judecată este liniște. Paris nu-și dă seama că nu a răspuns până când nu simte cotul lui Elsie în coaste.

— Nevinovată, spune ea, cu o voce slabă.

— Cerem arestarea preventivă, onorată instanță, spune Nico Salazar. Doamna Peralta reprezintă în mod evident, un risc pentru societate. Este o femeie foarte bogată care are prieteni cu avioane private.

Doamne, Doamne! Era *un prieten,* și era prietenul lui Jimmy, care cu siguranță nu-i va împrumuta lui Paris avionul G280 dacă el chiar crede că ea i-a ucis amicul.

— Solicităm o cauțiune rezonabilă, onorată instanță. Lui Elsie i s-a tăiat avântul, iar vocea ei pare forțată. Clienta mea nu poate… nu poate moșteni nimic din averea soțului ei dacă este găsită responsabilă pentru moartea lui, iar orice fonduri pe care este îndreptățită să le primească vor fi reținute până când va fi achitată. Acestea fiind spuse, nu există niciun motiv pentru care doamna Peralta să nu poată aștepta procesul acasă, unde poate fi monitorizată cu o brățară la gleznă. Își va preda pașaportul.

— Cauțiunea este stabilită la cinci milioane.

Bang!

Capitolul 7

Spre deosebire de ceea ce a văzut Paris la televizor, în viața reală nu poți să te urci în mașină și să pleci acasă doar pentru că judecătorul ți-a dat voie. Trebuie date telefoane, trebuie transferate fonduri, trebuie semnate documente.

Îi ia tot restul zilei să aranjeze suma pentru cauțiune. Nu are cinci milioane de dolari în bunuri cu care să poată garanta în fața instanței, așa că singura ei opțiune este să plătească unei firme de cauțiuni o primă de 10 procente, pe care nu o va mai recupera niciodată. Apartamentul ei – pentru care are un titlu de proprietate clar, mulțumită lui Jimmy – valorează în jur de șapte sute de mii de dolari. Banca îi permite să împrumute 80% din această sumă, așa că poate transfera jumătate de milion de dolari direct către firma de cauțiuni.

Bijutierul este de acord să îi răscumpere verigheta pentru jumătate din suma plătită de Jimmy, iar dealerul auto va prelua Tesla cu 15% mai puțin decât valoarea de piață. Nu trebuie să vândă încă niciuna dintre ele, dar s-ar putea ajunge la asta dacă situația ei juridică nu se rezolvă în următoarele câteva luni. Dacă calculele ei sunt corecte, se va întoarce la situația

financiară în care se afla atunci când l-a cunoscut pe Jimmy.

Simte în mod ciudat că se întoarce roata.

Și după toate astea, Paris nici măcar nu se poate duce acasă. Casa de pe Queen Anne Hill este considerată încă scenă a unei infracțiuni și nu se știe când va fi eliberată de polițiști. Un cuplu căsătorit cu un copil locuiește în apartamentul ei. Henry îi oferă dormitorul său liber, dar el și Brent locuiesc într-o casă foarte mică, iar cel mai rapid mod de a distruge o prietenie este să stai pe capul oamenilor.

Din fericire, Hotelul Emerald se află la doar zece minute de tribunal. Elsie o duce cu mașina și nu vorbește deloc cu ea până când ajung acolo. Când, în sfârșit, spune ceva, tonul ei este tăios.

— Corporația lui Jimmy are un cont la Emerald.

Elsie nu se oprește la ușa de la intrare a hotelului de lux. În schimb, duce Mercedesul spre partea din spate a clădirii și îl parchează chiar în fața ușilor destinate livrărilor. Un bărbat înalt și subțirel, îmbrăcat într-un sacou verde cu însemnele hotelului, pare să le aștepte.

— Puteți sta aici cât timp aveți nevoie, totul a fost aranjat, zice el.

— Elsie, trebuie să știi că nu eu l-am făcut pe Jimmy să-și schimbe testamentul, spune Paris în timp ce ies amândouă din mașină. Din obișnuință, se întinde după geantă, numai că își amintește că nu o are la ea. Nu mai are nimic. Nu am vorbit niciodată despre bani. Am putea… să-l contestăm cumva?

— De ce l-ar contesta vreunul dintre noi? Elsie se uită la ea și e clar că Paris tocmai a pus cea mai stupidă întrebare din lume. Tu moștenești ceva, eu moștenesc ceva, Zoe moștenește ceva. Jimmy nu a avut copii și nicio altă familie în afară de tine, așa că nu are cine să conteste testamentul, pentru că toți beneficiem.

— Dar nici măcar nu am știut cât de mult…

— Discutăm mai târziu.

Managerul de la Emerald le întâmpină cu un zâmbet glacial, oferindu-le amândurora o strângere de mână rece și moale. Paris l-a mai întâlnit înainte, atunci când ea și Jimmy au petrecut o săptămână în apartamentul Rainier al hotelului, în timp ce își refăceau podelele din lemn masiv. Fusese cald și conciliant atunci. Acum pare… dezamăgit.

— Va mai dura câteva minute până să fie gata camera.

Managerul le conduce pe un hol până la un mic birou, pe a cărui ușă este

o plăcuță pe care scrie THOMAS MANNION, DIRECTOR GENERAL. Cu ochelarii lui mici, rotunzi, cu rame aurii și cu coatele sprijinite pe masă, cu mâinile în poziție de rugăciune, Mannion îi aduce aminte lui Paris de răufăcătorul din primul film cu Indiana Jones, cel căruia i se topea fața la sfârșit. Bate darabana cu degetele lui lungi.

— Dacă am fi fost anunțați mai din timp, camera ar fi fost pregătită pentru sosirea dumneavoastră. Aveți cumva idee cât timp veți sta la noi?

— Doamna Peralta va sta aici cel puțin câteva zile, spune Elsie. Suntem foarte recunoscătoare că ne-ați putut satisface această cerere de ultim moment.

Un zâmbet fals se ițește pe fața managerului, apoi dispare.

Elsie se întoarce spre Paris.

— Am rugat-o pe Zoe să se asigure că o să ai tot ce-ți trebuie. Nu părăsi hotelul pentru niciun motiv. Rămâi în camera ta tot timpul. Și nu uita de asta.

Îi întinde lui Paris o pungă mică de plastic. Paris este uimită că Zoe este dispusă să o ajute în vreun fel.

— Dar noi două când o să vorbim?

— Te sun mai târziu. Elsie îi aruncă o privire care o face să tacă. Bărbatul este la un metru distanță și nici măcar nu se preface că nu ascultă. Între timp, fă un duș, comandă de la room service, trage un pui de somn. Și amintește-ți…

— Știu. Să nu vorbesc cu nimeni.

Se aude un ping ușor. Mannion își verifică telefonul.

— Camera dumneavoastră este gata, anunță el. Doamnă Peralta, vă rog să mă urmați.

Paris își ia rămas-bun de la Elsie și se întreabă dacă ar trebui să înceapă să-și caute un nou avocat. Femeia este atât de supărată pe ea încât este greu de imaginat că se va întoarce.

Managerul o însoțește până la un lift rezervat personalului. Adevărata profunzime a aversiunii lui Mannion față de ea devine clară odată ce ajung în camera ei. Care se dovedește a fi apartamentul Rainier.

Arată exact la fel ca ultima dată când a fost aici. Patru sute de metri pătrați, tavane de trei metri, cu un hol, două dormitoare, două băi, un living, o sufragerie și un bar complet aprovizionat. Ferestrele din podea până în tavan prezintă priveliști perfecte ale muntelui acoperit de zăpadă al cărui

nume îl poartă apartamentul. Pe măsuța de cafea se află un coș gigantic de fructe, iar lângă el se află mai multe pungi de cumpărături și o cutie mare de carton.

Singurul lucru care lipsește este Jimmy.

— Este mult mai mult decât am nevoie, spune Paris. Mi-ar fi foarte bine într-o cameră mai mică.

— Domnișoara Moffatt a solicitat un *upgrade* la același apartament în care ați stat dumneavoastră și soțul dumneavoastră data trecută, pentru a vă asigura un confort optim, zice managerul cu o voce plată. Am fost bucuroși să onorăm această cerere. Toți cei de aici de la Emerald sunt – au fost – mari fani ai soțului dumneavoastră.

Așteaptă ca el să prezinte condoleanțele obligatorii, dar nu o face. În schimb, scoate o carte de vizită din buzunarul de la piept și o așază pe masa din hol.

— Jimmy Peralta a fost un oaspete loial și apreciat al hotelului nostru, spune Mannion. Dacă aveți nevoie de ceva, puteți să mă contactați personal. Așa cum a menționat doamna Dixon, este mai bine să rămâneți în apartament tot timpul, pentru a nu atrage atenția celorlalți oaspeți. De asemenea, este mai ușor pentru personalul meu să vă asigure șederea. Aruncă o privire la glezna ei, unde luminița de la brățara de monitorizare clipește verde. Sperăm să nu stați prea mult timp aici.

E greu să fii maestru în obrăznicie politicoasă, trebuie să-i recunoască acest merit managerului. Imediat ce el pleacă, ea apasă butonul pentru semnul electronic NU DERANJAȚI și activează zăvorul.

În punga de plastic pe care Elsie i-a dat-o în biroul managerului se află un încărcător de priză și o baterie suplimentară de la compania de monitorizare GPS. îl conectează la priza din sufragerie, apoi se lasă pe canapea cu un oftat greu. Îi pare bine că poate să se așeze pe ceva care nu este făcut în întregime din metal, dar banda neagră și urâtă din jurul gleznei i se pare ciudată. Nu poate să și-o dea jos decât cincisprezece minute pe zi pentru a face duș, iar simplul gând de a o purta în permanență îi provoacă mâncărimi pe piele. Dacă Jimmy ar fi fost aici, ar fi spus ceva amuzant, ar fi făcut un fel de glumă care să-i ușureze starea de spirit.

Se uită spre ușă, așteptându-se pe jumătate să-l vadă acolo. Pare că ar putea intra în orice clipă, purtând șortul de baie cu palmieri, cu un prosop în jurul gâtului, cu părul ud de la piscina hotelului în timp ce-și azvârle cardul

de acces pe masă. „Iubito, grăbește-te. Bufetul pentru micul dejun se termină în jumătate de oră și au un bucătar care face omlete pe loc”.

Tristețea radiază în tot corpul lui Paris, umplându-i și golindu-i sufletul în același timp. Ar putea simți o oarecare ușurare dacă ar putea să plângă, dar lacrimile refuză să vină. *Dacă nu te oprești cu smiorcăiala asta de bebeluș, jur pe Dumnezeu că o să-ți dau un pumn în față.*

Desprinde o banană din mănunchiul din coș și, în timp ce o mănâncă, scormonește prin pungile de cumpărături pe care i le-a lăsat Zoe. Trebuie să recunoască faptul că asistenta lui Jimmy s-a descurcat. I-a cumpărat lui Paris un iPhone nou, încă în cutie, cu noul ei număr de mobil mâzgălit pe un bilețel autocolant. Mai sunt și tricouri, colanți, o pijama, lenjerie intimă și toate produsele ei obișnuite de toaletă și de îngrijire a pielii. A mers chiar și la oficiul poștal și a luat corespondența fanilor lui Jimmy, care este ceea ce se află în cutia mare de carton.

Totul, în afară de corespondența cu fanii, este grozav.

Paris nu mai înțelege nimic. Zoe a fost cea care a numit-o criminală și a strigat către polițiști să o aresteze. Deci, ce naiba înseamnă toate astea? O scuză?

Aude un *ping* ușor venind din cutia în care se afla noul ei iPhone. Zoe trebuie să-l fi configurat deja, ceea ce nu ar trebui să o surprindă, pentru că exact pentru asta o plătea Jimmy. Treaba ei era să anticipeze nevoile lui Jimmy, iar acum face același lucru pentru Paris.

Scoate telefonul din cutie. Există un mesaj nou.

Bună, Paris. Sper că ai tot ce-ți trebuie. Știu că am înrăutățit lucrurile ieri și îmi pare foarte rău. Jimmy ar fi fost dezamăgit de mine. Te rog să mă suni sau să-mi trimiți un mesaj oricând, dacă pot face ceva pentru tine. Sunt încă pe statul de plată, iar Jimmy ar vrea să te ajut. Rămâi puternică. Zoe

Aha. În sfârșit, asta explică totul.

Zoe, care, din punct de vedere tehnic, este o angajată a corporației lui Jimmy, nu vrea să-și piardă slujba. La urma urmei, ea nu-și poate primi cele cinci milioane de dolari până când testamentul nu va fi validat, iar Elsie i-a explicat că acest lucru nu se va întâmpla decât după proces. Între timp, încă mai are facturi de plătit și probabil crede că Paris are un cuvânt de spus în ceea ce privește statutul ei de angajată. Nici pe departe. Paris nu a fost niciodată implicată în afacerea soțului ei și nu are nicio idee despre ce se va

întâmpla cu corporația lui Jimmy acum că acesta nu mai este.

Dar Zoe nu știe asta.

Paris începe să tasteze, apoi își recitește textul pentru a se asigura că este redactat corect. Scurt și dulce. Apasă butonul de trimitere și își permite un mic zâmbet. O, ce bine se simte!

Bună, Zoe. Mulțumesc pentru telefon. Ești concediată.

* * *

După o cină luată în cameră și un duș lung și fierbinte, Paris își pune noua pijama și deschide televizorul din sufragerie. A reușit să evite televizorul până acum, dar este prea obosită pentru a citi și prea anxioasă ca să doarmă. Un film i-ar putea distrage atenția. Trece repede peste posturile de știri, de teamă că se va vedea pe ea însăși, dar își dă seama că nu doar de știri trebuie să se îngrijoreze.

E vorba despre Kimmel.

În ciuda faptului că creierul ei îi strigă să nu se uite, Paris se oprește pe *Jimmy Kimmel Live!* și dă volumul mai tare. Gazda talk-show-ului – Jimmy, preferatul lui Jimmy al ei – arată publicului videoclipul arestării lui Paris de pe Tiktok ca parte a monologului său. Arată chiar mai rău decât se temea ea, mai ales când Kimmel îngheață videoclipul și face *zoom* pe papucii ei, cu penele lor stupide de culoare roz care se agită în vânt.

— Trei mii și ceva de *dolari* pentru o pereche de papuci Fraggle Rock, îngână Kimmel. Este o *nebunie.* Dacă e să vorbim despre o crimă, asta a fost comisă asupra struților care se plimbă acum în pielea goală.

Publicul râde în hohote. Ironia este că lui Jimmy i s-ar fi părut amuzantă această glumă. Lucrurile de genul acesta nu l-au deranjat niciodată. *E un compliment când te iau la mișto. Înseamnă că le pasă.* Dacă este adevărat, atunci Paris mai are doar câteva zile până să devină subiectul unei scenete din *Saturday Night Live.*

Închide televizorul și se uită pe fereastră. Luminile orașului sunt frumoase, dar priveliștea nu este nici pe departe la fel de frumoasă ca aceea pe care o are acasă. Este prea întuneric pentru a vedea Muntele Rainier în depărtare, dar este reconfortant să știe că este acolo. La fel cum era și Jimmy.

— Voi fi aici când te întorci, îi spusese el cu câteva zile în urmă, dimineața, înainte de a pleca la Vancouver.

Sunt atât de multe lucruri pe care le regretă.

În acea dimineață, îl surprinsese pe Jimmy încercând să se bărbierească cu unul dintre bricele lui. Ea s-a supărat imediat, deoarece tremurul benign al mâinii drepte i se agravase, iar cu un an în urmă conveniseră că era mai bine să treacă la un aparat de ras electric sau cel puțin la aparate cu lame de ras. Dar iată-l, încăpățânatul, încercând să tragă un afurisit de brici pe gât cu o mână tremurândă.

Se certaseră urât. Paris țipase la el, întrebându-l dacă își dorea să moară, ceea ce, privind în urmă, își dă seama acum că fuseseră niște cuvinte oribile. Jimmy țipase la rândul lui, acuzând-o că încearcă să-l schimbe, spunându-i că îl forțase să facă ceva ce el nu voia să facă niciodată și că îl trata ca pe un copil. Îi zisese să-l lase naibii în pace.

Douăzeci de minute mai târziu, când amândoi s-au răcorit, Jimmy și-a cerut scuze. Ca o ofertă de pace, Paris s-a oferit să-l radă. S-a dovedit a fi o experiență surprinzător de intimă pentru amândoi. Ea nu mai bărbierise pe nimeni până atunci, iar briciul era un obiect frumos, unul dintre cele câteva pe care le deținea Jimmy. Cel pe care încercase să-l folosească în acea dimineață fusese un cadou de la Elsie în ziua în care terminase de filmat ultimul episod din *Prințul din Poughkeepsie.* Inscripția de pe lamă scria: E O AFACERE NECRUȚĂTOARE. DAR TU I-AI DOBORÂT PE TOȚI. CU DRAG, E.

Lama era din oțel, dar mânerul era din lemn și, cu cât Paris îl ținea mai mult în mână, cu atât se încălzea. A trecut ușor lama pe gâtul lui Jimmy, iar hârșâitul pe care l-a făcut i-a produs satisfacție. Și apoi el a adus vorba despre Canada.

— Aștepți cu nerăbdare călătoria? a întrebat-o, uitându-se la ea, cu ochii lui albaștri strălucitori.

Mâna ei a tresărit atunci și l-a ciupit. Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să-i taie jugulara.

Capitolul 8

Paris este destul de agitată, dar își toarnă oricum o a doua ceașcă de cafea din cafetiera mică pe care room service-ul i-a adus-o odată cu micul dejun. Este timpul să deschidă cutia cu corespondența fanilor lui Jimmy și, deși se teme de asta, trebuie să o facă.

Faptul că încă mai primește atât de multă corespondență este o dovadă a vârstei medii a fanilor săi. Când l-a întâlnit prima dată pe Jimmy, acesta primea doar câteva scrisori pe săptămână. Dar odată ce a început să fie difuzat primul show special de comedie, oficiul poștal i-a spus lui Zoe că șeful ei va trebui să închirieze o cutie poștală mai mare.

— Știi, nu ai mai primi atâta corespondență dacă m-ai lăsa să te conectez la Facebook și Twitter, spusese Zoe acum câteva luni.

Cei trei au parcurs toate scrisorile lui, una câte una. Aveau un sistem: Paris deschidea scrisorile și le citea cu voce tare. Jimmy semna cu un Sharpie o poză portret alb-negru de 12 pe 15 centimetri, semnătura fiind ilizibilă din cauza tremurului. Zoe scria adresa pe plicul de retur, introducea fotografia și îl sigila. Lucrau așa până când Jimmy începea să aibă crampe la mână, dar îi plăcea.

— Nici măcar nu ar trebui să faci nimic, a spus Zoe. Mă descurc eu cu toate conturile tale.

— Nu mai înveți un bou bătrân la jug, a spus Jimmy. Iar fanii mei sunt la fel de bătrâni ca și mine. Nu dau doi bani pe prezența mea pe rețelele de socializare, așa că de ce aș face-o eu?

— Ă, din cauza noilor tăi fani? Zoe, exasperată, s-a întors să-i ceară ajutorul lui Paris. Nu acesta este scopul de a face un contract de *streaming*? Haide, Paris, spune-i.

Paris a ridicat din umeri și a deschis următoarea scrisoare. Nici ea nu avea profiluri online, așa că era ultima persoană care să își convingă soțul de 68 de ani să facă ceva. Jimmy abia dacă putea tolera e-mailurile și disprețuia mesajele text.

— Copilă, nu asta e ideea, chiar deloc, a spus Jimmy. Mă plătesc bine ca să spun glume. Nu pot controla ceea ce le place fanilor și am învățat cu mult timp în urmă să nu-mi fac griji în privința asta.

— Gândește-te la asta, Zoe, a spus Paris. Chiar îl vrei pe Jimmy pe Twitter? E destul de impulsiv cu lucrurile pe care le spune.

— Voi scrie eu toate tweet-urile. Zoe s-a uitat de la unul la celălalt. Contul de Twitter ar putea ajuta la construirea brandului lui Jimmy.

— Nimeni nu scrie în numele lui Jimmy în afară de Jimmy, a spus Jimmy. Iar brandul meu este că nu vreau să fiu pe nenorocitul de Twitter.

Lui Paris ajunsese să-i placă să citească scrisorile de la fanii soțului ei, care îi ofereau o privire asupra unor părți din viața lui Jimmy cu care era

mai puțin familiarizată – munca lui, istoria activității lui, moștenirea sa. Odată l-a întrebat cum a știut că a venit timpul să se retragă din showbiz. El i-a spus că izvorul lui creativ secase din mai multe motive: epuizare, stres, vârstă, probleme de sănătate mintală, apropierea de moarte. Dar cel mai important motiv a fost faptul că n-a mai luat droguri.

— Singurul lucru care mi-a adus vreodată bucurie au fost drogurile, a spus Jimmy.

— Nu vorbești serios.

— Aș vrea eu, copilă.

Nu mai lua de patru ani când s-au întâlnit și era hotărât să nu se schimbe. A spus că se simțea minunat… dar îi era dor să fie amuzant.

— Încerc să-mi spun că este în regulă, a spus el ridicând din umeri. Dar aș minți dacă aș zice că nu-mi lipsesc în fiecare nenorocită de zi.

— Drogurile sau glumele? a întrebat ea.

— Ambele. Nu am avut niciodată una fără cealaltă.

Să fie amuzant – tăios ca un brici, genul de comedie care poate face publicul să râdă în hohote și să se strâmbe în același timp, genul de comedie care doare la fel de mult pe cât distrează – acesta era darul lui Jimmy. Singurul lucru pe care și-a dorit vreodată să-l facă a fost să-i facă pe oameni să râdă.

Potrivit prietenilor care îl cunoșteau de zeci de ani, fusese întotdeauna amuzant. Dar să faci o afacere din comedie era cu totul diferit de a-ți amuza prietenii la petreceri. Presiunea de a fi pe val seară de seară, indiferent dacă avea chef sau nu, era dificilă. A început să ia cocaină pe când era un tânăr comediant pentru a-și da energie pe scenă și pentru a-și face creierul să lucreze la fel de repede ca și gura. Unele dintre cele mai amuzante momente de referință ale lui – prima apariție la The *Tonight Show Starring Johnny Garson,* de exemplu – era prea drogat ca să și le amintească. La apogeul faimei sale, lua cocaină și Adderall pentru a performa, Xanax pentru a se calma, Valium pentru a dormi și heroină doar pentru că se simțea bine. Fără droguri, replicile amuzante îi veneau mai greu, iar umorul era diluat. Și toate tentativele de a se lăsa de droguri, cu sau fără dezintoxicare, erau urmate de perioade de depresie care durau luni de zile.

Când se lăsase pentru ultima oară, nu mai era amuzant, încă mai putea spune o glumă bună, dar ceea ce îl reprezentase cu adevărat pe Jimmy Peralta părăsise incinta.

Și apoi revenise. Din greșeală.

Jimmy donase întotdeauna o mulțime de bani în scopuri caritabile și era adesea invitat la evenimente locale. La câteva luni de la căsătoria lor, Paris a mers cu el la o cină elegantă de strângere de fonduri la Fairmont, unde Jimmy a primit o plachetă pentru contribuția sa generoasă la o organizație caritabilă care susținea serviciile de sănătate mintală în cartierele defavorizate. Când a urcat pe scenă pentru a o accepta, a spus câteva cuvinte de mulțumire, apoi, în mod impulsiv, a făcut o glumă proastă despre unul dintre candidații la președinție… și un măgar. Râsetele și aplauzele pe care le-a primit în sala de bal a hotelului în acea seară l-au încurajat zile întregi. Și atunci totul a început să se schimbe.

Cineva a surprins gluma pe video și a încărcat-o pe Twitter, marcând-o cu hashtag-urile #ThePresidentsDonkey și #JimmyPeraltaLives. În decurs de o zi, a fost redistribuită de peste două sute de mii de ori, Chrissy Teigen chiar a citat-o pe Twitter cu un emoji care plângea și râdea, spunând „Îmi placi al naibii de mult, Jimmy Peralta".

Și atunci și-a dat seama că ar putea avea din nou ceva de spus lumii.

În următoarele câteva săptămâni, a scris câteva glume noi, testându-le atât pe Paris, cât și pe Zoe, cele două persoane cu care petrecea cel mai mult timp. Cele două femei, care nu erau de acord cu multe lucruri, puteau fi de acord cu asta: Jimmy Peralta era în continuare foarte amuzant, iar materialul pe care îl scria era relevant pentru tot ceea ce se întâmpla în prezent în lume.

Când a avut gata un material de aproximativ douăzeci de minute, a încercat în câteva cluburi locale de comedie. În cele din urmă, a fost invitat să susțină spectacole în alte localuri din SUA, având chiar o apariție surpriză la legendarul Comedy Cellar din New York. Publicul l-a îndrăgit pe acest nou Jimmy. Era mai în vârstă, da, dar era, de asemenea, mai înțelept, mai sensibil, mai conștient de sine și, cumva, mai amuzant în 2017 decât fusese cu douăzeci de ani în urmă. Fanii mai în vârstă s-au bucurat să îl vadă din nou. Fanii mai tineri au fost încântați de opiniile sale fără perdea despre politică. Iar Jimmy lua la țintă pe *toată lumea,* indiferent de apartenența politică. Un clip de două minute al uneia dintre glumele sale despre un politician democrat prins într-o aventură a ajuns pe YouTube, unde a adunat peste douăzeci și cinci de milioane de vizualizări.

La începutul anului 2018, a sunat Quan, concurentul Netflix, și atunci

totul s-a schimbat. Jimmy a decis că, la șaizeci și opt de ani, era pregătit pentru o revenire. Mai rău, o făcea în stil mare. Primul spectacol special s-a numit *Jimmy Peralta Lives.* Debutase cu câteva luni în urmă, cu un număr uriaș de spectatori, și l-a făcut pe Jimmy să devină din nou o vedetă. Cel de-al doilea, programat pentru lansare peste câteva săptămâni, trebuia să se numească *I Love You, Jimmy Peralta.*

S-a expus prin publicitate, interviuri. Fotografia lor de nuntă a ajuns în *Page Six.*

— Aceasta ar putea fi o oportunitate pe care să o valorifici, Paris, a spus Zoe. Oamenii vor să știe cine ești.

— Nu, nu vor. Nu sunt faimoasă.

— Dar trăiești cu o celebritate. Zoe s-a gândit o clipă, apoi s-a înviorat. Ce-ar fi dacă ai începe să faci videoclipuri scurte în care să demonstrezi poziții de yoga? Ți-aș putea obține o colaborare cu o firmă de îmbrăcăminte. Ai putea avea propria linie de haine de yoga.

Paris nu se putea gândi la ceva ce își dorea mai puțin.

— Nu, mulțumesc.

Publicitatea nu fusese numai bună. Când s-a aflat că cea de-a cincea soție a lui Jimmy era de origine filipineză, s-a reaprins o parte din controversele din trecutul său. La câteva săptămâni după ce a fost anunțată afacerea Quan, TMZ a scos la iveală un vechi videoclip de stand-up al lui Jimmy din 1990. Acesta îl arăta pe comediant făcând mișto de asiatici… doar că nu a folosit termenul asiatic. Un clip cu gluma jignitoare a fost postat pe site-ul TMZ, iar în câteva ore a fost în trend pe Twitter.

A doua zi, Paris a făcut greșeala de a răspunde la un apel pe mobil de la un număr necunoscut. S-a dovedit a fi un jurnalist care o întreba cum se simțea să fie căsătorită cu un bărbat care își bătuse joc odată de chinezi.

— Sunt filipineză, a răspuns Paris. Toți asiaticii arată la fel pentru tine?

Înainte ca el să poată răspunde, ea a închis. Mai târziu, când i-a povestit lui Jimmy despre asta, acesta a râs. Zoe a fost îngrozită.

— Iisuse Hristoase, Jimmy, dacă făceai aceeași glumă astăzi, ai fi fost șters de peste tot, a spus Zoe. Instantaneu. Trebuie să-ți prezinți scuze. Imediat.

— Să nu îndrăznești să-ți ceri scuze, i-a spus Paris lui Jimmy. Te rog să-i lași să te șteargă. Poate că atunci ne vor lăsa în pace.

Jimmy nu a fost șters de nicăieri. El a făcut referire la vechea glumă la

începutul primului show special, recunoscându-și vina într-un mod amuzant, dar totuși sensibil. Oamenii l-au iertat. Și-l doreau pe Jimmy Peralta înapoi. Dar a fost doar o chestiune de timp până când cineva din vechea viață a lui Paris să vadă fotografii cu ea în noua ei viață.

Prima scrisoare de șantaj a sosit o lună mai târziu.

Paris se întinde spre cutia de carton și o deschide. Smulgând banda adezivă, începe să scoată scrisorile la rând și, când ajunge cam pe la sfertul cutiei, o vede.

De culoarea lavandei, de mărimea unei felicitări de ziua de naștere, cu două timbre canadiene în colțul din dreapta sus, trimisă tocmai din închisoarea de femei din Sainte Elizabeth, Quebec. Este de la o deținută care execută în prezent o condamnare pe viață pentru uciderea iubitului ei la începutul anilor 1990. Numele ei este Ruby Reyes, iar presa de atunci a poreclit-o „Regina de gheață".

Ea este, de asemenea, femeia pe a cărei fiică o omorâse Paris în urmă cu 19 ani.

Capitolul 9

Dintre toți oamenii despre care Paris se gândea că i-ar putea da de urmă, nu s-ar fi gândit niciodată la Ruby Reyes.

Dar, bineînțeles, în închisoare au televizoare, cu acces la emisiuni ca *Entertainment Tonight* și reviste ca *People* și *Us Weekly.* Închisoarea Sainte-Elisabeth este o instituție corecțională pentru femei, nu un buncăr. Presupunerea că Ruby nu putea fi cea care s-o descopere a fost prima greșeală a lui Paris.

A doua greșeală a fost că nu a plătit-o.

Când a sosit prima scrisoare de șantaj, aceasta era așezată nevinovată în cutie, alături de restul corespondenței fanilor soțului ei. Jimmy era ocupat să semneze fotografii, Zoe sigila și ștampila toate plicurile de retur, așa că niciunul dintre ei nu a observat că inima lui Paris aproape că s-a oprit când a smuls plicul de culoarea lavandei din cutie și a văzut cine era expeditorul. Nu au observat nici când l-a strecurat sub cămașă cu mâinile tremurânde, înainte de a se scuza să se ducă la baie, unde a încuiat ușa, a citit scrisoarea, a rupt-o în bucăți și a aruncat totul în toaletă.

Paris rupe plicul nou și scoate o fotografie și o scrisoare scrisă de mână pe o hârtie asortată, de culoarea lavandei. Era datată cu o săptămână în urmă, ceea ce înseamnă că atunci când Ruby a scris-o și a trimis-o prin poștă, Jimmy era încă în viață.

Dragă Paris,

Trebuie să recunosc că am fost dezamăgită de fiecare dată când a sosit poșta și nu am primit niciun răspuns de la tine. Înțeleg cât de faimos este Jimmy, acum mai mult ca oricând, și probabil că primește corespondență de la fani din toată lumea.

Aștept cu nerăbdare să urmăresc noua lui emisiune de comedie pe Quan, imediat ce voi ieși din închisoare, după ce mă va învăța cineva cum să o fac (ha ha ha). Și da, ai citit bine. După o audiere furtunoasă și superdramatică, Comisia de eliberare condiționată din Canada a decis că nu mai reprezint un pericol pentru societate. După douăzeci și cinci de ani în acest iad, o să fiu eliberată din Sainte-Elisabeth la sfârșitul acestei luni.

Având în vedere această minunată schimbare de situație, cred că este logic să măresc suma inițială pe care am cerut-o. Voi avea nevoie de o locuință după ce mă întorc în lumea obișnuită, și am auzit că piața imobiliară din Toronto este foarte scumpă acum. Cred că o sumă de trei milioane de dolari ar fi potrivită pentru un nou început.

Am mai multe interviuri programate în următoarele săptămâni, iar ceea ce am să le spun acelor jurnaliști depinde în întregime de plata care mi se cuvine. Măcar atât poți și tu să faci, având în vedere ce mi-ai răpit.

În următoarea mea scrisoare, o să trimit informațiile pentru banca în care poți vira banii.

Cele mai calde salutări din partea mea.

Ruby

PS. Ți-am trimis o fotografie. M-am gândit că ți-ar plăcea să-ți amintești de viața pe care ai decis să o distrugi.

PPS. Poate că, după ce tranzacția noastră se va încheia, îmi vei povesti cum ai devenit Paris. Mai ales, mor de nerăbdare să știu a cui este cenușa din urna care are numele tău real scris pe ea.

Paris aruncă scrisoarea pe măsuța de cafea. Nu. Nu poate fi adevărat. Ruby Reyes nu poate ieși de fapt din închisoare. Regina de gheață a primit o sentință de închisoare pe viață pentru uciderea brutală a iubitului ei cel bogat și căsătorit, o crimă care a ținut prima pagină a ziarelor din Toronto în anii 1990. În ce lume de rahat ar putea o persoană ca ea să fie eliberată condiționat? Și în ce lume de rahat ar vrea vreun jurnalist să audă ce are de spus Ruby Reyes despre vreun anumit subiect?

Cu mâinile tremurânde, Paris își apucă noul iPhone. Femeia este o mincinoasă, până la urmă, și până nu vede cu ochii ei, nu crede nimic din ce spune Ruby. Deschide Safari, apoi caută pe Google Ruby Reyes *Regina de gheață* Toronto.

Vai, Doamne, e adevărat! Uite-o, în *Toronto Star*. Nu poate citi nimic în afară de titlu și primele propoziții, pentru că ar trebui să aibă un abonament plătit, dar articolul este suficient de clar pentru a confirma că Ruby nu minte. Chiar o lasă să iasă, și cu toate că mintea lui Paris a sucit și a răsucit toate posibilitățile de a prevedea ce s-ar putea întâmpla odată ce a plecat din Toronto, eliberarea lui Ruby Reyes nu s-a numărat printre ele nici măcar o dată. Femeia a fost condamnată pentru omor cu premeditare. Regina de gheață trebuia să moară în închisoare.

În prima ei scrisoare, Ruby i-a cerut lui Paris un milion de dolari. Cu câteva luni în urmă, acest lucru părea complet ridicol. De ce ar avea nevoie de un milion de dolari o deținută care execută o condamnare pe viață? Cât pot costa gustările la cantină? Singurul motiv logic pe care Paris îl putea găsi pentru o astfel de cerere era că Ruby voia să se joace cu ea, să vadă dacă Paris i-ar plăti ceva ca să o facă să tacă.

Dar acum Ruby vrea trei milioane. Și dacă Paris nu o plătește, toată lumea va ști cine este Paris cu adevărat. Și nu va fi condamnată doar pentru moartea lui Jimmy.

Singurul lucru mai rău decât o acuzație de crimă sunt două acuzații de crimă.

Paris închide ochii și se concentrează asupra propriei respirații până când simte că ritmul cardiac începe să încetinească. Se întinde după fotografia pe care Ruby a trimis-o împreună cu scrisoarea. Pe verso, mâzgălit cu cerneală albastră decolorată, scrie *Humber Boy Port, Toronto, 1982. A treia aniversare a lui Joey.*

Fotografia cu tentă verzuie este un pătrat perfect, cu margini rotunjite.

Ruby Reyes stă cu fiica ei, Joey, la o masă de picnic acoperită cu o pânză în carouri roșii și albe. Este atât de multă mâncare – o găleată de pui prăjit Kentucky Fried Chicken, recipiente din polistiren pline cu salată de varză de un verde strălucitor și salată de macaroane, un bol mare de orez alb, o tavă cu pacheţele de primăvară prăjite, cu sos de înmuiat și o ladă frigorifică plină cu cutii de Tab și *cream soda.* Există, de asemenea, baloane, un tort aniversar cu trei lumânări și cu glazură roz și un mic vraf de cadouri învelite în culori strălucitoare. Sora și cumnatul lui Ruby sunt în fundal, râzând.

Ruby și fetiţa ei poartă rochii de vară galbene asortate, fiecare dintre ele mâncând câte o jumătate de îngheţată cu banane, din acelea pe care le poţi împărţi. Își zâmbesc una alteia, feţele lor radiind de fericire în soare. Iubirea dintre mamă și fiică în acel moment este evidentă și pe Paris o doare sufletul când se uită la ea acum. Își trece ușor un deget peste faţa dulce a fetiţei. Joey era atât de mică în această fotografie, care a fost făcută în vremuri mai bune.

Paris nu plănuise să o ucidă. Dar nici nu fusese un accident. Așază fotografia la loc pe măsuţa de cafea și ia scrisoarea cu ea în baie, stând deasupra toaletei, o rupe în bucăţi mici. Arată ca niște confeti purpurii care se învârt în apa din vas, până când dispar în cele din urmă.

Paris înmoaie o lavetă în apă rece și și-o apasă pe faţă, uitându-se în oglindă. Fusese un risc să nu o plătească pe Ruby imediat după ce a sosit prima scrisoare de șantaj. Dar nu avea banii, iar a-i cere banii lui Jimmy nu era o opţiune. În schimb, încercase să rezolve lucrurile pe cont propriu, dar planul ei de a recupera urna plină cu cenușa despre care toată lumea presupunea că este a ei nu a mers așa cum spera.

Dacă nu-i plătește banii lui Ruby, toate secretele ei vor ieși la iveală.

A muncit atât de mult pentru a renunţa la vechea ei identitate și a deveni Paris. În majoritatea zilelor, are impresia că a reușit, că s-a reinventat. Dar noaptea, în visele ei, se găsește cu nouăsprezece ani în urmă, iar ea este din nou în Toronto, în acel apartament murdar de la subsol, cu podele în carouri, uitându-se la trupul devastat și la faţa însângerată a tinerei care i-a fost cea mai bună prietenă, cu ochii ei rugători și disperaţi, cu vocea ei răgușită și slabă.

O implorase la sfârșit. Te rog, șoptise ea. Te rog.

Paris se întoarce în sufragerie și ia din nou fotografia. Credea că a lăsat

această fotografie în urmă în noaptea incendiului, în noaptea în care a ieșit dintr-o viață și a intrat în alta.

A crezut că a lăsat această fotografie să ardă, împreună cu fata din urnă.

PARTEA A II-A

Ce viață să iei, ce legătură să rupi, îmi va fi dor de tine

Puff Daddy și Faith Evans, featuring 112

Capitolul 10

RUBY REYES, VICTIMĂ A #METOO, A FOST ELIBERATĂ CONDIȚIONAT DUPĂ CE A EXECUTAT 25 DE ANI DE ÎNCHISOARE PENTRU CRIMĂ

Drew Malcolm a presupus la început că articolul este o glumă, pentru că suna de parcă ar fi fost scris pentru un ziar de satiră ca *The Onion.* Dar nu este o glumă, ci se întâmplă cu adevărat, iar titlul este atât de absurd încât trebuie să-l citească de mai multe ori înainte de a înțelege în cele din urmă.

Regina de gheață, o victimă! Dacă nu ar fi fost o asemenea insultă la adresa victimelor reale prezentate în campania *#MeToo*, lui Drew i-ar fi venit să râdă. Dar nu e nimic amuzant în legătură cu ieșirea din închisoare a mamei lui Joey Reyes. Iar el este atât de supărat din cauza asta, încât s-a hotărât să încalce, în sfârșit, jurământul pe care și l-a făcut după ce a obținut prima lui slujbă adevărată de jurnalist, nu la mult timp după ce a murit Joey.

Va vorbi despre Regina de Gheață în podcastul său. Poate că Ruby Reyes va ieși din închisoare, dar dacă Drew putea să influențeze lucrurile într-un fel, ea nu va fi niciodată liberă. Fiindcă femeia asta nu numai că e o criminală, dar a fost o mamă absolut oribilă. Dă-o naibii pe javra aia psihopată!

Au arestat-o pe Ruby Reyes într-o noapte fierbinte și umedă, în iunie 1992.

A fost o treabă destul de liniștită, chiar și cu cele două mașini de poliție, ambulanță și femeia de la Protecția Copilului care umpleau scena. Razele intermitente, roșii și albastre, de la vehiculele de prim-ajutor străpungeau

întunericul, luminând copacii din parcul de pe malul lacului, de peste drum, și exteriorul murdar de cărămidă al clădirii joase și dărăpănate în care locuiau Ruby și fiica ei de 13 ani, Joey.

Vecinii au ieșit la balcoane pentru a vedea ce se întâmplă. Vehiculele de poliție în acest cartier erau frecvente, dar de obicei erau chemate din cauza activităților care se desfășurau în Willow Park după lăsarea întunericului. Tranzacții cu droguri. Tranzacții sexuale. Adolescenți care făceau ceea ce fac adolescenții când rămân pe afară după ora de stingere. Bătăi între oamenii străzii care nu aveau unde să se ducă.

În comparație cu asta, a fost o treabă ușoară. Ruby nu a protestat și nici nu s-a zbătut, ba chiar a părut deranjată în timp ce era condusă în cătușe în afara holului clădirii, ca și cum arestarea ei ar fi fost o neînțelegere minoră care urma să fie remediată în curând.

— Mamă, a spus Joey, sărind din spatele ambulanței, unde un paramedic îi îngrijea o tăietură deasupra sprâncenei.

Nu o durea prea tare, dar o jenau coastele, iar ea știa din experiență că, dimineața, tot corpul îi va fi acoperit de pete albastre și violacee. A alergat la Ruby și și-a aruncat brațele în jurul taliei ei, apăsându-și fața de pieptul mamei.

— Mamă, îmi pare rău.

Asistentul social care stătea în spatele lui Joey a îndepărtat-o ușor. Ruby s-a uitat în jos la fiica ei, iar luminile colorate îi străluceau pe față. Chiar și în cămașa de noapte veche și pătată, cu părul nespălat despărțit în șuvițe slinoase, Ruby era frumoasă.

— Of, Joey. Ce ai făcut?

Vocea ei era suavă, aproape tandră. Dar în spatele ochilor ei negri nu se distingea nimic. Erau ca două găuri negre, care aspirau lumina, aspirau tot din jur.

Agenții care o escortau au tras-o de braț pe Ruby, iar mama lui Joey a continuat să meargă cu bărbia sus, cu capul sus, reușind cumva să arate magnific în ciuda situației. Unul dintre agenți i-a pus o mână pe cap, iar ea s-a lăsat pe bancheta din spate a mașinii de poliție, cât se poate de grațios. Deborah Jackson, asistenta socială desemnată pentru acest caz, a reușit să o prindă pe Joey chiar în momentul în care genunchii ei s-au îndoit. Brațe puternice s-au înfășurat în jurul tinerei în timp ce întregul ei corp începea să tremure. Nu din cauza frigului. Toronto fusese lovit de un val de căldură în

acea săptămână și chiar și aici, lângă lac, la ora 11 noaptea, erau 30 de grade Celsius, cu un indice de umiditate de 37. Mai rău, simțeai căldura ca pe o mâzgă pe corp. Această parte a lacului Ontario puțea întotdeauna vara, căldura captând duhorile de rahat, de gunoi și de poluare de la fabricile aflate în apropiere.

Asistenta socială nu a fost suficient de puternică pentru a o reține pe Joey. În timp ce mașina de poliție se îndepărta cu mama ei înăuntru, Joey a scăpat din strânsoarea transpirată a femeii pentru a alerga după ea în picioarele goale, strigând după Ruby pe Willow Avenue până când mașina, luminile și mama ei au dispărut.

Ziarele aveau să relateze scena ca fiind sfâșietoare. Dar pentru locuitorii de pe Willow Avenue numărul 42, nu era chiar surprinzător. Ei știau de mult timp că ceva nu era în regulă. Văzuseră vânătăile și privirea goală din ochii fetei care stătea lângă ei în lift. Auziseră strigătele și zgomotele de lucruri trântite din interiorul apartamentului lui Ruby la orice oră din zi.

— Ei bine, nu se întâmpla în fiecare zi, a fost auzit domnul Malinowski spunând poliției în noaptea arestării lui Ruby. El era administratorul clădirii și locuia la primul etaj. Adică, era slabă? Sigur, dar multe fete sunt așa la vârsta asta. Am văzut cândva o vânătaie pe obrazul ei? Sigur, dar e un copil. Am întrebat-o dacă e totul în regulă? Bineînțeles că am întrebat-o, iar mama ei a spus că a căzut de pe bicicletă. Ce-aș fi putut să fac, să o acuz că minte?

Doar că Joey nu avea o bicicletă. Și nici nu avea skateboard sau patine cu rotile, sau oricare dintre celelalte lucruri care i-ar fi putut provoca vergile purpurii care îi apăreau ocazional pe față și pe corp.

— A avut odată un bandaj în jurul brațului, a spus doamna Finch, care locuia în capătul holului de lângă ele, împreună cu fiul ei adult șomer. Era nerăbdătoare să vorbească cu poliția, deoarece ea fusese cea care îi chemase în cele din urmă. Fata părea stânjenită, a continuat ea, mi-a zis că s-a împiedicat și a căzut, că e neîndemânatică. Întotdeauna am știut că ceva nu era în regulă. Dar nu am văzut-o niciodată pe mama ei făcând ceva, așa că ce puteam să fac? Și, în plus, nu era treaba mea. Bine, bine, recunosc că nu mi-a plăcut niciodată prea mult de femeia aceea. Era o curvă, purta mereu fuste scurte și tocuri înalte, cu țâțele săltate până aici și la fiecare câteva luni un alt iubit. Dar fata are, cât? Treișpe ani? Dacă se întâmpla ceva, ar fi trebuit să spună cuiva, altfel de unde am fi putut să știm? Dar ei știau. Bineînțeles că știau.

Procesul de crimă care a urmat a fost o știre importantă. Charles Baxter, președintele marii bănci unde lucra Ruby, murise din cauza mai multor lovituri de cuțit. Șaisprezece, mai exact, dar tăietura de la gât a fost cea care l-a ucis în cele din urmă. De teamă să întrebe un adult ce însemna exsanguinare, Joey a căutat în dicționar. S-a dovedit a fi un cuvânt foarte fantezist și interesant pentru ceva ce însemna doar – pierdere de sânge.

Frumusețea mamei sale nu a făcut decât să alimenteze publicitatea. Părul lung, negru și lucios al lui Ruby Reyes și zâmbetul seducător erau în centrul fiecărui articol, al fiecărui reportaj de televiziune. I-au dat chiar și o poreclă: Regina de gheață. Avea treizeci și cinci de ani în momentul arestării, dar părea cu zece ani mai tânără.

— Dacă nu te-aș avea pe tine, îi spunea mereu Ruby fiicei sale, aș putea spune oamenilor că am 25 de ani. Urăsc faptul că arăți ca mine.

Joey nu s-a îndoit niciodată că ea a fost cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată mamei ei. La fel cum mama a fost cel mai rău lucru care i s-a întâmplat ei vreodată.

După condamnarea mamei sale, Joey a fost trimisă să locuiască cu unchiul și mătușa ei în Maple Sound, un orășel situat la două ore de Toronto. Ar fi trebuit ca lucrurile să se îmbunătățească. Flora și Miguel Escario aveau trei băieți mici și au fost de acord să își ia nepoata când asistenta socială le-a explicat clar că era vorba fie de ei, fie de un centru de plasament. Joey a făcut mutarea la câteva zile după arestarea mamei sale. În sfârșit, avea să aibă o familie adevărată. Era o șansă la un nou început.

Doar că nu era așa, pentru că puștii din liceul ei știau exact cine era Ruby Reyes, ceea ce însemna că știau exact cine era Joey Reyes. Știau pentru că părinții lor citeau ziarele și se uitau la știri, la fel ca și profesorii lor. Fata cea nouă era fiica Reginei de Gheață, iar Regina de Gheață era *proaspăt coborâtă de pe vapor* și o *curvă* și o *ahtiată după bani* care *omorâse pe cineva.* Povestea era îngrozitoare și excitantă și atât de amuzant de povestit, așa că șopteau, bârfeau și emiteau speculații până când bucățile de adevăr se transformau în zvonuri și mai interesante, care se preschimbau în minciuni sfruntate. Nu se putea scăpa de ea, de mama ei, de *povestea* mamei.

După ce a absolvit liceul la vârsta de optsprezece ani, Joey s-a mutat înapoi în Toronto. Doi ani mai târziu, a murit acasă, singură, într-un incendiu. A fost un sfârșit tragic pentru o viață tragică, iar în toți anii în

care Drew a lucrat ca jurnalist, și-a promis că nu va scrie niciodată despre Ruby, din cauza lui Joey. Știa că nu exista nicio șansă să fie vreodată obiectiv.

Dar el nu mai este jurnalist. Ziarul pentru care scria a fost închis acum trei ani, ceea ce l-a obligat pe Drew să se reorienteze dacă dorea să continue să își plătească ipoteca. Acum este un *podcaster,* iar *Ce facem pe întuneric* are o medie de trei milioane de ascultători în fiecare sezon. Oamenii îl ascultă pentru opiniile sale. Iar când vine vorba de prezentarea lui Ruby Reyes ca fiind o victimă a ceva, are o grămadă de lucruri de spus. La vârsta de șaizeci de ani, Regina de Gheață primește o a doua șansă la viață, în timp ce fiica pe care a abuzat-o ani de zile a murit când abia avea douăzeci de ani?

Drew nu este doar supărat. E al naibii de furios.

Capitolul 11

Există un singur loc de parcare pe strada din fața lui *Junior's,* iar Drew îl ocupă.

Niciodată nu fusese atât de aglomerat, dar atât de multe lucruri s-au schimbat în vechiul cartier de când a locuit ultima dată aici, în urmă cu douăzeci de ani. Magazinul video în care lucrau el și Joey a dispărut. Brutăria portugheză a dispărut și ea. Dar Junior's este încă aici, la fel ca și Golden Cherry, chiar lângă el.

Își încuie mașina și se uită la bine-cunoscutul semn de neon și la fațada înnegrită a fostului club de striptease. Drew a mai fost în Cherry doar o singură dată, pentru o petrecere a burlacilor la care nu a vrut să participe, pentru o nuntă care nu a mai avut loc. Golden Cherry era popular pe vremuri, dar când industria cluburilor de striptease a început să scadă în urmă cu aproximativ zece ani, vechiul „club pentru domni" a fost transformat într-un club de noapte de lux. Proprietarul și-a luat un partener, dar a păstrat numele original. În afară de un strat proaspăt de vopsea, nu arată cu mult diferit.

Dar la Junior's lucrurile s-au schimbat. Cel mai bun restaurant jamaican din această parte a orașului, faimos pentru puiul său condimentat, tocana de capră cu curry și supa din coadă de bou, este de trei ori mai mare decât era

înainte.

A fost o vreme când Drew mânca aici de cel puțin două ori pe săptămână, dar se mai întoarce rar în acest cartier și atunci doar dacă este nevoit. De fapt, ar fi corect să spunem că îl evită.

Totul aici îi amintește de Joey.

Trage ușa, iar clopotele de deasupra îi anunță intrarea.

S-au dus zilele în care localul era doar o dugheană cu trei mese și o fereastră mereu aglomerată, de unde își lua lumea mâncare la pachet. Restaurantul, care a preluat brutăria de alături, este mai mare și mai luminos, văruit proaspăt cu galben, cu scaune noi din vinil verde și mese negre lucioase. În fiecare colț al sălii de mese sunt montate televizoare Samsung, iar pe peretele de lângă ușă se află o fotografie uriașă înrămată cu un Junior zâmbitor care stă alături de Usain Bolt. Dar în timp ce toate aceste schimbări sunt bune, Drew observă că prețurile au crescut. Chiftelele de carne de vită, care costau 99 de cenți, costă acum 2,50 de dolari bucata.

Se duce la tejghea și comandă oricum una, apoi se așază la o masă în timp ce își așteaptă oaspetele la prânz. În timp ce savurează chifteaua, care are exact gustul pe care și-l amintește, se uită la televizorul cel mai apropiat de el. Trei experți de la CNN se ceartă pe marginea a ceva ce tocmai a spus președintele SUA și, deși lui Drew nu i se pare că politica americană este atât de interesantă, banda cu știri care se derulează în partea de jos a ecranului îi atrage atenția.

PARIS PERALTA, ACUZATĂ DE OMOR CU PREMEDITARE.
VA MOȘTENI 46 DE MILIOANE DE DOLARI
DE LA DEFUNCTUL EI SOȚ, JIMMY PERALTA

Patruzeci și șase de milioane! La naiba! Deci, probabil că soția a făcut-o, atunci. Drew nu a acordat niciodată prea multă atenție proceselor și aventurilor celebrităților, dar uciderea lui Jimmy Peralta este interesantă. Tocmai a vizionat *Jimmy Peralta Lives* pe Quan, nu cu mult timp în urmă, și așteaptă cu nerăbdare al doilea spectacol special. Un show al dracului de amuzant, deși titlul primei serii este acum ironic, și trist.

— Să nu-mi cred ochilor, spune o voce încântată.

Drew se întoarce de la televizor și vede o femeie care stătea la câtiva metri distanță cu un zâmbet larg pe față. Îi ia câteva secunde să o identifice,

dar când își dă seama cine e, rămâne cu gura căscată.

— Charisse? Chiar tu să fii?

Se ridică în picioare, încercând să împace imaginea acestei femei încântătoare cu amintirea sa despre eleva de gimnaziu slăbănoagă al cărei tată o obliga să debaraseze mesele din local.

— Drew Malcolm, spune Charisse. Ce faci prin zonă?

— Mă întâlnesc cu cineva la prânz, răspunde Drew. Ia te uită, te-ai făcut mare.

Și *faină,* se gândește el, dar i s-ar părea al naibii de ciudat să-i spună așa ceva, chiar dacă Charisse trebuie să aibă în jur de treizeci de ani acum. Nu mai are nici picioarele ca niște bețe, nici aparat dentar. Femeia asta are curbe și o sclipire în ochi.

— În regulă, fă-mi rezumatul în cinci secunde, spune Charisse. Căsătorit? Copii? Casă? Slujbă?

— Niciodată căsătorit. O fiică, Sasha, 19 ani, care tocmai a terminat al doilea an la Western. Am un apartament în Liberty Village, am fost jurnalist de investigații timp de cincisprezece ani pentru *Toronto After Dark,* iar acum găzduiesc un podcast despre crime din bârlogul meu.

— *Toronto After Dark?* exclamă ea, părând impresionată, îmi amintesc acel ziar. Ieșea în fiecare sâmbătă, nu-i așa?

— Până când s-a închis da.

— Of, scuze, bine, e rândul meu. Charisse își drege glasul. Căsătorită timp de zece ani, acum divorțată, dar suntem încă cei mai buni prieteni. Un copil extraordinar, Dante, de opt ani. Tocmai am cumpărat o casă la trei străzi distanță, iar acum conduc localul.

— Ei, să nu-mi spui că Junior s-a retras în sfârșit?

Zâmbetul ei se stinge.

— Nu, tata a murit. Acum patru ani. Cancer de prostată cu metastaze osoase.

— Îmi pare rău să aud asta, spune Drew. Și chiar îi pare rău. Junior a fost un om bun. O inimă de aur și cel mai bun bucătar din partea asta a orașului Toronto.

— Amin, spune Charisse. Ridică o sprânceană și îi aruncă o privire. Și ce, aștepți o întâlnire pe Tinder?

— Ești amuzantă. Întâlnire de lucru, pentru podcast.

Ea pare mulțumită de răspunsul lui.

— În acest caz, amândouă prânzurile voastre sunt din partea casei.

— Mulțumesc, râde el, dar asta nu e…

— Gata, am zis. Charisse își mișcă degetele. Fitzroy este în spate, gătește, și ar fi bine să îl saluți înainte să pleci.

El zâmbește în timp ce ea se îndepărtează, apoi se așază la loc, minunându-se de cât de mult s-au schimbat lucrurile. Cartierul, restaurantul, Charisse. Poate că acum e adultă, dar în mintea lui, fiica lui Junior va avea întotdeauna 12 ani.

La fel cum Joey va avea întotdeauna 20 de ani.

Drew o recunoaște pe femeia din poza de pe Linkedin în secunda în care se grăbește să intre în restaurant, deși în fotografie părea mult mai puțin agitată. Fac cunoștință, iar el îi acceptă scuzele pentru întârziere cu un semn și o invită să ia loc. Apoi comandă prânzul pentru amândoi la tejghea. Conform indicațiilor lui Charisse, casiera îi refuză banii.

Până să se întoarcă el cu mâncarea, Dr. Deborah Jackson s-a mai liniștit. Blazerul ei de culoare corai este așezat pe spătarul scaunului, iar geanta mare, supra-încărcată, stă pe podea, la picioarele ei. Îi zâmbește cu căldură lui Drew și îi amintește de mama lui înainte să înceapă toate problemele de sănătate.

— Ești frumușel, spune ea, evaluându-l. Puteai să menționezi asta în e-mailul tău. Aș fi ajuns la timp și aș fi purtat ceva mai drăguț.

El aproape că scapă tava, iar ea râde. Se stinge tensiunea, iar el apreciază eforturile ei de a face lucrurile un pic mai ușoare. Amândoi știu că nu va fi o conversație ușoară.

— Apreciez că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, doamnă doctor Jackson, spune el, luând loc în fața ei.

— Deborah, te rog. Își ridică furculița. Recunosc că m-am tot gândit și răzgândit pe drum. Am renunțat să mai fac asistență socială la o lună după moartea lui Joelle. Mi-am dat seama când nu mă puteam ridica din pat că meseria de asistent social nu era probabil potrivită pentru mine. Așa că m-am întors la școală, iar acum predau. Dacă nu mi-ai fi spus că Ruby Reyes a fost eliberată condiționat, nu sunt sigură că aș fi putut vorbi despre Joelle. Cred că este scandalos că mama ei iese din închisoare și că s-a folosit de #MeToo pentru a face acest lucru să se întâmple. Este jignitor pentru adevăratele victime. Mă bucur că faci podcastul.

Drew este ușurat că sunt pe aceeași lungime de undă.

— Cât timp ai lucrat cu Joey?

— Din noaptea în care mama ei a fost arestată și până în ziua în care a împlinit optsprezece ani. Puțin peste patru ani. Dar am păstrat legătura o vreme după ce a ieșit din sistemul de protecție a copilului.

— Nu este neobișnuit să lucrezi cu cineva atât de mult timp?

— Foarte. Cei mai mulți copii din sistemul de plasament au mai mulți asistenți sociali până la majorat, dar din moment ce Joey a fost plasată în familie, am putut să rămân cu ea. Din punct de vedere tehnic, era în plasament familial, dar nu există o mare diferență. Ia o îmbucătură din felul de mâncare pe care l-a comandat, coadă de bou, și mestecă încet. Mâncarea e bună.

Drew a comandat și o garnitură de banană prăjită și împinge farfuria spre ea.

— Joey și cu mine veneam aici tot timpul. Casa noastră nu era departe de aici.

— Cea care a ars?

El dă din cap.

— Am fost aici doar o singură dată, spune Deborah, aruncând o privire în jur. Ultima dată când am văzut-o. Mi-a spus că și-a dat demisia de la magazinul video, dar nu mi-a spus că dansează la clubul de striptease de alături.

— Nici mie nu mi-a spus niciodată, spune Drew. Am aflat în modul cel mai urât posibil.

Trec la discuții despre subiecte fără importanță în timp ce mănâncă prânzul. Cincisprezece minute mai târziu, un ajutor de ospătar le curăță farfuriile, iar Fitzroy, nepotul lui Junior, apare din bucătărie purtând un șorț alb pătat pentru a-i saluta. Cei doi bărbați își strâng viguros mâna, amândoi fiind de acord că a trecut prea mult timp și că celălalt încă arată bine pentru vârsta lui. Fitz gătește aici de când își amintește Drew și promite să trimită cafea și prăjitură cu nucă de cocos, din partea casei, dacă Drew promite să se întoarcă mai des. Deborah urmărește gânditoare întregul schimb de replici, cu un mic zâmbet pe față.

— Înțeleg de ce te-a plăcut Joelle, spune ea când sunt din nou singuri. Vorbea mult despre tine ultima dată când am văzut-o și mi-a spus că tu și prietena ta tocmai v-ați mutat în Vancouver. Era tristă din cauza asta. Mi-a spus că ești cel mai bun prieten al ei.

Cuvintele îl dor.

— Și ea a fost cea mai bună prietenă a mea.

— Dar pentru ea a fost mai mult decât prietenie, spune Deborah. Te-a iubit, Drew. Adică, te-a iubit cu adevărat. Ar fi vrut să se căsătorească cu tine și să aibă copii și să îmbătrânească cu tine. La modul ăsta te-a iubit. Nu e că a făcut o pasiune pentru tine și atât. Nu cred că Joelle era capabilă să se îndrăgostească sau să facă orice altceva în mod superficial.

Inima îi tresare.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Ei bine, aveai o relație serioasă. Deborah ia o mușcătură din prăjitura cu nucă de cocos. Ea nu s-ar fi amestecat niciodată în asta. Tot ce și-a dorit vreodată a fost să nu semene deloc cu mama ei.

Avea perfectă dreptate în privința asta.

— Când ai aflat că dansa la Cherry?

— Doar după ce a murit. Deborah își șterge gura cu un șervețel. Am un prieten apropiat care lucrează pentru poliție. M-a sunat când a sosit raportul și m-a afectat destul de tare. Nu am vrut să pierd legătura cu ea. Știam că încă mai are nevoie de mine; am simțit asta când ne-am luat rămas bun ultima oară. Ea își întoarce privirea. Simt că am dezamăgit-o.

— Cel puțin nu ai făcut-o de rușine pentru că a fost stripteuză cu mai puțin de două ore înainte de a muri, spune Drew. Când am aflat cu ce se ocupa, nu am primit vestea prea bine. Am spus niște lucruri cu adevărat îngrozitoare.

— Îmi pare rău. Deborah îi atinge scurt mâna. Deci, cu ce pot să te ajut?

— Dosarul lui Joey, spune Drew. Știu că nu mai ești asistentă socială, dar ceva îmi spune că ai fi putut să-ți păstrezi notițele de atunci. Mi-a spus unele lucruri, dar vreau să știu mai multe despre copilăria ei.

— Ce ai de gând să faci cu informațiile? Vei vorbi despre asta în podcast?

— Despre o parte din ele, poate! Drew își freacă fața. Gândul că Ruby va ieși și-și va relua viața de la capăt îmi face rău. Chiar dacă oamenii pot să o ierte pentru că bărbatul pe care l-a ucis s-a dovedit a fi el însuși un ticălos, Ruby a fost totuși o mamă îngrozitoare. Vreau ca oamenii să înțeleagă asta când o privesc.

Deborah tace pentru o clipă. Apoi, bagă mâna în geantă și scoate un plic mare de carton galben. Instinctul lui Drew îl îndrumase corect; ea păstrase o

copie a dosarului lui Joey. Scoate, de asemenea, șase caiete legate în spirală, cu coperți colorate și frumoase, și le stivuiește deasupra plicului.

— Jurnalele ei? Drew întinde mâna spre caietul de deasupra și se uită mirat la el. Jurnalele lui Joey au dus în primul rând la inculparea lui Ruby Reyes pentru crimă. Cum ai făcut rost de ele? Ar trebui să fie încă clasate ca probe.

— Au fost, spune Deborah, dar după ce Joelle a murit, mi s-a părut că n-ar fi cazul să le las acolo. L-am rugat pe prietenul meu să le scoată din probatoriu.

— E vina mea că e moartă, spune Drew.

Deborah îi atinge o parte a feței, și este un gest matern, plin de compasiune și înțelegere.

— Dacă e adevărat, atunci e și vina mea.

Își poate vedea durerea oglindită în ochii ei.

— Nu puteai face nimic.

El îi apreciază bunătatea, dar ea se înșală. Drew ar fi putut face multe. Ar fi putut fi mai drăguț cu Joey. Ar fi putut să rămână cu ea. Încă își amintește fiecare cuvânt al ultimei lor conversații și, dacă ar fi știut că va fi ultima, ar fi tăcut naibii din gură și ar fi sărutat-o.

Pentru că aproximativ nouăzeci de minute mai târziu, Joey a murit.

Capitolul 12

Primele cinci sezoane ale lui Drew din *Ce facem pe întuneric* au fost toate despre străini, oameni față de care nu avea niciun atașament emoțional și pe care nu îi va întâlni niciodată. În schimb, noul sezon va fi despre o persoană pe care o urăște. Nu este vorba că îi displace sau că o dezaprobă, ci o urăște la propriu.

Puțini sunt cei care știu că Ruby Reyes nu a fost arestată inițial pentru crimă. Ea a fost arestată pentru abuz de copii. Audierea a avut loc la tribunalul de familie cu ușile închise, chiar înainte de procesul de crimă, ale cărui transcrieri sunt sigilate. Drew a depus o cerere pentru a le vedea și, deși în mod normal o astfel de cerere ar fi fost respinsă, Joey era moartă de acum. Cererea lui este în curs de soluționare.

El și-a schițat deja sezonul șase, dar nu va începe să înregistreze niciun episod până când nu își va finaliza toate cercetările și interviurile. Chiar

dacă subiectul este extrem de personal pentru el, podcastingul despre crime adevărate este un fel de poveste, care necesită un arc narativ puternic dacă vrei ca oamenii să te asculte. Mișcarea logică a fost să înceapă cu Deborah Jackson și se bucură că a făcut-o, deoarece este greu de imaginat că tot ceea ce va citi în acele transcrieri sigilate va fi mai dureros decât citirea jurnalelor lui Joey. Și le va citi, pentru a se pregăti pentru conversația cu Ruby Reyes, pe care o păstrează pentru final. Între timp, citește dosarul de la protecția copilului al lui Joey.

Niciun copil nu ar trebui să treacă prin ceea ce a trecut ea din pricina maică-sii.

Ruby Reyes a acordat deja mai multe interviuri pentru diverse publicații, și se poate presupune că nu va tăcea prea curând. Printre altele, Regina de gheață a fost întotdeauna înnebunită după atenția publicului, iar dacă ar fi putut să se joace pe sine în filmul făcut pentru televiziune despre ea, Drew ar putea să pună pariu că ar fi făcut-o. *The Banker's Mistress* (Amanta bancherului) a fost groaznic din toate punctele de vedere, dar crima pe care s-a bazat a captivat publicul încă de la început.

Drew era în clasa a 10-a când a citit pentru prima dată despre uciderea lui Charles Baxter și, după cum recunoaște, a fost captivat de la primul articol. La început, mama lui a fost îngrijorată de obsesia fiului ei de 15 ani pentru o crimă brutală, dar când acesta i-a spus că se gândea să studieze jurnalismul într-o zi, a început să păstreze articolele de ziar pentru ca el să le citească după școală. Spre deosebire de procedurile de la tribunalul de familie, procesul de crimă a fost mediatizat pe scară largă, detaliile mărturiilor din fiecare zi fiind relatate în aproape toate mijloacele de informare în masă din Canada. Doar portretiștii aveau voie să intre în sala de judecată, dar ziarele s-au bucurat să publice reprezentări în culori ale lui Ruby Reyes stând la masă cu avocatul apărării. În unele dintre schițe, era frumoasă. În altele, era o întruchipare a viciului. Era și una, și alta.

În după-amiaza în care Joey trebuia să depună mărturie pentru procuratură, sala de judecată a fost închisă complet.

Joey era minoră, așa că mass-media nu avea voie să îi publice numele sau orice detalii de identificare despre ea. Cu toate acestea, informațiile s-au scurs, iar orice detaliu pe care presa canadiană evita să-l pomenească, presa americană a fost fericită să îl ofere. În SUA nu exista nicio interdicție de publicare, așa că unchiul lui Drew din Buffalo a fost însărcinat să-i trimită

prin poștă nepotului său fiecare articol despre Ruby pe care îl găsea.

Asasinarea lui Charles Baxter a fost, într-un cuvânt, înfiorătoare.

Imaginea folosită de ziare arăta un bărbat care părea să aibă totul. Încă destul de chipeș și în formă la vârsta de 56 de ani, Baxter arăta exact așa cum te-ai aștepta să arate un președinte de bancă bogat. La momentul morții sale, era căsătorit de treizeci de ani cu iubita din facultate, Suzanne, și aveau un fiu și o fiică, ambii plecați la universitate.

Imaginile cu Ruby și iubitul ei erau adesea prezentate una lângă alta pentru a evidenția contrastul puternic dintre ei. Baxter avea părul cărunt și era mai în vârstă; Ruby era superbă și cu douăzeci și unu de ani mai tânără. El era alb și privilegiat; ea era o imigrantă din Filipine. El locuia într-o casă cu cinci dormitoare în The Kingsway; ea își creștea fiica într-un apartament sărăcăcios din Willow Park. El era președintele companiei; ea era o funcționară de la serviciul clienți, încât era uimitor că știa măcar cum o cheamă.

Pentru ca lucrurile să fie și mai incitante, presa a ținut să arate și poza în care Suzanne Baxter stătea chiar lângă amanta soțului ei la petrecerea anuală pe care banca o dădea cu ocazia sărbătorilor de iarnă. Canadian Global organiza în fiecare an o cină elegantă cu ținută de seară la hotelul Royal York, cu șampanie, *filet mignon* și un grup cameral din opt instrumentiști. Un fotograf profesionist era întotdeauna la îndemână pentru a surprinde amintiri de la eveniment, iar în toate fotografiile în care apăruse Ruby, arăta uimitor. Înaltă pentru o filipineză, avea cam 1,75 metri, picioarele ei lungi erau expuse în rochia scurtă, fără bretele, de culoare aurie. Avea gene dese, buze roșii, iar părul negru, lung și strălucitor i se revărsa în valuri perfecte pe umerii goi.

În comparați cu ea, Suzanne Baxter avea aceeași vârstă ca și soțul ei și nu mai mult de 1,55 m, cu părul blond și ciufulit. La petrecere purta o rochie de seară lungă, roșie, asortată cu o jachetă roșie cu paiete. Alegerea vestimentară nu era deloc măgulitoare. Jacheta era prea scurtă, iar rochia prea strâmtă, evidențiind rotunjimile stomacului ei.

Fusese atât de ușor să facă din Ruby inamicul public. Asta se întâmpla cu mult înainte de *#MeToo* și nimeni nu părea să-l învinovățească deloc pe Charles Baxter pentru această aventură. Ruby era „cealaltă femeie”, o seducătoare, o distrugătoare de cămine care ademenise un bărbat cu o căsnicie fericită departe de soția și familia sa. Era în mod evident obsedată

și în mod clar manipulatoare. Era Glenn Close în *Atracție fatală –,* era Sharon Stone în *Instinct primar.* Nu existaseră alte narațiuni. După ce Ruby a fost condamnată, Suzanne a fost citată spunând: „Mi-aș fi dorit ca ea să nu fi intrat niciodată în viața noastră”, ca și cum soțul ei ar fi fost complet neajutorat, ca și cum aventura – care durase *doi ani,* apropo – ar fi avut loc fără consimțământul lui.

Povestea i-a rămas în minte lui Drew mult timp după liceu, mult timp după ce Ruby a fost condamnată. De aceea, câțiva ani mai târziu, a rămas extrem de șocat când Joey Reyes i-a bătut la ușă.

La acea vreme, el și prietena lui, Simone, închiriau apartamentul de la subsolul unei case deținute de un bărbat care își petrecea jumătate de an în India, lăsându-și fiul de 20 de ani să administreze proprietatea. Fiul nu venea niciodată pe acolo, fiind mai interesat de Camaro-ul său și de prietena italiancă mai în vârstă, cu care părinții lui nu ar fi fost de acord, decât de nevoile chiriașilor săi. Nu răspunsese nimeni la apeluri după ce cuptorul se stricase, iar congelatorul nu mai răcea suficient încât înghețata să nu se topească. Când o familie de ratoni și-a făcut casă în interiorul coșului de fum, Drew și Simone au fost nevoiți să plătească ei înșiși pentru un profesionist care să vină să-i gonească. Tipul care a apărut a observat că hornul era plin de fisuri și de murdărie, ceea ce făcea șemineul extrem de periculos. Le-a spus că, până când nu va fi curățat și reparat, nu ar trebui să aprindă focul în el, niciodată.

Locul era o maghernița împuțită, cu linoleum care se lipea, fără apă curentă și cu tavane pătate. Dar, cu împrumuturile studențești și datoriile la cardul de credit, era tot ce își puteau permite. În cele din urmă, sătul să rămână cu două luni în urmă la fiecare factură, Drew a dat un anunț în ziarul local în care scria „Se caută coleg de cameră”.

Ultima persoană la care se aștepta să răspundă la anunț a fost Joey Reyes.

Era ca o umbră, plutind în haine largi și cu un păr lung pe care îl purta ca pe o cortină care să o ascundă. Îi era greu să mențină contactul vizual, iar vocea ei blândă nu ajungea prea departe. Dar, în ciuda aparențelor, era hotărâtă.

— Încă nu am o slujbă, a spus Joey, stând vizavi de Drew și Simone în bucătăria mică cu podele în carouri alb-negru. Lângă el, Drew a simțit umerii prietenei lui care se lăsau a dezamăgire.

— Tocmai m-am mutat înapoi la Toronto în această dimineață și am venit aici direct de la Union Station. Dar am bani gheață și pot plăti șase luni de chirie în avans.

Simone a tresărit din nou.

— Șase luni! În avans? Ar trebui să fie suficient timp pentru a-ți rezolva situația cu locul de muncă. Nu-i așa, Drew?

Nu era sigur. Simone, care nu citea niciodată ziarul și care, chiar dacă l-ar fi citit, nu ar fi fost interesată de știrile despre criminali, nu o recunoscuse pe fata timidă din bucătăria lor. Nimeni nu ar fi putut-o recunoaște, de altfel, deoarece numele și poza ei nu fuseseră niciodată publicate.

Dar Drew știa exact cine era. Îi fusese destul de ușor să-și dea seama pe vremea când era în liceu. Școala gimnazială Willow Park se afla la doar cinci minute de mers pe jos de clădirea lui Ruby. Nu fusese greu să dezgroape o copie a anuarului lor, care includea o fotografie a unei fete drăguțe din clasa a opta, pe nume Joelle Reyes, care, la vârsta de treisprezece ani, semăna deja foarte mult cu mama ei.

La aproape nouăsprezece ani, era leită Ruby, ceea ce l-a neliniștit pe Drew. Una era să o întâlnești pe fiica Reginei de Gheață. Era cu totul altceva să o lași pe fată să se mute în casa ta.

A simțit cotul lui Simone în coaste. Știa că aveau nevoie de bani și că potențială chiriașă ar fi trebuit să fie o persoană cu standarde extrem de scăzute pentru a fi dispusă să plătească chirie pentru a locui aici. Nu cereau mult, dar chiria plătită șase luni în avans i-ar fi adus la zi cu toate facturile și plățile la cardurile de credit.

— Bine ai venit acasă, i-a spus Drew lui Joey. Apropo, de fapt nu avem voie să avem o a treia persoană care să locuiască aici, așa că, dacă întreabă cineva, ai venit în vizită. E în regulă?

— Nicio problemă, a spus ea. Sunt obișnuită să mă prefac că nu exist.

Joey s-a mutat în acea după-amiază. Sau, mai exact, pur și simplu nu a mai plecat. Tot ceea ce avea pe lume se afla în geanta de voiaj și în rucsacul pe care îl purta cu ea. Dormitorul ei, care era de fapt o cameră de zi, era de mărimea unui timbru poștal. Părea cu adevărat încântată.

— Nu am mai dormit singură într-o cameră de ani de zile, a spus ea.

Săptămâna următoare, pentru că încă se chinuia să-și găsească un loc de muncă, Drew a recomandat-o pe Joey să-l înlocuiască la magazinul video

din josul străzii. El obținuse un stagiu plătit la *Toronto Tribune* și începea în două săptămâni.

— Gustav l-a concediat pe ultimul tip pentru că un client l-a prins uitându-se la filme porno pe televizorul magazinului, a spus Drew. Așa că, atât timp cât nu faci asta niciodată, ești în regulă. Este cea mai ușoară slujbă. Este aglomerat doar în weekenduri, așa că în timpul săptămânii poți să-ți faci temele, să te uiți la filme, orice. Gustav e un tip de treabă.

— O să-mi aduc o carte, a spus Joey.

A aruncat o privire la cartea de pe patul ei.

— Ce citești?

— *Despărțirea de trecut* de Danielle Steel. Este vorba despre o fată a cărei mamă o abuzează.

Ochii lor s-au întâlnit. El a așteptat să vadă dacă fata spune ceva despre Ruby, dar ea a privit în altă parte. Aveau să treacă luni de zile până să se simtă suficient de în largul ei pentru a-i spune ceva, și chiar și atunci, el nu avea să afle decât frânturi despre viața ei.

— Am urât Maple Sound, i-a spus Joey câteva luni mai târziu, la Junior's. Cel mai stupid oraș din lume. Mătușa și unchiul meu nu m-au vrut niciodată acolo, iar sentimentul era reciproc. Iar bunica mea este o nemernică.

Drew, care fusese nepotul preferat al ambelor bunici, nici măcar nu putea să înțeleagă asta.

— Deci nu te mai întorci niciodată în vizită?

— Crede-mă, a zis ea, oferindu-i unul dintre rarele ei zâmbete. La cum am plecat, nu ar mai vrea să mă vadă din nou.

Conversațiile despre mama ei nu aveau să aibă loc decât peste trei luni.

— Știi cine este mama mea, nu-i așa? l-a întrebat Joey într-o seară, din senin. Simone lucra la The Keg în acel moment, așa că erau doar Drew și Joey, uitându-se la un film pe care ea îl adusese acasă de la magazinul video. Am văzut cum te-ai uitat la mine când am apărut prima dată.

A pus filmul pe pauză. Era prima dată când vorbea despre Ruby.

— Semeni cu ea.

— Urăsc chestia asta.

— Era frumoasă.

Joey s-a uitat câteva secunde la cadrul înghețat de pe televizor.

— Era o figură, într-adevăr.

— Ai vizitat-o vreodată în închisoare?
— O singură dată, chiar înainte de începerea procesului.
Și-a pipăit colierul, apropiind pandantivul de buze ca și cum ar fi vrut să-l sărute. Făcea asta de multe ori când se gândea la trecut. Pandantivul era un rubin înconjurat de un halo de diamante mici, și nu putea fi o coincidență faptul că numele pietrei prețioase centrale era același cu numele mamei ei. Era cu siguranță o poveste acolo.
— Ai văzut vreodată poza aia cu ea la petrecerea de Crăciun? l-a întrebat Joey. Cea în care stătea lângă Suzanne Baxter? A apărut în toate ziarele.
Drew își amintea exact imaginea.
— Mamei îi plăcea mult acea fotografie, a spus Joey. De fapt, a lipit-o pe frigider. I se părea atât de satisfăcător faptul că soția lui Charles arăta ca un hipopotam într-o rochie roșie – cuvintele ei, nu ale mele – și era atât de sigură că el o va părăsi. Dar așa simțea în legătură cu fiecare bărbat cu care se culca.
— Câți dintre ei au fost căsătoriți? a întrebat Drew.
Și-a întors privirea.
— Toți. Și tatăl meu.
Mai avea o mie de întrebări. Dar trebuia să fie atent. Nu voia ca ea să se închidă în sine.
— Am întrebat-o odată dacă îl iubește pe Charles, a spus Joey. Și ea a râs, după care mi-a spus: „Nu, dragă. Eu nu-l iubesc. Dar îmi place de el. Și crede-mă, așa e mai bine”.
Și-a dus din nou pandantivul la buze. Când a fost clar că nu avea de gând să mai spună nimic, Drew a dat drumul filmului în continuare.
Câteva luni mai târziu, Drew a întrebat-o despre colier. Joey a spus că fusese un cadou de ziua ei și n-a mai dat alte explicații.
Acum, când deschide în sfârșit primul ei jurnal la prima pagină, înțelege imediat de ce nu a dat detalii. Pe măsură ce se pierde în cuvintele ei – ar fi putut deveni scriitoare într-o zi, dacă ar fi trăit – își dă seama că instinctul său cu privire la faptul că lănțișorul avea o istorie a fost corect.
Unor oameni le vezi sufletul în ochi. Lui Joey i se vedeau traumele purtate la gât.

Capitolul 13

În noaptea în care Joey a primit colierul, împlinise 12 ani.

S-a așezat la masa mică din sufragerie, vizavi de Charles și de mama ei, Joey și Ruby purtând rochii roșii asortate cu fuste evazate. Joey se simțea nelalocul ei. Era prea mare pentru a fi împodobită ca o mini-variantă a lui Ruby, dar rochiile fuseseră un cadou de la Charles și ar fi fost nepoliticos să nu o poarte pe a ei.

Charles plătise, de asemenea, pizza, vinul, tortul și cadoul de ziua de naștere nedeschis care stătea pe masa din fața ei. Cutia mică era învelită în hârtie groasă argintie și legată cu o fundă de catifea neagră, iar ea știa că ceea ce se afla înăuntru va fi cel mai frumos lucru pe care îl va avea vreodată. Joey s-a uitat la mama ei, cerându-i în tăcere permisiunea. *Te rog, lasă-mi măcar asta. Nici măcar nu știu ce e înăuntru, dar o vreau. Te rog, mamă.*

Ruby a tras un fum din țigară și a expirat un jet lung de fum printre buzele ei roșii.

— Dă-i drumul, iubito. Părea mărinimoasă, chiar dacă darul nu era de la ea. Deschide-l.

Joey deschisese deja cadoul mamei sale și descoperise un cadou surprinzător de grijuliu. Când fuseseră la librăria din mail cu o lună înainte, Joey se plimbase prin raionul de papetărie, admirând stilourile de lux, hârtiile parfumate și caietele frumos legate. Cele pe care Ruby i le cumpărase pentru școală erau niște chestii șubrede, cu pagini subțiri care se rupeau dacă creionul era prea ascuțit. Aceste caiete, în schimb, erau luxoase, cu legături spiralate aurii. Veneau într-un pachet de șase, iar coperțile aveau toate modele diferite – fluturi, păsări, curcubeie, flori, inimi, unicorni.

Ea știa că nu trebuie să le ceară *(crezi că mă scald în bani?),* dar mama ei trebuie să se fi întors și să le fi cumpărat. Poate că Ruby se dăduse mare pentru a-l impresiona pe Charles, actualul iubit, care era și șeful ei de la bancă. Chiar dacă ar fi făcut-o, cui îi păsa? Joey țipase de plăcere când văzuse caietele, îmbrățișându-și strâns mama.

— Mulțumesc, mamă, a spus ea, ceea ce a mulțumit-o pe Ruby, pentru că Charles se uita.

Încercând să nu pară prea entuziasmată acum, a luat cadoul învelit în hârtia argintie și a desfăcut fundița, având grijă să nu rupă hârtia (o va păstra, desigur). Înăuntru era o cutie de catifea albastră. Cuibărit deasupra

unei mici pernuțe de satin, se afla un lanț subțire de aur cu un pandantiv cu diamante și rubin. Mama ei avea unul la fel, iar acum Charles îi cumpărase unul și ei. Cu ochii larg deschiși, ea l-a desprins ușor de pe suport.

— Nu-ți face griji, dragă, nu se rupe, a spus Charles râzând. Este din aur de optsprezece carate. Rezistă.

Joey a ridicat pandantivul pentru a prinde lumina, uimită că ceva atât de frumos – și atât de scump – era de fapt al ei. Un rubin adevărat, înconjurat de diamante adevărate, încrustate în aur adevărat.

— Un colier minunat pentru o tânără domnișoară minunată. Ochii lui Charles erau strălucitori, iar zâmbetul său larg. Vino încoace, scumpo. O să ți-l pun la gât.

Joey a aruncat încă o privire către mama ei, dar de data aceasta, i-a stat inima. Ruby zâmbea, dar nu era un zâmbet plăcut. Afișa acel zâmbet care ascundea ceea ce simțea cu adevărat. Charles nu era prin preajmă de suficient de mult timp ca să cunoască acel zâmbet, și, chiar dacă l-ar fi cunoscut, nu ar fi observat, pentru că nu se uita la Ruby. Atenția lui era îndreptată în totalitate asupra lui Joey, iar singurul lucru pe care Ruby nu-l tolera era ca cineva să acorde atenția pe care ar fi trebuit să i-o acorde ei altcuiva. Inclusiv, și mai ales, fiicei sale.

Ochii mamei au sclipit de gelozie. A fost o privire rapidă – a durat doar o clipită – dar Joey a prins-o. Fumul țigării s-a învârtit în jurul feței lui Ruby. Vârful țigării avea acum un centimetru de scrum și, dacă nu-l bătea în scrumieră cât de curând, avea să-i cadă în poală. Dar mama ei nu s-a mișcat, cu zâmbetul de gheață lipit pe față ca o mască de clovn.

Charles nu era conștient de toată comunicarea mută din jurul lui.

— Haide, dragă. Să vedem cum arată.

Joey n-avea cale de ieșire – era oricum blestemată, și dacă îl punea și dacă nu-l punea. Încet, a mers în jurul mesei până în partea cealaltă, unde stătea Charles. El i-a dat părul la o parte de pe umăr, puful cenușiu de pe antebrațul lui atingându-i linia maxilarului în timp ce îi prindea lanțul la gât. Era suficient de aproape încât ea să-i miroasă parfumul. Mirosea a parfum scump.

Charles a răsucit-o și s-a uitat la ea, privindu-i gâtul, apoi pandantivul, apoi pieptul. A întins din nou mâna, aranjându-i părul astfel încât să-i cadă din nou în jurul umerilor.

— Minunat, a spus el. Ești o fată frumoasă. O să-i dai de furcă maică-tii

în următorii câțiva ani.

A făcut cu ochiul. Dar nu către Ruby, ci către ea.

Zâmbetul mamei a pâlpâit, dar nu s-a stins.

În dimineața următoare, Joey s-a trezit într-un apartament liniștit. Când a ieșit din dormitor, mama ei stătea la masa din sufragerie, încă în cămașa de noapte, cu părul în dezordine, privind pe fereastră spre parcul de peste drum. Fuma din nou. Dacă Charles își petrecuse noaptea, acum plecase; pantofii lui nu erau lângă ușă.

— Deci, crezi că poți să flirtezi cu prietenul meu, nu-i așa? Ruby s-a întors de la fereastră și s-a uitat fix la fiica ei. Târfă mică.

— Ce? a spus Joey, încă pe jumătate adormită.

A fost doar un singur cuvânt, și încă unul benign. Dar în clipa în care i-a scăpat din gură, a știut că era o greșeală. Îndrăznise să vorbească și asta era tot ce trebuia. Ruby s-a ridicat de pe scaun și, înainte ca Joey să poată reacționa, țigara aprinsă a mamei s-a înfipt în gâtul ei chiar deasupra claviculei, la un centimetru distanță de lanțul noului ei colier. Ea a țipat, căldura de la Marlboro fiind arzătoare și intensă. Apoi Ruby i-a scuipat în față, saliva ei caldă, cu miros de tutun, împroșcând ochii și obrajii lui Joey.

— Mamă, te rog… a spus Joey, dar înainte de a termina, mama ei a lovit-o cu palma peste față.

Apoi Ruby a lovit-o din nou, și din nou, și din nou, și din nou, până când în cele din urmă, din fericire, totul s-a întunecat.

Când Joey și-a revenit – un minut mai târziu? zece minute mai târziu? era întinsă lângă canapeaua din sufragerie, cu țigara la câțiva centimetri de fața ei, pe parchetul zgâriat. Cineva bătea la ușă și, judecând după volum și ritm, bătea de ceva vreme.

Vederea i s-a limpezit puțin și a privit cum Ruby se îndrepta spre ușă pentru a o deschide.

Era doamna Finch, vecina lor de la capătul holului. Corpul ei era parțial ascuns de Ruby care stătea în ușă, dar halatul ei verde pal și papucii asortați erau ușor de recunoscut. Se îndrepta spre toboganul de gunoi; într-o mână avea un sac de gunoi alb îndesat.

— Ce vrei? Ruby a răbufnit la femeie. Nu te-ai gândit niciodată că dacă cineva nu răspunde la ușă după cinci minute, atunci poate că nu vrea să deschidă?

Tonul lui Ruby era agresiv și, din poziția ei avantajoasă de pe podea,

Joey a văzut cum picioarele încălțate cu papuci ale doamnei Finch s-au dat înapoi cu o treaptă.

— Am… Am auzit…

— Ce-ai auzit?

Vecina a mai făcut un pas înapoi, dar nu înainte de a se uita pe lângă Ruby și de a o vedea pe Joey întinsă pe podea. Și-au încrucișat ochii pentru scurt timp și, deși Joey ar fi putut încerca să ceară ajutor prin semne, nu a făcut-o.

Nu funcționase niciodată. Nimeni nu o ajutase vreodată. Doar înrăutățise lucrurile. În schimb, Joey a încercat să zâmbească, să o liniștească pe doamna Finch, să-i transmită că era în regulă, că a fost doar un accident prostesc, nu era mare lucru. Dacă ar fi putut spune cu adevărat aceste cuvinte, ar fi făcut-o, dar creierul ei era prea confuz pentru a forma o propoziție coerentă. Măcar de data asta nu i-a mai tăiat răsuflarea. Deși știa acum că un pumn în stomac putea declanșa un spasm în diafragmă care durea groaznic, dar nu o omora (*nu fi ridicolă, ești întotdeauna atât de dramatică*), faptul că nu putea să respire câteva secunde o făcea întotdeauna să simtă că ar putea muri.

— E bine? a răbufnit doamna Finch. Fiica dumneavoastră?

Trupul lui Ruby s-a rigidizat și, deși Joey nu îi putea vedea fața mamei, și-o putea imagina. Când Ruby a răspuns, vocea ei era rece.

— E bine. S-a împiedicat.

Vecina a mai dat un pas înapoi, iar acum Joey nu o mai vedea deloc pe femeie.

— Ea… nu arată deloc bine, a auzit-o pe doamna Finch bâlbâindu-se de pe hol. Ar trebui să o ajuți.

— Îmi spuneți cum să-mi educ fiica, doamnă Finch?

Vocea lui Ruby era acum doar un mârâit scăzut. Nu era semn bun. Doamna Finch trebuia să plece. Imediat.

— Doar… mai încet, te rog, a spus vecina. A sunat ca o imitație slabă a cuiva care încerca să pară autoritar. Dar ea nu părea autoritară. Părea nervoasă și speriată. Am auzit țipete de pe hol.

— Ăla era televizorul, a răspuns Ruby. Și ți-aș sugera să-ți vezi de treaba dumitale. Câte pisici ai acum în apartament împreună cu ratatul de fiu-tău, doamnă Finch? Sunt trei? Sau patru? Din câte îmi amintesc când am semnat contractul de închiriere, nu avem voie decât un singur animal de

companie. Ar fi păcat dacă ai fi evacuată. Niciun răspuns. Vezi? Ruby părea mai caldă acum, aproape veselă, vocea ei revenind la volumul obișnuit. Nu-i așa că e enervant când oamenii își bagă nasul în ceea ce faci în propria casă?

Ușa s-a trântit. Și apoi Ruby s-a întors, și-a pus mâinile în șolduri și și-a evaluat fiica.

Joey s-a forțat să se ridice. Încet, s-a sprijinit pe spate de canapea, ținându-se de burtă. O durea de parcă tocmai făcuse o mie de abdomene. Capul îi bubuia de durere și simțea cum i se umflă buzele.

Ruby s-a ghemuit și i-a luat bărbia în mână, astfel încât să se privească direct una pe cealaltă.

— E ceva rupt?

Joey a clătinat din cap.

— Simți că-ți vine să vomiți?

— Nu.

Cuvântul i-a ieșit de pe buze ca un scârțâit.

— Bravo, fata mea. Ruby a mângâiat-o pe umăr, unul dintre puținele locuri de pe corpul lui Joey care nu o durea. Hai să nu ne mai certăm, bine? Sunt extenuată. Charles a fost o bestie aseară.

Da. A fost.

— Cred că ți-e foame, o să încălzesc pizza de aseară.

A tras-o pe Joey în sus, a sărutat-o pe creștet, apoi a strâmbat din nas.

— Miroși a parfum. Du-te și fă un duș.

Capitolul 14

Drew a citit cinci dintre cele șase jurnale și nu este sigur cât de mult din cuvintele lui Joey poate să expună în podcast. Este greu să discerni între a vorbi despre ce mamă groaznică a fost Ruby și a dezvălui durerea personală a lui Joey în ochii tuturor. S-ar putea să nu fie posibil să facă una fără cealaltă, dar, în cele din urmă, el îi datorează lui Joey să spună adevărul cât mai corect posibil.

Întors din nou în vechiul cartier, se uită la exteriorul vopsit în negru al lui Golden Cherry, unde era mai demult un semn luminos de neon roz pe care scria *GIRLS, GIRLS, GIRLS*. Nu s-au păstrat decât cireșele de neon aurii

deasupra acelorași uși de alamă stridente, dar este suficient pentru a face aluzie la istoria clubului de noapte. Drew ar fi putut să se oprească acolo după prânzul cu Deborah Jackson de zilele trecute, dar nu era pregătit atunci.

Nu este sigur că este pregătit nici acum. Dar dacă vrea să afle ceva despre ultimul an din viața lui Joey, respectiv anul în care el a fost în Vancouver, atunci fostul club de striptease este probabil cel mai bun loc pentru a începe. A sunat mai devreme, iar cel care a răspuns la telefon i-a spus să treacă pe acolo înainte de deschiderea clubului.

Trage de ușă și aceasta se deschide ușor. Îi ia o vreme să-și obișnuiască ochii cu întunericul brusc, dar pe urmă vede destul de bine. Există aplice pe toți pereții, iar luminile suspendate de deasupra barului sunt aprinse.

— Hei? strigă Drew. E cineva pe aici?

Fără corpuri care să umple spațiul, vocea lui are ecou. Camera este ca o peșteră. Nivelul principal, care înainte era plin de mese și scaune, este acum un ring de dans mare și gol. Cu toate acestea, peste tot sunt amintiri ale Cherry-ului de odinioară. Vechiul semn de afară, pe care scria – *GENTLEMAN'S CLUB,* a fost mutat deasupra barului, care se întinde pe toată lungimea peretelui lateral. Scena originală a fost transformată într-o zonă VIP supra-înălțată, cu mese și canapele, dar cei trei stâlpi de striptease sunt acolo unde au fost întotdeauna. Pe peretele din spatele scenei este montat un semn de neon pe care scrie *CHAMPAGNE ROOM.* Și chiar vizavi de ringul de dans, deasupra ecranului de proiecție înalt de două etaje, se află semnul original – *GIRLS, GIRLS, GIRLS*. Toate sunt stinse, iar ecranul de proiecție este gol, dar își poate imagina cât de *cool* trebuie să arate totul când clubul de noapte este în plină activitate.

Amintirile îl copleșesc.

— Pot să vă ajut? strigă o voce de femeie.

Drew se uită în jur, încercând să determine direcția din care vine vocea, și zărește o femeie blondă într-un costum roșu cu pantaloni, care îl privește de la nivelul doi.

— Livrările se fac prin spate, spune ea. Trebuie să sunați la sonerie. Partenerul meu se va întoarce în curând.

Îl surprinde tensiunea din voce. Probabil că nu și-a dat seama că ușile din față erau descuiate.

— N-am venit pentru livrare, strigă Drew. Am sunat mai devreme,

sperând să vorbesc cu cineva care ar fi putut lucra aici pe vremea când acest loc era un club de striptease.

— Și tu cine ești? întreabă ea.

— Sunt jurnalist. Lucrez la un reportaj despre o prietenă care era dansatoare aici în 1998.

— Rămâi exact unde ești, spune ea și dispare.

Zece secunde mai târziu, o vede coborând pe scara în spirală, cu o mână pe balustradă și cu cealaltă purtând o pereche de pantofi roșii cu tocuri înalte. Când ajunge jos, se încalță, apoi se îndreaptă direct spre bar și apasă un întrerupător. Semnele de neon din tot clubul se aprind într-o explozie de culori strălucitoare, iar proiectorul cu ecran uriaș se aprinde, începe să ruleze un videoclip, cu stripteuze care fac ceea ce știu să facă cel mai bine… striptease.

Efectul este de-a dreptul uimitor. Cei care au transformat Cherry în club de noapte au făcut o treabă excepțională, păstrându-i încă aerul de club de striptease.

— Este incredibil. Drew nu-și poate ascunde uimirea. Sunt prea bătrân ca să vin la petreceri aici?

— Întrebi pe cine nu trebuie, spune femeia în roșu.

Rămâne în spatele barului. Este evident că este singură, iar el își dă seama că e neliniștită. „Ești bărbat”, îi amintea mereu mama lui Drew când era mic. „Fii atent cum te comporți și păstrează distanța dacă nu ești invitat. Gândește-te cum s-ar simți surorile tale”.

Drew rămâne unde este, lângă intrare.

— Îmi amintesc fiecare fată care a lucrat pentru mine, spune femeia. Cum o chema pe prietena ta?

— Joelle Reyes, spune Drew. Dar toată lumea îi spunea Joey.

— Numele nu-mi spune nimic. Femeia se încruntă. În 1998, ai spus? Ai vreo fotografie?

— Nu.

Drew și-a dat seama zilele trecute că nu are nici măcar o fotografie cu Joey. Undeva, în debaraua de la apartament, se află un aparat foto digital vechi, cu o baterie moartă de mult timp, și este posibil să existe o poză cu ea pe el, de pe vremea aceea. Dar el se îndoiește de asta. Joey ura să i se facă poze.

— Era pe jumătate filipineză, avea cam 1,65 m, cu părul lung și negru!

Femeia zâmbește.

— Am avut două fete ca ea pe atunci. Una își spunea Betty Savage. Cealaltă se numea Ruby.

Drew nu este sigur că a auzit-o bine.

— Numele ei de stripteuză era Ruby?

Femeia se încruntă din nou.

— Numele ei de scenă era Ruby.

Doamne! Joey s-a folosit de numele mamei ei pentru a dansa aici? Dr. Phil ar fi avut o zi plină cu asta.

— Ea este cea care a murit în incendiu, nu-i așa? întreabă femeia, iar Drew aprobă din cap.

— Am fost colegul ei de apartament. Și cel mai bun prieten.

— Vino mai aproape ca să te pot vedea mai bine.

Pe măsură ce se apropie de bar, vede că ea nu este atât de tânără pe cât credea inițial. Îi dăduse vreo cincizeci și ceva de ani, dar, văzând-o de aproape, pare să aibă în jur de șaizeci și ceva de ani, păr platinat, e zveltă, dar cu bustul mare, cu pielea pistruiată din cauza expunerii îndelungate la soare. Pune o carte de vizită pe tejghea și o lasă un moment să o citească.

Femeia ține cartea de vizită la distanță de un braț, uitându-se la literele mici. Unghiile și buzele îi sunt vopsite în același roșu vibrant ca și costumul.

— Drew Malcolm de la… *Ce facem pe întuneric.* Sună amenințător.

Drew îi întinde mâna.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, doamnă. Ușa din față era descuiată.

— Două lucruri. Strânsoarea ei este fermă pentru a se potrivi cu vocea ei. Unu, am avut probleme cu încuietoarea, așa că nu e vina ta. Și doi, să nu-mi spui niciodată doamnă. Mă dor urechile.

— Atunci îmi cer scuze și pentru asta. Drew zâmbește. Cum să vă spun?

— Poți să-mi spui cum îmi spun toți ceilalți, îi întoarce ea zâmbetul. Cherry.

— Cherry? Drew este încântat. Adică, Cherry de la Golden Cherry?

— Unica și singura, spune ea. Și dacă ai venit să vorbești despre Ruby, o să avem nevoie de o băutură. Ia loc. Îți voi face cel mai bun Old Fashioned pe care l-ai băut vreodată.

Cherry pune două pahare de cocktail pe bar în timp ce Drew se așază pe un scaun. O privește cum pune câte un cub de zahăr în fiecare, apoi adaugă

un strop de bitter și un pic de apă, amestecă zahărul până se dizolvă, pe urmă pune cuburi de gheață, o porție generoasă de whisky de secară și două cireșe maraschino în fiecare pahar. Pare un efort cam mare pentru o singură băutură. Dar încă nu a terminat.

Scoate o portocală din frigiderul din spatele ei și rade cu îndemânare o secțiune subțire de coajă. Folosind o brichetă, arde coaja timp de aproximativ cinci secunde în timp ce o stoarce, ceea ce creează o flacără măricică. Apoi freacă coaja arsă pe buza paharului și o pune și pe ea înăuntru. Îi strecoară băutura. Aroma este ca de pe altă lume, de caramele și de portocale și de lemn ars.

— Gustă-l, spune Cherry. Și să-mi zici pe urmă dacă nu e cel mai bun Old Fashioned pe care l-ai băut vreodată.

Drew ia o înghițitură.

— Este cel mai bun *cocktail* pe care l-am băut vreodată. Își ridică paharul. Pentru Ruby.

Da, pe naiba!

— Pentru Joey.

Ciocnesc și beau.

Undeva în apropiere, vibrează un telefon. Drew își pipăie buzunarul, dar nu este al lui. Se uită cum Cherry bagă mâna în decolteul ei larg și scoate un mic iPhone auriu.

— Da, știu la ce te gândești, spune Cherry, surprinzându-i expresia. Nu ar trebui să-mi țin telefonul în sutien pentru că ar putea provoca cancer, ce să zic. Crede-mă, dragă, e atât de mult silicon aici, încât nu mai e loc să crească altceva.

Drew râde. Nu la asta se gândea. Deloc.

— Am o problemă cu o livrare. Se încruntă la ecran. S-ar putea să dureze câteva minute. Ai ceva împotrivă să aștepți?

Drew își ridică din nou paharul.

— N-am nicio problemă.

Dar nu e chiar așa. Are o problemă de fapt.

Totul aici la Cherry îi amintește de Joey. Pentru că înainte de ziua de azi, n-a mai fost aici decât o singură dată, exact în noaptea în care a murit Joey. Era în ajunul Anului Nou, în orele dinainte ca 1998 să se transforme în 1999.

A fost, de asemenea, noaptea petrecerii stupide a burlacilor. Aproape

două decenii mai târziu, rămâne cea mai proastă noapte din viața lui.

* * *

O nuntă în ziua de Anul Nou nu ar fi fost alegerea lui Drew, dar nu există prea multe opțiuni atunci când este vorba de o nuntă pe repede înainte. Drew se întorsese în Toronto după un an petrecut în Vancouver și, deși spusese în mod explicit că nu-și dorește o petrecere a burlacilor, prietenii săi l-au surprins cu una oricum. Au rezervat o masă VIP la Golden Cherry, care s-a dovedit a fi o modalitate pe cinste de a descoperi că Joey era stripteuză.

Dacă ar fi fost vorba de orice altă prietenă, ar fi fost un subiect de glume, o poveste amuzantă de la o petrecere a burlacilor care ar fi fost povestită ani la rând. Dar era vorba de *Joey.* Ea era acolo, una dintre cele cincizeci de fete care lucrau la Cherry în ajunul Anului Nou, purtând tocuri înalte și colierul ei la gât și nimic altceva. Nu era nimic amuzant în asta, iar când a văzut-o Drew, abia s-a abținut să nu o smulgă din poala amicului său și să o ducă naibii afară de acolo.

Dar el nu, se prefăcuse că nu o cunoaște, iar ea făcuse la fel. Nu era în întregime o prefăcătorie. Joey pe care o cunoștea el era timidă și modestă, se retrăgea în carapacea ei dacă oamenii o priveau prea mult timp. Această Joey era o străină încrezătoare și atrăgătoare, cu gene false, buze roșii și un tatuaj nou-nouț pe coapsă.

Era un fluture. Un simbol al transformării. Despre asta era vorba? Poate că ar fi știut răspunsul dacă el și Simone nu ar fi pierdut legătura cu ea la scurt timp după ce se mutaseră pe coasta de vest cu un an înainte. Sau, mai exact, Drew pur și simplu nu-i mai răspunsese lui Joey la telefon. În momentul în care se întorsese la Toronto pentru sărbători și pentru nuntă, i se păruse ciudat să o caute. Se întâmplaseră prea multe de când plecase la Vancouver.

Se întâmplaseră prea multe de când o părăsise.

După ce s-a încheiat numărătoarea inversă până la Anul Nou 1999, Drew s-a scuzat spunând că are nevoie să doarmă ca lumea și și-a luat la revedere de la prietenii săi, care se îndreptau spre un club de noapte din centrul orașului pentru a-și încheia seara. Era o minciună. N-avea nicio șansă să doarmă. Nu înainte să vorbească cu Joey. După ce l-au lăsat acasă la mama lui, a împrumutat mașina surorii lui și s-a întors la Cherry. A luat un *roti* de la Junior’s, apoi s-a așezat în parcarea din spate și a așteptat.

Dansatoarele au început să iasă pe ușa din spate după ultima comandă, în jurul orei două noaptea, fiecare părând mai obosită decât cealaltă. A ieșit din mașină, știind că Joey nu ar fi recunoscut Sunfire-ul surorii lui, și a rămas în picioare, tremurând în aerul înghețat. Trebuie să fi părut cam dubios, pentru că unul dintre bodyguarzi a ieșit în cele din urmă și l-a întrebat de ce stătea atât de aproape de intrarea personalului. Chiar și acum, Drew își amintește cum arăta tipul. Obișnuia să se uite la lupte profesioniste pe atunci, iar paznicul era o copie fidelă a lui *The Rock.*

— Aștept pe cineva, a spus Drew, încercând să nu apară chiar atât de înfrigurat pe cât se simțea. E o parcare publică, amice.

— Vrea să te vadă? a întrebat bodyguardul.

— Este prietena mea. Am văzut-o deja înăuntru.

— Vrea să te vadă? a repetat bodyguardul.

— Cred că o să aflăm.

Lui *The Rock* nu i-a plăcut răspunsul lui, dar asta era în regulă, pentru că nici lui Drew nu i-a plăcut de el.

Câteva minute mai târziu, Joey a ieșit pe ușa din spate, îmbrăcată în uriașa ei canadiană de iarnă și cu cizme de zăpadă. Genele false dispăruseră, fața îi fusese ștearsă, iar ea arăta absolut epuizată. Când l-a văzut pe Drew, a înghețat.

Privirea i se plimba de la Drew la bodyguard, și era evident că se aștepta să-l vadă doar pe *The Rock.* Avea de gând să meargă acasă cu el? Chiar se întâlnea cu tipul ăsta? Drew a simțit un junghi de nesiguranță. Avea aproape doi metri înălțime, dar bodyguardul părea foarte puternic, ceea ce l-a făcut pe Drew să se simtă… mic. Nu-i plăcea, nu era obișnuit cu asta, așa că, practic, era nasol.

— Hei, a spus Joey ezitant.

Niciunul dintre bărbați nu a răspuns, pentru că niciunul nu era sigur cu care dintre ei vorbea.

Privirea lui Joey s-a oprit în cele din urmă asupra lui Drew.

— Ești încă aici.

— Poți să-i spui tipului ăstuia că sunt prietenul tău? a spus Drew. Vorbele i-au ieșit din gură mai ostile decât intenționa și a văzut cum maxilarul bodyguardului a tresărit. Se pare că are impresia că te urmăresc.

— E în regulă, Chaz, a spus Joey. Îl cunosc.

— Deci, ai nevoie de câteva minute, sau…

Vocea bodyguardului s-a întrerupt. Părea enervat, dar Drew putea detecta altceva în tomul lui. Dezamăgire. Durere.

— Pot să te duc eu acasă, i-a spus Drew lui Joey, iar când ea nu a răspuns imediat, a adăugat: Am locuit împreună, cred că știu drumul.

A fost meschin din partea lui, dar nu a putut rezista să nu-l împungă puțin.

— Ești de acord cu asta, Joey? a întrebat bodyguardul.

Era clar că nu avea de gând să plece până nu auzea de la ea că e totul în regulă. Ea a dat din cap, iar fața bărbatului mai mare s-a înăsprit.

— Mișto. Un an nou fericit.

— Și ție, Chaz.

Părea că vrea să-i mai spună ceva, poate să-l liniștească în vreun fel – nu-i plăcea să rănească sentimentele oamenilor –, dar *The Rock* era deja în mașina lui.

Singuri sub luminile strălucitoare ale parcării, Drew și Joey s-au privit unul pe celălalt.

— Ce mai cauți aici, Drew? a întrebat ea din nou.

S-a îndreptat spre Sunfire și a deschis portiera din partea pasagerului.

— Intră în mașină, Joey.

Ea s-a enervat auzind tonul lui.

— Te rog. Lui Drew îi clănțăneau dinții. Am uitat cât de al dracului de frig e pe-aici.

* * *

Nu au vorbit în prima jumătate a drumului. Care nu era lung, deoarece casa era la doar 15 minute distanță. Dar radioul nu era pornit. Era prea liniște. Niciunul dintre ei nu părea să știe cum să înceapă.

— Ce mai face Simone? a întrebat în cele din urmă Joey.

— E bine.

— Când te-ai întors în oraș?

— Ajunul Crăciunului, a spus Drew. Stau la mama.

A durut-o. Își dădea seama de asta. Era acasă de o săptămână și nu o sunase.

— Deci asta a fost petrecerea burlacilor, a spus Joey.

— Da…

— Te căsătorești mâine.

— Da.

— Probabil că invitația mea s-a pierdut la poștă, a spus ea. Deși ar fi ciudat, din moment ce noi doi am locuit împreună.

Merita replica asta.

— Unde e nunta? a întrebat ea.

— The Old Mill.

Joey s-a prăbușit pe scaun. Își putea imagina la ce se gândea. Old Mill era drăguț. Genul de loc pe care l-ai alege dacă ai vrea ceva tradițional și ușor pretențios.

— A fost o anulare de ultim moment, a spus Drew, ca și cum asta ar fi ajutat cu ceva. Părinții ei plătesc pentru asta.

— Și totuși, iată-te aici. Joey a aruncat o privire spre tabloul de bord. La… două jumate noaptea. Nu cumva prietenii tăi au plecat după miezul nopții? Ce ai făcut în ultimele două ore?

— M-am gândit.

— La…?

— Tine, a spus el sec. Ce-am văzut în seara asta a fost… greu de privit.

A trecut un minut până când Joey a vorbit din nou.

— Îmi pare rău dacă ți-am stricat seara, a spus ea. Știu că tu mi-ai stricat-o pe a mea.

— Ne acorzi amândurora prea mult credit.

— Simone trebuie să fie entuziasmată de ziua de mâine, a spus Joey în liniște. Nu am mai vorbit de ceva vreme, ceea ce cred că este motivul pentru care nu sunt invitată la nuntă.

— Dacă te face să te simți mai bine, nici Simone nu este invitată. Se pare că nu e frumos să-ți inviți fosta iubită să vadă cum te căsătorești.

Joey a rămas cu gura căscată. Nu-și propusese să fie atât de dramatic, dar nu exista nicio metodă bună de a-i spune. Evitase această conversație de luni de zile.

— Simone și cu mine nu am mai vorbit de aproape un an, a spus el. Ne-am despărțit la scurt timp după ce am ajuns în Vancouver.

Joey și-a răsucit întregul corp într-o parte pentru a se întoarce cu fața la el, o manevră deloc ușoară având în vedere că avea o canadiană care cântărea probabil cinci kilograme.

— Tu vorbești serios?

— Cât se poate de serios.

— Nu înțeleg.

— A cunoscut un alt bucătar la restaurant, a spus Drew, și chiar și acum, când spunea cu voce tare povestea i se părea că sună ciudat. Se vedea cu el de aproximativ o lună înainte să-mi dau seama.

— Simone te-a înșelat?

— Oamenii se schimbă, a spus el privind-o fix. Nu-i așa?

Joey și-a întors din nou privirea în față, iar Drew a lăsat-o un moment să se gândească la ce spusese el. Înțelegea că era o informație dificilă, iar reacția ei îi amintea de noaptea în care el și Simone luaseră decizia de a se muta. Ei i se oferise un loc de muncă la un restaurant de cinci stele din Vancouver, iar el fusese acceptat la Universitatea British Columbia pentru studii postuniversitare. A fost un plan bun, o decizie corectă și o mișcare inteligentă pentru viitorul lor. Singura provocare – pentru el, în orice caz – era cum să-i spună lui Joey. Nu era un secret că se atașase de ei și, în timp ce Simone credea că va fi bine, Drew nu era atât de sigur.

S-au gândit că o masă bună ar putea atenua lovitura. Simone, care absolvise cu onoruri școala culinară, a gătit un ospăț uriaș pentru toți trei, ceea ce nu era puțin lucru, având în vedere cât de proastă era bucătăria din apartamentul lor de la subsol. Pui la cuptor, piure de cartofi cu usturoi, legume sărate, pâine cu maia coaptă de la zero. A făcut chiar și tarte cu mere pentru desert, preferatele lui Joey.

Îi umpluseră stomacul înainte de a-i frânge inima.

— Cum ai aflat că a cunoscut pe altcineva? a întrebat Joey.

— A început să iasă cu cei de la serviciu după turele ei și venea acasă din ce în ce mai târziu. Se lua la ceartă cu mine și nu voia niciodată să facă sex. Drew s-a oprit și și-a dres vocea: Am simțit că se întâmpla ceva. Am așteptat în parcarea din fața restaurantului într-o seară. M-am uitat din mașină când a ieșit cu un tip. I-am urmărit până la apartamentul lui. Ea nu a ieșit timp de trei ore.

— Ai stat în parcarea aia tot timpul?

— Aveam o relație de patru ani. Trebuia să fiu sigur. A virat la stânga pe strada Acorn. Erau aproape de casă. Ea m-a văzut și a încremenit. Și atunci mi-am dat seama că nu aveam nimic de spus, pentru că fața ei spunea totul. S-a întors și a intrat din nou în clădire. Când am ajuns acasă, aveam un mesaj pe telefon. Tot ce a spus a fost: „Îmi pare rău”.

— Oh, Drew. Joey părea cu adevărat tulburată. Știi că am iubit-o pe Simone, dar asta chiar a fost o mișcare de rahat. De asta… de asta nu m-a

mai sunat niciunul dintre voi?

— Nu pot vorbi în numele ei, a spus Drew. Dar eu n-am știut cum să-ți spun. Aveam nevoie de ceva timp ca să-mi jelesc pierderea, cred. Câteva luni mai târziu, am întâlnit-o pe Kirsten. Trebuia să fie doar o relație pasageră după despărțire, dar…

Nu și-a terminat fraza. Erau acasă. Și dacă ar fi știut cum avea să se termine noaptea, ar fi spus și ar fi făcut totul altfel.

Capitolul 15

Cherry s-a întors, cu sacoul roșu descheiat. Cămășuța albă dantelată de sub el are un decolteu generos. Și când te gândești că undeva acolo se află telefonul ei. Drew încearcă să nu se holbeze, iar ea râde.

— Ei, dragă, uită-te liniștit, spune Cherry. Nu le-am pus ca să le ascund. Mi-am câștigat existența timp de douăzeci de ani fiindcă bărbații se holbau la mine.

— Ai fost dansatoare?

— Eu sunt originalul aici, cum ar spune copiii. M-am căsătorit cu cel mai bun client al meu. Face cu ochiul. Apoi a cumpărat clubul și l-a redenumit după mine. Când a murit, am preluat eu conducerea. Am avut o perioadă bună până acum vreo zece ani. Mi-am luat un partener și am decis să îl transformăm într-un club de noapte.

— Am fost aici doar o singură dată, spune Drew. Când prietena mea dansa aici.

— Ruby era o fată drăguță, spune Cherry. Întotdeauna punctuală, fără să se plângă sau să se certe. Era populară printre clienți. Făcea o mulțime de bani, mai mult decât majoritatea.

Drew are nevoie de un pic de curaj lichid înainte de a putea pune următoarea întrebare. Ia o înghițitură zdravănă din Old Fashioned.

— Dansul era singurul lucru pe care fetele îl făceau pentru bani?

Ochii lui Cherry se îngustează.

— Încerc să înțeleg de ce a lucrat aici, spune Drew. Era o persoană foarte timidă. Părea… că nu-i stă în fire.

— Nu este niciun mister. Cherry flutură o mână manichiurată. A fost aici din același motiv pentru care a fost toată lumea. Era o slujbă, una care se

plătea foarte bine dacă erai dispus să muncești. Și muncea, nu glumă. Încearcă să dansezi toată noaptea pe tocuri de doișpe centimetri.

Nu se putea imagina dansând pe tocuri de un centimetru.

— Era ca orice slujbă, știai că sunt nopți în care o urăști și nopți în care te simți al naibii de bine. Cherry chicotește. Nu era cea mai bună dansatoare, să știi. A trebuit să lucrăm la asta. Ceea ce o făcea specială era felul în care se uita la tine. Putea să privească direct în ochii unui bărbat și să-l facă să se simtă ca și cum ar fi fost singura persoană din cameră. Crea un sentiment de intimitate reală. Ca s-o spun p-aia dreaptă, pot învăța o fată să danseze, dar nu pot învăța o fată să facă asta.

Drew dă din cap, dar persoana pe care tocmai a descris-o nu se potrivește cu Joey cea pe care o cunoștea el.

— Mi-a părut atât de rău când am auzit că a murit, spune Cherry. A fost un weekend greu. Aveam doar două dansatoare asiatice care lucrau aici atunci și le-am pierdut pe amândouă cam în același timp. Nu este corect din punct de vedere politic să spun asta acum, dar exista o cerere reală pentru fete ca Ruby. Nu erau atât de comune. De fapt, aveam o teorie că… Se oprește și își termină băutura. Nu contează, e o prostie.

— Iubesc teoriile prostești. Drew își lasă paharul jos. Spune-mi.

Proprietara culege o cireașă din paharul gol și o bagă în gură.

— Ruby și cealaltă dansatoare filipineză, Betty Savage, au devenit prietene foarte apropiate. Când Ruby a început să lucreze aici, Betty a cam luat-o sub aripa ei, a ajutat-o cu dansul, i-a arătat cum să lucreze în sală. Dar, spre deosebire de Ruby, Betty era dificilă. Întotdeauna întârzia la muncă, chiulea de la ture; am fost aproape să o concediez de atâtea ori, dar cererea de dansatoare asiatice era atât de mare! Betty îmi făcea probleme, totuși. Am bănuit că vindea droguri celorlalte fete. Prietenul ei făcea parte dintr-o bandă de vietnamezi.

— Care dintre ele? întreabă Drew, interesul său fiind și mai mult stârnit.

Scrisese un serial despre bandele de stradă asiatice pentru *Toronto After Dark,* ba chiar câștigase un premiu pentru el. Le cunoștea pe toate.

— Nu-mi mai amintesc acum. Cherry scutură din cap. Oricum, chestia cu drogurile… nu mi-a plăcut, dar ce puteam să fac în privința asta? Multe dintre fete nu puteau să lucreze toată noaptea fără să fie sub influența a ceva și, atât timp cât nu trăgeau pe nas aici, eu aveam o afacere de condus.

Ochii ei îi cercetează pe cei ai lui Drew, căutând orice semn de judecată.

Nu va găsi niciunul, nu pentru că el este de acord, ci pentru că are nevoie ca ea să continue să vorbească.

— Așadar, în noaptea în care a murit Ruby, cineva a crezut că l-a văzut pe prietenul lui Betty pândind prin preajmă, spune Cherry. Betty nu se prezentase la muncă – din nou –, iar dulapurile din vestiar au fost răvășite în acea noapte. Nu s-a luat nimic, dar lucrurile tuturor erau înșirate pe podea, ca și cum cel care a intrat prin efracție căuta ceva anume.

Drew așteaptă.

— Prietenul lui Betty avea o reputație oribilă. Ea ezită, apoi continuă. M-am întrebat dacă nu cumva le-a făcut ceva amândurora. Din cauza incendiului, știi.

— Îți amintești numele lui?

Ea clatină din cap.

— Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată. Dar am auzit despre el. Unele fete se temeau de el.

Mintea lui Drew lucrează la viteză maximă ca să proceseze ceea ce tocmai a auzit. Incendiul care a ucis-o pe Joey a pornit din șemineu, iar inspectorul de pompieri de atunci confirmase că a fost un accident. Oricine ar fi fost acest prieten gangster, nu ar fi avut nimic de-a face cu asta.

Dar Cherry tocmai spusese *amândouă.* Insinuând că i se întâmplase ceva și lui Betty.

— În același weekend în care a murit Ruby, Betty a dispărut, spune Cherry. Și, din câte știu, nu a mai fost văzută niciodată.

Drew simte furnicături pe coloana vertebrală, lucru care nu i s-a mai întâmplat de mult timp. În timpul anilor în care a scris pentru *Toronto After Dark,* simțea acea furnicătură de fiecare dată când era pe urmele a ceva, de fiecare dată când o poveste pe care o investiga se îndrepta într-o direcție la care nu se aștepta.

— Vrei să vezi niște fotografii vechi? întreabă Cherry. Obișnuiam să fac poze cu fetele când ieșeau împreună. Sunt sigură că am câteva cu Ruby într-unul dintre albumele din biroul meu de la etaj.

Oare chiar îl întreba dacă vrea să vadă poze cu Joey? Păi, da. Sună un clopoțel, apoi cineva bate la ușa din spate. Cherry își verifică ceasul.

— Asta e livrarea mea, spune ea. Du-te la etaj. Ai mai fost aici, nu?

— Doar o dată.

Ea zâmbește.

— Biroul meu este în vechea Sală de șampanie.

* * *

Când Drew ajunge la etajul al doilea, vede că zona VIP originală a clubului de striptease este acum plină de mese de biliard și șezlonguri. Cabinele pentru dansuri în poală care obișnuiau să fie aliniate la perete au fost înlocuite cu canapele lungi, iar în locul cortinei de catifea care ducea la Sala de șampanie se află acum o ușă.

Drew încă își mai amintește cum arăta Joey în acea seară, felul în care se întorsese să se uite la el pentru ultima oară înainte de a dispărea în spatele cortinei cu prietenul său Jake. Nu părea speriată. Nu părea să facă nimic împotriva voinței ei, părea… resemnată.

Mai târziu în acea seară, în timp ce stăteau în mașina surorii lui pe aleea de lângă casa lui Joey, a vrut să o întrebe ce s-a întâmplat cu Jake în Sala de șampanie, dar știa că nu va primi un răspuns satisfăcător la întrebarea lui. Fie ar fi refuzat să-i spună, ceea ce i-ar fi declanșat imaginația să inventeze tot felul de scenarii, fie i-ar fi spus, iar atunci el ar fi știut.

Probabil că au stat acolo timp de cinci minute – niciunul dintre ei nu vorbea, dar niciunul nu făcea vreo mișcare pentru a ieși din mașină.

— Ce mai fac Beavis și Butthead? a întrebat în cele din urmă Drew, pentru că trebuia să spună ceva pentru a rupe tăcerea.

Beavis și Butthead erau poreclele lor pentru chiriașii de la etaj, frați gemeni care fumau iarbă toată noaptea.

— S-au dus în New Brunswick de sărbători pentru a-și vizita părinții, a spus Joey. Mi-au băgat un joint sub ușă cu un bilet în care mă rugau să le duc gunoiul.

— L-ai fumat?

— Știi că nu o voi face.

Drew a apreciat exteriorul degradat al vechiului bungalou în stil Tudor, cu cărămizi murdare, streașină spartă și veranda din față căzută. Știa că interiorul era și mai rău, nivelul principal fiind doar un pic mai răsărit decât apartamentul de la subsol.

— Casa arată tot ca naiba, văd.

— Te așteptai la altceva?

— Nu am vrut să spun asta ca pe o insultă. Mi-e dor să locuiesc aici. S-a uitat fix în față. Mi-e dor să locuiesc aici cu tine.

I-a auzit inspirația ascuțită.

Drew s-a întors cu fața la ea.

— Uite, îmi pare rău că nu ți-am spus despre Simone. Doar că, de fiecare dată când mă gândeam să te sun, știam că va trebui să-ți spun că ne-am despărțit și știam că va fi o conversație mai lungă. Pentru care nu eram pregătit.

— Bine, a spus ea, dar era clar că nu era așa. Povestește-mi despre Kristen.

— *Kirsten.* A bătut cu degetele în volan, încercând să se gândească la cel mai bun mod de a explica. Suntem în același program postuniversitar. Cred că ți-ar plăcea de ea. Când vom termina școala, planul este să ne mutăm înapoi aici, așa că poate ne vom putea întâlni toți trei.

Vocea lui s-a stins. Pentru că știa că ceea ce spunea era o prostie.

Joey nu ar fi vrut în niciun caz să o cunoască pe Kirsten. Niciodată.

— Înțeleg de ce nu a sunat niciodată Simone, a spus Joey. Nu ar fi vrut să-mi spună ce a făcut. Prietenii aleg taberele după o despărțire, nu? Ea știa că te voi alege pe tine.

Drew a expirat profund, simțindu-se mai rău ca niciodată.

— Dar ce-i cu graba asta? a întrebat ea cu blândețe. Cu Kristen!

De data aceasta, nu s-a mai obosit să o corecteze. S-a uitat pe fereastră.

— Este însărcinată.

S-a lăsat o tăcere lungă. După un minut, a aruncat o privire în direcția ei, dar și ea se uita pe fereastră. El s-a întins spre mâna ei, dar ea l-a simțit și și-a îndepărtat brațul.

— Cu câteva momente în urmă nu credeam că aș putea fi mai șocată, a spus ea. Dar loviturile continuă să vină.

— Joey…

Atunci s-a întors spre el, întinzând o mână pentru a-i atinge obrazul. Ochii ei i-au scrutat chipul, ca și cum ar fi încercat să memoreze unghiurile pomeților, linia maxilarului, ochii, buzele, părul. Nu-i plăcea felul în care îl privea acum, ca și cum ar fi știut că aceasta era ultima dată când se vedeau.

— Te căsătorești, a șoptit Joey. O să ai un copil. Îți faci o viață nouă, iar eu nu fac parte din ea.

— Joey… a spus el din nou, dar ea și-a lăsat mâna să-i cadă.

— Mă bucur pentru tine, Drew. Vei fi un soț grozav. Și un tată și mai bun.

Cuvintele ei sunau goale, ca și cum ar fi spus doar lucrurile pe care

trebuia să le spună, lucrurile pe care le-ar fi spus oamenii politicoși.

— O iubești? a întrebat ea.

Nu putea să o mintă. Nu acum.

— O iubesc destul de mult, a spus Drew. Am crescut fără tată. Nu vreau asta pentru copilul meu.

Ea a dat din cap și a împins ușa. Frigul ascuțit i-a ciupit fața. Înainte ca ea să-și poată mișca piciorul afară, el s-a întins prin spatele ei și a închis din nou ușa.

— Mai sunt lucruri de spus, a insistat el.

Joey s-a așezat pe spate și a văzut-o cum își înfige adânc unghiile mâinii stângi în pielea delicată de pe încheietura interioară a mâinii drepte. S-a format o pată de sânge, iar el a apucat-o de încheietura mâinii pentru a o face să se oprească. Ea s-a smucit.

— Știu deja ce o să mă întrebi. Dansul plătește facturile, bine? Ea s-a uitat la el, cu ochii sclipind. Este o slujbă. Este legal. Am chiar și o diplomă pentru asta.

— Dar de ce? Drew nici măcar nu se putea preface că înțelege. Pentru numele lui Dumnezeu, Joey. Ai doar douăzeci de ani. Ești deșteaptă. Ai putea fi orice ai vrea să fii.

— Întotdeauna ai spus asta, dar nu este adevărat. Avea o reținere în glas și respira gâfâit. Știu că familia ta nu a avut mulți bani, iar tatăl tău a murit când erai mic, dar mama și surorile tale ți-au oferit stabilitate. Te-au iubit, te-au protejat, te-au sprijinit. Și, pentru o lungă perioadă de timp, ai avut-o și pe Simone. Iar acum o ai pe Kristen.

— Kirsten, a spus el.

— Tot ce aveam erați tu și Simone. Și apoi, dintr-odată, amândoi ați dispărut. După ce voi v-ați mutat, trebuia să-mi găsesc o altă slujbă. Nu puteam să plătesc chiria de una singură.

— De ce nu ai vorbit cu Gustav? a întrebat Drew. Proprietarul magazinului video era un tip de treabă. Sunt sigur că ți-ar fi dat mai multe ore…

— Îl cunoști pe Gustav. *Afacerea cu filme este o afacere de weekend, Joey,* a spus ea, imitând acceptabil accentul austriac al lui Gustav. Ei bine, după cum se pare, la fel este și dansul. Nu puteam să le fac pe amândouă. Și dansul se plătește mult mai bine.

— Doar că nu întotdeauna se dansează, nu-i așa?

Cuvintele i-au ieșit din gură înainte ca el să se poată opri.

— Du-te dracului, Drew. Joey s-a uitat la el. Voi m-ați părăsit. Știați că nu-mi puteam permite singură această cocină de rahat. Așa că nu îndrăzni să mă judeci pentru că am făcut ceea ce trebuia să fac.

— Adică ce, să te dezbraci pentru o gașcă de ticăloși ciudați? Vocea lui Drew era la câțiva decibeli distanță de un strigăt. Să te freci pe ei până când li se scoală? Ia-ți un nenorocit de coleg de cameră, Joey. Asta are mult mai mult sens decât să te prostituezi.

L-a pălmuit, iar în clipa în care palma ei s-a atins de obrazul lui, a știut că o merita. Plesnitura a fost surprinzător de dureroasă. Îl lovise tare.

— Unii dintre nenorociții ăia sordizi din seara asta erau prietenii tăi, a spus ea. Și dacă tu chiar crezi că sunt o curvă, atunci nu mai are rost să mai vorbim.

Drew și-a frecat obrazul, care îl ustura ca naiba.

— Deci te dezbraci pentru oricine altcineva în afară de mine?

— *Ce-ai zis?*

— Nu-ți amintești noaptea aceea, cu o săptămână înainte de a ne muta, când Simone lucra…

— Bineînțeles că-mi amintesc acea noapte, a răbufnit Joey. Și știi al naibii de bine de ce m-am oprit. N-are nimic de-a face asta cu tine, ticălos egoist și pricopsit. Poate că-mi urăști slujba, dar părerea ta nu mai contează pentru mine. Tu m-ai părăsit. Tu ai plecat.

Amândoi respirau greu, iar geamurile se aburiseră în jurul lor.

— Nu pot să cred că m-ai pălmuit, a spus el în cele din urmă.

— Da, bine, a spus ea, deschizând din nou ușa mașinii. De data aceasta, Drew nu a încercat să o oprească. Așa mamă, așa fiică. Să ai o viață frumoasă, dobitocule.

Ușa s-a trântit. El a privit-o cum a intrat în casă, folosind ușa laterală care ducea direct la subsol. Când ușa s-a închis în urma ei, iar el a știut că ea era în siguranță înăuntru, a dat cu spatele și a ieșit de pe alee.

Nu s-a uitat înapoi.

Capitolul 16

Această conversație, care s-a dovedit a fi ultima dintre cei doi, nu a decurs deloc așa cum plănuise Drew.

A petrecut o oră conducând fără țintă, încercând să-și limpezească mintea. Știa că fusese un nemernic cu Joey și că îi datora scuze, dar știa, de asemenea, că acestea nu vor suna sincer până nu se va calma. Avea o mamă, două surori, o fostă iubită și acum o logodnică, iar el învățase pe pielea lui că femeilor nu le place când li se strigă „îmi pare rău!”. Tot ce auzeau era tonul, nu cuvintele.

Pe la ora patru dimineața, a întors mașina. Când a ajuns din nou pe strada Acorn, două mașini de pompieri, o ambulanță și două mașini de poliție blocau drumul. Se părea că, în aproximativ o oră și jumătate de când plecase, avusese loc un incendiu. A încetinit mașina și a coborât geamul pentru a se uita mai bine. Nu erau flăcări nicăieri. Nici măcar nu era sigur care era casa cu probleme.

Dar mirosul de fum era inconfundabil.

Mulți dintre vecini erau afară, cu cizme și canadiene aruncate peste pijamale, câțiva încă purtau ținutele de petrecere de Anul Nou. Stăteau pe peluze, vorbind în liniște unii cu alții, dând din cap cu neîncredere. Jumătate din stradă era blocată, așa că Drew a parcat mașina cât de aproape a putut de locul acțiunii și a coborât, scrutând toate fețele, căutând vreun semn de la Joey. Dar ea nu era pe nicăieri.

I s-a format primul nod de frică în stomac. S-a apropiat de casă, de vechea lui casă, de casa *lui Joey.* Ușa laterală care ducea la apartamentul de la subsol era deschisă, iar un pompier în echipament complet stătea chiar în pragul ușii.

— Drew, a spus cineva, iar el s-a întors cu spatele. Hei, frate, nu știam că te-ai întors în oraș.

Drew a fost ușurat să vadă pe cineva cunoscut. Fostul său vecin era cu câțiva ani mai în vârstă, avea o soție și un copil mic și locuia la trei case mai jos.

— Rick. Ce naiba s-a întâmplat? Simt mirosul de fum, dar casa pare în regulă?

— Incendiul a fost limitat la subsol, a zis Rick. Alarma trebuie să fi fost declanșată de ceva vreme înainte ca vreunul dintre vecini să o audă, pentru că locatarii de la etaj sunt plecați din oraș. Mașinile au ajuns aici repede, dar…

Focul a izbucnit la *subsol.*

— Dar ce? și-a forțat Drew cuvintele să iasă, cu vocea sugrumată.

Rick a clipit și apoi s-a uitat în jur, ca și cum nu-i venea să creadă că el era cel care trebuia să-i spună și spera că altcineva va apărea ca prin farmec pentru a prelua conversația.

— Îmi pare atât de rău, omule, a spus în cele din urmă Rick. Joey… au spus că Joey nu a supraviețuit.

Fostul său vecin rostise cuvinte adevărate, iar Drew le auzise. Dar înșirate în acea ordine, acele cuvinte nu aveau niciun sens.

— Cum adică, Joey nu a supraviețuit?

Rick și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, simțindu-se în mod evident incomod.

— L-am auzit pe unul dintre pompieri spunând că de vină a fost șemineul. Nu știu exact cum s-a întâmplat, dar ei cred că de acolo a pornit. Nu mi-am dat seama că acea casă mai avea încă un șemineu cu lemne la subsol. Noi l-am astupat pe al nostru când am renovat anul trecut, pentru că antreprenorul ne-a spus că nu respecta codul de construcții. Pompierii… nu au putut s-o scoată pe Joey la timp.

Drew se holba la el.

— Dar abia am fost aici, a spus el, iar vocea lui a sunat ciudat pentru propriile urechi, aproape ca și cum nu era el cel care vorbea. Am fost aici, iar ea era bine, era… era…

A văzut pompierul ieșind pe ușa de la subsol, iar câteva secunde mai târziu a apărut un paramedic. Acesta ținea un capăt al unei tărgi, dându-se încet înapoi în timp ce făcea manevre pentru a ieși pe ușa laterală. Drew a văzut pe targă o umflătură de forma unui corp. Era acoperit de o prelată de plastic galbenă.

A fugit spre ea.

— Hei, a spus un agent de poliție, ieșindu-i în cale. Domnule, acesta este un…

— Locuiesc aici, a spus instinctiv, fără să-și poată lua ochii de la prelata galbenă.

— Aveți vreun act de identitate?

Drew și-a scos portofelul și i-a arătat permisul de conducere. Nu se deranjase niciodată să îl actualizeze când se mutase în Vancouver, așa că pe el apărea încă această adresă.

— Ea este… este prietena mea, a spus Drew. Trebuie s-o văd.

Agentul l-a lăsat să treacă

Drew a continuat să meargă până când a ajuns la paramedic! care se pregăteau să ridice targa în spatele ambulanței.

Fără să se gândească, a întins mâna spre marginea prelatei, dar un paramedic l-a oprit.

— Este arsă grav, a spus paramedicul. Chiar nu cred că…

Drew a ridicat prelata câțiva centimetri, fără să-și dea seama că o dăduse la o parte de pe partea de sus a corpului. A zărit părul ars și o față care… nu era o față. Pielea era carbonizată, un amestec oribil de roz, alb și negru, iar duhoarea care ieșea din ea nu semăna cu niciun miros pe care îl mai simțise vreodată. Înainte de a scăpa prelata și a sări înapoi, a zărit colierul. Colierul lui Joey, cel pe care îl avea de când era mică, acel cadou de ziua ei primit de la Charles Baxter. Era încă în jurul gâtului ei, intact, și deși lanțul de aur era înnegrit, rubinul din pandantiv era încă roșu.

Stomacul i s-a întors pe dos și a reușit să se dea înapoi câțiva metri înainte de a vomita pe un troian de zăpadă.

Atunci s-a apropiat de el un alt polițist, o femeie înaltă cu părul șaten și creț. Ceilalți agenți păreau să o asculte, așa că a presupus că ea trebuie să fie cea care se ocupă de locul faptei. I-a acordat lui Drew o clipă pentru ca stomacul lui să se liniștească, ținând un deget în sus către cei doi paramedici, ca aceștia să nu urce cadavrul în ambulanță. Când Drew s-a îndreptat în sfârșit, s-a prezentat.

— Sunt agentul de poliție McKinley. Locuiți aici, ați spus?

Avea un accent britanic și vorbea cu amabilitate, deși nu se putea confunda autoritatea din vocea ei.

— Am locuit aici, a spus el. Cu Joey. Trebuie să știu dacă e ea. Joelle Reyes. Doar ce i-a pronunțat numele, și lui Drew i-a venit din nou să vomite. Vă rog.

Polițista la privit cu atenție.

— Corpul ei este în stare gravă…

— Vă rog, a repetat el.

De obicei, își găsea vorbele mai ușor de atât, dar asta a fost tot ce a reușit mintea lui să formuleze.

— Pot să vă arăt o parte a corpului care nu este atât de deteriorată. Agentul a vorbit cu blândețe: Dar, mai întâi, îmi puteți spune dacă are vreun tatuaj?

— Nu, niciunul, a spus automat Drew.

Și apoi și-a amintit. Joey chiar avea un tatuaj, pentru că tocmai îl văzuse la Golden Cherry. Iisuse, asta se întâmplase cu doar câteva ore în urmă?

— Așteptați, a spus el. Are un tatuaj. Un fluture. Pe coapsă.

— Hai să ne uităm, a spus polițista și l-a condus înapoi la ambulanță.

Și-a scos lanterna și apoi a ridicat prelata, de la mijloc de data asta. Și-a făcut curaj să privească.

Și acolo era, într-un loc unde pielea nu era atât de arsă. Un fluture, în plin zbor, culorile încă vibrante, deși pielea din jur era de un roșu aprins.

— E ea, a spus el. E Joey.

A căzut în genunchi pe trotuarul înghețat.

Joey era moartă. Și va fi pentru totdeauna vina lui Drew. Pentru că el o părăsise. Din nou.

* * *

Dacă Cherry observă că Drew pare emoționat când ea urcă în birou, nu spune nimic.

Are un rând întreg de albume foto aliniate frumos pe biblioteca din spatele biroului ei și își trece o unghie lungă și roșie de-a lungul coloanelor până când ajunge la un album roz decolorat, etichetat – *1998*. Îl scoate de pe raft și își caută ochelarii de citit. Răsfoind paginile, zâmbește privind pozele până când găsește ceea ce caută. Ea întoarce albumul spre Drew.

— Uite-o pe fata ta.

Drew examinează fotografia din spatele foliei de plastic de protecție. I se pare suprarealist să privească chipul lui Joey după atâta timp. Dar aceasta nu este fata pe care și-o amintește, cea care purta blugi și tricouri largi în fiecare zi. Aceasta este Joey îmbrăcată ca Ruby, mama ei, cu genele și rujul roșu și o rochie aurie sumară care îi scoate în evidență tatuajul de pe coapsă. Se relaxează în cabina de probă, cu picioarele ridicate pe măsuța de toaletă, cu pantofii cu toc cui aruncați pe jos lângă scaun, citind o carte.

Inima lui Drew se strânge. În ciuda faptului că arăta ca Ruby, fotografia a surprins perfect esența a ceea ce era Joey, întotdeauna avea nasul într-o carte, oriunde mergea.

— S-ar putea să mai fie o poză cu ea pe undeva pe acolo, spune Cherry. Caută liniștit.

Întoarce paginile încet, parcurgând fotografie după fotografie cu femei în diferite stadii de goliciune. În cele din urmă, pe ultima pagină, vede o fotografie a lui Joey cu alte două dansatoare, toate trei pozând ca îngerii lui

Charlie. Joey poartă rochia ei aurie, iar tânăra negresă din mijloc poartă o rochie argintie – dacă poate fi considerată îmbrăcăminte – care pare a fi făcută în întregime din sfori. Femeia din dreapta trebuie să fie cealaltă dansatoare filipineză, Betty Savage. Ea poartă un *qipao* tradițional chinezesc verde și, deși fusta se termină la jumătatea gambei, rochia este extrem de strâmtă, cu o fantă înaltă doar pe o parte.

— Betty nu a avut niciodată o problemă în a satisface fetișurile asiatice ale clienților. De Halloween, s-a îmbrăcat ca o gheișă. Cherry se uită la fotografie cu susul în jos. Acum nu mai poți face așa ceva, dar în anii ’90, într-un club de striptease? I-a adus o grămadă de bani.

Drew se uită fix la fotografie.

— Și Joey a făcut asta?

— Aș spune că da, dar mai puțin evident, spune Cherry. Ruby știa ce anume o făcea să fie diferită de celelalte fete și s-a folosit bine de acest lucru. Cele două semănau atât de mult, nu crezi?

În mod normal, pe Drew l-ar fi deranjat un comentariu ca acesta. Doar pentru că erau singurele două dansatoare asiatice din club – și amândouă filipineze – nu însemna că arătau la fel. Dar, privind mai atent, trebuie să recunoască faptul că Cherry are dreptate. Joey era puțin mai înaltă, iar Betty avea o structură mai suplă, dar nasurile și formele feței lor aveau o rotunjime similară, iar părul lor avea aceeași culoare și lungime. Ar fi putut trece drept surori.

Pe întuneric, ar putea fi chiar gemene.

Drew simte o altă furnicătură pe șira spinării.

— Care era numele real al lui Betty? întreabă el, cu gâtul uscat.

— Nu-mi amintesc.

— Ce altceva îmi poți spune despre prietenul ei?

Cherry clătină din cap.

— Tot ce știu este că banda lui a fost la toate știrile de atunci pentru că au tras cu armele într-un club de noapte din Chinatown…

— Banda Blood Brothers, se miră Drew cu respirația tăiată.

Își amintește bine povestea. Se credea că împușcăturile din clubul de noapte făceau parte dintr-un război între Blood Brothers, o bandă vietnameză, și Big Circle Boys, o bandă rivală chinezească. Trei persoane au murit în acea noapte. Are zeci de fișiere vechi pe computerul de acasă, din seria pe care a scris-o despre bandele de stradă asiatice, și s-ar putea să

poată afla numele prietenului lui Betty din cercetările pe care le-a făcut deja.

Drew ridică un colț al foliei de protecție.

— Te superi dacă fac o poză cu telefonul meu? Și celeilalte, de asemenea?

— Poți să le iei, spune Cherry. Văd că a însemnat mult pentru tine.

În biroul liniștit se aude o serie de mici pocnituri, în timp ce Drew desprinde plasticul, detașând cu grijă fotografiile de pe suportul lor lipicios. Furnicăturile nu s-au oprit. Joey și Betty, atât de asemănătoare ca înfățișare. Una moartă, cealaltă dispărută, în același nenorocit de weekend. Prietenul lui Betty, implicat în Blood Brothers într-o perioadă în care banda era cea mai violentă, cea mai însetată de putere, văzut în preajma clubului în noaptea de Anul Nou. Și apoi, câteva ore mai târziu, Joey este moartă, într-un incendiu care a fost considerat un accident… dar s-ar putea să nu fi fost. La urma urmei, incendiile sunt o modalitate excelentă de a distruge dovezile.

Și dacă moartea lui Joey nu a fost accidentală? Dacă a fost o crimă? Betty Savage ar putea ști. Dar el nu poate vorbi cu ea, pentru că ea e dispărută. Sau nu e?

Drew scutură puțin din cap. Acum cine bagă teorii prostești?

— Ce este? întreabă Cherry, prinzându-i mișcarea.

— Nimic. Își forțează un zâmbet și îi înapoiază albumul. Dacă tot sunt aici, ai cumva dosare vechi de personal pe aici? Nu m-ar deranja să dau de urma acestei Betty. Din moment ce ai menționat că ea și Joey erau bune prietene, mă întreb dacă îmi poate da câteva informații despre ultimul an din viața lui Joey.

— Obișnuiam să țin dosarele tuturor fetelor, cu licențele de activitate în fotocopie, pentru a le avea la îndemână în timpul inspecțiilor aleatorii, spune Cherry. Dar au fost distruse cu ani în urmă. Ai putea încerca la primărie. Dansatoarele nu pot lucra legal fără licență, dar, fără numele real al lui Betty, ar fi o mulțime de licențe de cernut. Erau mult mai multe dansatoare în 1998.

— Mulțumesc pentru pont și apreciez timpul acordat, dar mă întrebam, totuși… Drew ezită. Cherry i-a fost de ajutor și nu vrea să o jignească. De ce nu ai prezentat teoria ta la poliție atunci? Despre prietenul lui Betty, care ar fi putut să-i facă rău atât ei cât și lui Joey?

Lui Cherry îi scapă un hohot amar de râs.

— Care poliție? Nimeni nu a venit să mă întrebe nimic despre niciuna dintre ele. Și ce era să fac, să bat drumul până la cea mai apropiată secție de poliție și să ofer voluntar informația că un membru al unei bande vietnameze a ucis-o pe una dintre ele, sau pe amândouă? Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi picteze careva o țintă pe spinare.

Drew aprobă din cap. Bineînțeles că are sens. Proprietara clubului este o doamnă isteață, cu un simț acut al străzii.

— Sfatul meu? Cherry pune albumul foto înapoi pe raft. Nu o căuta pe Betty. Nu era nimic de capul ei.

Capitolul 17

Bineînțeles că are de gând s-o caute pe Betty.

A trecut mult timp de când Drew nu a mai investigat ceva și, la naiba, a uitat cât de bine se simte când urmărește o poveste. Cu cât se gândește mai mult la asta, cu atât mai mult i se pare o posibilitate reală ca incendiul de la subsol să nu fi fost un accident. La urma urmei, Joey știa că șemineul era în stare proastă, pentru că și el, și Simone o avertizaseră despre asta după ce se mutase. Când locuiau toți trei acolo nu aprinseseră niciodată focul, nici măcar o dată.

Dar Betty știa despre coșul de fum? Dacă fetele erau prietene bune și petrecea timp cu Joey în apartament, poate că ar fi știut. Lui Drew i s-a părut mereu ciudat că Joey a făcut focul în acea noapte, dar dacă nu a fost ea cea care l-a aprins? Dacă a fost cineva apropiat de ea? O fată cu un iubit care îi furniza droguri pe care le vindea celorlalte fete din club?

Să omori pe cineva este un motiv bun pentru a dispărea.

Întors la apartamentul său, Drew sună la biroul de licențiere de la primăria Toronto și le explică situația. Este transferat la departamentul arhivă, unde explică din nou totul, doar pentru a fi pus în așteptare timp de douăzeci de minute înainte ca apelul să fie pur și simplu deconectat. Treizeci de minute mai târziu, primește un răspuns de la un administrator de la biroul de acordare a licențelor, care îi spune că nu poate oferi informații despre licențe decât dacă acestea sunt solicitate de persoana în cauză sau de un reprezentant al legii. Își răsfoiește lista de contacte și dă telefoane la trei

agenți de poliție pe care îi cunoaște personal. Nimeni nu răspunde, așa că lasă mesaje vocale.

Jurnalismul de investigație nu este nici pe departe atât de sexy pe cât pare la televizor. Se chinuiește să caute pe Google „incendiu casă Toronto *Acorn* Street 1 ianuarie 1999” și primește rezultate pentru două articole care menționează incendiul de la vechea sa locuință.

În primul articol, inspectorul de pompieri a explicat că incendiul a fost provocat de șemineul de la subsol, al cărui coș de fum nu mai fusese curățat sau întreținut de peste zece ani. Acesta conținea o acumulare de creozot, un material asemănător gudronului care este foarte ușor combustibil. Focul din șemineu a făcut ca creozotul să se aprindă în coșul de fum, care era plin de fisuri, permițând focului să se răspândească la pereți. A mistuit restul micului apartament de la subsol în câteva minute, fără să lase timp ocupantului, care probabil dormea la acea oră din noapte, să scape.

„Importanța întreținerii regulate a coșurilor de fum nu poate fi exagerată, a declarat inspectorul de pompieri. Din păcate, am văzut acest scenariu de prea multe ori”.

Al doilea articol spunea cam același lucru, doar că titlul era mai dramatic: FIICA LUI RUBY REYES A PIERIT ÎNTR-UN INCENDIU ÎN NOAPTEA DE REVELION.

Articolul a fost scris în mod clar pentru a stârni interesul. Nu numai că a ținut să menționeze că Joelle Reyes, în vârstă de 20 de ani, lucra ca dansatoare exotică la Golden Cherry Gentleman’s Club, dar a folosit un paragraf ca să povestească despre crima făcută de mama ei, ceea ce înseamnă că reporterul reușise să facă legătura între Joey și Ruby. Articolul se încheie cu un scurt citat din partea agentei de poliție Hannah McKinley, care a confirmat că nu se suspecta niciun fel de infracțiune.

Drew își amintește de McKinley. A fost drăguță cu el în acea seară. Îi caută numele pe Google și află că acum este detectiv-sergent, la omucideri. Încă câteva click-uri și are adresa de e-mail a departamentului ei. Scrie repede, explicându-i cine este și amintindu-i cum s-au cunoscut. O oră mai târziu, McKinley sună. Uitase că avea accent britanic până când îi aude vocea.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, așa că va trebui să-mi împrospătez memoria. Lăsați-mă o secundă, spune sergentul McKinley. Drew o aude

cum bate la mașină și nu poate decât să presupună că se află la biroul ei de la secție. Bine, acum îmi amintesc. Incendiu într-o casă, în ajunul Anului Nou, o persoană a decedat, Joelle Reyes, fiica lui Ruby Reyes. Identificarea victimei a fost furnizată de… Drew Malcolm. A, da, tu ești.

— Eu sunt, da, spune el. Poți să-mi spui dacă au fost făcute fotografii la fața locului?

— Sunt sigură că or fi fost făcute, cel puțin de către compania de asigurări, spune ea. Probabil că a doua zi.

— Dar fotografii ale decedatei? O imagine a feței arse a lui Joey trece prin mintea lui Drew. Ar fi existat poze cu așa ceva?

— La locul faptei? Categoric nu. Pompierii ar fi avut ca prioritate să o scoată cât mai repede posibil.

Drew încearcă din nou.

— Dar la morgă? Ar trebui să aibă fotografii, nu?

— Posibil, dar nu ți-ai dori să le vezi, presupunând că au fost făcute și presupunând că au fost arhivate corespunzător și că pot fi localizate după toți acești ani. Dar, din câte îmi amintesc, era moartă când au scos-o de acolo. McKinley face o pauză. De ce ai vrea să vezi fotografii? Din câte îmi amintesc, corpul prietenei tale era foarte ars.

— Nu peste tot. Drew își drege glasul. Era o parte din picior unde tatuajul ei era încă vizibil.

— Aha, da. Și așa ai reușit să o identifici. Asta, și… O pauză. Probabil că citește. Colierul, am observat că purta un colier de aur cu un pandantiv cu diamante și un rubin.

Drew dădu din cap, chiar dacă ea nu-l vede.

— Au confirmat vreodată cauza reală a morții ei?

— De obicei, este vorba de inhalarea fumului, dar se pare că acest incendiu a distrus subsolul destul de repede, spune McKinley. Încă o pauză. De ce întrebi? Vrei să spui că, după nouăsprezece ani, acum ai întrebări despre cum a murit?

Accentul ei îi dă peste cap capacitatea de a-i interpreta tonul. Nu-și poate da seama dacă este interesată sau enervată și deja începe să se simtă un pic prost să pună aceste întrebări unei polițiste experimentate după ce a trecut atât de mult timp. Totuși, ce are de pierdut, în afară de puțină demnitate?

— Spun că acum nu mai sunt sigur, explică Drew. Știu că pare o nebunie

după atâta vreme, dar dacă era deja moartă, iar incendiul a fost doar o mușamalizare?

— Cea adus asta în discuție?

— Ruby Reyes, mama lui Joey, a fost eliberată condiționat. Fac o serie de podcasturi despre ea și despre relația cu fiica ei și încerc să completez unele dintre lacunele din viața lui Joey. Tocmai am aflat că Joey era amestecată cu niște oameni dubioși pe atunci, lucru pe care nu l-am știut la momentul respectiv.

Liniște de la McKinley. Nu poate decât să-și imagineze ce trebuie să-i treacă prin cap. Probabil crede că e o nebunie, pentru că așa e. De asemenea, este un risc prea mare, nebazat pe nicio dovadă, doar pe o bănuială. Bine, nici măcar pe o bănuială. Pe o furnicătură.

— Alo? Drew își ține respirația. Mai sunteți?

— Caut să văd dacă s-a făcut o autopsie a cadavrului. Nu a fost făcută. Dar m-am gândit că merită să verific.

El este ușurat că nu a închis.

— Scrie de ce nu au făcut una?

— Pentru că moartea nu a fost declarată suspectă. Joelle a fost găsită întinsă pe canapea, în fața șemineului de unde a pornit focul. Teoria este că ea a adormit, iar ceva mai târziu, focul a izbucnit în coșul de fum. Pare destul de simplu cum s-a întâmplat totul, atât timp cât rămânem la presupunerea că nimeni nu a vrut-o moartă. Sergentul face din nou o pauză. Crezi că cineva a vrut să o omoare?

— Mai devreme, m-am întors la clubul de striptease unde lucra, iar proprietara mi-a spus că Joey era prietenă apropiată cu o altă dansatoare, care se numea Betty Savage. Betty vindea droguri în club, furnizate de prietenul ei, care făcea parte dintr-o bandă. În noaptea în care a murit Joey, a fost văzut în jurul clubului, deși Betty nu era acolo în acea noapte.

Un gând îi vine atunci lui Drew, și dacă există o limită la cât de prostească poate deveni o teorie, aceasta ar putea fi limita.

— Joey și Betty semănau foarte mult, spune el. Amândouă erau filipineze, știu că e o exagerare, dar…

— Continuă, spune McKinley. Ai ajuns până aici.

— Dacă prietenul lui Betty a ucis-o pe Joey din greșeală? Și a dat foc la apartament ca să acopere crima?

— Ei bine, unde e Betty acum?

— A dispărut. A dispărut în weekendul în care a murit Joey.

— Bine, asta e interesant. Face o pauză. Atunci presupun că trebuie să o găsești pe Betty și să o întrebi ce știe despre acea noapte.

Drew expiră. Deci polițista nu crede că e o prostie. Măcar atât.

— Problema este că nu-i știu numele real. La club se dădea drept Betty Savage. Am depus o cerere la primărie pentru a verifica dacă are licență de artistă, dar femeia care mi-a răspuns la e-mail nu vrea să-mi dea nicio informație decât dacă sunt reprezentant al legii.

— La naiba, te-ai băgat peste tot în chestia asta, spune McKinley. Cine este persoana căreia i-ai trimis un e-mail? Și ai vreo șansă să-mi trimiți o fotografie cu Joelle și această Betty?

O pune pe difuzor și își folosește telefonul pentru a face fotografii ale imaginilor pe care i le-a dat Cherry, apoi îi trimite totul polițistei. Cinci secunde mai târziu, îi aude computerul făcând ping.

— Chiar seamănă, nu-i așa? spune McKinley. Fir-ar acum chiar că m-ai pus pe gânduri. O să verific rapoartele de persoane dispărute în jurul acelei perioade. Poți să-mi spui ceva despre prietenul ei?

— Făcea parte dintr-o bandă vietnameză numită Blood Brothers. Nu-i știu numele.

Dar s-ar putea să fiu în stare să aflu.

— Bine, te sun eu înapoi. Am alte zece lucruri pe care aș putea să le fac, dar acum m-ai pus pe gânduri. McKinley oftează. O să-ți trimit un mesaj când știu ceva.

— Înțeleg că este absolut aiurea, spune Drew. Și nici nu sunt sigur că asta schimbă ceva, pentru că sunt 99% sigur că incendiul a fost probabil un accident.

— Dar înainte erai sută la sută sigur, spune McKinley. Acel unu la sută te poate mânca de viu. Crede-mă, cunosc acest sentiment.

El apreciază înțelegerea ei, pentru că are într-adevăr nevoie să știe. Cu toate acestea, aflarea adevărului s-ar putea să nu-l facă să se simtă mai bine. Își tot spune că face acest podcast pentru Joey, pentru a-i spune povestea și a o expune pe Ruby așa cum este ea de fapt. Dar, în adâncul sufletului său, în crăpăturile în care își înghesuie toate gândurile dureroase pe care nu suportă să le abordeze, știe că o face pentru a încerca să își atenueze propria vină. Pentru că a abandonat-o.

Joey avea și ea partea ei de vinovăție. În mod incredibil, se învinovățea

pentru că mama ei fusese acuzată de uciderea lui Charles. După ce vecinul lor a sunat la poliție, iar Ruby a fost în cele din urmă arestată pentru abuz asupra copilului, Joey i-a permis asistentei sociale să-i citească jurnalele în care a scris despre noaptea în care Charles a fost ucis.

— Ai vrut ca asistenta socială să știe, nu-i așa? o întrebase Drew. Stăteau la masa de lângă fereastra de la Junior's. Faptul că i-ai dat jurnalele tale a fost modul tău de a-i spune, fără să fii nevoită să-i spui de fapt.

— Nu știu dacă mă gândeam la asta, a spus Joey. Oricât de stupid ar suna, nu am vrut niciodată ca Ruby să ajungă la închisoare. Am vrut doar să nu mai trăiesc cu ea. Dar, cine râde la urmă… Faptul că am trăit cu unchiul și mătușa mea nu mi-a îmbunătățit viața. Mi-a făcut-o de și mai mare rahat, dar în alt fel. Și au fost multe momente în care mi-am dorit să fi rămas cu diavolul pe care îl știam.

Joey nu vorbea aproape niciodată despre anii petrecuți în Maple Sound.

Drew se apucă să citească ultimul jurnal.

Capitolul 18

După arestarea mamei sale, Joey a petrecut două nopți într-un adăpost de urgență, alături de o duzină de alți copii. A dormit pe un pat de jos, sub o fată care vorbea (*plângea*) în somn. Când asistenta socială s-a întors în cele din urmă după ea, Joey a fost ușurată. Tot ce își dorea era să își vadă mama și să se asigure că este bine (*nu era supărată pe ea*).

Dar nu mergeau să o vadă pe Ruby. Se întorceau la apartamentul din Willow Park pentru ca Joey să-și împacheteze lucrurile.

Asistenta socială („poți să-mi zici Deb") i-a explicat pe drum că, din cauza acuzației de abuz asupra copilului, Joey va trebui să stea o vreme separată de mama ei. Între timp, mătușa ei Flora și unchiul Miguel din Maple Sound au fost de acord să o ia la ei. Joey a fost surprinsă. Nu-și putea imagina ce argumente (*vrăji*) folosise asistenta socială ca să-i convingă pe Tita Flora și Tito Micky, dar trebuie să fi fost un abracadabra serios pentru ca sora mamei sale – și cel mai mare dușman al ei – să o primească pe unica fiică a lui Ruby.

Apartamentul părea cumva mai mic și mai neîngrijit decât fusese cu doar două zile înainte. Sau poate că Joey îl vedea doar prin ochii asistentei sociale, care erau plini de compasiune în timp ce privea în jur, observând

vasele sparte, ramele de fotografii crăpate și lampa făcută bucăți de pe podea.

— Nu te grăbi, a spus Deborah. Știu că trebuie să fie dificil.

Joey a scos din dulap vechea valiză a lui Ruby și a început să bage în ea puținele haine pe care le avea. A luat și câteva dintre lucrurile mamei. Uscătorul de păr. Peria Mason Pearson pe care Ruby o cumpărase după ce își luase prima slujbă în Canada. Rujul ei obișnuit, MAC – Russian Red.

Deborah i-a împrumutat o a doua valiză, pe care Joey a umplut-o cu cât mai multe dintre cărțile mamei. Danielle Steel, Judith Krantz și Sidney Sheldon erau autorii preferați ai lui Ruby, deoarece toți scriau povești lungi și deocheate, pline de dramatism, inimi frânte și angoase. Joey citea și ea toate romanele, iar discuțiile cu mama ei despre ele erau întotdeauna momentele ei cele mai fericite. Era singurul lucru pe care îl puteau face împreună și care nu avea niciodată vreo consecință urâtă.

Deborah i-a spus că toate celelalte lucruri din apartament puteau rămâne până la sfârșitul lunii următoare, când locuința va fi repusă pe piața chiriilor.

— Dar mama unde o să stea, a întrebat Joey. După proces?

Deborah i-a atins umărul.

— S-ar putea să treacă mult timp până să se întoarcă acasă, dragă.

În fiecare casă în care ea și Ruby locuiseră, Joey învățase să găsească o ascunzătoare secretă, un loc unde putea depozita lucruri pe care mama ei nu le-ar fi găsit. Unul dintre aceste lucruri era colierul de la Charles. Ruby îl vânduse pe al ei într-un acces de furie atunci când Charles o părăsise (pentru a treia oară), iar Joey, de-acum obișnuită cu situația, i-a spus mamei ei că ea își pierduse propriul colier în parc. Doar că nu fusese așa. Îl ascunsese, pentru ca Ruby să nu-l vândă și pe al ei.

— Ce sunt alea? a întrebat Deborah atunci când Joey a scos colierul dintr-o placă de parchet slăbită de lângă radiator.

Nu părea surprinsă că Joey avea o ascunzătoare secretă. De asemenea, nu se referea la colier. Se uita la teancul de caiete mici și frumoase care se aflau și ele pe podea.

— Sunt jurnalele mele, a spus Joey. Cred că o să le las aici.

— Ar fi păcat. Despre ce scrii?

Joey a ridicat din umeri.

— Despre toate, cred. Le-a luat în mână. De ce, ai fi vrut să le citești?

— Vrei să le citesc?

Joey a ridicat din nou din umeri.

Asistenta socială nu a făcut nicio mișcare pentru a le lua, rămânând așezată pe marginea patului. În acea poziție, Joey nu a putut să nu observe că trupul lui Deborah avea forma unui cartof. Ruby, care avea întotdeauna păreri puternice despre corpurile altor femei, ar fi spus că era grasă. Dar când Deborah o îmbrățișase în urmă cu două nopți, după arestare, o considerase pe femeia asta o sursă de siguranță, așa cum era ea moale, cu rotunjimile ei calde și reconfortante. Era o pernă în formă de om, exact opusul lui Ruby.

— Mi-ar plăcea să le citesc, a spus Deborah. S-ar putea să mă ajute să te cunosc mai bine, să te pot sprijini cât mai bine. Dar trebuie să fii de acord, Joelle.

— Mă rog. Nu-mi pasă.

Jurnalele se aflau acum pe bancheta din spate.

Un odorizant de aer în formă de căpșună atârna de oglinda retrovizoare a mașinii Honda Acord a lui Deborah. Era pufos, ca un autocolant supradimensionat de răzuit și, deși nu mirosea deloc a căpșuni, făcea ca mașina să miroasă frumos. Mașina lui Ruby duhnea întotdeauna a fum.

— Te simți bine, Joelle? Deborah a aruncat o privire, lumina soarelui reflectându-se pe pielea ei netedă, întunecată și fără pori. Va trebui să opresc în curând să pun benzină, dacă ai nevoie să mergi la baie.

Dacă Deborah se referea la „bine” în sensul că nu era rănită și nu era bolnavă fizic, atunci sigur, Joey era bine. S-a uitat drept în față, conștientă de buclele negre ale lui Deborah care se legănau în ritmul cântecelor care se auzeau din casetofon. Asistenta socială părea prea bătrână pentru Young MC, dar știa toate cuvintele de la „Bust a Move”. *She's dressed în yellow, she says hello.*

Deborah a aruncat din nou o privire, așteptând încă un răspuns. În cele din urmă, Joey a ridicat din umeri. Știa că adulții nu puteau suferi când copiii făceau asta, dar nu și Deborah, care părea să înțeleagă că uneori nu existau cuvinte. Câteodată răspunsul era o ridicare din umeri.

— Când mă vor lăsa să-mi văd mama?

Joey s-a uitat pe geamul din partea pasagerului, unde își putea vedea reflexia. Părea translucidă, ca o fantomă (*Mi-aș dori să fiu o fantomă*).

Deborah a avut nevoie de câteva secunde pentru a răspunde.

— N-am idee, din păcate, dragă. Dar pun pariu că mătușa și unchiul tău sunt încântați să te vadă.

Asistenta socială a spus-o cu atâta amabilitate încât, deși știa că situația era exact pe dos, Joey nu a putut să nu fie de acord. Mai fusese o singură dată la Maple Sound, cu câțiva ani în urmă. Vizita fusese un dezastru. Fusese ziua în care o întâlnise pentru prima dată pe bunica ei (*lola*).

Fusese, de asemenea, ziua în care își dăduse seama că și mama ei rea avea o mamă rea.

La benzinărie, Joey a așteptat în mașină în timp ce asistenta socială a intrat să plătească. Parcurseseră deja o oră din cele două până la Maple Sound, iar timpul trecea cu viteza luminii. Cu fiecare kilometru, inima ei devenea mai grea. Simțea că această călătorie cu mașina era linia de demarcație dintre înainte și *după.* Odată ce ajungea la casa unchiului și mătușii ei, trecea în „după" și nu mai exista cale de întoarcere.

Deborah s-a lăsat pe scaunul șoferului și i-a înmânat lui Joey o pungă de plastic. Înăuntru se aflau mai multe pachete de Schittles.

— Știu că mătușa ta are trei băieți, dar dulciurile sunt ale tale, Joelle, și nu trebuie să le împarți cu nimeni. Tonul lui Deborah era serios în timp ce pornea mașina. Ori de câte ori te simți singură, ia câteva Schittles. Gândește-te la ele ca și cum eu te-aș îmbrățișa. Până când vei termina bomboanele, mă voi întoarce în vizită. Și o să-ți mai aduc câteva.

Joey s-a uitat fix la pungă. Un adult tocmai îi dăduse un cadou și nici măcar nu era ziua ei de naștere. E adevărat, erau doar Schittles, dar era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Pentru că era în schimbul a… absolut nimic.

— Mulțumesc, a zis, impunându-și să nu plângă.

O oră mai târziu, au ajuns în Maple Sound. Întreaga familie era afară, pe verandă, când au ajuns. Casa cu două etaje se afla în vârful unui deal și, deși avea o priveliște frumoasă asupra lacului Huron, era mult mai mică și mai izolată decât își amintea Joey.

— E foarte frumos aici. Deborah a părut surprinsă. A coborât geamul. Simți acest miros? Aer proaspăt. Și văd un iaz acolo? E atât de drăguț. Ascultă… poți auzi broaștele…

La început, Joey nu a înțeles de ce Deborah s-a oprit atât de brusc din vorbit, dar apoi și-a dat seama că era din cauza ei. Plângea, la naiba, și nici măcar nu și-a dat seama că o făcea până când nu a văzut privirea din ochii

lui Deborah. Și-a frecat obrajii, jenată că a fost surprinsă simțind ceva – și furioasă pe ea însăși pentru că lăsase să se vadă asta.

Tita Flora a apărut lângă portiera din partea șoferului cu un zâmbet larg. Nici ea nu arăta așa cum și-o amintea Joey. Părul ei era tuns scurt și decolorat într-o nuanță nefirească de acaju. Cei trei băieți ai ei – Jason, Tyson și Carson – stăteau pe verandă, luptându-se între ei în spatele lui Tito Micky, care părea să nu țină cont de energia haotică a fiilor săi. Unchiul ei se schimbase și el. Aproape că nu mai avea păr pe cap și era mai slab, iar mușchii nervoși din brațe și picioare aproape că dispăruseră din cauza anilor de inactivitate. Burta, în schimb, îi ieșea ferm peste nădragii de baschet verzi, lăsați. Din gură îi atârna o țigară neaprinsă, iar în mână avea o brichetă.

Bunica ei era singura care nu se schimbase. Lola Celia avea părul vopsit în aceeași nuanță de negru albăstrui ca înainte și, ca și data trecută, era îmbrăcată în pantaloni de trening și un hanorac, chiar dacă era vară. A ridicat o mână osoasă în direcția lor. Joey știa că înfățișarea ei fragilă era doar o iluzie, în trupul acela mic și îmbătrânit se afla o femeie căreia nu-i scăpa nimic din vedere și a cărei limbă era la fel de ascuțită ca o lamă de ras.

La urma urmei, Ruby o moștenise de la cineva.

S-au făcut prezentările, iar Tita Flora a sărutat-o superficial pe frunte pe Joey înainte de a o saluta pe Deborah cu un zâmbet prea larg care îi arăta toți dinții. *Lola* a salutat-o în limba engleză, cu ochii ei de cărăbuș fixați pe corpul nepoatei sale în timp ce întindea mâna, cu palma în jos. Joey a luat-o și a făcut o plecăciune, apăsându-și ușor dosul mâinii ei pe frunte.

Când o întâlnise pentru prima dată pe *lola,* cu câțiva ani în urmă, Joey nu știa ce este *mano.* Bunica ei se luase de Ruby vorbind furioasă în limba cebuano, probabil pentru că nu o învățase pe tânăra ei fiică cum să salute bătrânii cu respect. Singurul cuvânt pe care Joey îl înțelesese din acea biciuire verbală fusese *puta,* care însemna curvă. Lola Celia îl strigase către Ruby, nu o dată, ci de două ori. Mai târziu, pe drumul de întoarcere spre Toronto, Ruby fusese neobișnuit de tăcută. „Ai o mamă rea”, îi spusese ea lui Joey cu o voce resemnată înainte de a porni radioul, „pentru că *și eu* am avut o mamă rea”. Tita Flora și-a împins soțul. Tito Micky își înfipse țigara în buzunar și luă valizele, apoi au intrat cu toții înăuntru.

— Mick, arată-i lui Joey unde este camera ei, a spus mătușa. Apoi i s-a

adresat lui Joey: *Lola* a făcut adobo pentru cină. Știu că e preferata ta.

Când spusese „preferata" se auzise mai degrabă „breverata". Accentul filipinez al mătușii ei nu se ștersese prea mult de-a lungul anilor. În schimb, accentul lui Ruby aproape că dispăruse, pentru că mama ei fusese hotărâtă să îl piardă. Din când în când revenea când vorbea (*țipa*) cu Joey, dar în preajma altor persoane (*amanți*) aproape că părea canadiană (ceea ce, pentru Ruby, însemna albă).

— Uau, ce grele sunt, a spus Tito Micky în timp ce trăgea ambele valize spre scări. Greu suna ca „grieu". Ce ai aici, un cadavru?

Gluma era de prost gust, iar Deborah a clipit. Tita Flora i-a vorbit brusc soțului ei în dialectul lor filipinez, iar umerii lui s-au prăbușit. Joey a reținut doar un cuvânt. *Buang.* Însemna „prost".

Joey și-a urmat unchiul pe scări până la dormitorul din capătul holului. S-a uitat în jur consternată. Deși fereastra avea vedere spre iaz, camera nu era cu nimic mai bună decât cea în care dormea la casa de copii. Paturile supraetajate erau împinse la perete, iar pe podea, în locul cel mai apropiat de ușă, era o saltea subțire cu două locuri. Era acoperită cu un cearșaf de bumbac roz simplu, atât de nou, încât încă mai avea cute de la ambalaj.

— Vei împărți camera băieților mai mari. Tito Micky gâfâia ușor, anii de țigări și băutură nepregătindu-l deloc pentru efort. Interesant este că rana de la spate – motivul pentru care încasa indemnizație de handicap – nu părea să-l supere. Totul s-a întâmplat atât de repede încât nu am apucat încă să cumpărăm un pat, a continuat el.

— E în regulă, a spus Joey.

Tita Flora a apărut în ușa dormitorului împreună cu Deborah, care s-a încruntat.

— Este doar ceva temporar, i-a explicat mătușa ei. Băiatul nostru cel mic doarme cu mama mea pentru că încă are nevoie de ajutor pentru a folosi baia. Dar în câteva luni, Carson va putea dormi cu frații lui aici, iar noi vom putea muta patul lui Joey în camera lui Lola.

— Caree pat? s-a auzit tonul direct al lui Deborah. Tot ce văd este o saltea, iar Joelle va avea nevoie de un pat adecvat, ca să nu doarmă la zece centimetri de podea. Când am vorbit la telefon, m-ați asigurat că o să fie gata camera ei.

Tita Flora s-a uitat la soțul ei.

— Patul este comandat. De la Sears. Nu-i așa, Mick?

Lui Tito Micky i-a luat o secundă să se prindă.

— Da, vine în curând. Era un mincinos teribil. Au… au întârziat cu livrarea.

Librarea.

— Deci, Deborah. Zâmbetul Titei Flora era din nou numai dinți. Când ne putem aștepta la prima plată?

Asistenta socială i-a explicat lui Joey că mătușa și unchiul ei erau eligibili pentru plăți lunare din partea guvernului pentru îngrijirea rudelor, asemănătoare cu cele pentru plasament familial. Cât de mult vor primi, Joey nu a întrebat, dar știa că banii erau singurul motiv pentru care Tita Flora fusese de acord cu acest aranjament.

— Aproximativ trei săptămâni. Vocea lui Deborah a căpătat o notă plată, pe care Joey nu o mai auzise până atunci. Adică exact în perioada în care mă voi întoarce aici pentru a verifica și a vedea cum merg lucrurile.

Avertismentul era evident, dar mătușa ei doar a dat din cap și a îndrumat-o pe Deborah înapoi pe hol pentru a verifica etajul. Joey s-a îndreptat spre fereastra din camera pe care urma să o împartă cu verișorii ei, care aveau opt și șase ani. Deborah avea dreptate. Era frumos aici. Poate că totul ar fi fost bine. Trebuia să fie, pentru că pur și simplu nu exista nicio opțiune să nu fie. Avea de ales ori aici, ori la orfelinat, mai ales dacă mama ei era condamnată.

A simțit o mână care îi atingea partea inferioară a spatelui și a tresărit.

Tito Micky i se alăturase la fereastră, apăsând ușor cu palma în adâncitura de deasupra coccisului ei. Mirosea a tutun și a whisky. Ea s-a mișcat câțiva centimetri, cât să îi cadă mâna, iar el a privit-o cu un zâmbet inocent.

— Nu pot să cred cât de mare ești acum, Joelle, a spus el. *Cried.* Poate că într-o zi nu va mai percepe accentul lui, dar deocamdată, suna străin, și evident. ’Mne! Ești atât de drăguță.

Joey s-a strâmbat când l-a auzit pe unchiul ei folosindu-i prenumele formal. Când Deborah îi spunea Joelle, suna matur, respectuos. Dar când îl spunea Tito Micky, dând aceeași greutate fiecărei silabe a numelui ei ca și cum ar fi fost două nume separate (Jo-Elle), i se făcea pielea ca de găină.

— Știi că Tita Flora nu te-a vrut aici, pentru că mama ta a făcut ceva foarte rău. Tito Micky a vorbit încet, conspirativ, ca și cum ar fi avut un secret încântător doar între ei doi. Dar i-am spus că faci parte din familie.

Aceasta este casa voastră, bine? Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să-l întrebi pe Tito Micky al tău.

Unchiul ei s-a apropiat până când umerii lor s-au atins. Mâna lui era din nou la baza coloanei ei vertebrale, iar ea îi simțea degetul mișcându-se în cercuri lente și leneșe. Tito Micky nu se mai uita pe fereastră, ci se uita la ea. A suspinat, iar respirația lui duhnind a whisky i-a mângâiat obrazul lui Joey.

— ’Mne, a oftat el. Cuvântul – care nu era chiar un cuvânt, ci mai degrabă un fel de silabă – era un argou filipinez pentru „Doamne”. Ești atât de drăguță, Joelle.

S-a aplecat mai aproape și i-a șoptit la ureche.

— Arăți exact ca mama ta.

Capitolul 19

În adâncul dulapului său supraaglomerat, undeva între bradul artificial de Crăciun și ukulelele neglijate ale fiicei sale, Drew găsește în sfârșit cutia pe care o caută. Este plină de caiete, albume, tăieturi de ziare, fotografii, hard disk-uri și stick-uri de memorie. Practic, toată munca lui din cei cincisprezece ani de jurnalist de investigație pentru Toronto *After Dark.*

Drew a urmărit tot felul de povești pentru acel săptămânal de sâmbătă. A descoperit că femeia fără adăpost care câștiga 30.000 de dolari pe an din mărunțiș era de fapt o bunică cu o mașină și o casă în suburbii. A dat în vileag un proxenet de optsprezece ani care insista că nu intenționa niciodată să intre în afacerea cu servicii sexuale, ci doar cunoștea câteva fete de la școală care erau dispuse să se culce cu prietenii lui pentru un ban în plus, așa că lua un onorariu pentru aranjarea întâlnirilor („Ca la Clubul de Babysitter”, i-a spus cu seriozitate lui Drew. „Doar că fără să aibă grijă de copii.”).

Și, la apogeul carierei sale, Drew a publicat o serie premiată despre bandele de stradă asiatice care au condus Chinatown în anii ’90, unele dintre ele fiind încă în activitate și astăzi. Ceea ce înseamnă că tot ce era de știut despre ele pe atunci se va afla undeva pe unul dintre aceste hard disk-uri vechi. Drew își dă cu presupusul, conectează unul dintre ele și începe să caute. Dacă nu găsește ceea ce caută aici, mai are încă șapte.

Dacă ar fi fost după el, ar fi rămas la *Toronto After Dark* până când ar fi ieșit la pensie. Dar, la fel ca toate ziarele mai mici, și acesta a luat calea dinozaurilor în ultimii câțiva ani. S-a închis chiar în momentul în care Sasha trimitea cererile de înscriere la universitate și, deși o parte din taxele de școlarizare puteau fi acoperite de fondul pe care el și Kirsten îl creaseră când s-a născut, restul va trebui să vină de la părinții lui Kirsten, care făcuseră deja atât de multe. Drew a acceptat toate contractele de liber-profesionist pe care le-a găsit, dar abia când articolul online pe care l-a scris despre cuplul de miliardari uciși Barry și Honey Sherman a devenit viral, lucrurile au luat o întorsătură mai bună. A fost invitat să apară la postul public de radio CBC pentru a discuta despre acest subiect, iar interviul a fost atât de popular, încât a fost invitat de mai multe ori să revină pentru a discuta despre alte cazuri penale. Și așa s-a născut *Ce facem pe întuneric.* Într-o perioadă în care părea că și cel mai fraier golan de pe stradă are un podcast, nimeni n-a fost mai șocat decât Drew când emisiunea lui a luat avânt.

Bingo. Dă clic pe un dosar și găsește ceea ce caută. Notițele lui Drew, interviurile și schițele sunt toate aici, practic tot ce a lucrat când a scris seria de articole despre bandele din Chinatown. În zece minute, are numele cuiva despre care se credea că este un membru de rang înalt al Blood Brothers. Tipul, acum de vârstă mijlocie, locuiește în Oakville, o suburbie bogată la vest de Toronto. Google Maps arată că adresa sa este o casă mare pe malul apei, pe Lakeshore Road, departe de apartamentul dărăpănat din Chinatown pe care îl împărțea cu părinții și fratele său mai mic atunci când au venit pentru prima dată în Canada din Vietnam.

Este nevoie de câteva apeluri telefonice, dar întâlnirea este aranjată. După un duș și un bărbierit rapid, Drew pleacă să se întâlnească cu bărbatul despre care se zvonește că ar fi responsabil pentru importul de narcotice ilegale în valoare de jumătate de miliard de dolari în Canada în anii ’90.

Și acestea sunt doar lucrurile care se știu.

Cu cât Drew intră mai adânc în Oakville, cu atât casele devin mai mari și, în cele din urmă, se trezește trecând pe lângă proprietăți care se ridică la milioane de dolari. Din curiozitate, îi cere lui Siri să verifice prețul de listă al unei case de vânzare care seamănă cu un mic castel din sudul Franței. Siri îi spune că prețul cerut este de 12.999.999 dolari. Pentru numele lui Dumnezeu, pe cine păcălesc acești agenți imobiliari? Rotunjește naibii la

13 milioane!

Casa de lângă ea nu este scoasă la vânzare, dar este cea pe care o caută. Trage pe aleea în formă de U. Parchează în spatele unui Lamborghini și al unui Maserati și se uită cu admirație la conac. Trei etaje, fațadă din stuc, garaj cu patru locuri, vedere fără obstacole la lac. Oficial, Tuan Tranh – căruia i se spune Tony – este un producător de mobilă cu o fabrică mare în Vietnam. Dar canapelele și ramele de pat s-ar putea să nu fie singurele lucruri care se mișcă prin acele containere de transport maritim. În mod clar, merită să fii băgat în afaceri cu droguri ilegale.

Din obișnuință, Drew își încuie mașina, deși nu-și imaginează că ar încerca cineva să-i fure un Audi vechi de unsprezece ani când ar putea avea un Lambo. Se îndreaptă spre ușile din față ale conacului și sună la sonerie, uitându-se la camera montată deasupra. O clipă mai târziu, ușa imensă de mahon se deschide. O față mică și zbârcită privește afară, ochii negri se îngustează când îl vede pe bărbatul înalt și negru care stătea acolo.

— Da? întreabă ea. Femeia nu poate avea mai mult de un metru patruzeci. Poartă pantaloni kaki și un tricou verde larg, iar în picioare are niște papuci uzați din blană de oaie.

— Bună ziua, doamnă, spune Drew. Am venit să-l văd pe Tony Tranh.

— Știe că vii?

Accent vietnamez moale, ton suspicios.

— Avem o întâlnire, da. Scoate o carte de vizită și i-o oferă. Drew Malcolm.

— Așteaptă aici. Ea îi smulge cartea de vizită dintre degete și închide ușa.

Drew o aude cum încuie. În timp ce așteaptă, se uită la casele de peste drum, de cealaltă parte a Lakeshore Road. Nu sunt la malul apei, ceea ce le scade semnificativ valoarea, dar unele dintre ele sunt la fel de mari. Undeva în celălalt capăt al Oakville, mai departe de lac, părinții lui Simone locuiesc într-o casă mică de oraș. Domnul și doamna Bailey l-au plăcut întotdeauna. Poate că ar trebui să treacă pe la ei, să recupereze legătura, să afle dacă Simone s-a căsătorit cu tipul cu care l-a înșelat, din moment ce ea nu are niciun cont pe rețelele de socializare.

Dar, mai bine nu.

Ușa se deschide din nou.

— Intră, spune femeia micuță, iar Drew pășește înăuntru.

Întregul său apartament cu două dormitoare plus cameră de jocuri ar putea încăpea doar în acest vestibul. Plafoanele au probabil o înălțime de 6 metri, iar din foaier se poate vedea cu claritate până în partea din spate a casei, un perete în întregime din sticlă. Priveliștea spre Lacul Ontario ar fi trebuit să fie neobstrucționată, cu excepția faptului că în centrul holului se află o statuie de marmură de trei metri a unei femei voluptuoase, goale, cu părul lung și ondulat și sfârcuri de mărimea strugurilor. Statuia este impresionantă, ostentativă și distrage complet atenția.

Micuța femeie așteaptă răbdătoare în timp ce el privește totul, ca și cum ar fi normal ca toată lumea să se holbeze la casă, la lac și la statuie atunci când ajunge aici pentru prima dată. Ceea ce probabil că se și întâmplă, în această ordine.

— Fără pantofi. Se uită în jos la picioarele lui Drew, încălțate în niște Nike albi și curați. Cu degetul mic, arată spre un coș mare de răchită de lângă ușă. Este plin de papuci. Toate stilurile, toate culorile, toate în diferite stări de uzură. Vrei să porți papuci?

— Sunt sigură că nu, spune o femeie înaltă și blondă care vine după colț. Și ea poartă papuci, dar ai ei sunt pufoși și de un albastru strălucitor. Și dacă ar avea, sunt sigură că nu avem nimic pe măsura lui. Haide.

Femeia mai în vârstă dă din cap și pleacă.

— Lauren Tranh. Blonda întinde o mână languroasă spre Drew. Soția lui Tony. Tu trebuie să fii Drew. Tocmai termină un apel în biroul lui.

Doamna Tranh este albă, are cel puțin 1,75 m și este uluitoare. I se pare vag cunoscută. Fostă actriță sau model? Vedetă de reality-show? Dacă va veni vreodată o zi în care Bravo se va decide să introducă o emisiune despre nevestele din Oakville în franciză, Lauren Tranh ar fi perfectă.

Îi strânge mâna.

— Să mă descalț?

— Da, te rog.

Își dă jos adidașii și îi așază frumos lângă ușă. Când se ridică și se întoarce din nou, ea are un mic zâmbet pe față. El îi întoarce zâmbetul.

— Ce este?

— E plăcut să am în casă pe cineva mai înalt decât mine, spune ea, amuzată. Nu se întâmplă des.

Ea stă chiar lângă statuia de marmură și îi vine în minte unde a văzut-o. Același păr, aceleași buze, aceleași…

Înghite în sec. Statuia goală o reprezintă pe ea. Fir-ar!

Este exact ceea ce voia ca el să vadă și, mulțumită, îl conduce pe hol.

* * *

Biroul lui Tranh se află în colțul din spate al casei și, la fel ca toate celelalte lucruri de pe aici, este imens. Încă vorbește la telefon când Drew este condus înăuntru, dar zâmbește și îi face semn oaspetelui său să ia loc. Drew arată spre bibliotecile care acoperă întregul perete lateral, iar Tranh dă din nou din cap, rostind „Sigur, sigur!” în engleză înainte de a-și continua conversația în vietnameză.

Rafturile încorporate sunt atât de înalte, încât au nevoie de o scară proprie. Colecția lui Tranh este impresionantă. Drew găsește de toate, de la o primă ediție a cărții *Fiicele doctorului March* până la un exemplar cartonat, semnat de autor, din *Shining.* Deși nu-l invidiază cu adevărat pe Tranh pentru casa lui, pentru priveliștea de pe lac, pentru mașinile lui sau chiar pentru soția lui, simte o înțepătură de gelozie pentru această bibliotecă.

Dacă ar fi fost șeful unei bande violente care a ucis oameni și a făcut copiii dependenți de droguri, ar fi fost și el bogat.

— Vezi vreuna care îți place?

Tony Tranh a închis telefonul și se află chiar lângă el. Își strâng mâna și, deși Tranh este cu aproape 30 de centimetri mai scund decât Drew, nu pare deloc intimidat. Un bărbat zvelt, în jur de cincizeci de ani, poartă o bluză neagră cu nasturi perfect croită, pantaloni de doc bine călcați și pantofi Gucci din piele. Drew se simte un pic jalnic în șosetele sale de sport albe ieftine de la Costeo. Doisprezece dolari pentru un pachet de opt.

— Toate, răspunde Drew cu un zâmbet. Colecția ta este impresionantă, ca și casa ta.

Răspunsul îl mulțumește pe Tranh. El face un gest către scaunele care dau spre ferestre și spre lac, iar amândoi se așază.

— I-ai spus asistentei mele că ești gazda unui podcast despre crime adevărate. Deși s-a născut în Saigon și nu a emigrat în Canada până la 16 ani, Tranh vorbește fără niciun accent. Am ascultat episodul tău inaugural despre crimele miliardarilor. Atât de fascinant. Câți ascultători ai?

— Aproximativ trei milioane pe episod.

— Și cu cât se plătește?

Foarte direct omul.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori. Drew își păstrează tonul vesel. Dar suficient ca să am ce mânca și să-mi plătesc ipoteca.

— Hmmm, spune Tranh. Deci este mai degrabă un hobby plătit, atunci? Drew se încordează, dar nu răspunde. Nu este prima dată când aude asta. Ai un master în jurnalism, nu-i așa? Și apoi ai lucrat la *Toronto After Dark,* timp de cincisprezece ani, până când a fost închis.

Hopa.

— Da, așa e.

Tranh dă din cap.

— Ai făcut un serial despre toate bandele din Chinatown. A fost o lectură interesantă. I-am cunoscut pe unii dintre acei băieți când încă locuiam în zonă. Părea să ai multe informații din interior. Cine ți le-a dat?

Drew zâmbește.

— Nu-mi dezvălui niciodată sursele.

— Și dacă ți-aș da o sută de mii de dolari? În numerar? Chiar acum?

Surprins, Drew râde. Asta a fost o premieră.

— Tentant. Dar totuși, nu pot.

— Păcat. Ochii lui Tranh se fixează pe cei ai lui Drew. Mi-ar fi plăcut să știu cine a vorbit cu tine.

— Deci acesta este modul tău de a confirma că faci parte din Blood Brothers, una dintre bandele despre care am scris?

E rândul lui Tranh să zâmbească. Când o face, arată ca un adolescent.

— Cei de la BB nu erau o bandă. Mai mult un fel de știi tu… un hobby plătit.

Drew nu se poate abține să nu râdă.

Se aude o bătaie la ușa biroului, iar aceeași femeie micuță de mai devreme aduce o tavă. Ea așază un ceainic cu ceai verde, două cești și o farfurie cu prăjituri maro.

— Aceasta este mama mea, spune Tranh. Ea face cele mai bune fursecuri cu scorțișoară și zahăr, o veche rețetă de familie. Încearcă una.

Lui Drew nu-i plac fursecurile și nu a avut niciodată o mare poftă de dulciuri. Dar atât bătrâna cât și Tranh se uită la el cu nerăbdare, așa că ia un fursec și mușcă din el.

— Delicios, spune el, și vorbește serios.

— Haide, spune ea cu un zâmbet, apoi pleacă.

Tranh toarnă ceai amândurora și se așază pe scaun.

— Așadar, dacă am înțeles bine, ai venit să vorbești cu mine despre cineva pe care l-aș putea cunoaște, care era iubitul unei femei care era prietenă cu o persoană pe care o cunoșteai. Am înțeles bine?

— Știu că e vag…

— Extraordinar de vag.

— O bună prietenă de-ale mele a murit într-un incendiu în casă cu mult timp în urmă, spune Drew. Numele ei era Joey. Se presupune că incendiul a fost accidental, dar sunt câteva lucruri pe care le-am aflat recent și care sugerează că s-ar putea să nu fi fost deloc un accident. Dar femeia care ar putea ști mai multe despre asta a dispărut de aproape douăzeci de ani. Iar această femeie dispărută s-ar putea să fi fost iubita cuiva pe care îl cunoști.

— Care e numele ei?

— Asta nu știu. A fost dansatoare la un club de striptease numit Golden Cherry. Numele ei de scenă era Betty Savage, iar prietenul ei era cineva din Blood Brothers.

Dacă toate acestea îi sună cunoscut lui Tranh, el nu spune nimic.

— Ce anume ai vrea să fac?

— Sper să-mi spui cine este omul, ca să pot afla cine este Betty Savage și unde se află, ca să vorbesc cu ea.

Un mic zâmbet.

— Ai o fotografie a acestei Betty Savage?

Drew își scoate telefonul, apasă pe fotografia pe care i-a trimis-o mai devreme polițistei McKinley și o mărește astfel încât pe ecran să apară doar Betty. Îi înmânează telefonul lui Tranh.

Tranh îl examinează cu atenție.

— Oh, da. Îmi amintesc de ea. Este Mae. Nu-mi amintesc dacă i-am știut vreodată numele de familie, dar am întâlnit-o de câteva ori.

Jackpot.

— Deci se întâlnea cu cineva din Blood Brothers?

Tranh îi dă telefonul înapoi.

— A fost iubita fratelui meu.

Of. Rahat.

Nu asta se aștepta să audă Drew. Bineînțeles că îl cunoștea pe fratele mai mic al lui Tranh, Vinh – căruia i se spunea Vinny – deoarece se credea că a fost implicat în împușcăturile din clubul de noapte din Chinatown. La un an după aceea, a fost împușcat și ucis, se presupune că în urma unei

afaceri cu droguri care a mers prost.

Ceea ce, gândindu-se acum la notițele sale din perioada de documentare, nu a fost la foarte mult timp după ce Betty / Mae a dispărut. S-ar putea să fi fost la mai puțin de o săptămână după incendiu. Și, deși nu a fost niciodată dovedit, se zvonea că glonțul ar fi provenit de la un membru al propriei bande. Cineva comandase o lovitură asupra lui Vinny. Și numai cineva de sus putea face așa ceva.

Cineva ca fratele său, Tony Tranh. Care se uită acum la Drew cu niște ochi ce par să știe exact unde s-a dus mintea lui Drew.

— Îmi pare rău, spuse Drew. Am înțeles că Vinny a murit cu ani în urmă. Dacă m-aș fi gândit că ar putea fi iubitul lui Betty / Mae, nu aș fi venit niciodată aici. Îmi cer scuze dacă am adus în discuție o amintire dureroasă.

— Mulțumesc, spune Tranh. A fost păcat să îl pierdem atât de tânăr. Avea doar 23 de ani. A fost foarte greu pentru mama noastră.

Drew ezită, nesigur dacă să pună următoarea întrebare.

— Dă-i drumul, spune Tranh, sorbindu-și ceaiul. Spune ce ai în minte.

— Betty / Mae a dispărut în jurul Revelionului 1998. Îmi dau seama că a fost cu mult timp în urmă, dar ai vreo idee unde ar fi putut să se ducă?

Tranh se încruntă din nou.

— De ce aș ști eu ceva? A fost prietena lui Vinny, nu a mea.

— Se pare că nu a mai venit la serviciu. Iar prietenul ei – despre care acum știu că era fratele tău – a fost suficient de îngrijorat încât să meargă la clubul ei să o caute. Vinny nu ți-a spus nimic despre asta atunci? Despre dispariția iubitei lui? Vreau să spun, asta e un lucru important.

— Oh, a menționat ceva, era de fapt destul de tulburat de asta. La fel ca mine. Tranh își desface picioarele, apoi le încrucișează din nou în direcția opusă. Dar apoi a fost ucis pe 5 ianuarie 1999. Dacă mi-a spus ceva despre dispariția iubitei sale, probabil că mi-a scăpat din minte în timp ce o consolam pe mama noastră și îi planificam înmormântarea.

— Îmi pare rău, spuse din nou Drew.

Tranh își soarbe ceaiul. În aparență, pare relaxat, dar instinctul lui Drew îi spune că bărbatul din fața lui este departe de a fi relaxat.

— Probabil că știi foarte bine că Vinny avea o reputație de om violent. Am avut o copilărie dură, dar am ajuns să fim foarte diferiți, spre disperarea mamei noastre.

Drew nu crede asta. Singura diferență între Tony Tranh și Vinny Tranh era că fratele mai mare era mai deștept și avea mai multă stăpânire de sine. Ceea ce, în cele din urmă, l-a făcut mult mai periculos decât a fost Vinny vreodată.

— Oricât de tragic ar fi, fratele meu a fost ucis pentru că a fost un prost. Tranh pare mai mult supărat decât trist. Era foarte impulsiv. La fel ca și Mae. Nu m-a surprins că a dispărut. Nu avea familie, iar Vinny mi-a spus că a crescut în sistemul de plasament. Nu a fost întotdeauna amabil cu ea, dar, din nou, Mae nu era soi bun.

Este exact cum a descris-o Cherry.

— În ce sens? întreabă Drew.

— Era o hoață. Ochii lui Tranh sunt reci: Nu mi-a plăcut de ea de la bun început. Am simțit că aducea necazuri și exact așa s-a dovedit a fi. Ea și Vinny aveau o relație foarte pasională – și nu întotdeauna într-un mod bun. Asta făcea ca el să nu mai fie de încredere, ceea ce nu era un lucru bun pentru afaceri.

— Ce a furat Mae?

— Are vreo importanță? Tranh îi oferă un zâmbet rece. Nu era al ei să-l ia.

Nu e un răspuns prea bun. Sunt unii oameni pe care Drew îi poate convinge să vorbească, dar Tony Tranh nu este unul dintre ei.

— Mulțumesc, domnule Tranh. Drew își așază ceașca de ceai pe masă și se ridică în picioare. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost.

Tranh îl însoțește până la ușa din față și își strâng din nou mâinile. În timp ce Drew se încălța, mama lui Tranh se grăbește spre el cu un recipient de plastic. Este plin de fursecuri cu scorțișoară.

— Ia acasă, spune ea. Pentru familia ta.

— Te place, spune Tranh cu un zâmbet. Și ar trebui să știi că mama nu place pe nimeni. O ura pe Mae.

Tony Tranh își coboară vocea. Vorbește atât de încet, încât Drew trebuie să se aplece ușor pentru a-l auzi.

— Și dacă o găsești vreodată, spune-i că aș vrea înapoi ce a luat de la mine.

Capitolul 20

Drew optează să o ia pe Lakeshore Road din Oakville până la Toronto, deoarece la această oră traficul este blocat pe autostradă. Este un drum lent, dar ușor, care îi oferă timp să-și organizeze gândurile.

Briciul lui Occam: cea mai simplă explicație este, de obicei, cea corectă. Bine, bine, deci are habar de asta doar datorită filmului *Contact,* cu Jodie Foster. Era una dintre favoritele lui și ale lui Joey și găseau orice scuză pentru a introduce replica în conversație. Asta o înnebunea pe Simone.

Drew: *Nu-mi găsesc portofelul, cred că mi l-a furat cineva.*
Joey: *Te-ai uitat în buzunarul blugilor pe care îi purtai ieri?*
Drew: *L-am găsit!*
Joey: *Cea mai simplă explicație este de cele mai multe ori cea corectă.*
Simone: O, Doamne, vreți să tăceți dracului din gură?!

O bună parte dintre persoanele considerate dispărute fie sunt moarte, fie nu doresc să fie găsite. Dacă Mae este încă în viață, atunci ceea ce a furat de la Vinny și Blood Brothers – Drew bănuiește că sunt droguri – este motivul pentru care nu se mai poate întoarce niciodată.

Problema este că nu este atât de ușor să dispari. Nu poți pur și simplu să te duci într-un loc nou, să-ți găsești o slujbă, să închiriezi o casă și să o iei de la capăt. În primul rând, ai avea nevoie de un nume nou, ceea ce necesită un nou act de identitate, care necesită timp pentru a fi procurat.

Va trebui să repeți povestea pentru orice persoană nouă pe care o întâlnești. Și vei avea nevoie de bani pentru început. Numerar. Mulți bani. Pentru a-ți asuma o identitate cu totul nouă și pentru a-ți construi o viață cu totul nouă este nevoie de timp, angajament și un talent excepțional de a spune minciuni.

Briciul lui Occam. Cea mai simplă explicație, cea care are cel mai mult sens, este că Mae este moartă. Vinny a ucis-o, iar apoi Vinny a fost ucis, pentru că asta fac bandele ca a lui. Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri, și așa mai departe.

Dar Vinny a ucis-o și pe Joey? Dacă logica lui Drew este corectă în această privință, răspunsul este probabil nu. Incendiul din apartamentul de la subsol a fost declarat un accident cu atâția ani în urmă, și nu a existat nimic atunci-și nici acum – care să sugereze contrariul.

Drew trebuie să accepte că poate își dorește ca incendiul să nu fi fost un

accident, pentru a da vina pe altcineva decât pe el însuși pentru moartea lui Joey.

Oftează în liniștea din mașină. Ar fi fost frumos să aibă o conversație cu Betty Savage, una dintre puținele persoane de care Joey își permisese să se apropie în ultimul an din viața ei, anul din care Drew nu făcuse parte. Probabil că ar fi existat o mie de lucruri pe care Mae i le-ar fi putut spune despre Joey, spre exemplu cum a decis să devină stripteuză și de ce, dintre toate numele din lume, a ales să se numească Ruby.

Joey obișnuia să-i spună mamei sale Ruby. La propriu. Nu se referea aproape niciodată la ea ca la mama sau mami. Drew încă își amintește că a întrebat-o despre asta, pentru că discuția a fost ultima pe care au avut-o când încă locuiau împreună. Simone urma să accepte slujba din Vancouver, indiferent dacă Drew venea sau nu, iar el nu se hotărâse încă.

— De ce îi spui mamei tale pe numele mic? o întrebase pe Joey.

Erau doar ei doi pe locurile lor obișnuite de pe canapea, mâncând în fața televizorului, în timp ce Simone lucra în tura de cină la The Keg. Se uitau la *Showgiris,* care era, fără îndoială, cel mai prost film din istoria cinematografiei, dar el și Joey îl adorau tocmai pentru că era groaznic. Cei doi se întreceau să vadă cine își putea aminti cele mai bune replici mai proaste.

Zack: Frumoasă rochie.

Nomi: E Versaci.

Al: Ești o stripteuză, nu înțelegi?

Nomi: Sunt dansatoare!

— Îi zic Ruby? Joey a părut surprinsă, apoi a devenit gânditoare. Da, ai dreptate, cred că da. E ciudat, nu-i așa? Tu când te gândești la mama ta nu-i zici Brenda, nu-i așa?

— Nu, pentru că pe mama o cheamă Belinda, a spus Drew și au râs împreună. Nu știu dacă e ciudat. După toate prin câte te-a făcut să treci, faptul că îi zici Ruby în loc de mama, probabil că îți oferă o oarecare distanță emoțională.

— În noaptea în care a fost arestată, mi-am făcut griji pentru ea, a spus Joey. Era dezlănțuită, smulgea fotografii de pe perete, spărgea farfurii, amenința că se aruncă de la balcon. Era paranoică de când fusese descoperit cadavrul lui Charles, iar eu mă temeam că se va răni cu adevărat. Dar când au apărut polițiștii, doar ce s-au uitat la mine și au arestat-o pe loc. Ceea ce

a fost ironic, pentru că mă lovise doar de câteva ori în acea noapte.

Doar. În acea noapte.

— Ară tai atât de rău?

Ea a ridicat din umeri.

— Buză însângerată, ochi învinețiți, ca de obicei. Dar mai târziu, la spital, au făcut o examinare mai amănunțită. Cred că nu le-a plăcut ce au găsit.

Din dosarul ei, Drew știe acum că spitalul a descoperit vânătăi pe fesele, spatele și coapsele interioare ale lui Joey. Radiografiile au arătat că coastele îi fuseseră rupte de două ori în trecut, împreună cu încheietura mâinii. Avea arsuri vechi de țigară pe partea superioară a brațelor și una chiar deasupra claviculei. Unele dintre leziuni erau recente. Altele erau acolo de foarte mult timp.

Iar spitalul a descoperit și alte lucruri.

— Dacă nu i-aș fi dat asistentei sociale jurnalele mele, poliția nu ar fi știut niciodată ce i-a făcut Ruby lui Charles, a spus Joey. Poate că ar fi scăpat nepedepsită.

Când polițiștii au venit prima dată să o interogheze pe Ruby în legătură cu uciderea lui Charles Baxter, Ruby le-a oferit un alibi. Era cu fiica ei, a spus ea. Ieșiseră la un film în acea seară de sâmbătă, și putea dovedi acest lucru pentru că Joey încă mai avea resturile biletelor în buzunarul pantalonilor scurți pe care îi purta.

Dar jurnalul lui Joey spunea o altă poveste. Nu au ajuns niciodată în film. S-au dus la casa lui Charles, unde, la un moment dat, în timpul nopții, Ruby și Charles s-au certat, iar Ruby l-a înjunghiat. Rochia ei însângerată a fost găsită într-o pungă de gunoi în pubela mare din spatele blocului lor, împreună cu arma crimei. Scuze, *armele* crimei. Ambele. Ruby o însărcinase pe fiica ei de treisprezece ani să se debaraseze de dovezi, iar Joey nu știuse unde să le pună.

În timpul declarațiilor introductive, procurorul a spus juriului că Charles Baxter a fost înjunghiat de mai multe ori cu un cuțit de bucătărie. Pe baza punctelor de intrare dezordonate de pe tot trunchiul său – șaisprezece în total –, procurorul a susținut că a fost lovit cu furie de o femeie de aceeași înălțime cu Ruby. În mod miraculos, nicio arteră majoră nu fusese secționată. Mai târziu, medicul legist a declarat că, dacă Ruby s-ar fi oprit acolo și dacă Baxter ar fi primit tratament de urgență, probabil că ar fi trăit.

Acuzația ar fi putut fi de agresiune cu violență. Poate chiar autoapărare, dacă avocatul ei ar fi fost priceput.

Dar nu s-a oprit aici. În timp ce Charles zăcea sângerând pe podeaua camerei lui, Ruby a mers pe hol până în camera fiicei sale. A luat una dintre patinele de gheață ale lui Lexi Baxter din dulap și a adus-o cu ea în dormitorul principal, unde a luat loc pe scaunul din colț. Ruby și-a pus patina, a legat șireturile și apoi a călcat pe gâtul iubitului ei.

Boom. Omor cu premeditare.

Charles Baxter a fost aproape decapitat. Și de aceea Ruby Reyes se numea Regina de gheață.

— Oamenii au presupus întotdeauna că Ruby era o ființă rece, a spus Joey. Dar ea era exact opusul. Era temperamentală, putea să te ardă cu mânia ei. Și-a arătat absentă pandantivul cu degetul. Dar, uneori, putea fi caldă. În zilele ei bune, era ca un soare, și nu-mi doream decât să fiu în preajma ei.

— O mai iubești? a întrebat Drew. După toate astea?

— Este mama mea, a spus Joey cu simplitate. Tot ceea ce simt pentru ea este intens, și simt totul deodată. Iubire intensă, frică intensă, ură intensă. Toate se învârt împreună, ca o… nu știu, ca o înghețată napolitană topită. Aromele sunt imposibil de separat.

— Este în regulă să simți lucruri diferite în același timp.

Ea a zâmbit.

— Ar trebui să te faci psiholog.

— M-am gândit la asta, a spus Drew. Dar tu ce-ai vrut să fii când vei fi mare?

— Nu m-am așteptat niciodată să ajung mare.

Drew a sărutat-o apoi. Nu s-a gândit la asta, doar s-a aplecat și a sărutat-o. Buzele ei erau sărate de la chipsurile de cartofi pe care le mâncau, iar respirația ei era dulce de la Fanta de portocale pe care o beau. L-a sărutat și ea, și el s-a simțit bine, fiindcă nu-și putea aminti ultima dată când a sărutat pe cineva la care ținea atât de mult. O iubea pe Simone, dar cu Joey simțea că sentimentele lui se aflau la un cu totul alt nivel. Era terifiant, și greșit, și uimitor, și corect.

El i-a cuprins fața, limba lui a găsit-o pe a ei, iar ea s-a lipit de el, trăgându-l mai aproape. Buzele lui s-au mutat pe obrazul ei, apoi pe gât și apoi din nou pe buzele ei, în timp ce mâna lui se strecura sub tricoul ei,

degetele mângâindu-i pielea goală. Ea a scos un mic sunet când mâna lui i-a găsit sânul, undeva între un geamăt suav și un oftat, iar cealaltă mână a lui s-a strecurat sub betelia pantalonilor de trening. Nu-și dorise pe nimeni atât de mult în viața lui. A ridicat-o în poala lui, iar ea s-a așezat pe el, în timp ce el i-a ridicat tivul cămășii.

Și apoi, brusc, Joey s-a îndepărtat.

— Nu pot, a spus ea gâfâind. A sărit din poala lui și a căzut pe canapeaua de lângă el. Când el a încercat să se apropie din nou de ea, ea și-a întins brațul, blocându-l. Nu pot. Mă vrei doar pentru că tu crezi că mă poți repara, Drew. Dar nu poți. Nu pot fi reparată.

— Nu e adevărat…

— Sunt distrusă, a spus Joey. Nu sunt bună pentru tine. Nu sunt bună pentru nimeni.

Prost și egoist cum era pe atunci, tot ce a putut să audă Drew a fost că era respins. A doua zi, când Simone l-a întrebat dacă a luat o decizie, el i-a spus că va merge cu ea la Vancouver.

Fusese o decizie greșită chiar înainte ca Simone să-l înșele.

* * *

Telefonul lui Drew sună, trezindu-l din amintiri. Este polițista McKinley. Apasă butonul de acceptare, iar apelul se conectează prin sistemul Bluetooth al mașinii.

— Bună ziua, Drew Malcolm, spune McKinley. E un moment potrivit?

— Este momentul perfect, spune el. Tocmai voiam să te sun…

— Stai așa, lasă-mă pe mine prima. Pare entuziasmată, plină de viață, iar el o aude cum foșnește hârtiile. Vei fi încântat să afli că, în sfârșit, mi-am dat seama de numele complet al prietenei lui Joelle. Biroul de licențiere mi-a trimis prin e-mail o listă cu cele patru sute de licențe de artist de divertisment care au fost eliberate în 1998. Lasă-mă să-ți spun că a fost mult de triat, dar, aproximând vârsta ei și limitând adresa de domiciliu la o rază de douăzeci de kilometri în jurul lui Golden Cherry, a reieșit că în acel an au fost eliberate doar treisprezece licențe pentru femei.

— De fapt, eu…

— Nu am terminat încă. Așa că m-am uitat în baza de date și am găsit una care arată exact ca Betty Savage a noastră.

Numele ei este Mae Ocampo și se pare că are cazier. Primele arestări sunt pentru furt din magazine și intoxicație publică la un concert – asta

chiar sună extrem de nedrept – și a avut o arestare minoră pentru droguri. Dar două dintre arestări au fost pentru agresiune. Prima a fost respinsă pentru că se pare că cealaltă fată a început, dar în ultimul caz, i-a rupt nasul și brațul fetei. A făcut trei luni de închisoare, ceea ce înseamnă că nu doar prietenul ei era violent. Și Mae era.

— Mă bucur că…

— Încă nu am terminat. Ultima ei adresă cunoscută era un apartament lângă Humber College, pe care îl împărțea cu două colege de cameră. Le-am dat de urmă și amândouă mi-au confirmat că ultima dată când au văzut-o pe Mae a fost cu câteva zile înainte de Anul Nou. Nu au raportat dispariția ei pentru că Mae dispărea deseori pentru perioade lungi de timp fără să le spună; cuvântul pe care l-au folosit a fost „ciudată". Așa că acum tot ce a mai rămas de făcut este să o găsim. Este pe acolo, pe undeva, simt eu.

McKinley este atât de entuziasmată, încât Drew nu are curajul să-i spună că este cu un pas înaintea ei. Dar faptul că Mae a ispășit o pedeapsă pentru agresiune este ceva nou și nici Cherry, nici Tony Tranh nu-i pomeniseră despre asta. Cherry probabil că nu știa. Probabil că lui Tranh nu-i păsa.

Simte din nou furnicătura aia blestemată. Dacă Mae a fost cea care a ucis-o pe Joey? Își dă o palmă mentală. Încetează. Gata cu teoriile prostești.

— Apreciez toate astea, spune Drew. Dar după ce am avut puțin timp la dispoziție ca să mă gândesc mai bine, cred că ar trebui să renunțăm. Nu cred că ar trebui să o mai căutăm.

— Stai așa. Ce? McKinley pare uimită. De ce nu?

Drew își alege cu grijă cuvintele. Nu-i poate spune polițistei că Vinny a ucis-o pe Mae și că Tony Tranh și-a ucis propriul frate. La urma urmei, McKinley este detectiv la Omucideri și nu poate fi sigur ce va face ea cu aceste informații. Și, așa cum a spus Cherry zilele trecute, ultimul lucru de care are nevoie este o țintă pe spatele lui.

— Orice s-ar fi întâmplat atunci, Mae probabil că nu a avut de ales decât să fugă, spune Drew. Era încurcată cu un tip periculos, care era băgat într-o schemă cu oameni periculoși. Oriunde s-ar afla acum, cred că este mai bine să o lăsăm acolo. Pentru propria ei siguranță.

— Am lucrat la asta aproape două ore. McKinley nu pare mulțumită.

— Îmi pare rău, spune Drew, și vorbește serios. Nu am vrut să te târăsc cu mine în vizuina iepurelui. Eliberarea condiționată a lui Ruby Reyes mă dă peste cap. Mă simt ca și cum… Se oprește, căutând cuvintele. Mă simt

ca și cum aș plânge-o din nou pe Joey. Mi-e greu să o las să plece. Poate că odată ce acest podcast se va termina, voi putea în sfârșit să… *Să mă iert,* își spune în minte, dar nu poate să o spună cu voce tare, pentru că e prea greu. Să merg mai departe, spune el în schimb.

— Îmi pare rău, amice. Vocea detectivei este plină de compasiune. Îmi pot imagina că eliberarea lui Ruby Reyes ar declanșa tot felul de sentimente. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de timpuriu este că, dacă ne dorim suficient de mult ca un lucru să fie adevărat, vom găsi toate dovezile din lume că este. La fel și dacă nu vrem ca ceva să fie adevărat. Din tot ceea ce am citit, Ruby Reyes este un monstru și este absolut de rahat că iese din închisoare. Poți să-ți petreci tot restul vieții încercând să înțelegi de ce primește o a doua șansă la viață în timp ce fiica ei – prietena ta – este moartă, dar s-ar putea să nu aibă niciodată sens. Faptul că înveți să trăiești cu asta nu înseamnă că o trădezi pe Joelle.

Chiar dacă este singur în mașină, Drew dă din cap.

— Așa că acesta este sfatul meu nesolicitat, spune McKinley. Fă-ți podcastul. Dă-i o voce lui Joelle și rupe-o pe Regina de Gheață în bucăți, astfel încât oamenii să nu uite niciodată cine este. Dar fii bun și cu tine însuți. Oricare ar fi vina care te reține, este în regulă să te ierți și să o lași în pace. Sunt sigură că Joelle ar vrea ca tu să mergi mai departe.

Drew nu știe dacă poate face asta.

— Un sfat grozav. Mulțumesc, doamnă.

— Doamnă? spune McKinley, părând indignată. M-am interesat și sunt cu doar șase ani mai mare decât tine, ticălosule.

El jură că poate auzi zâmbetul din vocea ei înainte ca apelul să se întrerupă.

Polițista are dreptate, Drew știe asta. La un anumit nivel, el înțelege că încearcă să se revanșeze cumva față de Joey, ca și cum repararea unei greșeli în ziua de azi ar putea compensa cumva pentru mama pe care a avut-o și pentru viața pe care a trăit-o. Jurnalele lui Joey s-au oprit odată ce a început procesul mamei sale. Dar în ultimele însemnări, pe care Joey le descria cu lux de amănunte, era vocea unei fete care învățase să accepte că viața ei va fi mereu de rahat, pentru că nimeni nu i-a spus vreodată că merită mai mult.

Capitolul 21

Joey dormea tot pe o saltea pe podea când Deborah Jackson a venit pentru a doua vizită. Asistenta socială nu a fost mulțumită și a vorbit cu severitate cu mătușa și unchiul lui Joey în bucătărie, în timp ce Joey zăbovea (*trăgea cu urechea*) în camera de zi.

— Vă voi ușura eu situația, a auzit-o pe Deborah spunând. Voi comanda patul și vom deduce suma din următoarea plată. Am trecut pe lângă un magazin de mobilă foarte drăguț din oraș, care face livrarea a doua zi.

Tita Flora și Tito Micky vorbeau între ei în Cebuano, cu voce scăzută, iar apoi Joey și-a auzit mătușa spunând:

— Sunt reduceri la Sears. Mick se va duce acum și va cumpăra ceva.

— Minunat, a spus Deborah. Voi rămâne prin preajmă să văd cu ce vine înapoi. Între timp, aș vrea să o scot pe Joelle în oraș la prânz.

Douăzeci de minute mai târziu, Joey își scotea murăturile din burgerul Quarter Pounder în timp ce stăteau în singurul McDonald’s din Maple Sound.

— Aș dori să discutăm despre următoarea audiere la tribunalul pentru familie, de săptămâna viitoare, a spus Deborah. Cea mai mare parte din ceea ce trebuie să știe judecătorul va fi prezentat prin intermediul examenului tău medical și al mărturiilor altor martori. Nu trebuie să fii prezentă, dar aș dori să-ți cer permisiunea de a citi pasaje din jurnalele tale. Ești de acord?

Joey a ridicat din umeri.

— Am înțeles că o iubești foarte mult pe mama ta, Joelle, a spus Deborah cu o voce suavă. Și știu că este dureros și derutant. Sunt onorată că ai avut încredere să-mi dai jurnalele tale, pentru că știu că nu-ți este ușor să ai încredere în oameni. Dar odată ce le-am citit, am fost obligată să te țin în siguranță. Am sentimentul că de aceea m-ai lăsat să le iau.

Joey simțea că începe să se schimonosească de plâns, așa că și-a astupat gura cu cartofi prăjiți.

— După cum știi, procesul mamei tale pentru crimă este separat de cel pentru abuzul asupra copilului, continuă Deborah cu blândețe. Mama ta a cerut un proces rapid, așa că judecătorul a stabilit o dată pentru toamnă.

— Va trebui să depun mărturie?

— Da.

— Va fi mama mea acolo când o voi face?

— Da, și eu la fel, dar vei fi bine pregătită. În următoarele câteva săptămâni, va trebui să te întorci la Toronto pentru a te întâlni cu procuroarea care se ocupă de cazul mamei tale – pentru ca ea să poată trece în revistă toate întrebările care îți vor fi puse.

— Cum voi ști ce să spun?

— Tot ce trebuie să spui este adevărul, a spus Deborah. Adevărul tău. Ea te va ajuta doar să exersezi cel mai bun mod de a-l spune.

Au stat un moment în tăcere, în timp ce Joey își sorbea shake-ul de ciocolată și se gândea la diferența dintre „adevăr" și „adevărul ei". Adevărul era că Ruby îl înjunghiase pe Charles în mod repetat. Joey îi auzise certându-se, pentru că stătuse în dormitorul fiicei lui, de pe același hol.

Dar adevărul lui Joey era că se bucura că Charles era mort.

— De asemenea, Joelle… mama ta ar vrea să te vadă. Deborah a privit-o cu atenție. Poți să spui nu. Depinde numai de tine.

— Mă duc să o văd. De îndată ce a rostit aceste cuvinte, a simțit cum inima i se umflă de fericire, iar apoi se micșorează de frică. Trebuie să vorbesc cu ea.

Trebuie să-i spun că-mi pare rău.

— O să aranjez eu, a spus Deborah. Hei, am văzut o librărie drăguță pe strada principală. Când terminăm aici, hai să o vizităm înainte de a ne întoarce.

Excursia la librărie a fost exact ceea ce Joey avea nevoie și, pentru prima dată de când ajunsese în Maple Sound, a simțit o scânteie de bucurie. Magazinul avea o promoție de două cărți la zece dolari la volumele broșate, iar Deborah i-a spus să aleagă orice își dorea. Joey a ales *It* de Stephen King și *Vreme e ca să ucizi* de John Grisham. Nu mai citise niciunul dintre cei doi autori până atunci, dar erau cele mai groase cărți de pe raft, ceea ce însemna ore întregi de lectură și de evadare.

Când s-au întors în casă, noul pat al lui Joey era la etaj, deja asamblat. Nu era chiar o îmbunătățire, deoarece căpătâiul și cadrul făceau camera să pară mai mică decât era, dar Deborah părea mulțumită.

Era timpul ca asistenta socială să se întoarcă în oraș și, la fel ca data trecută, lui Joey i se pusese un nod în stomac la gândul de a-și lua rămas

bun. În timp ce o conducea pe Deborah înapoi la mașină, se întreba, și nu pentru prima dată, cum ar fi fost viața ei dacă Deborah ar fi fost mama ei. Asistenta socială trăia probabil într-o casă confortabilă, poate cu soțul ei, pe care îl chema… Ben. Și poate că Joey ar fi avut o surioară și un frățior cu care să se joace, ale căror nume erau… Stephanie și Michael. Poate că exista chiar și un câine al familiei, unul dintre acei câini grăsuni cu nasul turtit, al cărui nume era… Gracie. Ar fi râsete. Căldură. Afecțiune. S-ar simți în siguranță. Ar aparține cuiva.

Mi-aș dori să fiu copilul tău.

— Unde te-ai dus cu gândul adineauri? a întrebat Deborah cu blândețe, în timp ce stăteau lângă Honda ei.

Acasă cu tine.

— Nicăieri, a spus Joey.

Își dorea cu disperare o îmbrățișare, dar nu știa cum să o ceară. Asistenta socială a luat decizia în locul ei, strângând-o în brațe pe Joey.

— Ascunde astea, a șoptit Deborah, punând o pungă de plastic în mâna lui Joey. Înăuntru se aflau patru pachete de bomboane Starburst. Pune-le în locul tău special.

Joey avea un loc special, în colțul din spate al dulapului pe care îl împărțea cu băieții. Folosind un mini-fierăstrău pe care îl găsise în magazia de scule a lui Tito Micky, a ridicat covorul și a tăiat podeaua. Până acum, nu era mare lucru înăuntru. Rezerva ei de bomboane. Colierul ei. Și un cutter, pe care îl furase și ea din magazia unchiului ei. În timpul zilei, cutterul rămânea în ascunzătoare. Dar înainte de culcare, în fiecare seară, îl scotea de sub podea și îl strecura între perete și saltea.

Acum putea să ascundă cuțitul între saltea și rama noului ei pat, unde putea ajunge rapid, în cazul în care Tito Micky ar fi decis vreodată să intre în dormitor în mijlocul nopții.

Până acum, nu făcuse decât să stea în pragul ușii și să o privească cum doarme.

* * *

În zilele de sfârșit de vară care au precedat atât procesul, cât și începerea școlii, Joey a început să realizeze că părerea ei despre Maple Sound fusese în mare parte creată de părerea mamei sale despre Maple Sound. Deși mătușa și bunica ei nu se dădeau niciodată peste cap să fie drăguțe cu ea, cel puțin o hrăneau.

Pentru prima dată în viață, lui Joey nu-i era foame.

Întotdeauna era mâncare. Nimeni nu uita niciodată să cumpere alimente. Cineva era acasă în fiecare zi pentru a găti. De cele mai multe ori, Joey se trezea cu mirosul micului dejun pregătit în bucătărie de Lola Celia. Longanisa devenise preferata ei, iar bunica ei prăjea cârnăciorii filipinezi cel puțin de două ori pe săptămână. Joey se îngrășase cinci kilograme de când ajunsese în Maple Sound.

„Mangaon na ta”, le spunea Lola Celia tuturor când mâncarea era gata. „Hai să mâncăm”. Spunea asta de trei ori pe zi.

Dar ceea ce Joey a câștigat în privința mâncării, a pierdut în privința somnului.

Pentru că patul ei era chiar lângă ușă, își putea da seama cine venea pe hol după zgomotul pașilor lor. Un târâit ușor era Lola Celia, care se trezea întotdeauna la ora șase. Un mers rapid și uniform era Tita Flora, care fie pleca devreme, fie se întorcea târziu acasă. Pașii staccato erau cei ai lui Carson care se ducea la baie.

Iar mersul lent și atent era Tito Micky. Pașii se opreau mereu în dreptul ușii dormitorului și se auzea un fâșâit slab când ușa se freca de covor, deschizându-se doar câțiva centimetri.

După un minut sau două, ușa se închidea și pașii se retrăgeau. Apoi, lui Joey îi luă mult timp să adoarmă.

În timpul zilei, existau atingeri accidentale. Coapsa lui sprijinită de cea a lui Joey când s-a așezat pe canapea lângă ea. Umărul lui frecându-l pe al ei când treceau pe hol. Nu a fost niciodată ceva concret, nimic de care să-l poată *acuza,* dar ea încerca să-l evite cât mai mult posibil.

Deoarece Tito Micky prefera să stea în casă în cea mai mare parte a zilei, cel mai bun loc era afară. Iar dacă avea nevoie și ea de o pauză de stat cu băieții, atunci singura ei opțiune era să stea lângă iaz, întrucât verișorilor ei le era interzis să se apropie de el. De fiecare dată când o făceau, Tita Flora striga: „Plecați de acolo, e alunecos și apa e adâncă în mijloc!”

Cu o săptămână înainte de începerea procesului, Joey stătea pe un scaun pliabil pe marginea iazului, cufundată în noua ei carte de Stephen King, când a auzit un zgomot. Sunetul a scos-o din atmosfera din Derry, orașul fictiv în care se petrece acțiunea cărții, și și-a ridicat privirea pentru a-i vedea pe cei doi băieți mai mari scoțându-l pe cel mai mic din apă. Alarmată, Joey s-a ridicat în picioare atât de repede, încât și-a răsturnat

scaunul. Dar apoi l-a văzut pe Carson ieșind deja din apă – era bine. Era ud de la gât în jos și râdea, în timp ce Tyson încerca să-l facă să tacă. Jason, cel mai mare, a surprins-o pe Joey uitându-se în jur. Și-a dus un deget la gură. Șșșt!

Joey a dat din cap. Ar fi avut cu toții probleme dacă cineva ar fi văzut asta, dar Tita Flora era la spital, Tito Micky plecase în oraș, iar Lola Celia adormise uitându-se la telenovele în fața televizorului.

Doar că bunica lor nu dormea. Ușa de la intrare s-a deschis și bătrâna a ieșit afară. Le-a strigat băieților în cebuano, vocea ei fiind un amestec de furie și teamă. Joey l-a auzit pe Jason spunând:

— I-am spus să nu o facă, dar el încerca să prindă o broască.

— *Ha-in ma's Joey?* a auzit-o pe bunica ei stropșindu-se. Unde e Joey?

Toți cei trei băieți au arătat cu degetul peste iaz, iar Lola Celia i-a făcut semn să vină. Joey s-a pregătit pentru cearta pe care urma să o primească cu siguranță. Dar, din nou, cât de rău putea fi dacă nu înțelegea aproape nimic din ceea ce spunea *lola* ei?

Dar Lola Celia nu a țipat la ea. De îndată ce Joey s-a apropiat suficient de mult, bunica ei a făcut un pas înainte și a lovit-o peste față atât de tare și de repede, încât a văzut stele verzi.

— *Tanga,* a scuipat bătrâna cuvântul.

Băieții au tresărit la vederea palmei și la auzul sunetului pe care l-a produs. Cei doi mai mici s-au lipit speriați de fratele lor mai mare, a cărui gură de copil de opt ani s-a căscat de groază. Era evident că nu mai fuseseră pălmuiți niciodată înainte, nici măcar nu mai fuseseră martori la cum cineva era pălmuit. În timp ce Joey își ducea mâna la față, simțind cum îi înflorește căldura pe obraz de la palma mică și oțelită a Lolei Celia, chiar îi părea puțin rău pentru verișorii ei, că trebuiau să vadă asta și că erau speriați.

— *Wa'y kapuslanan.* Tonul Lolei Celia era mai calm acum, ca și cum ar fi afirmat un fapt incontestabil.

Joey învățase mai multe cuvinte în cebuano de când venise aici, dar pe acestea le știa de când locuia cu mama ei. *Tanga* însemna „idiot". *Wa'y kapuslanan* însemna „inutil".

„Și eu am avut o mamă rea", a auzit ea șoapta lui Ruby la ureche.

Da, mama. Așa e.

Cu două zile înainte de începerea procesului mamei sale, Tito Micky și

Tita Flora au dus-o pe Joey cu mașina la Toronto, în timp ce băieții au rămas acasă cu Lola Celia. Mătușa și unchiul ei plănuiseră călătoria ca și cum ar fi fost o mini-vacanță. Și-au făcut planuri pentru prânz și cumpărături și și-au anunțat prietenii că se vor întoarce în oraș. Drumul a trecut repede, pentru că erau într-o dispoziție excelentă.

Joey era cu nervii la pământ.

După ce s-a cazat la hotel, mătușa și unchiul ei au dus-o la întâlnirea cu Deborah, care avea să o ducă pe Joey în vizită la mama ei. Joey era neliniștită. Nu o mai văzuse pe Ruby din noaptea arestării, cu două luni mai devreme. Tita Flora nu avea nicio dorință de a-și vedea sora. Când Joey a întrebat-o dacă vrea să vină, mătușa ei a spus „Data viitoare”, ca și cum chiar ar fi existat o dată viitoare, ca și cum ar fi fost o invitație la cină, și nu o vizită la închisoare.

Joey a ales din nou McDonald’s, dar astăzi Deborah nu și-a luat burger. Încerca să slăbească câteva kilograme, așa că a comandat o salată, pe care a mâncat-o de parcă ar fi fost o corvoadă.

— Am avut un sentiment ciudat când am vorbit ultima dată cu tine, a spus Deborah, înghițind o gură plină de salată iceberg. Totul merge bine la casa unchiului și mătușii tale?

Umbra de la miezul nopții a lui Tito Micky a pâlpâit în mintea lui Joey, urmată de înțepătura palmei date de Lola Celia.

— Totul este în regulă.

Deborah și-a înfipt furculița în salată și și-a așezat mâinile în poală. S-a uitat direct în ochii lui Joey.

— Bun, trebuie să te întreb. Joelle, unchiul tău te-a făcut vreodată să te simți inconfortabil?

Joey s-a uitat la burgerul ei, încercând să se gândească la ce ar putea spune pentru a o face pe Deborah să creadă că totul era în regulă, deși nu era așa. *Dă-i drumul, spune-i. Crezi că ți-ar fi mai bine în centrul de plasament Nimeni nu ia acasă copiii altora decât dacă sunt perverși.*

— Vreau să spun că e puțin ciudat să locuiești cu un bărbat, a spus Joey. Iubiții mamei nu au locuit niciodată cu noi.

— Înțeleg. Deborah a dat din cap, părând ușurată de răspunsul ei. Ai nevoie de timp.

Joey a respirat adânc. Ceea ce urma să întrebe, repetase cu o seară înainte, schimbând cuvintele în cap până când sunau exact cum trebuie.

— Deborah, poate un copil să aleagă cu cine vrea să locuiască?

— Păi, depinde. Dacă ai avea altă familie…

— Nu am altă familie, a spus Joey. Eu doar… Mă întrebam dacă ai primi vreodată un copil ca mine. Vreau să spun, pentru că ai fi plătită să o faci, nu? N-aș fi enervantă, nici nu te-aș încurca, promit.

Deborah a întins mâna și a apucat degetele lui Joey.

— Of, draga mea! Mi-aș dori să fie atât de simplu. Sunt asistentă socială, nu asistentă maternală, iar acestea sunt două lucruri foarte diferite. Dar sunt mereu aici să te ajut, bine? Dacă la un moment dat crezi că ai fi mai în siguranță într-un alt loc, vreau să-mi spui.

Joey a forțat un zâmbet.

— E în regulă. Oricum a fost o idee proastă.

— Nu a fost o idee proastă. Mă simt flatată. Oricine ar fi norocos să aibă în preajmă un copil ca tine. Deborah s-a întors la salata ei. Apropo, arăți minunat. Sănătoasă. Ai crescut de când te-am văzut ultima oară.

Ceea ce nu a spus Deborah a fost că Joey avea sâni. Era imposibil ca asistenta socială să nu fi observat. Se simțea ca și cum toată lumea își clădea seama. Mai ales Tito Micky.

Joey s-a gândit întotdeauna că va fi grozav când va avea, în sfârșit, sâni; mama ei părea cu siguranță îndrăgostită de ai ei, tratându-i ca pe un bun menit să fie pus în valoare și afișat în orice moment. Dar sânii lui Joey creșteau, așa că o dureau. Iar ea era conștientă de sine. Încercase să o roage pe Tita Flora să-i cumpere un sutien, dar mătușa ei a râs doar.

— Pentru pișcăturile alea de țânțari? Bucură-te de ele cât sunt mici. Când vei fi mai mare, vei urî să porți sutien.

— Ăăă, Deborah? a îndrăznit Joey cu o voce mică. Crezi că poate data viitoare, când mă întorc pentru proces, am putea merge să cumpărăm un sutien?

Știa că fața ei era roșie; o simțea.

Asistenta socială nu a râs. În schimb, și-a verificat ceasul.

— Dacă poți termina acel burger în cinci minute, putem pleca acum. Și știu exact sutienul potrivit, pentru că am cumpărat unul pentru fiica mea săptămâna trecută. Dar pentru tine, vom cumpăra două. Unul de purtat, unul de spălat.

Era prima dată când menționa că avea copii, și Joey a simțit parcă un pumn în plex.

Deborah avea o fiică.

În timp ce Joey își termina burgerul, nu se putea gândi decât la o singură dată când mai simțise o astfel de gelozie. Era în clasa a doua, iar Nicole Bowie îl adusese pe Garfield la școală. Pisica de pluș avea o blană perfectă, portocaliu cu negru, și ochi mari de plastic care păreau plictisiți și neimpresionați, la fel că ai lui Garfield în benzile desenate. Nicole a lăsat-o pe Joey să se joace cu pisica timp de cinci minute în pauză, iar când i-a cerut-o înapoi, Joey era îndrăgostită.

Niciodată nu-și dorise ceva atât de mult ca pe Garfield. În cele din urmă, i-a cerut mamei sale unul de Crăciun, dar Ruby i-a spus că s-ar putea să nu existe niciun cadou de Crăciun în acel an.

— Jucăriile costă bani, a spus mama ei. Hârtia de împachetat costă bani. Panglica costă bani. Crăciunul este scump, Joey.

Așa că a făcut singurul lucru pe care îl putea face. I-a scris o scrisoare lui Moș Crăciun.

Trei săptămâni mai târziu, Joey s-a trezit în dimineața de Crăciun și a găsit sub brad o cutie de mărimea unei pisici. Mai erau și alte câteva cadouri, dar pe eticheta de pe aceasta scria *LUI JOEY,* CU DRAG, MOȘ *CRĂCIUN.* Chiuind de emoție, a rupt hârtia, în timp ce Ruby zâmbea tot timpul. Sub hârtie se afla o cutie cu o fereastră de plastic transparent, iar deasupra scria CHESTERFIELD.

Chesterfield?

Joey a scos-o din cutie. Era cu siguranță o pisică de pluș, dar blana ei nu era portocaliu cu negru, ci gri cu maro. Ochii de plastic nu erau albi cu pupile negre uriașe, ci verzi. Iar în mijlocul burticii avea un buton pe care scria APASĂ-MĂ. Când a apăsat, o voce veselă a spus:

— Bună, eu sunt Chesterfield. Care este numele tău?

Asta nu era Garfield. Era o imitație ieftină. Nici măcar nu era de la Moș Crăciun, pentru că autocolantul de lichidare de la Sellers era încă pe cutie. Tâmpenia asta de pisică era atât de nepopulară, încât magazinul a trebuit să reducă prețul de două ori doar ca să scape de ea.

— Nu e Garfield! a strigat Joey, fără să se poată abține. Și e o prostie!

Chipul mamei sale s-a schimbat. Joey s-a făcut mică, fiind sigură că urma să primească o palmă. Dar Ruby s-a ridicat pur și simplu și s-a îndreptat pe hol spre dormitorul ei, unde a închis ușa. Un minut mai târziu, Joey și-a auzit mama plângând.

Mama ei nu plângea niciodată, iar sunetul o speria mai mult decât gândul că Ruby avea de gând să o lovească.

Douăzeci de minute mai târziu, mama ei a ieșit din dormitor. Hârtia de împachetat era încă pe podea, iar sub brad se aflau câteva cadouri care încă nu fuseseră deschise, inclusiv micul cadou pe care Joey îl făcuse pentru Ruby la școală. Joey stătea în același loc, lângă brad, cu Chesterfield în poală, ceea ce spera că îi va da de înțeles mamei sale că îi părea rău, foarte rău, pentru izbucnirea ei.

Ruby a trecut calm pe lângă ea și a intrat în bucătărie, apărând câteva secunde mai târziu cu un sac de gunoi. A pus cadourile nedeschise în el și apoi a curățat hârtia de împachetat. A smuls pisica de pluș din poala lui Joey și a ieșit din apartament. Câteva secunde mai târziu, Joey a auzit clinchetul ușii de metal în timp ce mama ei arunca totul în toboganul de gunoi.

— Mai bine așa? a întrebat Ruby când s-a întors în apartament, cu mâinile goale. Apropo, suntem cu trei luni în urmă cu plata chiriei, așa că vom pleca de aici în ajunul Anului Nou. Nu știu unde mergem, dar tot ce nu încape în valiza mea poate fi aruncat.

Joey nu putea să mai scoată nicio vorbă. Avea doar șapte ani. Ce mai era de spus?

Iar acum, stând în fața lui Deborah, cea mai bună persoană pe care o cunoștea, simțea același lucru ca și cu Nicole Bowie. Gelozie. Resentimente. Era dornică de o viață mai bună, o viață diferită, deși știa că nu era posibil, pentru că nu merita nimic bun. Deborah se afla aici doar pentru că asta era slujba ei. Mătușa și unchiul ei o luaseră la ei doar pentru că erau plătiți.

Nu era nimeni în viața lui Joey care să fie lângă ea pentru că își dorea.

Fiica lui Deborah era cea mai norocoasă persoană din lume. Și dacă Joey ar fi putut să o ucidă pe acea fată pentru a schimba locul cu ea, și-ar fi cântărit foarte bine cele mai bune variante de a face asta.

Capitolul 22

Drew a terminat de citit ultimul jurnal al lui Joey cu o seară înainte și și-a petrecut jumătate din cele cinci ore de condus până la Sainte-Elisabeth

întrebându-se cum a fost viața ei după ce s-a mutat la Maple Sound. Dacă o fi ținut vreun jurnal în timpul celor cinci ani petrecuți acolo, acesta a dispărut de mult. Iar singurele persoane care ar putea ști ceva despre viața lui Joey în micul oraș nu vorbesc. Tita Flora a refuzat cererea lui de interviu. Dintre cei trei verișori ai ei, doar cel mai tânăr a răspuns la e-mailul lui Drew, iar tot ce a spus Carson a fost că era prea mic pe atunci pentru a-și aminti prea multe.

Și Tito Micky al ei? A murit. Acum cinci ani. De emfizem pulmonar.

Verificarea se face rapid odată ce Drew ajunge la închisoare. A intervievat deținuți în mai multe penitenciare de-a lungul anilor și cunoaște procedura. Gardianul îi dă un coș pentru telefon, centură, portofel și chei, iar apoi Drew stă cu brațele întinse în timp ce agentul îl percheziționează rapid.

— Sunteți al șaselea vizitator pe care îl primește săptămâna aceasta, spune agentul în timp ce îi deschide ușa de acces. Îi place să-i facă pe oameni să aștepte, așa că nu uitați să luați o revistă pentru a trece timpul.

— Apreciez că m-ai anunțat, spune Drew. *Merci.*

— *De rien.*

Este prima vizită a lui Drew la instituția pentru femei Sainte-Elisabeth și este nedrept cât de frumos este. La fel ca toate instituțiile corecționale, oferă cursuri serale pentru absolvirea liceului, consiliere psihologică și ateliere de educație parentală, dar deținutele pot să se înscrie și la yoga și meditație. Există sporturi organizate, seri de jocuri, seri de film, chiar și un club de lectură. Aici sunt găzduite 115 femei, dintre care doar cinci se află în condiții de maximă securitate. Ruby Reyes nu este una dintre ele. Se pare că mama lui Joey este o deținută model și, prin urmare, are voie să se plimbe pe cât de liber îi permite securitatea medie.

Asta nu e o închisoare. Este o nenorocită de stațiune balneară!

Zona de vizitare este enervant de veselă și abia o treime plină. Drew alege o masă aproape de automatele de gustări, de unde cumpără niște covrigei și chipsuri la suprapreț. Raftul cu reviste se dovedește a fi o dezamăgire, în mare parte plin de tabloide și de zvonuri despre celebrități, dar el ia cel mai nou număr din revista *People* cu regretatul Jimmy Peralta pe copertă. De asemenea, ia un număr mai vechi din *Maclean's.*

Aproape că terminase de răsfoit revista canadiană de știri, când ușa de la camera vizitatorilor se deschide zgomotos. Intră o femeie înaltă, cu părul

negru până la umeri, care se plimbă ca și cum nu ar avea nicio grijă pe lume. Este slabă, aproape că se pierde în uniforma ei de închisoare de culoarea lavandei, dar merge de parcă ar purta aceeași rochie aurie pe care a purtat-o la petrecerea de Crăciun din urmă cu douăzeci și cinci de ani.

Drew se ridică în picioare în timp ce Regina de Gheață se apropie.

— Drew Malcolm, spune el, și își strâng scurt mâna. Mulțumesc că ați acceptat să vă întâlniți cu mine, doamnă Reyes.

— Sunt Ruby, te rog. Îl măsoară din cap până în picioare înainte de a lua loc, apoi privește atentă gustările. Astea sunt pentru mine?

— Servește-te.

— Nu prea am primit vizitatori. Ruby răsucește dopul sticlei de Dasani. Apoi, brusc, după ce mi s-a aprobat eliberarea condiționată, am primit șase. Niciunul nu era la fel de arătos ca tine, totuși. Unde erai acum 25 de ani?

— În liceu, spune Drew. *Am citit despre tine în ziare.* Mulțumesc, doamnă.

— Încerci să mă insulți? Am zis să-mi spui Ruby, zice ea, apoi zâmbește. Sunt uimită că mai este cineva interesat de istoria mea veche, dar presupun că trebuie să-i mulțumesc lui Lexi Baxter pentru asta.

Are doar o urmă de accent filipinez și trebuie să fii atent ca să îl auzi. Așezată, pare atât de modestă, ceea ce nu se potrivește cu ceea ce și-a imaginat întotdeauna Drew. În mintea lui, Ruby Reyes este o prezență formidabilă, o persoană periculoasă, o persoană de temut. Femeia care stă vizavi de el acum nu pare a fi niciunul dintre aceste lucruri. Este dezamăgitor de… obișnuită.

Îl deranjează că seamănă cu Joey.

Se apleacă în față, alegând din micul teanc de gustări și, în cele din urmă, se oprește la punga de chipsuri Lay's.

— Îmi place sarea. Îmi place să mănânc sărat. Ești jurnalist. La ce ziar scrii? Tipul cu care m-am întâlnit ieri scrie pentru un ziar online. Nu mi-a plăcut de el.

— Sunt un jurnalist de investigație, spune Drew. Și toate sunt online acum. Am un podcast.

Mănâncă un chips.

— Nici măcar nu sunt sigură că știu ce este asta.

El îi explică pe scurt.

— Mă concentrez pe câte o poveste la un moment dat și, de obicei, o

împart în șase-opt episoade.

— Și oamenii chiar ascultă asta?

— Trei milioane de oameni, da.

Ruby pare impresionată de număr.

— Deci ești aici ca să mă faci pe mine eroina următorului tău podcast?

— Nu chiar, deși recunosc că întorsătura #MeToo este interesantă.

Ea zâmbește din nou.

— Am presupus că copiii lui Charles se vor număra printre cei care să mă defăimeze la audierea pentru eliberarea mea condiționată. Fiul său cu siguranță a avut câteva lucruri răutăcioase de spus comisiei de eliberare condiționată, dar s-a dovedit că Lexi era de partea mea.

— Și ce parte este aceea?

Drew știe deja răspunsul, dar vrea să îl audă de la ea.

— De partea victimei, desigur. Charles era președintele băncii. Eu eram o umilă angajată a serviciului clienți. Nici măcar nu ar fi trebuit să mă observe, doar că era un prădător. L-am văzut de câteva ori la cafenea, când eram cu fiica mea. Probabil de aceea m-a vizat pe mine.

Greșit. Tu l-ai vizat. Te-ai asigurat că erai și tu la Second Cup de fiecare dată când mergea el. Asta s-a discutat la tribunal.

Ruby oftează.

— La vremea aceea, era minunat de fermecător.

— Nu te-a deranjat faptul că era căsătorit?

— Nici măcar un pic. Viața lui, soția lui, alegerile lui. Oricum, în urmă cu aproximativ un an, Lexi a scris despre tatăl ei pe blogul ei de lifestyle. Încă nu-mi vine să cred că asta e o slujbă adevărată – să scrii despre propria viață pe internet. Ea își dă ochii peste cap. Mi-a trimis o copie tipărită aici, în închisoare. Mi s-a părut foarte revelator. Se pare că tatăl ei a abuzat-o, așa cum a făcut și cu Joey.

Ai pus-o pe Joey chiar în calea lui.

— În scrisoarea ei, Lexi spunea că m-a iertat și că o parte din ea se bucura că el a murit. Știi că acum este înstrăinată de mama ei. Când Lexi a făcut publică povestea anul trecut, Suzanne a tăiat legăturile cu ea.

Partea asta, Drew nu o știa.

— Și apoi, bineînțeles, odată ce blogul a ajuns ăăă, există un cuvânt pentru asta…

— Viral.

— Când blogul ei a ajuns viral, o mulțime de femei care au lucrat pentru Charles au ieșit în față. Toate aveau povești îngrozitoare. Una dintre ele a spus chiar că Charles a violat-o, în biroul său, după ce toată lumea a plecat acasă. Și uite așa, Charles a devenit din victimă, ticălos.

Ruby își ascunde zâmbetul în spatele unei înghițituri de apă.

— Este amuzant cât de repede se poate schimba povestea, spune ea. Nu mai este omul bun care a fost urmărit de o distrugătoare de familii obsedată. Acum este pedofilul care și-a abuzat propria fiică, omul puternic care a agresat femeile care lucrau pentru el.

— Îți dai seama că ambele lucruri pot fi adevărate, spune Drew. El poate fi un prădător sexual, iar tu poți fi psihopata care l-a ucis când a încercat să pună capăt relației voastre.

Ruby se oprește, apoi ridică din umeri.

— În fine. Nu mai e nimic de făcut acum. Charles este mort.

— Pentru că tu l-ai ucis.

Ea mai mănâncă încă un chips.

— Cum ai convins comisia de eliberare condiționată să te elibereze? întreabă Drew.

— Nu eu am făcut-o, spune Ruby. Lexi. A venit la audierea mea pentru eliberarea condiționată și a vorbit în sprijinul meu. Ea a spus consiliului că, deși uciderea tatălui ei nu a fost în regulă, a înțeles furia din spatele ei. Ea a spus că, în ceea ce o privește, tatăl ei a fost el însuși un criminal și, dacă ar fi trăit astăzi, ar fi fost cu siguranță în închisoare. Ea a spus că merit compasiune și că 25 de ani după gratii au fost suficienți. A fost foarte convingătoare.

Îi aruncă lui Drew un zâmbet larg.

— Totul a fost foarte dramatic. Suzanne Baxter s-a ridicat în picioare și și-a făcut fiica mincinoasă. Lexi și-a acuzat mama de complicitate. Și apoi, în timp ce Lexi ieșea, Suzanne a scuipat-o. Îți dai seama? O mamă oribilă.

Cine se aseamănă se adună.

— Toate astea vor intra în podcastul tău? întreabă Ruby. Pentru că aș fi fericită să o mai spun o dată, dacă vrei să înregistrezi.

— Poate o parte din poveste, spune Drew. Dar să fim sinceri. S-au spus destule despre tine.

Ea se încruntă.

— Atunci de ce ești aici?

— Vreau să vorbim despre fiica ta, Joey.

— Stai puțin. Ruby pune jos punga de chipsuri și dă din cap.

— Acum știu cine ești. Sora mea mi-a spus că, după ce Joey a părăsit Maple Sound – și le-a furat banii, apropo –, s-a mutat înapoi în vechiul nostru cartier. Că locuia cu un tip de culoare și cu prietena lui.

Drew ridică o mână.

— Un tip de culoare, prezent.

— Deci v-ați tras-o?

Aha, iat-o! Prima imagine reală a reginei de gheață. Este ciudat de satisfăcătoare, iar Drew nu se poate abține să nu zâmbească.

— Cu prietena mea? Da.

— Dar tu și Joey?

— Eram doar foarte buni prieteni.

— Prieteni care și-au tras-o.

— Nu s-a întâmplat niciodată.

— Dar tu ai vrut să se întâmple.

— De ce nu? Era frumoasă.

Chipul lui Ruby se înăsprește.

— Deci trebuie să fi fost foarte trist când a murit.

— Dezolat. Drew îi susține privirea. Tu n-ai fost?

— Bineînțeles că am fost. Își întoarce scurt privirea. Nicio mamă nu vrea să trăiască mai mult decât copilul ei.

Hai, serios! Ai fi aruncat-o pe Joey peste bord dacă ați fi fost amândouă într-o canoe spartă și doar una dintre voi putea ajunge la mal.

— Indiferent ce crezi despre mine, mi-am iubit fiica, spune Ruby.

— Ai avut un mod interesant de a o arăta.

— Nu am fost perfectă, se răstește ea. Dar nici ea nu era.

— Era un copil. Nu era nevoie să fie.

Ea îl evaluează.

— Nu contează ce spun, nu-i așa? Voi fi mereu personajul negativ în povestea ei.

— Ești personajul negativ din povestea tuturor. Doamnă.

O pauză.

— Știi cum am aflat că a murit? Sora mea mi-a trimis o scrisoare de condoleanțe, cu un articol de ziar decupat și împăturit înăuntru, despre incendiu. Flora a fost întotdeauna o cățea cu inima de gheață, chiar și când

eram copii. Ruby întinde mâna după chipsuri și începe din nou să mănânce. Este adevărat că Joey lucra ca stripteuză?

— De aproximativ un an.

— Era bună?

— Era incredibilă, spune Drew, pentru că știe că asta o va deranja.

Așa și este, iar fața ei se întunecă.

— Deci ai de gând să stai aici și să-mi spui că nu i-o trăgeai stripteuzei care locuia în apartamentul tău?

— Nu mai locuiam împreună. Drew se apleacă în față. Și pari teribil de interesată de viața sexuală a fiicei dumitale moarte, doamnă. De ce? Ruby nu răspunde. Ai abuzat de Joey toată copilăria ei. Vorbește egal, încercând să-și țină emoțiile sub control. Nu ar trebui să ieși din închisoare.

Buzele lui Ruby se strâng într-o linie subțire.

— I-am dat câteva palme, și ce dacă? Nimic din ce i s-a întâmplat nu a fost diferit de ceea ce mi s-a întâmplat mie. Poliția și tribunalul au făcut mare caz din nimic. Când eram eu mică, era normal să-ți disciplinezi copiii. Mama folosea cureaua. Știți cum se spune. Dacă cruți toiagul, răsfeți copilul.

— Dar e în regulă să-i lovești cu pumnul? Să-i lovești cu piciorul? Să le rupi brațele? Coastele? Să-i arzi cu țigara? Drew se luptă să rămână calm, dar nu reușește prea bine. Cum rămâne cu faptul că i-ai permis unui pedofil să se apropie de copilul tău? Este normal?

Ochii lui Ruby sticlesc și dă la o parte punga de Lay’s, acum goală.

— Crezi că o cunoșteai, dar nu era așa. Era atât de ușor să mă urască lumea pe atunci, iar de ea era atât de ușor să le pară rău. Ei bine, dar cum rămâne cu mine? Ai idee cât de greu a fost să crești un copil în Toronto, ca mamă singură, cu venituri de angajat la relații cu clienții? Știi cât de greu a fost atunci când m-am mutat în Canada? Era în anii ’70. Mergeam pe stradă și oamenii îmi spuneau în fel și chip: chinezoaică, ochi oblici, fată galbenă… A trebuit să fac sex oral cu cineva ca să obțin prima mea slujbă. Habar nu ai cum e să fii o mamă singură, așa că nu îndrăzni să mă judeci.

— Doamnă, mama mea a fost un părinte singur după ce tatăl meu a murit, și negresă pe deasupra. Și și-a crescut cei trei copii negri cu un salariu de profesor și a reușit cumva să nu ne lovească niciodată. Nici măcar o dată. Drew respiră greu. Mai mult, suntem cu toții încă în viață.

— Du-te dracului!

— Tu prima.
— Uită-te la tine. Un bărbat atât de chipeș și de furios. Vocea lui Ruby scade până la șoaptă. Atât de devotat propriei dreptăți. N-am să mă prefac că înțeleg de ce. O cunoșteai pe Joey de câțiva ani? Nici măcar nu i-o trăgeai și totuși asta te deranjează atât de mult. Sărăcuțul de tine, te simți atât de vinovat. Cred că te ține treaz noaptea.
— Chiar ești o ființă monstruoasă. Drew nu-și poate ascunde dezgustul. Ai bătut-o. Iubiții tăi au abuzat-o. M-am uitat în istoricul relațiilor tale amoroase din transcrierile procesului de omor. Ai avut doi iubiți înainte de Charles Baxter, care sunt acum în registrul infractorilor sexuali. Ți-ai prostituat fiica, iar acum e moartă. Nu crezi că e vina ta?
— Semăna cu mine mai mult decât crezi.
Se holbează unul la celălalt. Drew nu mai are ce să spună. De fapt, nu este adevărat. S-a săturat să o audă mințind. Ca și cum ar fi simțit că se plictisește de ea, Ruby zâmbește.
— N-ai de gând să mă întrebi ce planuri am când ies? Își soarbe apa. Toți ceilalți au făcut-o.
Drew este pe punctul de a spune că nu-l interesează ce face ea după ce iese. Dar, de fapt, îi pasă, pentru că ideea ca ea să ducă o viață normală este ofensatoare pentru el.
— Ce planuri ai când vei ieși în două zile?
— Voi petrece ceva timp în Maple Sound cu sora mea, spune Ruby cu dezinvoltură, și este clar că acesta este răspunsul ei pregătit. Băieții ei sunt mari, iar ea este singură de când i-a murit soțul. Mi s-a spus că Maple Sound s-a transformat într-un fel de destinație turistică, cu o mulțime de magazine și cafenele drăguțe. Și mama mea locuiește acolo. Va fi atât de plăcut să petrecem timp în familie.
Drew nu se poate abține să nu pufnească.
— Prostii.
La aceasta, Ruby își dă capul pe spate și râde.
— Știam eu că n-ai să crezi asta. Toți ceilalți au făcut-o, însă. Sunt sigură că Joey ți-a spus ce coșmar e familia noastră. Mai ales mama mea.
— Păi, trebuia să semeni cu cineva.
Ruby îl ignoră.
— Răspunsul adevărat – și simt că pot fi sinceră cu tine, având în vedere legătura noastră personală – este că sper să nu rămân prea mult timp în

Maple Sound. Eu, în orașul ăla nenorocit, trăind cu două dintre cele mai proaste târfe la care mă pot gândi? Icnește, apoi continuă. Oricum, planul meu este să mă mut înapoi în Toronto și să-mi cumpăr o căsuță. Undeva chiar în inima lucrurilor, ca să mă pot bucura de pulsul orașului. Poate că o să-mi iau una dintre mașinile alea electrice. Abia aștept.

— Cu ce bani? Curiozitatea lui Drew este stârnită, împotriva voinței lui. Crezi că poți fi plătită pentru interviuri? Sau vreun editor te va plăti să scrii o carte? În calitate de criminal condamnat, nu poți profita de pe urma crimei tale.

— Nu, dar pot profita de pe urma crimei *altcuiva.* Zâmbetul lui Ruby îi luminează fața și se zvârcolește pe scaun, amețită. Sunt plătită să păstrez un secret. De fapt, mor de nerăbdare să spun cuiva despre asta, dar asta e tot ce pot spune deocamdată. E amuzant, totuși, cum lucrurile se desfășoară în favoarea mea. Pentru prima dată.

Drew nu o crede. Ruby este o mincinoasă. E în ADN-ul ei.

— Ce secret ai putea să cunoști pentru care cineva ți-ar plăti ca să-l păstrezi?

Ea nu-i răspunde, iar mintea lui trece în revistă toate posibilitățile.

Secrete plus bani nu pot însemna decât un singur lucru.

— Șantajezi pe cineva? întreabă el.

Ruby își împreunează mâinile și le sprijină pe masă.

— Prefer să mă gândesc la asta ca la primirea unei compensații pentru păstrarea unor informații pe care cineva nu dorește să le facă publice.

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

Drew așteaptă cinci secunde și, când ea nu răspunde, se ridică. Habar nu are ce joc joacă ea, dar au terminat aici. Își alege pachetul de Twizzlers din grămada de gustări pentru lungul drum spre casă.

— Ți-aș mulțumi pentru timpul tău, dar ai destul timp la dispoziție.

Ea dă din cap spre exemplarul din *People* pe care el nu a apucat să-l citească.

— E atât de trist ce a pățit Jimmy Peralta, nu-i așa? Obișnuiam să ne uităm aici tot timpul la *Prințul din Poughkeepsie.* Un caz fascinant. Ucis de cea de-a cincea soție, care era cu aproape treizeci de ani mai tânără decât el. Știai că e filipineză?

Drew nu știa asta, pentru că nu acordă atenție căsătoriilor celebre.

— O filipineză ucide un bogătaș alb și mai în vârstă? Îmi sună cunoscut.

— Ar trebui să-ți faci următorul podcast despre asta. Ruby se așază înapoi pe scaun, părând mulțumită de ea însăși. După ce termini cu mine, bineînțeles.

Drew își bagă Twizzlers în buzunarul de la spate.

— Doamnă, am terminat de tot cu dumneata.

Capitolul 23

Deși Drew este epuizat când se întoarce la Toronto – o oră cu Ruby Reyes ar fi epuizat pe oricine, ca să nu mai vorbim de cele zece ore de condus –, se îndreaptă spre casa mamei sale. Deoarece Junior’s este chiar în drumul lui, se oprește dintr-un impuls ca să-și ia mâncare la pachet și stă la taclale cu Charisse în timp ce așteaptă mâncarea.

Cincisprezece minute mai târziu, ajunge la Red Oak Senior Living, unde Belinda Malcolm locuiește de doi ani. Ajunge la apartamentul ei chiar în momentul în care una dintre asistentele de gardă pleacă.

— Bună, Maya, spune Drew cu un zâmbet. E bine azi?

— Tensiunea arterială este un pic scăzută, dar suntem cu ochii pe ea. Aș vrea să mănânce mai mult. Asistenta se uită la punga cu mâncare la pachet a lui Drew. Oho, de la Junior’s. Asta ar trebui să ajute. Poftă bună!

— Bucuria ochilor mei! îl întâmpină mama cu căldură, când Drew închide ușa în urma lui. Ea este așezată în scaunul ei cu rotile, iar el se apleacă pentru a-i da un sărut pe obraz. Miroase a tocană de capră cu curry?

— Da, mamă, și am și banane prăjite, sper că ți-e foame.

Așază punga cu mâncare pe masă și pune în ordine cele șase reviste pe care surorile lui le-au lăsat aici. La fel ca la închisoare, sunt în mare parte rahaturi despre celebrități și câteva reviste de modă. Începe să despacheteze mâncarea.

— Maya te place. Mama își îndreaptă scaunul cu rotile spre el. Spune asta de fiecare dată când vine Drew în vizită. Știi că e singură, nu?

Se așază în fața ei.

— Mi-ai mai zis, da.

— E drăguță. Ochii ăia mari și căprui. Și te-am văzut uitându-te la fundul ei.

— Mă uit la femei doar deasupra gâtului.

— Tocmai și-a cumpărat propriul apartament.

— Are doar douăzeci și opt de ani. E mult prea tânără pentru mine.

Mama lui îi aruncă o privire piezișă.
— De unde știi câți ani are?
— Am căutat-o, spune Drew, și amândoi izbucnesc în râs.
Mama lui deschide punga și începe să mănânce. A doua îmbucătură o ia cu mai mult entuziasm decât pe prima, iar el observă că a slăbit și mai mult. A fost lovită de un șofer beat în urmă cu patru ani și, după două operații și mai multe complicații, se află permanent într-un scaun cu rotile. Ea a fost cea care a sugerat să se mute într-un centru de îngrijire asistată. Fiind profesoară pensionară, are o pensie excelentă, așa că cel puțin nu este o povară financiară. Se pare că îi place aici. Personalul este prietenos și există o mulțime de activități. Are chiar și un prieten cu care surorile lui au văzut-o chicotind de câteva ori, lucru pe care Belinda refuză să-l recunoască.
— Am avut o discuție plăcută cu nepoata mea astăzi, spune mama sa.
— Sasha te sună mai des decât mă sună pe mine.
— Nu o interoghez despre viața ei amoroasă.
— Este prea tânără ca să aibă o viață amoroasă.
— Tu locuiai cu Simone când erai de vârsta ei, spune Belinda cu subînțeles.
— Da, și uite ce s-a ales de asta.
La televizor rulează un episod din *Neveste.* Drew nu-și poate da seama în ce oraș este, dar toate femeile sunt blonde și bete. Întinde mâna spre telecomandă pentru a schimba canalul, dar mama lui îl oprește.
— Nu, spune Belinda. Mie îmi place asta. Cucoanele astea sunt nebune. Atâția bani și tot se ceartă pentru lucruri mărunte.
Drew alege să nu-și împărtășească părerea.
— Ce se întâmplă cu tine? întreabă Belinda. Pari neatent.
— Nu, mamă. Aici sunt.
— Eu și fetele am terminat în sfârșit de ascultat sezonul cinci al podcastului tău, spune mama lui. Am fost surprinsă să te aud spunând că următorul tău serial va fi despre Ruby Reyes. Întotdeauna ai spus că nu vei merge niciodată acolo.
— Asta a fost înainte de a se decide să o elibereze.
— Am citit toate controversele legate de eliberarea ei condiționată. Belinda dă din cap. După cum se scrie, Ruby pare a fi o altă victimă a lui Charles Baxter. Ceea ce este o afurisită de insultă la adresa adevăratelor lui victime.

— Sunt întru totul de acord.

— Dar, în același timp, cine știe cu adevărat ce s-a întâmplat? se întreabă mama lui. El era președintele băncii. Diferența de statut era complet în favoarea lui. Dacă Ruby ar fi vrut să spună nu, ar fi putut să o facă?

— Nu a vrut să spună nu, pentru că ea a fost cea care l-a urmărit.

Belinda se uită la el cu ochi atotștiutori.

— Vorbește jurnalistul obiectiv din tine sau prietenul foarte părtinitor al lui Joey?

— Doar am expus faptele. Drew înghite ceea ce are în gură. Nu mă înțelege greșit, îmi pare rău pentru toate victimele lui Baxter, inclusiv pentru propria lui fiică. Dar nu voi fi niciodată de acord că Ruby Reyes a fost una dintre ele.

— Joey era o fată atât de drăguță. Îți amintești când tu și Simone ați adus-o la Ziua Recunoștinței? A luat o porție uriașă din sosul de merișoare al Monicăi, când sora ta a uitat să pună zahăr în el. Săraca nu știa că nu trebuia să aibă gustul ăla.

— Și ea a mâncat tot. Amintirea îl face pe Drew să zâmbească. N-a vrut să fie nepoliticoasă.

— Mai ai toate articolele din ziarele din Buffalo pe care unchiul Nate ți le trimitea prin poștă?

— Am păstrat totul. Le-am recitit pe toate ca să mă pregătesc pentru podcast. A fost o adevărată idio… Drew își drege glasul. Mama lui detestă limbajul urât: A fost ca o călătorie în timp, să citesc cât de diferită era conversația despre Ruby pe vremea aia.

— Știi, dacă eu și tatăl tău am fi trăit în perioada #MeToo, probabil că nu m-ar fi invitat niciodată în oraș, spune Belinda. Iar tu și surorile tale poate că nu ați fi existat niciodată.

Păstrează o tăcere confortabilă, în timp ce ea își îndreaptă din nou atenția spre televizor.

Drew se gândește la ceea ce tocmai a spus mama lui. Părinții lui s-au cunoscut la primul loc de muncă al Belindei, unde ea era profesoară de studii sociale, iar el era directorul școlii. Ea avea douăzeci și cinci de ani, iar Carl Malcolm treizeci și nouă de ani. Au fost căsătoriți șase ani, suficient de mult pentru a avea trei copii, până când tatăl lui a murit de un atac de cord la vârsta de patruzeci și cinci de ani. Drew, mezinul familiei,

avea doar doi ani. Mama lui chicotește în timp ce mănâncă, amuzată din plin de cele două femei blonde care se ceartă la televizor. Drew răscolește printre revistele de un prost gust perfect ale surorilor sale înainte de a se mulțumi cu numărul din *People* dedicat lui Jimmy Peralta, pe care nu apucase să-l citească mai devreme. O versiune mult mai tânără a chipului actorului ocupă întreaga copertă, iar titlul spune:

Jimmy Peralta, 1950 – 2018
Viața lui,
Iubirile lui,
Moștenirea lui.

— Păcat de el, nu-i așa? Emisiunea Belindei s-a încheiat și ea aruncă o privire înainte de a schimba canalul pe CNN. Mi-a plăcut *Prințul din Poughkeepsie.*

Drew, care era mai degrabă un fan al serialului *Prințul din Bel-Air,* își amintește că a urmărit doar câteva episoade din serialul lui Jimmy Peralta, care era despre o brutărie deținută de o familie din – evident – Poughkeepsie, New York. Premisa era amuzantă, deși extrem de trasă de păr: în ziua în care i se pronunță divorțul, un tată singur are o aventură de o noapte cu o femeie europeană misterioasă pe care o întâlnește în barul în care îl târăsc prietenii săi. Șase luni mai târziu, ea apare la brutărie, însărcinată. Se dovedește că este o prințesă dintr-o țară mică (nu se specifică niciodată care), renegată de întreaga familie pentru că a rămas însărcinată în afara căsătoriei și, în plus, cu un american. Neavând unde să se ducă, ea se căsătorește cu Jimmy (al cărui nume este Jimmy și în serial) pentru a rămâne în SUA și începe să lucreze la brutărie cu familia lui cea indiscretă și băgăcioasă. De aici umorul.

El răsfoiește generosul articol de șase pagini. Jimmy Peralta a fost un-tip cu multe realizări, nu există nicio îndoială, iar Drew își amintește de toate filmele în care a jucat comicul devenit apoi actor. Câștigase premii Emmy și un Glob de Aur și chiar obținuse o nominalizare la Oscar. Dar avea și el demonii lui. Patru divorțuri, trei vizite la dezintoxicare și două supradoze; ultima aproape l-a ucis.

Dar apoi, la șaizeci de ani, o pagină nouă. Sobrietatea. Pensionarea. O mutare definitivă înapoi în orașul său natal, Seattle. O nouă căsătorie. Și

apoi, după ce o glumă virală din timpul alegerilor l-a readus pe radarele oamenilor, a semnat un contract de treizeci de milioane de dolari cu Quan, un nou serviciu de streaming comparabil cu Netflix și Hulu.

— Jacqui s-a uitat la show-ul lui special de comedie și a spus că a fost foarte amuzant, spune Belinda, iar Drew dă din cap. Și urmează să apară în curând un al doilea. Știai că soția lui va moșteni în jur de patruzeci și șase de milioane de dolari? A, și știai că este filipineză?

Ruby Reyes a menționat asta.

— Uite, spune Belinda, arătând spre ecranul televizorului, unde o femeie cu un maiou pătat de sânge, pantaloni de trening și papuci roz este condusă afară în cătușe. Cu siguranță pare vinovată, și e atât de tânără. În comparație cu Jimmy Peralta, oricum.

Drew se uită la ecran. Inima i se oprește în loc. Clipește. Mai clipește o dată.

Sfinte Sisoe! Uite-o. Betty Savage. La televizor.

E Mae.

El ia telecomanda și încearcă să pună televizorul pe pauză, dar își amintește că televizorul mamei sale nu are această funcție.

— Ce este? întreabă Belinda, îngrijorată.

— Stai puțin, spune Drew, întinzând în schimb mâna spre telefon. Trebuie să caut ceva.

Dacă a avut furnicături pe coloana vertebrală în ultimele zile, acum are adevărate frisoane, în timp ce mintea îi zboară înapoi la conversația de mai devreme cu Ruby. Cumva, Regina de gheață trebuie să-și fi dat seama că Mae Ocampo este în viață și că este căsătorită cu o celebritate bogată. Numai o astfel de persoană ar avea bani să o plătească pe Ruby suficient de mult pentru a-și cumpăra o casă. Aici, în Toronto, chiar și una mică și care necesită lucrări de reamenajare ar costa mult peste un milion de dolari. Ruby trebuie să creadă că Mae are ceva de-a face cu incendiul care a ucis-o pe Joey. Și dacă o șantajează pe Mae, trebuie să știe că poate dovedi asta.

Orice mamă normală căreia i-a murit fiica ar vrea să se facă dreptate. Dar este vorba despre Regina de gheață. Ceea ce vrea ea este să fie plătită.

Caută pe Google *soția lui Jimmy Peralta,* când ecranul lui devine brusc negru. Tocmai îl sună cineva. La naiba. Lăsând să-i scape un mormăit de frustrare, e pe cale să refuze apelul ca să se întoarcă la căutarea pe Google, apoi își dă seama că îl sună Hannah McKinley. Apasă pe butonul verde de

acceptare.

— Hei, doamnă sergent. Pot să vă sun…

— N-o să dureze mult, amice, spune McKinley, dând drumul vorbelor, ca de obicei. Mi-a scăpat din vedere să-ți spun ceva despre Mae. Știu că ai zis că nu mai vrei să o cauți…

Cred *că am găsit-o.*

— …dar era ceva ce nu am observat, notat în ultimul ei raport de arestare. Știu că s-ar putea să te trimit înapoi la labirintul din care ai ieșit cu atâta efort, dar îți amintești că Mae a avut o arestare minoră pentru trafic de droguri… Ei bine, s-a petrecut în perioada cât a fost dansatoare la Golden Cherry, deși nu s-a întâmplat la club. Acuzația nu a fost păstrată…

Grăbește-te! Drew își menține privirea concentrată pe televizor, unde încă se mai vorbește despre uciderea lui Jimmy Peralta.

— …dar în raportul de arestare se notează că are un tatuaj pe coapsă. Am verificat toate rapoartele anterioare și nu este menționat nicăieri, așa că tatuajul trebuie să fi fost nou. McKinley își drege vocea. Reprezintă un fluture și a fost fotografiat când a fost înregistrată. O să ți-l trimit acum prin SMS. Poți să scoți poza care arată tatuajul lui Joelle? Cred că arată destul de asemănător.

Televizorul a trecut la reclame. Mama lui îl privește întrebătoare.

— Stai puțin, spune Drew. Încă mai am o poză cu tatuajul în telefon.

O pune pe McKinley pe difuzor și își deschide aplicația foto pentru a se uita din nou la pozele pe care i le-a arătat Cherry. Selectează poza în care Joey îmbrăcată ca Ruby citește o carte în cabina de probă, cu picioarele în sus, și face zoom pe coapsa ei.

— Fluturele măsoară poate 10 cm pe 10 cm și este albastru, cu mov și roz, spune el. Este ca un profil lateral, ca și cum fluturele ar fi în zbor.

McKinley răsuflă greu.

— Verifică fotografia pe care tocmai ți-am trimis-o.

Trei secunde mai târziu, aplicația de mesaje primește o fotografie. Drew o mărește. McKinley i-a trimis un prim-plan al tatuajului lui Mae. Este, într-adevăr, un fluture. Albastru, cu mov și roz, profil lateral, în plin zbor.

Nu este doar asemănător cu cel al lui Joey. Este *identic.*

— Rahat, aveau tatuaje identice, spune Drew, mai mult pentru el însuși decât pentru McKinley.

Cu coada ochiului, vede încruntarea mamei când îl aude înjurând.

Cum de nu s-a prins mai devreme? Trece la următoarea fotografie, în care Joey stă alături de Mae și de o altă dansatoare. În timp ce rochia lui Joey este atât de scurtă încât îi arată ambele coapse, rochia lui Mae este mai lungă, cu o crăpătură pe o singură parte. Tatuajul lui Joey se afla pe coapsa dreaptă. Cel al lui Mae ar fi fost pe partea stângă.

— Când ai identificat-o pe Joey, îți amintești pe ce coapsă era tatuajul ei? întreabă McKinley. Nu am informația aici, în notițele mele din noaptea incendiului…

Detectiva vorbește în continuare, dar Drew nu o mai aude. Zumzetul din mintea lui este prea puternic. Mama lui a trecut la ultima pagină a articolului de omagiere a lui Jimmy Peralta, Acolo, într-o casetă de la sfârșit, se află o fotografie de nuntă a comediantului și a celei de-a cincea soții a sa. Drew trage revista spre el și o întoarce.

Jimmy Peralta este îmbrăcat în smoching, mireasa lui într-o rochie albă simplă. Sunt pe plajă, ținându-se de mână, iar legenda din partea de jos spune: *Paris Peralta poartă o rochie de mireasă de la Vera Wang, cumpărată de la Nordstrom.*

Se uită fix la Paris Peralta. Părul ei negru este strâns într-o coafură simplă, câteva șuvițe îi flutură în jurul feței, o floare roz este prinsă deasupra unei urechi. O Ruby Reyes mai tânără îi răspunde cu privirea, dar este o versiune a lui Ruby fără unghiuri ascuțite și margini dure, fără aroganță, cinism și încredere în sine. Această versiune a lui Ruby este mai plină, mai blândă, cu un zâmbet mai dulce, cu ochii luminați de dragoste și afecțiune autentică pentru bărbatul de lângă ea.

Arată ca Ruby, dar nu este deloc Ruby.

Și nu este nici Mae. Nu Mae este cea care a dispărut în urmă cu 19 ani și a ajuns cumva să se mărite cu Jimmy Peralta.

Este *Joey.*

Cum. Morții. Mă-sii?

PARTEA A III-A

În acea noapte în Toronto, cu podelele sale în carouri.

The Tragically Hip

Capitolul 24

Unele mame trimit felicitări de ziua de naștere cu urări sensibile. Mama lui Paris trimite scrisori de șantaj cu amenințări.

Ruby Reyes este singura persoană din lume care știe că fiica ei nu a murit în incendiul din Toronto de acum 19 ani, iar dacă Paris nu-i plătește banii pe care îi cere, o va ști și restul lumii. Nu va conta care este explicația ei. Și-a înscenat moartea și și-a asumat o nouă identitate, iar cenușa din urna cu numele lui Joey Reyes pe ea nu este a ei. Și acum iat-o aici, la fel ca Ruby, pe cale să fie judecată pentru uciderea unui bărbat alb în vârstă și bogat.

Nu-i scapă deloc această ironie.

Este convinsă că în orice zi poate sosi o altă scrisoare, mai ales că în ultimul număr al revistei *People* apare Jimmy. Deoarece nu poate să se ducă până la CVS-ul de pe stradă ca să cumpere un exemplar fără să fie urmărită și fotografiată, l-a rugat pe portarul de la hotelul Emerald să se ducă pentru ea. Nici măcar nu ar fi știut că revista a publicat un articol omagial dacă nu i-ar fi spus Henry.

Revista a ales o fotografie a lui Jimmy din anii ’90 pentru a decora coperta. Ochi albaștri înconjurați de riduri de expresie, bronz de Los Angeles, părul încă negru, un zâmbet șmecheresc. A fost făcută la apogeul carierei sale, în timpul ultimului sezon al serialului *Prințul din Poughkeepsie* – de asemenea, momentul în care s-a comportat ca un nemernic. Cel puțin după spusele lui Jimmy însuși.

— Nu există un secret magic pentru a te reinventa, i-a spus Jimmy odată, la scurt timp după ce s-au cunoscut. Alegi cine vrei să fii și apoi începi să te

comporți ca atare. Este nevoie de timp. Nu-ți strică nici să ai o grămadă de bani.

Ea înțelegea conceptul de reinventare mai bine decât își dădea el seama.

Articolul din *People* nu o menționează pe Paris decât la sfârșit, iar paragraful scurt oferă doar trei detalii: ea și Jimmy s-au cunoscut la un curs de yoga; s-au căsătorit un an mai târziu în Hawaii; ea a fost acuzată de uciderea lui.

Doar două dintre aceste trei lucruri sunt corecte. Paris și Jimmy nu s-au întâlnit la un curs de yoga; asta este doar povestea pe care au fost de acord să o spună tuturor. Deși nu era chiar o minciună, nu era nici întregul adevăr.

Ocean Breath tocmai se mutase în noul ei spațiu, iar Paris nu l-a recunoscut pe Jimmy Peralta când a intrat prima dată. Nimeni nu l-a recunoscut. În luminile slabe ale sălii de yoga încinse, arăta ca orice alt cursant, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți largi și un maiou, cu un covoraș rulat sub braț și o șapcă de baseball a celor de la Mariners trasă în jos pe frunte.

La jumătatea orei, a observat că noul ei cursant avea probleme. Temperatura din cameră este de 42 de grade Celsius, iar cheia pentru a trece cu bine peste ora de curs este hidratarea. Sticla de apă a lui Jimmy era goală. Îngrijorată că ar putea leșina, s-a apropiat de el ca să vadă dacă se simte bine.

De aproape și aflându-se față în față în camera întunecată, inima i s-a oprit când și-a dat seama cine era. Și nu pentru că era faimos. Ci pentru că se *mai* întâlniseră înainte. Într-o altă viață, când ea avea douăzeci de ani și era dansatoare la Golden Cherry. El era în Toronto, la filmări. Petrecuseră câteva ore împreună, apoi nu-l mai văzuse niciodată.

Dacă Jimmy și-a amintit de ea, nu a lăsat să se vadă. A acceptat sticla de apă proaspătă pe care i-o oferea, iar ea l-a ajutat cu pozițiile, reușind în același timp să evite contactul vizual. După ore, i-a mulțumit la recepție, unde ea stătea lângă Henry, care în sfârșit l-a recunoscut și a început să se comporte ca un fan.

După o lună de cursuri, Jimmy a întrebat-o pe Paris dacă pot ieși la o cafea. În mod normal, ea ar fi refuzat invitația unui bărbat care era abonat al studioului, dar a fost de acord. Au mers pe jos o stradă până la Green Bean, unde s-au așezat la o masă de colț. El își ținea șapca de baseball pe cap și stătea cu spatele spre incintă.

— Mi-am petrecut ultima lună încercând să-mi dau seama unde te-am mai văzut, a spus Jimmy cu o voce joasă. Dar acum îmi amintesc. Toronto, nu-i așa? Clubul de striptease? Cred că am petrecut ceva timp împreună în Sala cu șampanie.

Paris a simțit cum îi înflorește căldura în obraji, un indiciu de neratat. Nu ar fi putut să mintă în acel moment nici dacă ar fi vrut.

— Nu mai sunt acea persoană.

— Când oamenii spun asta, întotdeauna o spun metaforic. Dar înțeleg că tu o spui la propriu. Și crede-mă, înțeleg. Nici eu nu mai sunt acel personaj. Privirea lui Jimmy era intensă. Putea să fie foarte serios uneori, pentru un comediant. Și eu m-am reinventat.

Nu așa cum am făcut-o eu.

— Luam multe droguri pe atunci, a spus Jimmy. Sunt bucăți întregi din viața mea pe care abia dacă mi le pot aminti. Nu știu de ce, dar îmi amintesc de tine. Și dacă am făcut vreodată ceva pe atunci care te-a făcut să te simți incomod… dacă te-am forțat vreodată, știi tu, să faci ceva ce nu voiai să faci…

— Nu m-ai forțat. Paris nu a vrut ca el să termine propoziția, pentru că nu voia ca el să o spună cu voce tare. Ai fost respectuos. Iar eu eram adultă.

— La limită.

— Aveam douăzeci de ani, a spus Paris. Cu un an peste vârsta legală pentru consumul de alcool în Ontario. Și, dacă mai contează, am fost trează tot timpul, chiar dacă tu nu erai. Și-a ridicat cafeaua, și-a dat seama că îi tremurau mâinile și a pus-o la loc. Am lăsat acea viață în urmă când am plecat din Toronto. Nu sunt mândră de asta. Dimpotrivă, de fapt.

Ochii lui de un albastru viu au rămas fixați pe ai ei.

— Te-am supărat.

— Mă descurc.

— Te înțeleg mai mult decât crezi, a spus Jimmy. S-ar putea să ai o versiune anterioară a ta pe care nu o placi. Eu am mai multe. Dar această versiune a mea, care stă aici cu tine, este o versiune a mea care chiar îmi place. Și nu vreau să o dau în bară și să mă dai afară de la cursul de yoga. Ești cel mai bun instructor de yoga pe care l-am avut vreodată.

— Câți ai încercat? a întrebat Paris, curioasă în ciuda ei.

— Puștoaico, trăiesc în Los Angeles. Am încercat cel puțin douășcinci. Dar cel mai prost instructor a fost un tip pe nume Rafael. Tipul era mereu

transpirat, nu avea păr pe corp și purta mereu niște pantaloni scurți roșii ca ăia din *Baywatch.* Oricum, într-o zi m-a ajutat să-mi ridic piciorul și am căzut peste el. Eram ca două foci ude și sărate și alunecam unul pe celălalt.

Paris a râs. Și a continuat să râdă încă o oră, până când a fost timpul să se întoarcă la studio.

În următoarele câteva luni, cafelele s-au transformat în prânzuri, care s-au transformat în cine. A dus-o la câteva concerte în aer liber la vinăria Chateau Ste. Michelle, unde au văzut Barenaked Ladies (una dintre trupele ei preferate în copilărie) și Frankie Valli and the Four Seasons (Jimmy îl cunoștea personal pe Frankie). După al doilea concert, ea l-a sărutat. I s-a părut cel mai natural lucru din lume, în ciuda diferenței de vârsta de 29 de ani.

— Crezi că e prea bătrân pentru mine? l-a întrebat Paris pe Henry în dimineața următoare. Fii sincer. Dă o impresie proastă?

— Dragă, el este *Jimmy* Peralta. Henry și-a dat ochii peste cap. E de păstrat măcar pentru faptul că te face să râzi și, pensionar sau nu, încă mai are talent.

— Talent la ce?

— La chestia aia. Lucrul acela care îl face special. Henry a văzut confuzia de pe fața lui Paris și a râs. Ești mai fericită decât te-am văzut vreodată, P. Nu te autosabota gândindu-te prea mult. Meriți lucruri bune. Îl meriți pe el.

A fost mai ușor de spus decât de făcut. Nu era obișnuită cu lucrurile bune, cu lucrurile ușoare, cu oamenii amabili. Când avea treisprezece ani, Deborah îi spusese că unii oameni se născuseră pur și simplu să aibă o viață grea, iar treaba lor era să se descurce dând din coate.

Sau, a învățat Paris de atunci, poți deveni pur și simplu altcineva. Aruncă revista în coșul de reciclare. Nu are nevoie de ea… ea a locuit cu bărbatul ăsta în casă. Iar fotografia folosită de *People este* oricum înrămată pe șemineul de acasă.

* * *

În cele cinci zile de când se află la Emerald, nu a primit nicio veste de la avocata ei. Presupunând că Elsie *este* încă avocata ei. Hazel este cea care o sună pentru a-i spune lui Paris că poliția a terminat cu casa ei și că în sfârșit se poate întoarce acasă.

Managerul hotelului este fericit să o vadă plecând. Chiar îi cheamă o

mașină, iar la aceeași intrare din spate unde a fost lăsată o așteaptă o limuzină Lincoln neagră. Șoferul se uită bine la brățara de monitorizare de la glezna ei, dar politicos nu spune nimic despre asta până când se întorc pe strada ei, unde văd un roi uriaș de oameni cu camere de luat vederi care se învârt în jurul casei.

Din fericire, geamurile limuzinei sunt fumurii. În orice caz, mulțimea este chiar mai numeroasă decât în dimineața arestării ei. Cel puțin banda galbenă de la locul crimei pe care a văzut-o la știri a dispărut. Din exteriorul casei, nu ai ști că s-a întâmplat ceva. Habar n-are cum poate arăta interiorul.

— Cineva trebuie să le spună că vederea este pe partea cealaltă, spune șoferul, privind-o în oglinda retrovizoare. Deci… Cum ai vrea să procedăm? Presupun că nu vrei să te filmeze cu brățara aia de monitorizare. Dacă vrei, pot să trag direct în garajul tău, presupunând că ai o ușă care să facă legătura cu interiorul casei.

Este clar că știe exact cine este ea, dar dacă asta îl deranjează, nu se vede.

— Ar fi minunat, spune Paris. Aș putea deschide ușile de pe telefon.

Trage pe alee și oprește, în timp ce Paris deschide noul ei iPhone, conectându-se la rețeaua Wi-Fi de acasă. Și-a petrecut ultimele două zile la hotel încercând să își configureze noul telefon la fel ca pe cel vechi, pe care poliția încă îl are. Dar aplicația nu pare să funcționeze. Ea s-a conectat, dar hardware-ul din casă pare să fie deconectat. Probabil că poliția a dezactivat sistemul.

— Nu reușesc să fac aplicația să funcționeze, spune Paris, frustrată. Îmi pare rău, dar te deranjează să ieși și să introduci codul direct în tastatură? Îți promit că îți voi da un bacșiș uriaș.

— Care este codul? întreabă el, întorcându-se. Ea îi spune numărul din patru cifre, iar el îi face cu ochiul. Oricum aș fi făcut-o pentru tine, dar am copii, așa că nu voi refuza bacșișul.

Imediat ce coboară din mașină, aparatele de fotografiat se aprind. Ea poate auzi cum i se strigă numele.

— Paris! Paris! Cum te simți să fii acasă?

— L-ai ucis pe Jimmy pentru bani?

Șoferul introduce rapid codul, iar când se întoarce în mașină, pare speriat.

— Uau. Acum știu cum se simt cei din familia Kardashian.

Este a doua referire pe care cineva o face la Kardashian și, deși Paris nu apreciază comparația, este destul de sigură că nici familiei Kardashian nu i-ar plăcea.

Trage în garaj, parchează între Cadillac-ul lui Jimmy și Tesla ei, apoi oprește motorul. Fără să i se ceară, coboară și apasă pe butonul de pe perete. Încet, ușa garajului se închide, reducând zgomotul împreună cu lumina zilei. Paris răsuflă ușurată. Șoferul o ajută să aducă totul în casă. Cum hotelul a plătit pentru mașină, ea îi trimite o sută de dolari prin aplicația Venmo…

El zâmbește și îi întinde cartea lui de vizită.

— Sună-mă dacă ai nevoie vreodată de un șofer personal. După cum merg lucrurile, mă gândesc că vei avea nevoie.

Intră în casă pe ușa de legătură. Scoțând doar mâna, apasă din nou pe buton pentru a deschide garajul și a-l lăsa să iasă. Când ușa garajului se închide din nou, ea scoate un oftat lung de ușurare.

E acasă.

Nimic nu pare diferit, deși casa miroase a înălbitor și a citrice. Paris se așază în locul ei obișnuit, la masa din bucătărie. Poate să pretindă că nu e nimic neobișnuit. Când se uită pe fereastră în curtea din spate, se așteaptă pe jumătate să-l vadă pe Jimmy acolo, jucându-se cu tulpinile de roșii, pescuind frunze din piscină cu plasa, făcând grătar de pui.

Dar Jimmy nu este aici. Jimmy nu va mai fi niciodată aici.

Radiocasetofonul său vechi Sony este încă la locul lui obișnuit pe tejghea, iar ea răscolește teancul ordonat de casete de lângă el. Soțul ei deținea trei casetofoane portabile – unul aici, unul în birou și unul în baia de la etaj. La scurt timp după ce s-au căsătorit, unul dintre ele s-a stricat, așa că Paris i-a cumpărat lui Jimmy un stereo nou-nouț, cu un CD player în loc de casetofon, Bluetooth și o mufă auxiliară pentru MP3.

L-a descoperit pe unul dintre rafturile din garaj câteva săptămâni mai târziu, încă în cutie. Vechiul său casetofon portabil funcționa din nou, pentru că o pusese pe Zoe să găsească un loc unde să îl repare.

— Nu te supăra, i-a spus Jimmy lui Paris. Am aceste casetofoane din anii ’80 și sunt atașat de ele. A sărutat-o pe frunte. În plus, tehnologia e nașpa, puștoaico. Întotdeauna e mai bine să mergi pe stil vechi.

Nu s-a simțit deloc jignită. Lui Jimmy îi plăcea ceea ce-i plăcea, iar ea

nu se căsătorise cu el ca să-l schimbe.

Alege o casetă la întâmplare și o introduce în casetofon. Butoanele sunt atât de slăbite încât nu este nevoie de niciun efort pentru a apăsa play. Dă volumul mai tare. În timp ce primele măsuri ale melodiei „Free Bird” de Lynyrd Skynyrd se aud din difuzoare, e ca și cum Jimmy ar fi din nou aici, dansând cu ea în bucătărie. *Dacă plec mâine, o să-ți mai amintești de mine…*

Un hohot de plâns dureros îi urcă în gât, atât de solid încât nu-l poate înghiți la loc. Pentru prima dată, nici nu încearcă. Hohotele se îngrămădesc atât de puternice asupra ei, încât o doare fizic stomacul, zdruncinându-i tot corpul până când simte că nu mai poate respira.

Ultima dată când a plâns așa, era un copil. Se întinsese spre mama ei pentru alinare, dar Ruby rămăsese acolo unde era, fumând o țigară, observându-și fiica cu dezgust, ca și cum ar fi fost un gândac pe care tocmai îl călcase. *Acuma mai și plângi? Serios? Încerci să mă scoți din minți?*

Paris simte o mână pe umărul ei și sare în sus. Se uită în sus și o vede pe asistenta lui Jimmy – fosta asistentă – stând deasupra ei.

— E în regulă, spune Zoe. Este în regulă, Paris. Dă-i drumul. Sunt aici. E în regulă.

Capitolul 25

Zoe îi oferă o cutie de șervețele, iar Paris scoate o grămadă ca să-și poată șterge ochii și să-și sufle nasul. Ce tupeu afurisit pe femeia asta să apară aici! În primul rând, a numit-o pe Paris criminală. În al doilea, a fost concediată.

— Ce cauți aici? întreabă în sfârșit Paris când poate vorbi cum trebuie. Ai uitat că nu mai lucrezi la mine? Cum ai intrat?

— Am sunat la ușă, dar nu a răspuns nimeni, iar codul meu încă funcționează. Am venit doar să iau niște lucruri pe care le-am lăsat. Zoe ezită. Putem vorbi?

— Nu.

Zoe se așază la masa din bucătărie, pe laterala de lângă Paris.

— Îmi pare foarte, foarte rău…

— Nu.

— Paris, *te rog.* Știu că ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu tine, dar încearcă să privești lucrurile din perspectiva mea. L-am văzut pe Jimmy în cadă și pe tine pe podea, apoi am văzut briciul și era sânge peste tot… arăta atât de rău și m-am speriat, așa că am sunat la 911. Dacă aș fi așteptat puțin, ca să mă gândesc măcar la asta, aș fi știut că nu puteai să-l rănești. Știu că l-ai iubit. Știu că nu te-ai căsătorit cu el pentru bani.

— Ia te uită, ești încă aici, spune Paris.

— Am lucrat pentru Jimmy timp de 15 ani. Zoe își masează capul, părul ei șaten săltând de jur-împrejur. De fapt, i-am cunoscut ultimele două soții și, încă de la început, era evident de ce erau cu el și nu avea nimic de-a face cu dragostea. Pe ultima, nici măcar nu cred că a plăcut-o. Când te-am cunoscut, am presupus că vei fi la fel. Dar nu a fost așa. Nu ești. Ești mai tânără decât el, da, dar ești independentă. Ai o slujbă. Ai propria ta afacere. Și am putut vedea cum vă priveați unul pe celălalt. Vă iubeați, dar vă și plăceați foarte, foarte mult unul pe celălalt.

O lacrimă scapă pe obrazul lui Paris, iar ea o șterge.

— Și atunci de ce nu ne-am înțeles niciodată?

— Pentru că nu mă placi, spune simplu Zoe. Nu m-ai plăcut niciodată.

Paris se uită fix la ea.

— Asta nu este adevărat.

— Ai crezut că mă folosesc de el, așa cum am crezut și eu despre tine. Mi-am dat seama că nu puteai înțelege de ce l-am urmat pe Jimmy aici din Los Angeles, de ce am rămas să lucrez pentru cineva care s-a retras. Dar Jimmy… m-a tratat ca pe un membru al familiei. M-am mutat în Los Angeles la 18 ani ca să fiu cântăreață și compozitoare. Am fost atât de naivă! În trei luni, eram falită.

Zoe se uită în jos și zâmbește.

— Dar apoi m-a angajat Jimmy. La început a fost doar o modalitate de a plăti facturile, dar munca era bună. M-a lăsat să am timp liber pentru concerte. M-a ajutat să-mi plătesc timpul de studio când am înregistrat primul meu demo. Nu-l cunoșteai pe Jimmy pe atunci, dar era practic un nemernic nouăzeci la sută din timp. Dar în celelalte zece procente, era generos și mă sprijinea.

Paris a auzit o mulțime de povești despre partea urâtă a lui Jimmy. Nu a văzut-o niciodată până de curând.

— Acum șapte ani, când a ajuns la fundul sacului, nu credeam că va reuși să iasă din asta, spune Zoe cu o voce suavă. Era într-un loc atât de întunecat, atacând pe oricine încerca să îl ajute. Ca și cum era hotărât să ardă toate punțile pe care le avea și aproape că a reușit. Toată lumea a renunțat. Managerul lui a demisionat, agenția lui a renunțat la el, chiar și Elsie a încetat să-i mai răspundă la telefon pentru o perioadă de timp. Nimeni nu mai putea să o facă, și nu i-am învinovățit. Dar eu am rămas în preajmă. Mi-era frică să-l las singur. În cele din urmă s-a lăsat de droguri, și-a anunțat retragerea și l-am ajutat să se mute înapoi în Seattle. Și apoi am rămas…

Paris își dă seama atunci că este prima dată când aude povestea lui Zoe. Era atât de ocupată să o judece pe femeia asta, încât nu s-a deranjat niciodată să încerce să o cunoască. Așa cum i se întâmpla și ei cu alți oameni. Gândul o face pe Paris să se simtă rușinată.

— Când Jimmy te-a întâlnit pe tine, a revenit la viață. Zoe îi oferă un mic zâmbet. Și când a început să spună din nou glume, a fost ca și cum ar fi devenit în sfârșit acea versiune a lui care și-a dorit dintotdeauna să fie – și treaz, și amuzant. Când Quan a sunat, recunosc, mi-am dorit să o facă. Materialul lui era atât de bun, atât de relevant, încât merita să fie văzut de toată lumea. Ar fi trebuit să știu, totuși, că presiunea de care se va ciocni îl va face să înceapă să se drogheze din nou. Este numai vina mea.

— Deci știai? spune Paris, neîncrezătoare.

Zoe dă din cap și se prăbușește în scaun.

— Știi cum am aflat că se droghează din nou? Din vocea lui Paris transpare furia. Când Elsie mi-a spus ce scria în raportul toxicologic. De ce naiba n-ai zis nimic?

Fața lui Zoe se prăbușește.

— L-am văzut făcând-o o singură dată, în cabina de probă, chiar înainte de ultima reprezentație a celei de-a doua ediții speciale. Mi-a promis că a fost o singură dată, doar un impuls pentru a-l ajuta să treacă de următoarea oră. M-a rugat să nu-ți spun. Și apoi a ieșit pe scenă și a rupt. Nu cred că a fost vreodată mai amuzant. Nu l-am mai văzut niciodată să se drogheze. Ea se uită în altă parte. Dar asta nu înseamnă că nu a făcut-o.

Paris a fost acolo în acea seară, în public. Sub lumina reflectoarelor de pe scena Austin City Limits, s-a transformat, cu geniul său comic în plină desfășurare. Nu există nimic mai antrenant decât să privești o persoană

făcând ceea ce știe să facă cel mai bine, mai bine decât oricine altcineva.

Dar demonii se ascundeau la suprafață. Paris știa asta și era din ce în ce mai îngrijorată. Golurile lui de memorie deveneau tot mai frecvente și, indiferent ce-i spunea ea, Jimmy refuza să meargă la doctor. De fiecare dată când ea aducea vorba despre asta, se certau.

— Nu am avut ocazia să vorbesc cu tine despre asta, dar când ai fost la conferința de yoga, Jimmy a avut acel concert de caritate, spune Zoe. S-a dus la el treaz, m-am asigurat de asta. Glumele lui erau amuzante, dar ceva nu era în regulă cu felul în care le spunea, iar la final a dat peste cap poanta. După aceea, era atât de supărat și tot ce voia să facă era să se ducă acasă și să exerseze. Probabil că ar fi trebuit să mai stau pe lângă el, dar era atât de furios, țipa la mine din cauza unor lucruri mărunte, cum ar fi de ce nu am comandat mai multe casete, de ce nu pot să-mi fac nenorocita de treabă…

Zoe se prăbușește complet, cu umerii tremurându-i în timp ce suspină. Paris împinge cutia de Kleenex spre ea.

Înțelege cum e să fii obiectul furiei lui Jimmy, cea care vine din partea cuiva căruia îi este greu să înțeleagă că ar putea avea o boală pentru care nu există leac, aceeași boală care i-a ucis mama încet, bucată cu bucată, până când nu a mai rămas decât o coajă a femeii care fusese. La începutul căsniciei lor, îi spusese lui Paris despre Alzheimerul mamei sale, iar ea văzuse groaza și durerea din ochii lui.

— Nu i-aș dori asta nici celui mai rău dușman al meu, spusese Jimmy. Este al naibii de brutal.

E timpul să-i spună lui Zoe.

— Ascultă-mă, spune Paris. Jimmy avea probleme cu memoria. Nu a existat un diagnostic oficial, pentru că nu voia să meargă la doctor, dar am observat primele semne de demență. Nu voia să strice afacerea Quan, așa că m-a pus să promit că nu voi spune nimănui. Dar chiar dacă n-ar fi fost bolnav, Zoe, nu ești responsabilă pentru consumul lui de droguri. Nu era treaba ta să-i salvezi viața.

Ochii lui Zoe se umplu din nou de lacrimi.

— Îmi pare rău că te-am concediat în felul în care am făcut-o, spune Paris în tăcere. Sincer, nici măcar nu sunt sigură că te-am concediat. Ai lucrat pentru el, nu pentru mine.

— Am lucrat pentru Peralta Productions. Care sunt destul de sigură că îți aparține acum. Zoe respiră adânc. Paris… Jur că nu am știut nimic despre

moștenire. Nu am crezut niciodată că Jimmy îmi va lăsa ceva. Îmi plătise deja un bonus când a semnat cu Quan și, sincer, m-am simțit vinovată că l-am luat. Ei au venit la el, iar eu am ajutat la facilitarea discuțiilor și la găsirea unui avocat de divertisment în Los Angeles care să ajute cu contractele. Dar, în afară de asta, tot ce am făcut au fost doar chestii obișnuite de asistent – programări, rezervări de călătorii, e-mailuri. Am fost șocată când am auzit cât de mult mi-a lăsat.

— Te cred, spune Paris, și așa și este.

— Ai vești de la Elsie? întreabă Zoe.

Paris clătină din cap.

— Nu de când m-a lăsat la hotel. În acest moment, nici măcar nu sunt sigură că am un avocat.

— Ultima dată când am primit vești de la ea a fost când m-a rugat să-ți aduc câteva lucruri pentru șederea la hotel. Am încercat să o contactez după aceea, dar nu mi-a răspuns niciodată. Nici ea nu mă place. Zoe lasă să-i scape un mic hohot de râs. Dar te pot ajuta să găsești un nou avocat, dacă vrei. Pot să dau niște telefoane.

— Ai vrea tu să faci asta? spune Paris, ușurată. Sunt fericită să te pun din nou pe statul de plată.

Zoe face un semn cu mâna.

— Nu. Cred că e timpul să merg mai departe. Dar te voi ajuta. Ca prietenă.

Fac un schimb de zâmbete timide.

— Hei, spune Paris. Înainte de a pleca, poți să repari chestia aia cu casa inteligentă? Nu funcționează pe noul meu telefon. Cred că e posibil să fie deconectat.

— Nici pe al meu nu funcționa. Zoe se ridică în picioare și se încruntă. Pot să sun la companie și să le cer să îl reseteze, dar, tehnic, Jimmy este administratorul, așa că s-ar putea să nu vorbească cu mine. Se uită prin bucătărie. Ești bine deocamdată? Am aprovizionat frigiderul, așa că ai ce să gătești dacă vrei.

— Sunt bine, spune Paris. Eu doar… Nu știu unde voi dormi la noapte. Nu sunt sigură că mă pot hotărî să urc la etaj.

O imagine cu Jimmy într-o cadă plină de propriul sânge îi trece prin minte.

— Am sunat la o firmă specializată în curățenie, spune Zoe. Au curățat

toată casa la prima oră în această dimineață, inclusiv camera lui Jimmy. Nu am vrut să vii acasă și să… Se oprește. Nu am vrut să te simți incomod în propria casă.

Paris se întinde impulsiv în față pentru a o îmbrățișa pe cealaltă femeie. Cum a putut să o judece atât de greșit pe această persoană? La urma urmei, ea știe exact cum e să te simți când oamenii presupun că ești cineva ce nu ești. Pentru Paris, singura modalitate de a scăpa de asta era să devină o persoană nouă. Dar asta nu e o opțiune acum.

Spre deosebire de acum nouăsprezece ani, ea nu mai poate să dea foc și să fugă.

Capitolul 26

Nu avusese niciodată de gând să devină Paris. Pur și simplu așa s-a întâmplat.

Noaptea în care și-a înscenat moartea a început ca oricare alta, doar că ea abia aștepta să meargă la muncă. The Golden Cherry își anunțase de câteva săptămâni petrecerea de Revelion, iar taxa de intrare de 50 de dolari includea o băutură gratuită și un toast cu șampanie la miezul nopții. Era sigură că urma să fie o seară cu mulți bani pentru toate fetele.

Prima dată când Joey a dansat la Cherry, aproape că a vomitat. Își petrecuse întreaga viață de până atunci făcând tot posibilul pentru a fi îmbrăcată și ferită de privirile bărbaților străini și, dintr-odată, iată o acolo, dansând pe ringul principal într-o rochie atât de sumară, încât ar fi putut la fel de bine să fie în pielea goală. Din fericire, a învățat repede. În cele din urmă, totul a devenit normal – plăcut, chiar. În club, deținea controlul total. Nimeni nu avea voie să o atingă fără consimțământul ei, iar acest lucru a fost surprinzător de îmbucurător.

Trucul, a descoperit ea, era să nu fie Joey. Trucul era să fie Ruby. Un an mai târziu, a devenit una dintre dansatoarele cu cele mai mari câștiguri. Deși se aștepta ca perioada ei de glorie ca dansatoare exotică să fie scurtă, a descoperit că nu se grăbește să meargă mai departe. Câștigurile erau prea sigure.

Era deja coadă în fața la Cherry când Joey a coborât din autobuz pentru a intra în tură. Un bărbat cu o pălărie cu paiete pe care era inscripționat 1999

a văzut-o și a strigat:
— La mulți ani!
L-a ignorat și s-a îndreptat direct spre Junior's.
— Să fiu al naibii dacă nu e chiar fantezia mea filipineză preferată, a spus Fitzroy cu un zâmbet când clopoțelul de deasupra ușii i-a anunțat intrarea. Te-au pus să lucrezi în ajunul Anului Nou, Joey?
— Lucrez până la ultima comandă și n-am să reușesc să rezist pe stomacul gol.
Știa meniul pe de rost și a comandat pe loc, înmânându-i lui Fitzroy o bancnotă de zece dolari. El i-a dat înapoi patru, iar ea a aruncat o bancnotă de un dolar în borcanul cu bacșișuri. Înainte de a începe să danseze, nu i-ar fi trecut prin cap să dea bacșiș pentru o comandă la pachet. Acum că venitul ei se baza exclusiv pe generozitatea clienților, dădea bacșiș la toată lumea.
Toate cele trei mese din micul restaurant erau pline, așa că s-a întors afară pentru a-și aștepta mâncarea. Coada din fața clubului Cherry se făcuse mai lungă și a văzut că Chaz lucra la ușă. Chiar și de la această distanță, părea uriaș. Pentru talia lui – 1,85 m, cu bicepși ca niște mingi de rugby – Chaz era surprinzător de tandru în pat. Ajuta și faptul că o iubea. Știa asta pentru că i-o spusese o dată, dar cum ea nu i-a răspuns, el nu i-a mai spus-o niciodată. Se culcau împreună doar ocazional, bineînțeles; el nu era iubitul ei oficial, deși ea știa că își dorea să fie.
Chaz verifica fără grabă actele de identitate ale unui grup mare de tineri cu un aer emoționat, examinând fiecare permis de conducere cu o mini lanternă. Aproape întotdeauna era cineva sub nouăsprezece ani cu un act de identitate fals, dar toți treceau. Următorul grup de la coadă a făcut un pas în față, iar ea a zărit pe cineva cunoscut. Inima i-a stat în loc. Înalt, cu aceleași codițe împletite, cu același cioc. Dar apoi el s-a întors și ea i-a văzut mai bine fața. Nu era Drew.
Bineînțeles că nu. Era în Vancouver, cu Simone.
Trecuse doar un an de când colegii ei de cameră plecaseră pe coasta de vest, dar părea că a trecut o viață întreagă. Așa era viața în cluburile de striptease. Un an părea ca și cum ar fi fost zece, și te îmbătrânea. Dacă nu aveai grijă de tine, erai o femeie bătrână până la 30 de ani. Sugar, o dansatoare despre care Joey credea că are patruzeci și ceva de ani, s-a dovedit că avea douăzeci și opt. Douăzeci și opt. Dacă peste opt ani Joey ar

mai fi dansat la Cherry, ar fi sărit în lac și s-ar fi înecat singură.

Fereastra de la ghișeul pentru comenzi s-a deschis.

— Ia zi tu, Joey, a spus Fitzroy, ținând în mână o pungă albă de plastic înnodată în partea de sus. Ce-ți dorești de Anul Nou?

S-a gândit un moment.

— Să mă căsătoresc cu un bătrân bogat cu un picior în mormânt și celălalt pe o coajă de banană.

Fitzroy a lăsat să-i scape un hohot de râs copios.

— Ei bine, sper să-l întâlnești în seara asta. Ai grijă de tine, bine? Un an nou fericit, scumpo.

— Un an nou fericit, Fitz.

— Hei, gheișă mică! a strigat-o un bărbat din formație în timp ce se îndrepta spre aleea care ducea la intrarea din spate de la Cherry. Purta o coroană aurie de plastic. Ce ai sub haina aia, păpușă chinezească? Vreau să mă iubești mult timp.

Una era ca unii clienți să le facă propuneri fetelor în interiorul clubului, dar aici, pe trotuar, înainte de tura ei, se încălca un fel de etichetă nescrisă. Și trei stereotipuri asiatice în zece secunde? Trebuia să fie un record. Nu conta. Atât timp cât plăteau, ea ar fi putut să fie orice asiatică ar fi vrut ei. În interiorul clubului.

Mae o învățase asta.

— Cui îi pasă dacă ei cred că ești chinezoaică, coreeancă sau mai știu eu ce, îi spusese Mae în seara în care se cunoscuseră prima dată.

Fiind singurele două dansatoare asiatice din club – și amândouă filipineze, pe deasupra –, s-au apropiat imediat din cauza copilăriei lor. Mae trăise în mai multe centre de plasament diferite înainte de a fugi la cincisprezece ani.

— Majoritatea băieților care vin aici nu știu care este diferența și, chiar dacă o știu, nu le pasă. Treaba ta nu este să-i înveți, ci să faci bani. Așa că du-te și ia-ți banii, târfă.

Urma să fie o seară cu mulți bani, iar noaptea era abia la început.

În timp ce se apropia de intrarea personalului din club, a putut auzi muzica pulsând din interior. Întotdeauna trebuia să fie un bodyguard la ușa din spate pentru a împiedica clienții să se furișeze înăuntru, dar în acest moment, era nesupravegheată. Joey a tras de mâner și a pășit într-o cu totul altă lume.

Joey și-a pus punga cu mâncare în dreptul unui loc liber de la masa lungă de toaletă care se întindea în centrul vestiarului. Și-a aruncat rucsacul pe podea și și-a dat jos parka.

— Bună, fetelor, a spus Joey. Unde este toată lumea?

— Deja pe ring. Dallas, o blondă platinată de vârstă nedeterminată, care era îmbrăcată ca o majoretă de la echipa de fotbal Cowboys, își aplica cu grijă genele false două fotolii mai încolo. O mulțime de grupuri mari vin în seara asta. Bani, bani, bani, bani.

— Nu și dacă șerpuiesc, a spus Candie. Aceasta era noua Candie. Vechea Candie, cu – y, își făcuse o operație la sâni și plecase să lucreze la Brass Rail, în centru. Clientelă mai bogată, bacșișuri mai bune. Și să sperăm că nu sunt toți bolovani. Joia trecută abia dacă am câștigat destul după taxa de casă pentru a acoperi cheltuielile cu bona.

Lui Joey îi luase ceva timp să învețe jargonul clubului. Un client care urmărea dansul în poală pe care îl primea altcineva era un „șarpe". „Bolovanii" trăgeau de câte o băutură toată noaptea și nu plăteau deloc pentru dansuri în poală. Taxa de casă era ceea ce plăteau dansatoarele clubului doar pentru a lucra acolo. Joey făcuse calculele. Pentru a avea un trai confortabil după plata taxei de casă și bacșișului pe care îl dădea în fiecare seară DJ-ului, bodyguarzilor și celorlalți angajați, trebuia să câștige cel puțin șase sute de dolari pe săptămână. Era scump să fii stripteuză.

Din fericire, Joey a făcut mult mai mult decât atât. Într-o seară obișnuită, făcea de cinci ori mai mult decât câștigase lucrând pentru salariul minim la magazinul video. Într-o noapte bună, dublu. Era, de asemenea, productiv să fie stripteuză.

— Puțin ajutor? a spus Dallas în șoaptă, oferindu-i o fiolă mică de cocaină. Tocmai m-am aprovizionat.

— Nu, sunt bine. Joey și-a deschis recipientul de polistiren cu mâncarea, iar aroma divină de pui jamaican s-a răspândit în încăpere. Și ascunde rahatul ăla până pleacă toată lumea. Te omoară Cherry.

— Îh, ce e mirosul ăsta? a spus o voce, iar ea și-a ridicat privirea și a văzut o dansatoare pe nume Savannah care se holba la mâncarea ei în timp ce se stropea cu parfum pe tot corpul. Nu ar trebui să mănânci asta aici. Pute.

— Nu, tu puți. Miroși ca o prostituată de cinci dolari cu parfumul ăla ieftin.

Răspunsul rapid a venit din partea lui Destiny, care-și freca pielea brună cu loțiune cu sclipici. Joey avea în geantă același amestec, care era doar Jergens fără parfum amestecat cu sclipici auriu de la magazinul de un dolar. Sub luminile scenei, îți făcea pielea să strălucească. Ochii lui Destiny, care în seara asta erau de un albastru strălucitor, sclipeau.

— Este Liz Claiborne, a spus Savannah, jignită.

S-a mai stropit încă o dată înainte de a pune la loc capacul sticlei de parfum.

Evident, Cherry nu avea un departament de resurse umane, așa că dansatoarele își creaseră propria politică de toleranță zero pentru comentariile ignorante. Dar Joey era bine dispusă, așa că a lăsat-o baltă. Savannah începuse abia de o săptămână, iar începătoarea avea să afle destul de curând ce se întâmpla dacă spunea ceva nepotrivit fetei nepotrivite.

— Fetele astea noi sunt atât de proaste, a spus Destiny după ce a plecat Savannah. Poate că acum este proaspătă ca o margaretă cu țâțe de nouășpe ani, dar peste un an va fi o drogată care încearcă să economisească pentru o operație la sâni. A atins umărul lui Dallas în timp ce se îndrepta spre ieșire. Fără supărare, fato.

Aici, la Cherry, toate erau numite fete. Chiar și Dallas, care ar fi putut avea între 35 și 50 de ani, era o fată. Iar Destiny nu se înșela. Meseria te schimbă. Trebuia să o facă, altfel n-ai fi rezistat. Nimeni dintre cele care lucrau aici nu-și trecuse „stripteuză” ca obiectiv de carieră atunci când completaseră chestionarul consilierului de orientare școlară în liceu. Deși toate proveneau din medii diferite, era un adevăr universal că nimeni de aici nu se așteptase să ajungă dansatoare la Golden Cherry.

Cherry era locul în care aterizai atunci când viața nu mergea așa cum ți-o planificai. Nu era neapărat un lucru rău. Dar nici nu era grozav.

Unul dintre bodyguarzi și-a băgat capul în vestiar.

— Hei, Betty.

— Du-te dracului, Rory, a spus Dallas. Bărbații n-au voie aici.

— Am nevoie de Betty pentru o secundă, a spus paznicul. Hei, Betty. Betty.

Joey s-a întors cu fața la el, cu gura plină de pui.

— Îmi pare rău, ai greșit stripteuză asiatică.

— La naiba. Rory s-a dezumflat când i-a văzut fața. Știi dacă Betty vine în seara asta?

— Nu știu. Telepatia mea filipineză nu funcționează în acest moment.

Lângă ea, Dallas a pufnit. După ce Rory a plecat, Joey s-a întors spre ea cu un zâmbet, dar a văzut că cealaltă dansatoare nu râdea. Doar trăgea o linie de cocaină pe nas.

— Bine, de unde ai luat asta? Joey s-a uitat peste umăr ca să se asigure că nu mai era nimeni prin preajmă. Știi că nu poți face așa ceva în club. Cherry o să te concedieze.

Dansatoarea și-a ajustat sânii în interiorul topului albastru. Pentru că era atât de slabă, implanturile mamare îi făceau sânii să arate ca niște bolțari (chiar și Dallas îi numea așa), dar îi convenea. Pe scenă, când își desfăcea bluza, ieșeau în evidență și întotdeauna era aplaudată zgomotos.

— Betty mi-a vândut pontul. Lotul ăsta e amestecat cu prea mult rahat, totuși. Am tras două linii și abia le simt. De obicei primește chestii bune.

Joey a suspinat și și-a terminat cina. Încercase de atâtea ori să o convingă pe Mae să renunțe la vânzarea de droguri, dar banii erau chiar mai buni decât dansul. Cele două aveau personalități opuse – Joey era calmă, în timp ce Mae era ca o furtună – și era imposibil să îi spună lui Mae ce să facă. Totuși, se echilibrau una pe cealaltă, iar prietenia lor devenise semnificativă. Cu câteva luni mai devreme, dintr-un capriciu, își făcuseră tatuaje cu fluturi, ceea ce îi făcea pe cei din club să le confunde și mai mult. Toată lumea credea deja că semănau, deși Mae și Joey nu-și dădeau seama de asta.

Totuși, în ultima vreme, faptul că era confundată cu Mae devenise o problemă. Prietenul ei făcea parte din banda Blood Brothers, iar Mae era acum principalul traficant de narcotice ilegale al clubului. Putea obține orice îi cerea cineva. Cocaina era cea mai solicitată, pentru că le ținea pe dansatoare în formă toată noaptea.

Prima dată când Joey l-a întâlnit pe Vinh – căruia i se spunea Vinny – a venit să o ia pe Mae după serviciu într-o seară. Ea a fost surprinsă de cât de mic era, 1,65 în cel mult, corpul lui slab pierdut într-o pereche de blugi și un hanorac cu trei numere mai mare. Arăta ca un adolescent care se juca Nintendo toată ziua, nu semăna deloc cu gangsterul care avea deja reputație. Vocea lui Mae fluctua între mândrie și teamă ori de câte ori îi povestea lui Joey despre lucrurile violente și nebunești pe care Vinny le făcuse oamenilor care se intersectau cu el și cu banda. Și se pare că fratele lui mai mare, un membru de rang înalt al BB, era și mai rău.

De mai multe ori, Mae venise la serviciu cu vânătăi și, odată, chiar cu o entorsă la încheietura mâinii. Când Joey și-a exprimat îngrijorarea, prietena ei a ridicat din umeri.

— L-am lovit și eu pe el, a spus Mae. De aceea a fost inventat machiajul corporal.

Nu conta de câte ori Joey a încurajat-o pe Mae să se despartă de Vinny, prietena ei trebuia să ajungă ea însăși la acea concluzie. Iar Joey era îngrijorată că, dacă nu ajungea destul de repede, el avea să o ucidă.

Cu toate acestea, Vinny era întotdeauna politicos.

— Mă bucur să te văd, Joey, spunea el, iar el și Mae se ofereau să o ducă acasă cu mașina lui Honda Civic în orice seară în care nu se ducea acasă cu Chaz.

— Fetelor, s-a auzit o voce impunătoare din ușa vestiarului.

Lângă ea, Dallas a sărit cât colo, flaconul de cocaină dispărându-i în palmă. Joey nu a avut nevoie să ridice privirea ca să știe că era Cherry.

— Hei, Cherry. Joey aplica o linie subțire de lipici pe genele false de la ochi. Voi fi gata la timp.

— După ce terminați cu scena, mergeți la VIP, bine? Cherry îi vorbea lui Joey, dar ochii ei erau ațintiți asupra lui Dallas. O petrecere a burlacilor de opt persoane a cerut-o pe tipa asiatică sexy pe care au văzut-o afară. Din moment ce Betty nu a apărut, probabil că se referă la tine.

Joey și-a ridicat privirea, fluturând fâșia de gene în mână pentru ca lipiciul să devină mai cleios, ceea ce îl făcea mai ușor de aranjat.

— O petrecere a burlacilor? În ajunul Anului Nou?

— Nunta de Anul Nou, mâine după-amiază. Cherry a ridicat din umeri. Nu arată ca niște parveniți, dar încearcă să fie. Au întrebat de Sala cu șampanie.

— Sala cu șampanie? Joey a schimbat o privire cu Dallas.

Două ore în Sala cu șampanie puteau aduce unei fete cel puțin o mie de dolari.

— Au nevoie și de o majoretă blondă? a intervenit Dallas, plină de speranță.

— Nu. Cherry și-a îndreptat complet atenția către Joey. Hei. Ai luat legătura cu Betty? E a doua tură la rând când lipsește. Nu vreau să o concediez până nu știu că e bine.

— Haide, Cherry, nu o concedia, a spus Dallas. Știu că e o zăpăcită,

dar… clienții o iubesc.
— Am vorbit eu cu tine? a răbufnit proprietara.
— Nu am mai vorbit cu ea de câteva zile, a spus Joey. Dar are colege de cameră care ar avea grijă de ea dacă ar fi bolnavă. Pot să verific mâine.
Privirea lui Cherry s-a îndreptat din nou spre dansatoarea mai în vârstă.
— Dallas, sper că praful de pe nasul tău e pudră de față. Termină de pregătit și mișcă-ți fundul acolo.
— Nu doar fundul meu a venit aici să-l vadă, a răspuns Dallas impertinentă, dar și-a șters nasul și s-a ridicat pentru a-și depozita lucrurile în dulap. Înainte de a ieși din vestiar, a continuat: Pe bune, fată, nu știu cum faci asta fără ceva la bord…
„E chiar simplu”, s-a gândit Joey. După ce și-a terminat machiajul, a intrat în rochia ei aurie și și-a încălțat pantofii cu toc. S-a măsurat din cap până în picioare în reflexia din oglindă. De acolo o privea Ruby.
Mă prefac că sunt mama.

Capitolul 27

Paris nu-și dă seama că a adormit pe canapea până când n-o trezește soneria. Îi ia câteva secunde ca să-și amintească unde se află – acasă? la închisoare? la Toronto? – dar apoi îi aude pe fotografi strigând pe stradă și își amintește. Seattle. Jimmy este mort. Acuzată de crimă. Fără avocat. Soneria sună din nou, urmată de ceea ce pare a fi o lovitură de picior. Oricine ar fi, e insistent. Paris încearcă din nou aplicația *smarthome* de pe telefon, dar camera de la ușă, împreună cu restul, tot nu funcționează. Se îndreaptă spre ușa de la intrare și se uită prin vizorul în stil vechi, pregătindu-se pentru un reporter cu tupeu sau un paparazzo care așteaptă să o surprindă cu o cameră în față.
Este Elsie.
Deschide ușa și se dă repede la o parte, în timp ce femeia se împinge înăuntru. În spatele ei, aparatele de fotografiat sclipesc și se strigă întrebări. Elsie are în brațe o cutie de carton, peste care se află servieta ei, peste care se află o pungă cu mâncare de la Taco Time. O sticlă de vin iese din geanta de pe umăr.
— Ca niște vulturi, spune cealaltă femeie, închizând ușa cu piciorul.

Încuie-o, repede.

Paris încuie ușa, apoi apucă punga cu mâncare la pachet și servieta înainte ca acestea să alunece.

Elsie așază cutia de carton pe podea.

— Asta era în fața ușii tale. Corespondența lui Jimmy. Probabil că oficiul poștal a trimis-o aici.

Paris se uită fix la ea.

— Bună ziua și ție.

— Vorbim mai târziu, mâncăm mai întâi. Elsie smulge punga cu mâncare și servieta din mâinile lui Paris și se îndreaptă direct spre bucătărie. Am adus vin.

Paris se uită în jos la cutia cu corespondența fanilor lui Jimmy, care pare atât de nelalocul ei așezată pe podeaua din hol. Nu are nicio îndoială că va conține o altă scrisoare de șantaj de la Ruby. Mama ei trebuie să fi aflat deja că Jimmy este mort, ceea ce înseamnă că știe despre moștenire și despre faptul că fiica ei a fost acuzată de omor cu premeditare.

Așchia nu sare departe de trunchi, nu-i așa, mamă?

* * *

Ea și Elsie se așază în bucătărie și mănâncă. Cealaltă femeie își toarnă un al doilea pahar de vin înainte ca Paris să ajungă măcar la jumătatea primului. Abia după ce termină taco-urile, observă că Elsie plânge, deși nu este o furtună prin tot corpul, așa cum i s-a întâmplat lui Paris când a ajuns prima dată acasă. Plânsul lui Elsie este ca o ploaie constantă care va dura ceva.

Dar durerea este durere, oricum ar fi ea exprimată.

— Jimmy ți-a povestit vreodată despre balul nostru de absolvire? Vocea lui Elsie este îngroșată din cauza lacrimilor.

— Tot ce mi-a spus a fost că ați fost iubiți în liceu. Paris îi întinde un șervețel în plus. Am presupus că ați mers împreună la bal.

— De fapt, nu am mers. Elsie își tamponează ochii. Cu o săptămână înainte, ne-am certat foarte tare și ne-am despărțit. Cineva mi-a spus că a fost văzut flirtând cu Maggie Ryerson. Era o majoretă, cu sânii mari, vioaie, știi tu genul. El a negat, dar eu nu l-am crezut. Așa că m-a părăsit. Am fost… distrusă.

Paris se așază pe scaun și ascultă.

— Nu aveam cum să lipsesc de la balul de absolvire, continuă Elsie. Așa

că l-am rugat pe un băiat pe nume Fred, despre care știam că era îndrăgostit de mine, să mă ducă. Când am ajuns în sala de sport, pe cine văd? Pe Jimmy, cu Maggie Ryerson.

Paris clătină din cap.

— Ei bine, asta a fost o nemernicie.

— Am reușit să-l ignor, am încercat să mă distrez. Dar, mai târziu, l-am găsit furișându-se pe hol. Maggie îl părăsise, iar el o găsise în parcare, sărutându-se cu Angelo Deluca, un băiat pe care părinții ei îl urau. Maggie l-a folosit pe Jimmy ca acoperire pentru a putea fi cu Angelo la balul de absolvire fără ca părinții ei să afle. A meritat-o, dar nu m-am putut abține să nu-mi pară rău pentru el. Am plecat împreună de la bal și am ajuns să luăm burgeri și milkshake-uri la Dick's. Apoi am venit aici, în Kerry Park, și ne-am așezat pe bănci să ne uităm la luminile orașului.

— Dar Fred?

— Cred că asta mă face și pe mine o nemernică. Elsie se uită în altă parte. Kerry Park a fost întotdeauna locul nostru preferat. Veneam aici să vorbim, să ne facem planuri, să visăm. Era răcoare în noaptea aceea, iar Jimmy și-a pus smochingul în jurul umerilor mei. Era bleu pudrat, ca să se asorteze cu rochia mea, dar nu am făcut niciodată o poză de la bal. Ea zâmbește, privind în depărtare. M-a întrebat dacă vreau să-l primesc înapoi. Bineînțeles că am spus da.

Paris simte o mică înțepătură de gelozie. Nu pentru că Elsie era fosta iubită a lui Jimmy, lucru pe care îl știa deja, ci pentru că ea împărtășea cu el ceva ce Paris nu a avut niciodată: o istorie comună. Își cunoștea soțul doar de trei ani. Elsie îl cunoștea pe Jimmy de cinci *decenii.* Aveau *în comun* cincizeci de ani de prietenie, de râsete, de povești și de glume pe care numai doi oameni care au petrecut atâta vreme împreună le pot avea. Elsie îl văzuse pe Jimmy în toate încarnările sale, îi stătuse alături în toate suișurile și coborâșurile sale. Paris fusese soția lui Jimmy, dar Elsie ar putea foarte bine să fi fost sufletul lui pereche.

Pierderea trebuie să fie insuportabilă. Paris a fost atât de ocupată să se gândească la ea însăși, încât nu s-a oprit să se gândească la cum trebuie să o afecteze asta pe *Elsie,* care îl iubise atât de mult pe cel mai bun prieten al ei, Jimmy, încât intervenise pentru a-i apăra soția când ar fi avut tot dreptul să o arunce pe Paris în vizuina lupului.

— Nu este sfârșitul poveștii, spune Elsie cu un zâmbet trist. A doua zi

după absolvire, Jimmy sună și spune că va trece pe la noi. Voia să „vorbească” cu mine, face ea semne de ghilimele în aer. M-am gândit în sinea mea: „Asta este. O să mă ceară în căsătorie”. În acele vremuri, era destul de obișnuit să te căsătorești imediat după liceu. Așa că îl aștept pe verandă, port o rochie frumoasă, părul meu este ondulat și sunt pregătită. Am fost acceptată la Brown în toamnă și m-am gândit că, dacă ne căsătorim, Jimmy ar putea veni cu mine în Rhode Island, deoarece el nu plănuia să meargă la facultate.

— Vine cu vechea camionetă a tatălui său și văd că în spate este plină cu toate bunurile sale. Coboară din mașină, se apropie de mine și îmi spune:

— Iubito, mă îndrept spre Los Angeles. Așa, pur și simplu. La început, am înțeles greșit și l-am întrebat când se întoarce. Mi-a spus că nu se mai întoarce. Venise să-și ia rămas bun. „Data viitoare când mă vei vedea, a spus, voi fi la Tonight Show”. Nenorocitul mi-a frânt inima.

— Of, Elsie, spune Paris.

— Și, ce să vezi, zece ani mai târziu, era acolo, făcând glumițe cu Johnny Carson, exact cum a spus că va fi. Nenorocitul.

Elsie râde scurt.

— Da, Jimmy putea fi un adevărat nemernic. Avea ochelari de cal când venea vorba despre ce voia să facă cu viața lui și, dacă ceva îi stătea în cale, putea fi atât de crud! Era incredibil de egocentric, motiv pentru care niciuna dintre căsniciile lui nu a durat vreodată și de aceea toate fostele lui soții îl urau. De aceea și eu îl uram uneori. Dar nu-l pot învinovăți pentru toate astea. Eu i-am rezolvat de bunăvoie problemele. Am zburat oriunde avea nevoie de mine ca să-i pot curăța mizeriile, mi-am cerut scuze în numele lui. Știam că erau momente în care se folosea de mine ca să umple niște goluri, ca să aibă ceva de făcut în timp ce lucra la următorul plan măreț care nu mă includea pe mine.

Elsie se uită din nou pe fereastră.

— Dar apoi ceva s-a schimbat. A ajuns la fundul sacului. S-a lăsat de droguri. A anunțat că se retrage și s-a mutat înapoi aici. Și lucrurile au fost diferite de data asta. El era diferit. Mai calm. Cu remușcări. Sensibil. Mergea la terapie și chiar își făcea treaba. Am început să ne apropiem din nou… foarte mult. M-am gândit că poate, în sfârșit… Se uită direct la Paris, care îi prinde sensul, tare și clar. Dar apoi te-a întâlnit pe tine.

Paris nu știe ce să spună. Evident că habar n-avea de nimic din toate

astea, pentru că Jimmy nu-i spusese niciodată. Din ziua în care băuseră o cafea după ora de yoga, cu trei ani în urmă, Jimmy fusese atât de hotărât în urmărirea ei, încât nici măcar nu se gândise că mai exista și altcineva care să fie călcat în picioare în acest timp. Ochelari de cal, așa cum tocmai a spus Elsie. Explica multe despre modul în care Elsie o tratase când se cunoscuseră prima dată.

Explica totul, de fapt, și Paris se lăsă pe scaun.

— Mă bucur că ultimii lui ani au fost fericiți. Cel puțin până la sfârșit. Te-a iubit cu adevărat. Elsie îi mângâie mâna lui Paris. Oricum, aceasta a fost o lungă introducere pentru a-ți spune că nu mai pot fi avocata ta.

Capul lui Paris se ridică brusc.

— Stai așa, ce zici?

— Nu intra în panică, am dat câteva telefoane. Elsie își termină vinul. Un avocat pe nume Sonny Everly va veni mâine, la ora 11. Este un fost avocat penal excelent, cu douăzeci de ani de experiență în procese.

— Bine, spune Paris încet. Am înțeles. I-ai fost loială lui Jimmy ajutându-mă, dar, evident, dacă tu crezi că există chiar și cea mai mică posibilitate ca eu să fi făcut-o…

— Nu de asta. Elsie își lasă paharul jos și o privește pe Paris drept în ochi. Motivul pentru care l-am rugat pe Sonny să intervină este pentru că sunt prea ruginită. Nu m-am descurcat cu punerea ta sub acuzare atât de bine pe cât ar fi trebuit. Am fost prinsă cu garda jos de noul testament, iar asta s-a întâmplat pentru că sunt prea aproape de situație. Dacă ar fi fost orice alt avocat în locul meu, acesta ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi verificat, dar nici nu mi-a trecut prin cap că Jimmy ar fi găsit un alt avocat care să redacteze un testament cu totul nou. Mi-a scăpat, ceea ce înseamnă că nu am de ce să mă bag din nou în activitatea de avocat penal. Vei fi pe mâini excelente cu Sonny.

— Sonny mi-ar fi obținut o cauțiune mai mică?

— Probabil că nu, dar…

— Atunci ți-ai făcut treaba, Elsie, spune Paris. Și îți sunt recunoscătoare. Dar nu sunt sigură că mi-l pot permite. Am pus deja aproape totul la bătaie pentru a plăti cauțiunea, pe care nu o voi recupera niciodată. Se uită în jos la cercul de diamante roz de pe mâna stângă. Cred că aș putea să-mi vând verigheta. Și Tesla, de asemenea, din moment ce pot împrumuta mașina lui Jimmy.

— Îl plătesc eu pe Sonny, spune Elsie. Când vei fi achitată, îmi poți da banii înapoi. Totuși, te avertizez: omul este un nemernic absolut. Dar de asta ai nevoie. De cineva căruia să nu-i fie frică să intre în noroi și să se lupte, iar eu se pare că am uitat cum să fac asta în afara litigiilor.

— Mulțumesc, spune Paris. Dacă tu ai încredere în el, și eu voi avea încredere în el.

— L-am sunat și pe avocatul care a redactat ultimul testament al lui Jimmy și am cerut o copie. Reputația firmei sale este impecabilă. Testamentul este valabil.

— Asta e o veste proastă pentru mine. Paris se lasă mai mult pe scaun. Toți banii ăia mă fac să par vinovată ca naiba. Și ce rost are să fiu bogată dacă îmi voi petrece restul vieții într-o celulă?

— Spune-mi ceva, spune Elsie. Îți amintești că în instanță, Salazar a insinuat că drogurile consumate de Jimmy ar fi putut fi o chestie unică. Trebuie să te întreb: Jimmy se droga din nou?

Paris oftează.

— Zoe tocmai mi-a spus că l-a prins făcând-o o dată la înregistrările pentru cea de-a doua ediție specială. I-a promis că va fi singura dată, pentru a-l ajuta să treacă cu bine peste ultima reprezentație. Ea nu mi-a spus niciodată, pentru că el i-a cerut să nu o facă și, evident, i-a fost loială lui Jimmy. Privește în jos. Mi-e rușine să spun că nu am observat niciodată.

— N-are de ce să-ți fie. Jimmy a avut zeci de ani de practică în a-și ascunde dependența. Elsie se încruntă. Când ai vorbit cu Zoe?

— Ieri. A venit la mine, și-a cerut scuze pentru că nu mi-a acordat credit inițial. În mod surprinzător, este o persoană foarte drăguță, când nu este enervantă.

— Eu nu cred asta, zice Elsie cu o voce plată. Era prea atașată de Jimmy. Ce angajator îi lasă unei asistente cinci milioane de dolari în testamentul său? Încep să mă întreb dacă nu cumva ea este motivul pentru care s-a schimbat. Gândește-te la asta: Zoe a petrecut mai mult timp cu Jimmy decât oricare dintre noi. Cum e posibil ca ea să nu fi observat că are pierderi de memorie? Eu personal cred că știa că ceva nu e în regulă și a ascuns totul.

Paris se gândește un minut la asta. Era puțin cam intensă relația dintre Zoe și Jimmy, asistenta lui știa cel mai bine cât de mult se luptase cu dependența și problemele de sănătate mintală. Chiar și să se drogheze o singură dată era periculos, iar dacă îi păsa cu adevărat de șeful ei, cel mai

bun lucru pe care ar fi putut să-l facă era să vorbească.

Un sentiment de neliniște o cuprinde pe Paris. Oare Zoe o păcălise ieri?

Elsie își bagă mâna în servietă și scoate un document tipărit cu cel puțin douăzeci de pagini. Îl răsfoiește, apoi se oprește la un paragraf subliniat. Împunge pagina cu o unghie vopsită cu ojă corai.

— Citește asta. Este testamentul lui Jimmy.

Paris citește cu atenție paragraful, care spune că Zoe Moffatt va moșteni cinci milioane de dolari.

— Bine, îi spune ea lui Elsie. Știam asta deja.

Elsie frunzărește din nou paginile până când ajunge la un alt paragraf evidențiat.

— Acum citește asta.

Se pare că este secțiunea din testament în care sunt detaliate participațiile corporative ale lui Jimmy, iar multe dintre acestea sunt formulate în termeni juridici care o lasă rece pe Paris. Trebuie să citească de trei ori înainte de a înțelege, iar când o face, rămâne cu gura căscată.

Zoe Moffatt va moșteni 20 *la sută* din toate câștigurile lui Jimmy din afacerea Quan.

— Procurorul a făcut un adevărat spectacol spunând în sala de judecată câți bani vei primi tu ca soție a lui Jimmy, spune Elsie. Dar nu a menționat niciodată nimic despre ce ar urma să primească Zoe în plus față de cele cinci milioane de euro. Salazar știa că ar fi încurcat apele și nu a vrut să spună nimic care ar fi îndepărtat atenția de la tine, suspecta principală.

Avocata se apleacă în față.

— Toată lumea știe că afacerea Quan valora treizeci de milioane. Douăzeci la sută din această sumă este…

— Șase milioane. Paris continuă să scruteze paragraful. Și Zoe ar fi primit încă douăzeci la sută pentru a treia ediție specială, dacă ar fi existat una. Dar chiar și fără asta, ea primește unsprezece milioane de dolari.

Era o grămadă de bani pentru cineva care, după spusele ei, nici măcar nu făcuse mare lucru pentru că Quan a venit la Jimmy, așa că cea mai mare parte din ajutorul ei constase în „activitatea obișnuită de asistentă”.

— Ce i-a lăsat Jimmy în testamentul original?

Vocea lui Paris este slabă, în timp ce încearcă să proceseze totul.

— Niciun ban. Fața lui Elsie este sumbră. Uite, nu spun că ea l-a ucis, pentru că nu cred că a făcut-o cineva. Cred cu adevărat că Jimmy s-a

sinucis. Dar Zoe este cea care s-a asigurat că ai fost arestată. A te face să pari vinovată de crimă este o modalitate eficientă de a distrage atenția oamenilor de la suspiciunea că poate ea a fost cea care l-a determinat pe Jimmy să-și schimbe testamentul.

— Dar și-a cerut scuze, spune Paris mirată. Chiar părea să îi pară rău.

Rămâne o clipă pe gânduri, amintindu-și fiecare secundă a conversației cu Zoe din ziua precedentă.

— Și acum ce facem? întreabă ea în cele din urmă.

— Odihnește-te puțin, asta e ceea ce trebuie să faci acum, spune Elsie cu vioiciune. Mă întorc dimineață pentru întâlnirea cu Sonny.

— Credeam că nu mai ești avocata mea.

— Nu mai sunt. Femeia mai în vârstă se ridică în picioare, iar Paris o urmează până la ușa din față. Voi fi aici în calitate de consultantă. Și de prietenă. Iar ca prietenă, am să-ți reamintesc să fii complet sinceră cu Sonny în legătură cu totul. Să fii cât se poate de transparentă.

Se aude o altă rundă de blitz-uri în timp ce Elsie iese. Paris închide ușa și apoi se sprijină de ea.

Transparentă? Când a fost ea vreodată transparentă în viața ei?

* * *

Cea mai nouă scrisoare de la Ruby nu este pe hârtie de scris de culoarea lavandei și nici nu a fost trimisă din Sainte Elisabeth, Quebec. Sosește într-un plic alb simplu, iar adresa de retur este în Maple Sound, Ontario. Ceea ce înseamnă un singur lucru.

Ruby Reyes este oficial o femeie liberă.

Dragă Paris,

Cele mai profunde condoleanțe pentru recenta pierdere și cele mai sincere felicitări pentru noua ta avere. În lumina circumstanțelor actuale, cred că zece milioane ar fi suma potrivită. Informațiile mele bancare sunt incluse mai jos.

O să te bucuri de vestea că ți-am găsit în sfârșit urna funerară. Am presupus că Tita ar fi pus-o la loc de cinste, dar se pare că ea nu are cele mai frumoase amintiri despre tine. În orice caz, odată ce voi primi banii, voi împrăștia cu dragoste cenușa ta în lac, astfel încât să te odihnești în pace pentru totdeauna.

Apropo, ți-ai ucis soțul? Poți să-mi spui. Voi păstra secretul tău. Sunt

dispusă să păstrez toate secretele tale, atât timp cât sunt răsplătită cum se cuvine.

Cele mai calde salutări,
Ruby

PS. în fiecare noapte, când orăcăie broaștele alea din iaz, îmi imaginez că dau foc la toată casa. Tu ești expertă. Cum se face asta cel mai bine?

Ruby a avut dreptate cu un singur lucru. Paris se pricepe să facă focuri.

De data aceasta, ea duce scrisoarea în bucătărie și pornește aragazul. Atinge colțul hârtiei de flacăra albastră și o privește cum se aprinde, focul mistuind cuvintele mamei sale în câteva secunde.

Prima ei cerere a fost de un milion. Apoi a fost de trei milioane. Acum este de zece milioane. Zece milioane de *dolari*. Părea ridicol, dar nu era. Ruby nu are nimic de pierdut dacă cere. Iar Paris are totul de pierdut dacă nu-și dă seama ce trebuie să facă în această privință.

Chiar înainte ca scrisoarea să-i pârlească degetele, o aruncă în chiuvetă, unde arde până când nu mai rămân decât câteva bucățele mici de hârtie carbonizată.

Dacă și-ar fi dat mai mult timp să se gândească la asta cu nouăsprezece ani în urmă, ar fi putut să se descurce altfel cu Mae, să vină cu un alt plan, să aleagă o altă cale.

Dar, uneori, singura modalitate de a o lua de la capăt este să dai foc la tot.

Capitolul 28

— Joey.

Nimeni de la Cherry nu i-a spus vreodată lui Joey pe numele ei adevărat, iar muzica era atât de tare, încât a presupus că a auzit greșit. În afară de Cherry, Chaz și Mae, majoritatea oamenilor de aici nici măcar nu știau care era numele ei adevărat.

— Joey, a rostit din nou vocea, plutind în întunericul holului. Joey, vino aici.

De data asta, a fost sigură că l-a auzit și s-a întors. Acolo era prietenul

lui Mae, sprijinit de peretele din apropierea vestiarului. Joey tocmai își terminase rutina de pe scenă și trebuia să meargă la toaletă înainte de a urca la VIP pentru că prezența ei fusese cerută la petrecerea burlacilor. Ocazia de a dansa în Sala cu șampanie, o seară cu bani mulți.

— Vinny, a spus Joey cu surprindere. Nu ai voie să intri aici. Numai personalul are voie.

— Șșșttt! M-am furișat înăuntru, nu spune nimănui. Vinny i-a oferit un zâmbet șmecheresc, ca de băiețandru. Joey s-a apropiat mai mult de el pentru a-l putea auzi mai bine, minunându-se încă o dată de cât de greu îi era să creadă că ar putea fi gangsterul care știa că este. Era atât de mic de statură, iar pe tocurile ei de zece centimetri, îl depășea în înălțime.

— O caut pe fata mea, a spus Vinny. Am tras cu ochiul în vestiar, dar nu am văzut-o. Ai vreo idee unde ar putea fi?

— Nu a venit la muncă în seara asta, a spus Joey. Cherry nu este prea mulțumită. Nici tu nu știi unde este?

— Am tot sunat și am lăsat mesaje, dar nu m-a sunat înapoi. Încep să mă întreb dacă nu cumva mi-a dat papucii și a uitat să-mi spună. Vinny a zâmbit din nou, ceea ce părea deplasat, având în vedere ceea ce tocmai spusese. Nu știi dacă se vede cu altcineva, nu-i așa?

— Bineînțeles că nu, a spus imediat Joey. Zâmbetul lui începea să o enerveze. Te iubește, Vinny. Dar acum m-ai îngrijorat. Ar trebui să chemăm pe cineva?

— Pe cine am putea chema? a întrebat Vinny. Știi că nu are familie.

Mâna lui i-a atins brațul, iar Joey s-a abținut cât a putut pentru a nu se îndepărta. Zâmbetul lui nu doar că o făcea să se simtă inconfortabil – începea chiar să o sperie. Era familiarizată cu acel zâmbet, îl văzuse de prea multe ori.

Era zâmbetul pe care îl purtau monștrii când se prefăceau că nu sunt monștri.

— Poate mă poți ajuta, Joey, a spus Vinny. I-am dat în păstrare lui Mae ceva de-al meu acum câteva zile și chiar am nevoie de el înapoi. În seara asta. Te poți gândi la vreun loc unde ar fi putut să-l ascundă?

— Îmi pare rău, habar n-am. Joey a aruncat o privire în jur, sperând că cineva cunoscut se afla în apropiere, dar erau singuri în holul întunecat. Ăăă, ar trebui să mă întorc la muncă, altfel Cherry se va supăra.

— Bineînțeles. Îmi pare rău că te deranjez într-o seară atât de

aglomerată. Vinny s-a îndepărtat, dar înainte ca ea să poată răsufla ușurată, s-a întors înapoi, ca și cum ceva tocmai îi venise în minte. A, hei. Știu că ai spus că nu se vede cu nimeni altcineva, dar nu mă minți, nu-i așa, Joey? Nu prea îmi place când oamenii mă mint. Știu că voi, fetele, vorbiți.

Zâmbetul acela din nou.

Ea a făcut tot posibilul să îi răspundă cu un zâmbet.

— Vinny, îți promit. Mae nu te-ar înșela niciodată. Știu cât de mult te iubește.

Dar adevărul era că Joey nu știa așa ceva. Ca majoritatea fetelor de vârsta lor, Mae fie se lăuda cu prietenul ei, fie se plângea de el. Diferența era că Vinny era capabil de violență extremă. Joey nu înțelesese pe deplin acest lucru până în acel moment. Fiecare parte a corpului ei era în alertă maximă. Această conversație trebuia să se încheie repede.

— Știi ceva, poate ar trebui să sunăm pe cineva, a spus Joey. Poate la poliție. Am putea depune un raport de persoane dispărute?

La auzul cuvântului *poliție,* Vinny a făcut un pas înapoi.

— Nu, nu cred că trebuie să mergem atât de departe. Spune-i doar să mă sune, bine? Chiar am nevoie să-mi înapoieze ceea ce i-am dat. Știe ea ce înseamnă asta. An Nou fericit, Joey. Dacă vrei vreodată să faci bani adevărați, anunță-mă, am eu grijă de tine.

O rafală de aer rece a pătruns în hol în timp ce Vinny ieșea pe ușa din spate, care era încă nesupravegheată. Joey s-a sprijinit de perete ca să-și recapete echilibrul. Întregul ei corp vibra. Era un telefon public în cabina de probă; trebuia să o sune pe Mae și să o anunțe că prietenul ei o căuta. Orice avea Mae care îi aparținea, trebuia să i-l dea înapoi. Imediat.

Joey a intrat în cabina de probă și s-a oprit în loc.

Toate ușile de la vestiare erau deschise. Lucrurile tuturor erau împrăștiate pe podea.

Fiecare lacăt fusese tăiat.

Instinctul lui Joey fusese corect. Ea a învățat cu mult timp în urmă că, dacă simțurile tale de omul-păianjen se activează, răufăcătorii abundă.

* * *

După ce i-a lăsat lui Mae un mesaj pe robotul telefonic și pe telefonul mobil, Joey a urcat la etaj, încercând să se simtă mai bine. O solicitare VIP era ceva important.

La Golden Cherry existau trei secțiuni, ceea ce însemna, în esență, că

existau trei niveluri de plată. Majoritatea patronilor de la Cherry își petreceau serile la etajul principal, urmărind spectacolele de pe scenă și bucurându-se de atenția fetelor care lucrau în sală. Aici se aflau cele mai multe dansatoare în fiecare seară, iar scopul lor era acela de a-i atrage pe clienți să plătească pentru un dans în poală. Nuditatea totală la etajul principal nu era permisă, așa că, dacă doreai un dans la masa ta, dansatoarea se oprea până să-și scoată chiloții. Dacă voiai să vezi ce se află sub tanga, trebuia să te deplasezi într-o zonă desemnată din spatele sălii. Dansurile în poală costau zece dolari pe cântec, dar bacșișurile erau încurajate. Nimic la Cherry nu era gratis, iar regulile erau afișate peste tot:

FĂRĂ FOTOGRAFII SAU VIDEOCLIPURI
FĂRĂ ATINGERI
MINIMUM DOUĂ BĂUTURI PE ORĂ

Regulile erau diferite la VIP care se afla la al doilea nivel al clubului. Taxa de intrare de 50 de dolari se transfera direct în nota de plată de la bar, iar băuturile și serviciile erau în general mai bune. Dansurile în poală aveau loc în cabine semiprivate, aliniate pe peretele lateral, iar clienți aveau voie să atingă dansatoarele numai dacă ele le permiteau, numai pe deasupra hainelor și numai dacă ele se ofereau. Se așteptau bacșișuri. Cu cât plăteai mai mult, cu atât stătea mai mult și puteai vedea mai multe.

Iar în spatele zonei VIP se afla o cortină de catifea cu un neon violet pe care scria Sala cu șampanie. Era păzită în permanență de un bodyguard, iar 250 de dolari te făceau să treci de cortină și să intri în sala de formă ovală, care avea propria scenă și un stâlp chiar în centru. O duzină de cabine private se înșirau de-a lungul perimetrului, fiecare cu o canapea și o perdea care se închidea complet. Nu existau reguli în Sala cu șampanie, iar tot ceea ce se întâmpla într-o cabină de acolo era o negociere între dansatoare și clientul ei. Nu era ceva nemaiauzit ca o fată să câștige între două și cinci mii de dolari pe noapte acolo. Dar ca să câștigi atât de mult, trebuia să fii dispusă să faci și extra.

La început, Joey a fost îngrozită când a auzit despre lucrurile care se întâmplau în spatele perdelelor de catifea. Dar cu cât lucra mai mult timp la Cherry, cu atât mai puțin important i se părea totul. Nu trebuia să faci nimic din ceea ce nu voiai să faci, iar dacă te simțeai vreodată incomod – sau dacă

te răzgândeai – un buton roșu din fiecare cabină chema bodyguardul care stătea chiar afară.

Era de ajutor dacă beai mai întâi ceva cu clienții tăi. Unele fete, ca Dallas și Mae, se drogau. Joey nu avea nevoie de alcool, iar de drogat, nu se droga niciodată.

Tot ce trebuia să facă era să fie Ruby.

Prima dată când a fost într-o cabină din Sala cu șampanie a avut drept client un domn mai în vârstă care i-a spus:

— Îți dau o sută de dolari dacă mă lași să te ating unde vreau.

— Bine, a spus ea.

Trei cântece mai târziu, el a spus:

— Îți dau două sute dacă *mă* atingi oriunde vreau eu.

— Îmi pare rău, nu.

— Trei sute.

Ea a clătinat din cap.

— Cinci sute.

Cinci sute de dolari. Joey avea de plătit chiria. Cumpărături. Cablul. Telefonul. Abonamentul de autobuz. Haine. Și o ascunzătoare plină de bani în care mai adăuga câte ceva în fiecare seară, imediat ce se întorcea de la serviciu. Nu voia ca asta să fie viața ei pentru totdeauna. Asta era doar viața ei de acum. Și cu cât câștiga mai mult, cu atât mai repede putea ajunge acolo unde trebuia să ajungă.

A spus da, apoi a închis ochii, lăsând-o pe Ruby să preia controlul. Ruby știa întotdeauna ce să facă. Mintea lui Joey era în altă parte în momentul în care clientul i-a mutat mâna unde voia el. Era în vârful muntelui Everest. Se afla pe un deal cu iarbă, privind stelele. Era pe plajă, într-o zi călduroasă, cu nisipul între degetele de la picioare și soarele pe față, undeva unde era iubită, undeva unde era în siguranță, undeva unde era liberă.

A câștigat o mie de dolari de la acel client în acea seară. A fost surprinsă de cât de ușor a fost. Pentru că, pe întuneric, nu conta.

Pe întuneric, nu s-a întâmplat nimic.

Joey l-a văzut pe tipul cu coroana aurie stupidă cu o secundă înainte ca el să o vadă pe ea, iar când privirile li s-au întâlnit, i-a făcut cu mâna. Da, același idiot de afară. Cu un zâmbet fals lipit pe față, s-a îndreptat spre masă. A numărat șapte invitați, nu cu mult mai în vârstă decât ea, poate cel mult douăzeci și ceva de ani. I se spusese că vor fi opt, așa că unul nu era

încă aici.

Tipul cu coroana de aur trebuia să fie cel care se căsătorea, așa că Joey și-a concentrat atenția asupra lui.

— Trăiască regele, a spus ea, iar băieții de la masă au râs.

— Știam eu că ești superbă sub haina aia mare, păpușă chinezească. Vocea puternică a lui Coroană aurie se putea auzi cu ușurință peste muzică, în timp ce ochii lui se delectau cu trupul ei. Și-a bătut coapsele cu palmele. Vino și așază-te în poala mea.

— Frate, n-o să se așeze pur și simplu pe tine, a spus prietenul de lângă el, dându-și ochii peste cap. Trebuie să o plătești mai întâi.

Joey i-a împins ușor coroana.

— Am auzit că mâine e ziua cea mare.

— La naiba, nici vorbă, a spus el cu un zâmbet. Invitatul de onoare s-a dus să dea un telefon. Cum te cheamă, păpușă chinezească?

— Numele meu este Ruby, a spus Joey. Și pentru un preț corect, te voi lăsa să-mi lustruiești bijuteria.

A urmat un hohot de râs. Era o replică perfect stupidă, dar era întotdeauna de succes.

— Eu sunt Jake, a spus el, apoi a început să se plimbe în jurul mesei, prezentându-i pe toți. Era complet inutil, pentru că nu-i păsa și nu avea cum să-și amintească. Până când s-a întors de unde a început, le uitase deja numele.

Fleur, una dintre chelnerițele VIP a adus o tavă cu băuturi.

— Ai comandat zece? a întrebat unul dintre băieți. Avea o expresie sticloasă în timp ce o privea pe Fleur cum le așeza pe masă, cuvintele sale ieșindu-i din gură greoaie și bâjbâite. Dar suntem doar opt.

Șuntem doa' opft.

— Fiindcă astea două sunt pentru doamne. Jack – sau era Jake? – le-a dat lui Joey și Fleur băuturile, apoi s-a uitat în jurul mesei cu un zâmbet: Până la fund, nenorociților.

Joey a schimbat o privire cu Fleur, care a ridicat din umeri și a dat băutura pe gât ca și cum n-ar fi fost nimic. Joey i-a urmat exemplul, iar lichidul i s-a scurs spre fundul gâtului. Whisky-ul i se părea revoltător. Gustul și mirosul îi aminteau de Tito Micky.

Dar acelea erau amintirile lui Joey, iar Joey nu era aici în seara asta.

S-a aplecat peste Jack-sau-Jake, cu sânii aproape dezgoliți chiar în fața

lui.

— Ce zici de un dans privat în timp ce-l așteptăm pe prietenul tău? i-a spus ea la ureche.

— Nu așa de repede, dragă, a spus el cu un zâmbet. Vreau să văd ce primesc mai întâi.

Și-a scos portofelul și a făcut un mare spectacol ca să scoată 20 de dolari. Fiecare grup avea câte un tip care voia să se dea mare în fața prietenilor săi. A luat cei douăzeci de dolari și a încruntat o sprânceană.

— Scumpule, pentru asta nici măcar nu-mi dau rochia jos.

Toți băieții de la masă au râs în timp ce Joey îi susținea privirea. Era o provocare nespusă și toți știau asta.

A înlocuit cei douăzeci de dolari cu cincizeci.

— Cu asta ce se poate cumpăra?

I-a zâmbit în momentul în care cântecul s-a schimbat. A început să cânte „Kiss" a lui Prince, ceea ce era perfect, pentru că nu numai că melodia avea exact ritmul potrivit, dar avea și o durată de numai trei minute și jumătate.

Să-i dăm drumul.

Ținându-și ochii ațintiți asupra lui Jack-sau-Jake, a început să-și miște corpul. Știa că nu era cea mai bună dansatoare – Cherry îi spusese asta în timpul audiției – dar se străduise din greu să se perfecționeze în ultimul an. În orice caz, nu conta atât de mult. Erau femei goale peste tot în club și oricare dintre ele se putea mișca foarte bine. Lucrul care o făcea pe fiecare specială – lucrul care îl făcea pe client să vrea mai mult – era felul în care îl făcea să se *simtă.*

Și asta era specialitatea lui Ruby.

Huiduielile și uralele băieților de la masă au fost puternice la început, dar s-au îndepărtat pe măsură ce Ruby a preluat controlul. Mintea lui Joey a început să plutească în derivă. Și-a reamintit să o sune din nou pe Mae în pauză, presupunând că ar fi avut o pauză în seara asta. Cherry fusese anunțată de spargerea vestiarului, dar refuzase să cheme poliția, nevrând să sperie clienții într-o seară cu mulți bani. A simțit mâna lui Jack-sau-Jake pe coapsa ei și a îndepărtat-o absent. Bună încercare, dobitocule. *Nu pentru 50 de parai.*

Și-a desprins rochia, punându-și țesătura aurie în jurul gâtului ca pe o eșarfă, în timp ce amicii lui ovaționau. Sutienul a fost următorul pe care l-a dat jos și l-a aruncat pe masă, unde trei dintre băieți s-au aruncat imediat pe

el. Apoi a luat ultimul *shot* de whisky, cel care era destinat tipului care urma să se căsătorească mâine și care nici măcar nu era aici. Și l-a turnat peste sâni, frecând lichidul peste sfârcurile goale.

— O, Doamne, a auzit pe cineva spunând. E dată dracului asta.

S-a uitat în ochii lui Jack-sau-Jake, lăsându-și limba să îi traseze conturul buzei superioare. Pupilele lui erau complet dilatate și arătau ca niște stafide, ceea ce i-a amintit că trebuia să meargă la cumpărături. Și-a scos și tanga și acum era complet goală, cu excepția colierului și a pantofilor cu toc. Putea să vadă erecția lui Jack-sau-Jake ridicându-se printre cusăturile blugilor lui și s-a întors ca să nu fie nevoită să se uite la ea. Încet – pentru că totul trebuia făcut încet – s-a aplecat cu totul înainte până când părul ei a atins podeaua și și-a putut apuca gleznele. A suspinat de plăcere când pandantivul de la colier i-a lovit bărbia; asta era o mișcare perfectă de întindere a tendonului. La sugestia lui Cherry, se apucase de yoga pentru a-și îmbunătăți forța și flexibilitatea, și era uimitor câte mișcări de stripteuză erau de fapt mișcări de yoga. Chiar acum ea practica *prasarita padottanasana,* sau plierea în față cu picioarele desfăcute – doar că era goală, cu fundul în fața cuiva.

În spatele ei, simțea mâinile lui Jack-sau-Jake atingându-i ușor fundul, dar de data aceasta a decis să permită acest lucru, deoarece cântecul lui Prince era pe cale să se încheie. Cu cât era mai excitat, cu atât mai mult ar fi vrut să meargă în privat. A început să se rostogolească din nou, folosindu-și atât picioarele, cât și talia pentru a menține mișcările senzuale. Era o mișcare destul de grea pe un covoraș la ora de yoga, darămite pe o podea tare, cu un shot de whisky în ea, purtând pantofi cu toc.

De îndată ce s-a îndreptat complet, l-a văzut.

Ieșea din holul unde se aflau băile, la fel de înalt și slab ca întotdeauna, cu același mers familiar, cu telefonul mobil Nokia albastru într-o mână. Chiar și în lumina slabă, își dădea seama că arăta diferit. Codițele împletite dispăruseră, nu mai avea barbișon; acum era bărbierit curat, cu o frizură simplă. Părul mai scurt îi făcea fața să pară mai cizelată. Ochelarii erau și ei noi, cu ramă dreptunghiulară și eleganți.

Dar era inconfundabil, incontestabil Drew.

Primul ei instinct a fost să fugă, să se ferească sau să se arunce sub masă, în principiu orice ca să nu o vadă. Dar picioarele ei nu voiau să facă nici măcar un pas înainte, capul ei nu se întorcea, mâinile nu-i acopereau fața.

Tot ce putea să facă era să stea acolo, goală, cu sânii încă umeziți de la whisky, complet încremenită.

Și apoi a văzut-o și el pe ea.

I s-a arătat imediat pe chip faptul că a recunoscut-o, în timp ce privirea lui a trecut de la ochii ei la sâni, între picioare, la noul tatuaj de pe coapsă pe care îl vedea pentru prima dată și apoi din nou în sus. Recunoașterea s-a transformat în șoc, iar șocul s-a transformat în confuzie. Dacă s-ar fi deschis brusc o gaură în podea, ar fi căzut bucuroasă în ea. Pentru că orice era mai bine decât felul în care Drew o privea acum.

O *vedea* și ea nu avea unde să se ducă și nici nu avea cum să dea înapoi. Muzica era prea tare pentru ca ea să-l audă spunându-i numele, dar buzele lui au format cuvântul *Joey,* iar asta a fost suficient pentru a o readuce în fire. Așa, pur și simplu, Ruby dispăruse, iar acum era din nou ea însăși, în pielea goală într-un club de striptease, și dureros, chinuitor de rușinată. Se simțea ca într-unul dintre acele vise de anxietate în care credeai că erai îmbrăcat, dar apoi îți dădeai seama că erai dezbrăcat în fața unei săli pline de oameni.

Doar că se întâmpla cu adevărat și nu avea cum să se trezească. Joey se afla într-un coșmar pe care și-l făcuse singură.

Câțiva dintre prietenii lui Drew i-au vorbit, făcându-i semn să ia loc. Cineva i-a turnat o bere. În cele din urmă a luat loc, dar a împins berea la o parte. Altcineva l-a lovit peste umăr, fluturând o bancnotă de douăzeci de dolari și arătând spre Joey. Drew a scuturat decisiv din cap. Nu, nu voia un dans în poală. Sau, poate mai exact, nu voia un dans în poală de la ea.

Jack-sau-Jake își înfășură brațele în jurul taliei ei din spate într-o îmbrățișare prea strânsă. În mod normal, nu ar fi tolerat niciodată acest lucru, dar, uitându-se de cealaltă parte a mesei la persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume, nu era sigură că nu-i vor ceda genunchii. Se simțea amețită. Îngrețoșată. Avea un țiuit în urechi. O durea stomacul.

— Iubito, hai să mergem în Sala cu șampanie, i-a spus Jack-sau-Jake la ureche. Îl simțea cum se lipește de ea. Trebuie să fiu singur cu tine.

Ea a deschis gura să spună nu – pentru că sigur nu putea face asta, nu putea să meargă cu unul dintre prietenii lui Drew în *afurisita* de Sală cu șampanie, în timp ce Drew se uita fix la ea, dar nu i-a ieșit niciun cuvânt.

În schimb, a dat din cap în mod stupid, în timp ce Jack-sau-Jake a tras-o departe de grup și spre camera cu perdele și cabine de catifea, unde două

sute cincizeci era doar prețul de pornire pentru o sticlă de șampanie și multe altele. În timp ce Jack-sau-Jake se scotocea prin portofel pentru a-l plăti pe bodyguard, Joey a aruncat o ultimă privire înapoi. A avut un scurt contact vizual cu Drew înainte ca acesta să-și scoată ochelarii și să se întoarcă.

El înțelegea ce se întâmpla. Doar că nu voia să vadă.

Capitolul 29

Privind în urmă, Paris nu crede că Drew a vrut să o facă de rușine când a condus-o acasă mai târziu în acea seară. A fost șocat, jenat și supărat și, deși nu și-a exprimat foarte bine niciunul dintre aceste sentimente, ele erau de înțeles.

Spre deosebire de ceea ce se întâmpla acum.

Noul avocat al lui Paris are în jur de 40 de ani, capul ras, un gât de buldog și bicepși de mărimea unor mingi de fotbal care îi ies din mânecile cămășii de golf Lacoste. Paris rămăsese puțin cu gura căscată când Elsie îl prezentase pentru prima dată; nu se așteptase ca Sonny Everly să fie atât de chipeș.

Și apoi omul a deschis gura.

Cei trei stau la masa din bucătărie, beau cafeaua pregătită de Paris și mănâncă gogoșile aduse de Elsie.

— Haide, Paris. De ce te-ai căsătorit cu el cu adevărat? întreabă Sonny, care nu este mulțumit de primele două răspunsuri ale ei. Niciun juriu nu va crede că l-ai iubit cu adevărat pe tip. Era cu aproape treizeci de ani mai în vârstă, cu un trecut de abuz de droguri, se purta practic ca un nemernic cu toată lumea. Oficial, cariera lui era deja fumată când v-ați întâlnit. Juriul trebuie să înțeleagă relația voastră, astfel încât să simpatizeze cu faptul că l-ai pierdut.

— Era la *pensie* când ne-am întâlnit și nu cunosc acea versiune a lui Jimmy pe care tocmai ai descris-o.

Paris își încrucișează brațele peste piept. Este conștientă că asta o face să pară defensivă, dar în acest moment nu-i pasă.

— Prostii. Ai văzut o ocazie să trăiești bine și ai apucat-o. Sau ai probleme nerezolvate cu tatăl tău, din copilărie. Poate ai simțit că mintea lui

începe să se clatine și te-ai gândit că nu trebuie să aștepți prea mult ca să-l convingi să anuleze contractul prenupțial.

— Du-te dracului, spune Paris, enervată.

Se uită la Elsie. Nici ea nu are o personalitate tocmai caldă, dar în comparație cu Sonny, se comportă ca un director de vas de croazieră. Ridică din umeri în fața lui Paris. Ți-am spus eu.

— Nimic din ce ai spus mai sus, spune Paris. Am început ca prieteni și am devenit apropiați în timp. Ne-am plăcut și ne-am respectat unul pe celălalt…

— Ați făcut sex?

Lui Paris îi ard obrajii. Se uită din nou la Elsie, care acum se caută de o scamă invizibilă de pe bluză. Una e să răspunzi la această întrebare pentru, să zicem, Henry, care era veșnic interesat de activitățile din dormitorul altora și voia toate detaliile. Dar nu-și poate imagina cum ar fi să dezbată chestiunea cu un bărbat pe care abia l-a cunoscut și cu o femeie care probabil s-a culcat cu Jimmy de mai multe ori decât ea.

— Viața noastră sexuală era normală, spune ea.

— A avut nevoie de asistență farmaceutică pentru a face sex?

— De ce este relevant acest lucru? se răstește Paris. Ce legătură are asta cu faptul că e mort?

— Are totul de-a face cu asta. Sonny se apleacă în față, privind-o drept în ochi. Tot ce ține de căsnicia ta foarte anormală și de scurtă durată este relevant. Procurorul îți va desființa viața, va găsi toate modurile în care relația voastră nu a fost perfectă și te va descrie ca pe o cățea nefericită, egoistă, arivistă, care și-a ucis soțul bătrân pentru bani. Cu cât îmi spui mai multe acum, cu atât mai bine mă pot pregăti pentru asta.

— Jimmy nu era bătrân. Și nu l-am omorât eu. Altă întrebare, fir-ar să fie! Sonny oftează și se uită la Elsie.

— N-ai vorbit cu ea despre asta?

Elsie clatină din cap.

— Nu am ajuns niciodată atât de departe.

Sonny se lasă pe spate în scaun, își întinde brațele în sus și-și înnoadă degetele la ceafă. Paris a citit odată că aceasta era o mișcare de putere, un lucru pe care oamenii – bărbații, de obicei – îl făceau în mod inconștient pentru a-și demonstra dominația asupra celor din jur.

— Paris, nu contează dacă l-ai omorât sau nu, spune Sonny și, pentru

prima dată de când a sosit, nu sună abuziv. Ca să avem succes în procesul tău, nu-mi pasă dacă ai făcut-o sau nu. Asta e între tine și Dumnezeul tău. Ceea ce contează este povestea pe care o putem vinde unui juriu pentru a crea o îndoială rezonabilă că *nu ai făcut-o* tu. În instanță, ceea ce contează este ceea ce poate dovedi procurorul, iar sarcina probei îi revine acestuia. Nico Salazar va elabora cea mai plauzibilă narațiune posibilă pentru a zugrăvi în mintea juriului o imagine de ce și cum ți-ai ucis soțul.

— Iar treaba lui Sonny este să dezmintă această poveste, spune Elsie. El va descoperi unde nu se susține, va discredita martorii, va lua fiecare probă pe care o are acuzarea și va demonstra cum poate fi interpretată în trei feluri diferite. Dar dacă are, de asemenea, propria narațiune pe care o poate vinde juriului despre ce s-a întâmplat, cu atât mai bine.

— Atunci de ce nu-mi spuneți amândoi care credeți că ar trebui să fie povestea? Paris vorbește printre dinții strânși. Ba, chiar mai bine, spuneți-mi ce naiba vreți să spun și o voi spune. Pentru că, în mod clar, dacă vă spun adevărul nu este suficient.

— Acum înțelegi. Sonny rânjește, expunând un rând de dinți foarte albi. Este un zâmbet de rechin, dacă o exista așa ceva. Ceea ce nu înseamnă că nu spunem adevărul. Dar trebuie să-l împachetăm într-un mod care să fie ușor de crezut de către juriu.

— Înțeleg, spune Paris. Vrei să reinterpretezi informațiile astfel încât să spună o cu totul altă poveste despre ce s-a întâmplat.

— Bingo, spune Sonny. Știam eu că ești mai deșteaptă decât pari.

Mulțumesc, ticălos misogin cu puța mică.

Sonny scoate mai multe dosare din servietă și i le întinde lui Paris.

— Vreau să te uiți cu atenție la toate acestea.

— Ce sunt ele?

— Rapoarte ale poliției, constatări medicale, analize medico-legale, fotografii de la autopsie și fotografii de la locul crimei, spune Sonny. Tot ceea ce folosește procurorul pentru a-și construi cazul împotriva ta.

— Nu vreau să mă uit la fotografii, spune Paris.

— Păcat. Sonny își trosnește degetele. Este viața ta pe care încercăm să o salvăm și, dacă vrei să-ți fii de ajutor, atunci trebuie să vezi tot ce vede Nico Salazar. Trebuie să fii pregătită. El bate cu degetul în dosarul de sus. Începe cu acesta.

Paris se uită la Elsie.

— Trebuie să o fac?

Cealaltă femeie aprobă din cap.

— O să fie bine. Ai văzut deja cum arăta în realitate. Aceste fotografii vor arăta mult mai… clinic. M-am uitat deja prin ele.

În acest moment, Paris are resentimente față de amândoi. Se încordează și deschide dosarul.

Una e să-l vezi pe Jimmy în cadă pentru o clipă sau două înainte de a te lovi la cap și a leșina. Este cu totul altceva să vezi o fotografie luminată puternic a cadavrului soțului ei zăcând într-o cadă plină de sânge și apă, în înaltă definiție, din mai multe unghiuri, unele dintre ele de aproape.

Deși, așa cum a spus Elsie, nu este chiar atât de șocant pe cât se aștepta. Ea nu a văzut niciodată rana lăsată de brici. Lacerația de pe coapsa lui Jimmy este mică, dreaptă și îngrijită. E o nebunie să te gândești că esența întregii sale vieți s-a scurs prin acel mic punct. Și chiar și cu privirea goală, chipul lui pare liniștit în fotografie, ceea ce nu este așa cum și-l amintește ea. O ajută să știe că a murit liniștit.

Spre deosebire de Charles. Spre deosebire de Mae.

Își croiește drum printre toate fotografiile. Echipa de la locul crimei a fotografiat absolut tot ce se afla în baie – faianța, prosoapele, chiar și conținutul dulapului.

— Oprește-te, spune Sonny, când ajunge la o fotografie a interiorului unuia dintre sertarele de la baie. Explică-mi asta.

Paris se uită în jos la fotografie, nefiind sigură de ceea ce întreabă. Este evident ce sunt. Jimmy își ținea mica lui colecție de aparate de ras în sertar, iar fotografia arată trei dintre ele aliniate frumos în husele lor, deasupra unei cârpe. De cealaltă parte a mesei, Elsie pare neliniștită, ca și cum ar ști exact unde vrea Sonny să ajungă.

— De ce sunt aparatele lui de ras în baie? întreabă Sonny. Conform fișei sale medicale, Jimmy avea un tremor benign la mâna dreaptă. Și, conform spuselor tale, prezenta simptome de demență timpurie. Deci, de ce anume se aflau aceste brice foarte ascuțite – și evident mortale – în sertarul lui?

— Eu… Nu m-am gândit niciodată la asta. Paris se uită la Elsie, apoi înapoi la Sonny. Adică, încă mai avem cuțite în bucătărie, un topor în șopron, un fierăstrău în garaj, o mașină de tăiat iarba…

— Dar niciunul dintre aceste lucruri nu este menit să îți treacă pe gât, spune Sonny. Nu ți-a fost teamă că ar putea uita că nu mai are voie să se

bărbierească cu un brici?

Paris începe să înțeleagă ce vrea să spună avocatul ei și se lasă pe scaun. De fapt, exact asta s-a întâmplat în dimineața în care a plecat la Vancouver, și a urmat o ceartă uriașă. Ea a presupus că Jimmy a fost nesăbuit și încăpățânat și că și-a încălcat promisiunea de a trece la aparatul de ras electric pe care ea i-l cumpărase. Jimmy a răbufnit, furios, spunând că nu voia să i se spună ce poate și ce nu poate să facă. O acuzase că îl trata ca pe un copil.

Dar, dacă se uită acum în urmă, nu din cauza asta era supărat. Jimmy își folosea aparatul de ras electric fără să protesteze de un an de zile. În dimineața aceea, însă, uitase cum trebuia să se bărbierească. Iar furia era întotdeauna reacția lui ori de câte ori își dădea seama că uitase ceva. Mânia era modul lui de a-și ascunde teama că își pierdea memoria.

Interpretase complet greșit situația. Pentru că atenția îi fusese distrasă de altceva.

— Procurorul va dori să știe de ce i-ai lăsat acele brice la îndemână dacă ai crezut cu adevărat că pierderea memoriei lui Jimmy devenise o problemă. Sonny se holbează la ea. Te face să pari indiferentă. Ceea ce se potrivește cu imaginea pe care Salazar încearcă să o creeze despre tine, că nu ți-a păsat deloc de Jimmy.

— Bineînțeles că mi-a păsat. Paris se uită la Elsie, simțindu-se neputincioasă, apoi se uită înapoi la Sonny. Dar nu pot să contrazic ceea ce spui. Nu am nicio scuză. Mi-a scăpat.

Doamne, aveam alte lucruri în minte.

— Ne-a scăpat tuturor, spune Elsie cu fermitate, strângând-o de braț. Dar ce contează asta dacă are un alibi? Să nu uităm că, dacă găsim dovada că Paris nu era în apropierea casei în momentul în care Jimmy a murit, totul dispare.

Sonny se mai uită la Paris încă puțin, apoi, în cele din urmă, își mută privirea spre Elsie.

— Ce se mai aude cu trimiterea înregistrărilor cronometrate ale momentului în care a trecut înapoi în țară de la poliția de frontieră?

— Au avut probleme tehnice în acea seară, spune Elsie. Sistemul s-a blocat și au pierdut o oră de informații despre trecerea frontierei. În acest moment, nu avem de unde să știm dacă vor putea să le recupereze. Persoana cu care am vorbit a sugerat că s-a mai întâmplat și înainte. Nu

contează niciodată până nu se întâmplă.

— Și agentul de la cabină nu-și amintește de ea?

— Erau doi când am oprit, spune Paris. Vorbeau între ei, încercând să rezolve sistemul.

— Deci, tot ce avem este cuvântul tău că ai trecut pe la… Sonny consultă raportul de poliție din fața lui. La miezul nopții. Ceea ce înseamnă că ai ajuns acasă în jurul orei două.

— Era coadă la graniță când am ajuns acolo, spune Paris. A durat aproximativ o jumătate de oră să trec.

— Bine, atunci ești acasă la două și jumătate. Jimmy a avut un concert de caritate în acea seară la Grand Hyatt, de unde a plecat în jurul orei nouă și a ajuns acasă ta, să zicem, nouă și jumătate. Medicul legist estimează că Jimmy a murit undeva între acel moment și miezul nopții, dar Salazar se va asigura că juriul știe că este o aproximare. Sonny își ridică privirea. Aveți un sistem electric inteligent pentru casă, nu-i așa? O aplicație care poate să deschidă și să închidă ușa garajului, să seteze alarma de securitate, să regleze căldura și aerul condiționat, să vadă cine este la ușa din față?

— Da, face toate astea, spune Paris. Dar nu a funcționat în ultimele zile. Cred că trebuie resetat. Zoe trebuia să se ocupe de asta.

— A funcționat în weekend?

— Nu știu sigur. Știu că alarma nu era setată când am ajuns acasă, dar Jimmy de multe ori nu se deranja. Sau uita. Ambele sunt la fel de probabile.

— Am și eu același sistem acasă, spune Elsie. Nu este greu de dezactivat. Jimmy ar fi putut să o facă din greșeală.

— Lasă-mă să-ți văd telefonul, îi spune Sonny lui Paris.

Îl deblochează și i-l înmânează. Pare o jucărie în mâinile uriașe ale lui Sonny. Bătând pe ecran, se încruntă.

— Ce s-a întâmplat cu toate rapoartele de utilizare?

— Habar nu am, spune Paris. Poate că au fost șterse când sistemul s-a deconectat.

— Unde se salvează datele?

— Cum adică unde se salvează?

Sonny oftă.

— Aplicația urmărește utilizarea, nu? Rapoartele sunt apoi stocate – arhivate – în altă parte, cum ar fi iCloud sau Dropbox, astfel încât să nu ocupe spațiu în telefon. Unde își arhivează aplicația datele?

— Nu știu, spune Paris. După cum am spus, Zoe a fost cea care a aranjat totul inițial.

— Ai rostit numele ăsta de două ori până acum. Zoe Moffatt este asistenta lui Jimmy, nu-i așa? Sonny îi ridică telefonul. A cui e adresa de e-mail?

— Ea lui Jimmy, spune Paris. Dar Zoe are acces la ea pentru că ea i-a făcut adresa.

— Erai conștientă că nu ești administrator al contului? întreabă Sonny. Doar Jimmy era. Ceea ce înseamnă, de fapt, Zoe. Ceea ce înseamnă că ea are capacitatea de a șterge tot ce vrea. Tu ești doar un utilizator. Nu ai putea să-ți dezactivezi propriul sistem nici dacă ai vrea.

Paris se uită la Elsie, apoi la Sonny.

— Deci Zoe a șters rapoartele și datele arhivate folosind parola lui Jimmy?

— Bingo.

E a doua oară când spune cuvântul ăsta, iar ea se abține să nu-și dea ochii peste cap.

— Dar de ce ar face Zoe așa ceva? întreabă Elsie încruntată. Ca să-i întindă o cursă lui Paris?

— Ei bine, asta e întrebarea de 46 de milioane de dolari. Trebuia să fii în Vancouver tot weekendul, nu? o întreabă Sonny pe Paris, iar ea dă din cap. Jimmy a murit sâmbătă seara. Indiferent ce i-a cauzat moartea, nimeni nu se aștepta ca tu să te întorci în țară până duminică după-amiază. Singurul motiv pentru care Zoe ar fi trebuit să șteargă datele este să ascundă ceva ce ține de ea însăși. Nimic altceva nu are sens.

— Zoe l-a condus pe Jimmy acasă după evenimentul caritabil, spune Paris. Și a spus că s-a dus direct acasă după aceea. Ar fi plecat în jurul orei nouă și jumătate, poate nouă și patruzeci și cinci.

— Asta e în perioada posibilă pentru crimă, spune Sonny. Poliția are imagini de la camerele de supraveghere ale mașinii ei de pe strada alăturată, în jurul acelei ore, dar ea ar fi putut să-l conducă acasă, să-l înjunghie și să plece.

— Chiar vom sugera juriului că Zoe l-a ucis pe Jimmy? Paris se uită de la un avocat la celălalt avocat. Chiar dacă suntem destul de siguri că nu ea a făcut-o?

— Ori ea, ori tu, spune Sonny ridicând din umeri. Dacă Zoe ar fi putut s-

o facă, atunci există o îndoială rezonabilă. După aceea, ar fi de datoria lui Salazar să construiască un caz împotriva ei.

Se lasă pe spate și le studiază pe cele două femei.

— Dar lăsați-mă să vă întreb următorul lucru. De ce sunteți amândouă atât de sigure că e sinucidere? De ce nu vreți să luați în considerare că poate cineva l-a ucis?

Este o întrebare corectă. Cel mai bun răspuns pe care Paris îl poate da este că Jimmy și-a luat singur viața. Avea multe pe cap. Presiunea performanței. Pierderea memoriei. Alunecase înapoi pe panta drogurilor. Și o soție care a ratat toate semnele pentru că era complet concentrată pe propriile probleme.

— Pentru că îl cunoșteam, spune Elsie în liniște, răspunzând în numele amândurora. Pur și simplu… se potrivește.

Tot ce poate face Paris este să dea din cap.

— Mergem mai departe, spune Sonny. Hai să vorbim despre Vancouver. Există câteva goluri în timpul perioadei în care ai fost acolo, care trebuie umplute.

Bătăile inimii lui Paris se accelerează.

— Ce goluri? Am păstrat toate chitanțele și le-am furnizat deja poliției.

Elsie pufnește, Sonny pare confuz, dar niciuna dintre femei nu-i oferă vreo explicație.

— Spune-mi ce ai făcut acolo. Închide dosarul cu fotografiile de la locul crimei și deschide un altul. Pot să văd că te-ai înregistrat la Convenția și Expoziția Internațională de Yoga. Serios, există așa ceva? Ce faceți acolo, mergeți la ateliere în care se discută diferite variante ale poziției copilului?

Ea nu se obosește să răspundă la asta.

— Bine, pot să văd o copie de joi a înregistrării tale la hotel cu semnătura ta. Și iată o copie a cardului de parcare, care confirmă că ai parcat în garajul hotelului timp de trei zile și nu ai mai plecat. Văd că te-ai înscris la eveniment, ai primit legitimația de participant, ai luat cina la hotel în acea seară și din nou sâmbătă, deoarece ai semnat aceste două note de plată și le-ai pus pe cameră.

— Deci, care este problema?

— Problema este că nimeni nu te-a văzut deloc vineri, spune Sonny. Niciunul dintre organizatorii convenției nu-și amintește să te fi văzut în vreun moment în acea zi. Nu ai furnizat niciun alt bon de masă…

— Am mâncat în afara hotelului și am plătit cash, spune Paris. Este mai bine decât să folosesc cărțile de credit, deoarece comisioanele de schimb valutar sunt întotdeauna mari.

— Și unul dintre angajații hotelului crede că te-a văzut luând un taxi vineri dimineață. Te-a recunoscut ca fiind soția lui Jimmy Peralta pentru că a ajuns la urechile personalului vestea că participai la convenție. Compania de taxi a confirmat că a existat o cursă de la hotelul Pan Pacific în momentul în care angajatul spune că te-a văzut. Destinația solicitată a fost aeroportul. La momentul respectiv, taximetristul nu te-a recunoscut ca fiind soția unui celebru comediant, dar când i s-a cerut să descrie pasagera după aceea, te-a descris pe tine. Atunci de ce ai mers la aeroport, Paris?

— Nu m-am dus la aeroport, Sonny. Paris vorbește uniform, nici prea repede, nici prea încet, nici prea emoționat, și nu mai adaugă nimic. Atunci când minți, oferirea voluntară a prea multor informații te dă de gol. Oricine o fi fost acea persoană, nu am fost eu.

— Acest lucru este ușor de contestat, îi spune Elsie lui Sonny. Există înregistrări de securitate ale hotelului de la acea intrare anume? A existat o cameră de luat vederi în taxi cu o înregistrare a timpului? Se pare că erau o mie opt sute de participant înregistrați în acel weekend. Faptul că Paris nu a fost *văzută* nu este același lucru cu faptul că nu i-a reținut nimeni figura.

— Se pare că tu crezi că am zburat undeva, îi spune Paris avocatului ei. Poți verifica la aeroport această informație, nu-i așa?

— Această parte este o provocare. Sonny pare să se bucure de această confruntare, iar Paris începe să realizeze că poate că îl ajută, ascuțindu-i concentrarea. Personalul hotelului a fost cooperant, dar managerul general nu va autoriza difuzarea niciunei înregistrări de securitate fără un mandat. La fel și cu aeroportul. Iar pentru a obține un mandat, avem nevoie de cooperarea poliției din Vancouver. Și, din moment ce nu ești teroristă, fugară sau ucigașă în serie, este puțin probabil ca acest lucru să se întâmple prea curând. Nu ești o prioritate în Canada.

În sinea ei, Paris se prăbușește de ușurare, aplaudând în tăcere lipsa totală de interes a țării ei natale de a ajuta în această situație. Dar cu voce tare întreabă:

— Sunt curioasă. Unde crezi că m-am dus?

Sonny ridică din umeri.

— Nu știu. Dar am sentimentul că ești genul de femeie cu multe secrete.

Bingo.

Capitolul 30

Adevărul este că Paris a mers la Vancouver. Doar că nu a rămas acolo. Angajatul hotelului care a văzut-o urcându-se într-un taxi vineri dimineață a avut dreptate.

În ziua în care Zoe a făcut publică fotografia de nuntă, Paris a început să intre în panică. Simțea că era doar o chestiune de timp până când cineva din vechea ei viață va începe să pună întrebări despre motivul pentru care noua soție a lui Jimmy Peralta semăna îngrozitor de mult cu o stripteuză moartă din Toronto. Paris nu avea un plan pentru cum să rezolve această situație, în afară de a nega. Nu existau dovezi, iar oamenii aveau dubluri tot timpul. Faptul că arăți ca altcineva nu este o crimă. Dacă cineva ar fi întrebat, ea ar fi negat din răsputeri.

Până la sosirea primei scrisori a lui Ruby, Paris habar n-avea că cenușa care ar fi trebuit să-i aparțină lui Joey Reyes se afla într-o urnă undeva în casa mătușii ei din Maple Sound. Nu se gândise niciodată că trupul ar fi fost incinerat și trimis la rudele ei apropiate – nu se gândise prea mult la cadavru după ce îl arsese. Și abia când a căutat pe Google a aflat că cenușa poate fi testată pentru ADN.

Cea mai bună apărare era o ofensivă bună, așa că Paris s-a pus pe treabă. A început prin a crea un nou cont de e-mail sub un nume fals, ceea ce i-a permis să creeze un cont fals de Facebook care spunea că este o asistentă pensionată care lucrează la Toronto General, spitalul unde lucra Tita Flora înainte ca familia să se mute la Maple Sound. Ea a trimis cereri de prietenie la cât mai multe asistente medicale pe care le-a găsit și care lucraseră acolo, iar apoi a trimis un mesaj de cerere către mătușa ei. Tita Flora a acceptat imediat, probabil pentru că aveau atât de mulți prieteni comuni.

Zbang! Acum Paris avea o modalitate de a urmări ce făcea familia. Și primul lucru pe care l-a văzut pe pagina mătușii ei a fost că Tito Micky era mort. Era o fotografie cu Tita Flora depunând flori la mormânt la comemorarea a cinci ani de la moartea lui, în cimitirul din spatele bisericii catolice St. Agnes din Maple Sound. Părea un loc drăguț și liniștit.

Paris nu era sigură ce ar fi trebuit să simtă în legătură cu asta.

Aveau să mai treacă încă două luni până să i se prezinte o oportunitate, iar când s-a întâmplat, a fost din cauza lui Carson. Vărul ei cel mai mic,

băiețelul care obișnuia să o urmărească peste tot, avea aproape treizeci de ani acum și urma să se căsătorească. Întreaga familie – mai puțin răposatul ei unchi, desigur – urma să participe la nuntă în *Niagara-on-the-Lake,* la trei ore distanță de Maple Sound. Ar fi fost plecați tot weekendul – și Lola Celia, de asemenea, care încă mai trăia la optzeci și opt de ani. De ce întotdeauna cei mai răi trăiau cel mai mult?

Așadar casa din Maple Sound va fi goală.

Planul era simplu: tot ce trebuia să facă Paris era să intre în casă, să găsească urna, să schimbe cenușa și să plece naibii de acolo. Când familia s-ar fi întors de la nuntă, nu ar fi știut că cineva a fost acolo.

Următoarea etapă: alibiul ei. Asta a fost o chestie simplă. Convenția de yoga din Vancouver avea loc în același weekend din iunie, oferindu-i motivul perfect pentru a trece granița. Paris s-a înscris online și a rezervat o cameră care se anulase în ultimul moment la hotelul convenției, de joi până duminică.

În timp ce o urmărea pe Tita Flora pe Facebook, Paris a petrecut mult timp și pe forumurile anonime de mesaje, căutând pe cineva cu un anumit tip de expertiză. În cele din urmă, a primit o adresă de e-mail a unui tip pe nume Stuart. Folosind un alt e-mail fals, l-a contactat. Omul i-a spus că o costă zece mii de dolari și că va dura două săptămâni. Paris a retras jumătate din sumă în numerar din contul ei de economii și a mers la Tacoma mai târziu în acea zi.

Stuart s-a dovedit a fi un tânăr de 19 ani care renunțase la facultate. Locuia acasă cu părinții săi, care lucrau amândoi în timpul zilei. A condus-o pe Paris la etaj, în dormitorul lui, unde ea a stat în fața unui perete alb, simplu, în timp ce el îi făcea câteva fotografii de pașaport cu iPhone-ul. La plătit cinci mii de dolari, iar el i-a spus să aștepte până îi trimite el un e-mail.

— Te cunosc, a spus el, în timp ce ea pleca. Ești căsătorită cu bătrânul ăla. Comediantul. De ce ai nevoie de o carte de identitate canadiană falsă?

— Nu mă cunoști, a spus Paris. Și dacă îți spun, va trebui să te omor.

Treisprezece zile mai târziu, un e-mail de la Stuart a anunțat-o că noul ei permis de conducere canadian, cardul de credit și telefonul cu cartelă de unică folosință erau gata. Ea a ajuns în Tacoma nouăzeci de minute mai târziu, unde i-a plătit restul de bani.

— Limita la acest card Visa este de doar o mie, a spus Stuart,

înmânându-i buletinul. Așa că nu o lua razna. Este activat și gata de folosire. Data de naștere de pe permisul de conducere este PIN-ul pentru card. E ușor de reținut.

S-a uitat la cartea de identitate. Era poza ei, dar numele de pe ea era Victoria Bautista, ceea ce suna foarte bine.

— Mulțumesc, a spus Paris. Și dacă cineva întreabă vreodată…

— Nu ai fost niciodată aici. Stuart și-a dat ochii peste cap. Cucoană, eu din asta trăiesc. Dacă te torn pe tine, tu mă vei turna pe mine, iar asta nu avantajează pe nimeni.

— Ești deștept, a spus Paris. Dar ești prea tânăr pentru acest gen de muncă. Ai grijă de tine, bine?

— Dacă ai vreodată nevoie de un pașaport, costă cincizeci de mii, a spus el cu un zâmbet. Durează trei luni, așa că planifică-ți din timp. Ai adresa mea de e-mail.

— O să țin minte asta, a spus ea, și așa va face.

În weekendul următor, și-a lăsat iPhone-ul acasă, pe noptieră, și a mers trei ore cu mașina spre nord, la Vancouver. La graniță, și-a ținut respirația în timp ce un funcționar al poliției de frontieră canadiene îi verifica pașaportul lui Paris Peralta, dar acesta era în regulă, ca întotdeauna.

A ajuns la hotelul Pan Pacific la sfârșitul după-amiezii și a parcat folosind serviciile valetului. La recepție, când s-a înregistrat, hotelul i-a schimbat banii americani în bani canadieni. De acolo, a coborât direct la etajul unde era conferința pentru a se înscrie, apoi și-a pus insigna de participant. A luat cina la unul dintre restaurantele din incintă și a semnat pentru ca nota să fie pusă pe camera ei.

Înainte de a merge la culcare, a pus semnul „Nu deranjați” pe ușă, a sunat la recepție pentru a cere intimitate totală pentru weekend – nu avea nevoie de cameristă sau de serviciul de trezire – și apoi s-a răsucit și s-a învârtit toată noaptea.

A doua zi dimineața devreme, și-a încuiat pașaportul cu numele de Paris Peralta și permisul de conducere în seiful camerei de hotel și a luat un taxi spre aeroport. Nu a vrut să folosească cardul de credit pe care îl cumpărase de la Stuart decât atunci când era nevoie, așa că a plătit cursa în numerar. Două ore mai târziu, la Vancouver International, Victoria Bautista s-a îmbarcat într-un zbor intern spre Toronto folosind doar permisul de conducere. A aterizat la Pearson International vineri seara, la ora opt, unde

și-a folosit noul ei card Visa pentru a închiria o mașină economică de la Enterprise.

A ajuns la casa mătușii sale din Maple Sound chiar înainte de miezul nopții. A condus până la jumătatea aleii lungi care urca dealul, a oprit farurile și apoi a condus restul drumului pe întuneric. Înainte de a ajunge în vârf, a oprit și a întors mașina, astfel încât să fie orientată în jos, în cazul în care ar fi trebuit să fugă repede. A lăsat cheia în contact și portiera din partea șoferului ușor întredeschisă, apoi a luat micul rucsac pe care îl adusese cu ea. Avea optsprezece ani când plecase din Maple Sound și nu-și luase nici măcar la revedere. A doua zi după absolvirea liceului – la care nu a participat – a curățat cutia goală de cafea de deasupra frigiderului, unde Tita Flora își ascunsese banii pe care îi primea pentru cumpărături de la Tito Micky. Apoi a furat câștigurile de la jocurile de noroc pe care Tito Micky le ascundea de Tita Flora de pe fundul cutiei de pescuit din magazia de scule. În cele din urmă, a smuls sulul de bancnote pe care Lola Celia îl ținea îndesat într-o șosetă din fundul sertarului cu lenjerie intimă, bani pe care bătrâna îi economisea pentru a-și plăti zborul anual înapoi în Filipine. Toate astea, combinate cu banii pe care îi furase încetul cu încetul timp de cinci ani și îi pitise în ascunzătoarea ei, ajungeau la douăsprezece mii de dolari. Indemnizația de concediu pentru cinci ani în care fusese dădacă, bucătăreasă, menajeră, spălătoreasă… Și pentru Tito Micky.

Singurul lucru de care nu s-a atins au fost pușculițele copiilor.

Stătea în întuneric și se uita la casa cu două etaje, luminată de luna de deasupra lacului Huron. Toate luminile din interior erau stinse. Undeva în apropiere, o bufniță cârâia, iar ea putea auzi zgomotele unor animale mici care fojgăiau prin tufișuri.

Nu credea că va mai vedea vreodată acest loc.

Un Nissan Altima mai vechi era parcat în partea laterală a casei, acolo unde fusese break-ul cu panouri de lemn al lui Tito Micky, dar mătușa și bunica ei ar fi avut nevoie de o singură mașină pentru a ajunge la nuntă. Iazul arăta la fel, la fel ca și leagănul din copac și magazia de unelte. Dar pridvorul maro era acum alb, iar în fața casei erau tufe de hortensii. Nu conta. Tita Flora putea să înfrumusețeze locul ăsta cât de mult dorea, dar niciodată nu ar fi acoperit pe deplin urâtul care trăia înăuntru. Paris a pipăit după vechea cheie a casei pe care o avea în buzunar și a strâns-o în timp ce se îndrepta spre ușa din față. După toți acești ani, nu se deranjase niciodată

să o arunce. Poate că o păstrase ca o amintire a ceea ce trăise. Sau poate că simțea că ar putea avea nevoie de ea din nou într-o bună zi.

Care zi venise, în sfârșit.

În momentul în care a pășit pe verandă, o lumină puternică s-a aprins. A încremenit, cu inima bătând cu putere, cu urechile ciulite după zgomotul pașilor care veneau dinăuntru. Cum nu a auzit nimic, și-a dat seama că proiectorul de deasupra ușii era activat de mișcare și se stingea după zece secunde. Avea sens că în sfârșit instalaseră unul, iar acum că era pregătită pentru asta, s-a îndreptat rapid spre ușă când acesta s-a aprins din nou. Din fericire, vechea cheie a alunecat ușor în încuietoare. A intrat în casă pe cât de repede și de silențios a putut, apoi a rămas nemișcată. Când s-a întunecat din nou, a răsuflat ușurată și și-a căutat lanterna în rucsac.

Probabil că nu era nevoie să fie atât de grijulie. Nu era nimeni aici. Proprietatea avea în total patru acri, iar casa nu se vedea de pe drumul principal. Dar era mai bine să fie în siguranță decât să-i pară rău.

Podelele fuseseră modernizate, iar în locul vechii canapele cu flori se afla o canapea modulară nouă, bej, dar vechiul balansoar al lui Lola Celia era încă în locul său obișnuit, lângă fereastră. Un Samsung de 60 de inci înlocuise vechiul televizor cu tub, dar în rest, totul arăta la fel. Chiar și mirosul era același, o combinație de fum stătut de țigară, mâncare filipineză și izul ușor mlăștinos al iazului care își făcea mereu loc înăuntru.

Și apoi, ca întotdeauna, broaștele de lângă iaz au început să orăcăie la unison, coloana sonoră perfectă a vieții pe care o trăise aici și a lucrurilor care se întâmplaseră în întuneric.

Trebuia să găsească urna și să se ducă naibii acasă.

* * *

Nu se afla pe șemineul de lângă fotografiile de familie înrămate, nu era pe niciunul dintre rafturile cu curiozități și nici nu era depozitată în vreun dulap din bucătărie sau din sufragerie. A verificat chiar și baia și dulapul cu haine. Oriunde ar fi fost urna, nu se afla nicăieri la etajul principal, ceea ce i-a lăsat două opțiuni: să urce sau să iasă.

Era greu de imaginat că o urnă plină cu rămășițe umane ar fi fost depozitată într-unul dintre dormitoare. Era mai probabil să se afle în magazia lui Tito Micky. Dar era la fel de posibil ca familia să fi împrăștiat cenușa cu nouăsprezece ani în urmă și ca Ruby să o fi mințit, pretinzând că avea asupra fiicei sale o pârghie pe care de fapt nu o avea.

Lumina activată prin mișcare s-a aprins din nou când Paris a ieșit, dar era deja stinsă când a ajuns la magazia de scule. Nu era niciodată încuiată, iar Tito Micky, cu toate defectele lui, păstrase întotdeauna spațiul mic destul de organizat. A măturat cu fasciculul lanternei peste unelte, cutii vechi de vopsea, pături mucegăite, scaune pliante ieftine și o mașină de tuns iarba mai nouă. S-a uitat chiar și în interiorul vechii cutii de pescuit a unchiului ei.

Nici urmă de cenușă sau de urnă, la dracul Trebuia să fie undeva la al doilea nivel al casei. Presupunând că ar fi existat. A ieșit din magazie și apoi s-a oprit.

Ceva nu era în regulă. A făcut o pauză, întrebându-se ce era diferit. Și-a dat seama o clipă mai târziu.

Era prea liniște. Broaștele se opriseră din croncănit.

Paris a stins lanterna. Instinctiv, a privit spre etajul al doilea al casei, spre fereastra vechiului ei dormitor. Era cineva acolo? A clipit din ochi. Nu, nu avea cum să fie cineva. Toată lumea era la nuntă, la trei ore distanță.

Nu-i așa?

Ceva s-a mișcat la fereastră și ea a încremenit. La început a crezut că are vedenii, dar apoi o formă asemănătoare unei persoane s-a apropiat de geam. A apărut o față, neclară de la această distanță, dar totuși inconfundabilă. S-au privit în ochi.

Tito Micky.

S-a întors în mașina închiriată în două minute. A pornit mașina, ținând luminile stinse până când a ajuns din nou pe șosea.

Se uita în oglinda retrovizoare din două în două secunde pentru a vedea dacă cineva o urmărește. A apăsat pe accelerație, urmărind cum acul kilometrajului urca de la șaizeci, la șaptezeci și apoi la o sută de kilometri pe oră, cu douăzeci de kilometri peste limita de viteză.

Abia când a ieșit din Maple Sound și-a amintit că Tito Micky era mort.

Văzuse o fantomă, iar acea fantomă era acum cu ea în mașină, șoptindu-i la ureche, cu respirația lui fierbinte și acră pe gâtul ei. Pielea de pe tot corpul i s-a strâns, ca și cum o cadă de păianjeni minusculi i-ar fi fost turnată peste cap și acum se aflau în interiorul hainelor ei, căutând crăpături prin care să o exploreze. Amintirile puneau stăpânire pe ea, și erau vii, și îngrozitoare.

— *'Mne*. Arăți exact ca mama ta.

Capitolul 31

Lui Joey nu-i plăcuse niciodată să arate ca Ruby, iar mama ei ura și mai tare chestia asta Cea mai bună parte a serii lui Joey a fost când a reușit în sfârșit să șteargă fața lui Ruby de pe a ei. Când Cherry i-a dat undă verde să plece, primul lucru pe care l-a făcut Joey a fost să își dea jos genele false și să își dea cu cremă pe față.

Celelalte fete din cabina de probă păreau la fel de obosite ca și ea, și toate au făcut schimb de îmbrățișări și urări de „La mulți ani!" în timp ce plecau spre casă una câte una. Joey avea în rucsac patru mii de dolari pe care nu-i avea când venise, ceea ce făcea oficial ca această seară să fi fost cea mai bună a ei la Cherry. Tot ce voia era să se urce în mașina lui Chaz și să plece acasă. Sperând că el va înțelege când nu-l va invita înăuntru și, cu puțin noroc, se va trezi în prima dimineață a anului 1999 crezând că totul fusese un vis urât.

Dar coșmarul nu se terminase încă. Când a ieșit în sfârșit pe intrarea din spate și dat de aerul rece al nopții, prima persoană pe care a văzut-o a fost Drew. Stând lângă Chaz.

Niciunul dintre bărbați nu părea fericit.

După un schimb de replici ciudat, și-a luat rămas bun de la Chaz și i-a permis lui Drew să o conducă acasă. Ar fi trebuit să fie o ocazie pentru ea și Drew să vorbească cu adevărat, dar conversația nu a decurs bine. Pe alee, încă înmărmurită de vestea că Drew avea un copil pe drum și că se căsătorea, Joey l-a pălmuit. A usturat-o mâna îndată ce a intrat în contact cu obrazul lui, un indiciu sigur că, dacă pe ea o duruse, și pe el trebuie să îl și durut cu adevărat.

Nu mai pălmuise decât o singură persoană în toată viața ei și îi era rușine să recunoască faptul că se simțise la fel de bine acum ca și atunci.

Și, ca și prima dată, a regretat imediat.

A așteptat în ușa apartamentului ei până când l-a auzit plecând cu mașina, apoi s-a așezat pe scări și a plâns. Singurul lucru mai rău decât căsătoria lui Drew cu Simone era ca Drew să se căsătorească cu altcineva. Și singurul lucru mai rău decât asta era ca ei doi să aibă un copil.

Kirsten. O fată cu un astfel de nume trebuia să fie înaltă. Sportivă. Să iasă în evidență. Probabil că îi plăcea să socializeze, că avea o sută de

prieteni care semănau toți cu ea. Din moment ce se cunoscuseră la doctorat, era evident că era deșteaptă și cu ambiții mari, o fată exact de nivelul lui Drew.

Joey nu urâse niciodată atât de mult o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată.

Și-a șters lacrimile și s-a îndreptat în jos pe scări, dezbrăcându-și hainele în timp ce cobora. Nu s-a deranjat să aprindă nicio lumină, mergând direct prin apartamentul întunecat ca smoala până la baie. Nu-i mai era frică de întuneric. Nu era nimic din ceea ce întunericul putea să-i facă și nu-i făcuse deja.

Când a ajuns la baie, era goală. A deschis robinetul de la cadă și a evitat să se privească în oglindă în timp ce aprindea cele trei lumânări cu aromă de vanilie pe care le ținea în jurul chiuvetei, toate în diferite stadii de utilizare. Pâlpâirea era liniștitoare, iar când cada a fost plină, s-a scufundat în apa caldă.

Joey era sigură că s-ar fi simțit bine dacă Drew s-ar fi căsătorit cu Simone, dar această altă persoană, această Kirsten, era o… intrusă. Cineva care încălca un domeniu ce nu-i aparținea. Joey nu știa nimic despre Kirsten, dar deja îi displăcea tot ce era legat de ea.

Chiar și copilul. Ceea ce o făcea o persoană oribilă, dar nu se putea abține, copilul lui Drew și al lui Kirsten îi va lega pentru totdeauna.

„Întotdeauna o să fiu alături de tine”, îi șoptise Drew la ureche în timp ce se îmbrățișau pe alee în ziua în care el și Simone se mutaseră. Un an mai târziu, s-a dovedit a fi o minciună. Pentru că asta fac bărbații. Mint pentru a obține ceea ce vor. Și odată ce și-au atins scopul, te aruncă, la fel ca pe o cămașă cu o pată care nu vrea să iasă, deși cămașa este nouă, iar ei sunt pata.

Strângându-și genunchii la piept, Joey și-a găsit încheietura mâinii cu unghia și a început să sape. Și să sape. Și să sape. Se simțea atât de murdară. Tot ce ura la ea însăși era scris pe fața lui Drew. Era dezgustătoare. Nu merita nimic bun. Era o proastă.

Toate lucrurile pe care i le spusese mereu Ruby.

* * *

Când apa de baie s-a răcit, Joey a scos dopul și și-a luat halatul de baie. A pășit înapoi prin apartamentul întunecat până în dormitorul ei și abia atunci a aprins o lumină.

A înghețat, observând scena.

Fiecare sertar era deschis. Ușile dulapurilor, de asemenea. Micul birou din colț fusese răvășit. Podeaua era acoperită de hainele ei, de machiaj, de cărți. La fel ca și în vestiarul din club, cineva fusese aici, căutând ceva.

Vinny.

Bineînțeles că avea sens să o caute pe Mae aici. Joey nu reușise să dea de prietena ei și, după ce îl văzuse pe Drew la club, uitase cu totul de ea. Mae își petrecea uneori timpul aici, nu mereu, dar suficient de des cât să știe ce haine se aflau în dulap și în ce sertar își ținea Joey pijamalele. Din când în când, dacă se uitau la un film și era prea târziu să se ducă acasă, Mae împrumuta ceva de dormit și se culca pe canapea.

Probabil că Vinny știa asta. De aceea a venit aici.

Dar cum a intrat? Ușa era încuiată când a ajuns acasă. La naiba. Cheia de rezervă. Mae știa unde o ascunsese, la baza becului montat pe cărămida de deasupra ușii laterale. Trebuie să-i fi spus lui Vinny despre ea la un moment dat.

Mai era aici?

Nu, nu putea fi. Dacă ar fi fost încă în apartament, așteptând-o, s-ar fi arătat în timp ce ea era în cadă, goală și vulnerabilă.

Un gând i-a venit atunci lui Joey. Poate că Vinny nu a găsit ceea ce căuta, dar a găsit banii ei?

S-a repezit la sertarul noptierei sale, care era deschis, cu conținutul răscolit. Nu ținea nimic interesant acolo – sticluțe cu lac de unghii, două romane pe jumătate citite pentru care își pierduse interesul, o cutie deschisă de prezervative pe care o adusese Chaz, un număr din Cosmopolitan –, dar ceea ce o interesa era ceea ce ascundea sub sertar.

Îngenuncheată pe podea, a golit rapid noptiera, aruncând totul pe pat. Apoi a scos sertarul cât mai mult posibil.

Punându-și palmele pe fundul sertarului, și-a strecurat mâinile spre partea din spate a noptierei și a apăsat puternic pe fiecare colț. Fundul fals a ieșit în evidență. Ținându-și respirația, l-a scos și s-a uitat înăuntru.

A avut nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama de ceea ce vedea.

Cutia ei ignifugată era încă acolo. A scos-o din sertar și a deschis-o, oftând ușurată când a văzut că economiile ei – puțin peste patruzeci de mii de dolari pe care îi economisise din bacșișurile primite în ultimul an – erau încă intacte. Dar nu cu asta avea probleme.

Era vorba de cele cinci teancuri groase de bani care se aflau de asemenea în sertar, fiecare fiind prins cu o bandă de cauciuc. Toate păreau a fi în bancnote de o sută de dolari. Nu-și putea imagina câți bani erau, dar cu siguranță nu avea de gând să-i numere. Lângă bani se afla o cărămidă de ceva ce părea a fi cocaină, învelită în folie de plastic. Sau poate că era heroină. De unde naiba să știe?

Ceea ce știa era că nimic din toate acestea nu era al ei. Trebuia să fie ceea ce căuta Vinny. Îi dăduse în păstrare prietenei lui droguri și bani și, din motive pe care Joey nu le putea înțelege, Mae a decis să le ascundă aici. Joey nu dezvăluise niciodată nimănui locul unde se afla, dar la un moment dat, într-una dintre vizitele ei, Mae trebuie să o fi spionat pe Joey când își ascundea bacșișurile.

Iar dacă prietenul ei nu primea înapoi ceea ce căuta, avea de gând să o ucidă. Trebuia să dea de Mae și să o convingă să-i dea înapoi ce avea de la el.

Joey a ridicat receptorul fără fir și a format numărul de telefon al prietenei sale. În urechea ei, telefonul a început să sune. Trei secunde mai târziu, a auzit un sunet care venea de undeva din afara dormitorului, și și-a ridicat capul brusc.

Oare televizorul se pornise singur? Nu, nu era asta. Un radio? Singurul aparat stereo pe care îl avea era aici, în dormitor, și era oprit. S-a îndreptat spre ușa dormitorului ei, cu urechea ciulită, și în sfârșit și-a dat seama ce auzea.

Era un ton de apel. De undeva din apartamentul întunecat răsunau notele de început ale piesei „Fur Elise”. O suna pe Mae pe telefonul mobil și, cumva, telefonul lui Mae era acolo.

Purtând cu ea receptorul, Joey a urmărit sunetul prin bucătărie, aprinzând luminile pe măsură ce mergea, cu privirea atentă la orice semn al telefonului roșu al lui Mae. Chiar când a ajuns în sufragerie, soneria s-a oprit. În mâna ei, a putut auzi vocea lui Mae venind prin receptor, îndepărtată și mică. *Aici e Mae. Știi ce ai de făcut.* A aprins luminile din sufragerie. Și apoi a scăpat telefonul fără fir.

Sânge, peste tot. Fata moartă, pe canapea.

Joey a închis ochii, a numărat până la trei și i-a deschis din nou. Scena nu se schimbase. Acolo, întinsă pe canapea, cu capul sprijinit pe o pernă, cu piciorul drept atârnând de margine, cu brațul stâng întins deasupra capului,

era o fată îmbrăcată în pantaloni de trening rupți, cu trunchiul descoperit.

Mae.

Cel puțin… Joey a crezut că era Mae. Tricoul ei fusese sfâșiat de la guler până la tiv, și cădea deschis ca o bluză descheiată pentru a expune tăieturile de pe tot abdomenul și de pe sâni, unele lungi, altele scurte, unele superficiale, altele adânci.

Și fața ei… Doamne, Doamne, Doamne, *fața ei.* Era tăiată atât de rău încât, chiar și de la doi metri distanță, Joey îi putea vedea oasele. Oricine îi făcuse asta, nu voise doar să o omoare.

Voia să o profaneze. Aceasta era opera unui sociopat, cineva aflat într-un acces de furie profundă, fără control al impulsurilor și cu o înclinație spre violență.

Ca Vinny.

Ca Ruby.

Joey a clipit și l-a văzut pe Charles Baxter. Apoi a clipit din nou și a văzut-o pe Mae. Un țipăt i s-a format în gât, dar înainte ca acesta să se materializeze, Mae a gemut.

Joey a icnit atât de tare, încât aerul i-a zgâriat gâtul. Fir-ar să fie! Mae era în viață. Scuturându-se din șoc, Joey s-a repezit spre canapea.

— Mae, a spus ea, aplecându-se peste prietena ei. Mae, sunt aici. Mă auzi? Sunt Joey.

Mae a scos un sunet.

— Mae, o să sun la 911, bine? O să te ducem la un spital.

Joey s-a uitat în jur căutând cu sălbăticie telefonul pe care îl scăpase. L-a reperat lângă bibliotecă, dar era rupt în două, după ce se lovise de cimentul dur acoperit cu linoleum al podelei de la subsol. L-a ridicat oricum și a apăsat butoanele, dar nu a auzit niciun ton de apel. La naiba!

Celălalt receptor se afla în partea opusă a camerei, așezat pe măsuța din capăt, mai aproape de capul lui Mae. S-a îndreptat spre el, dar când l-a ridicat, a văzut imediat că nu fusese așezat corect pe încărcător. Și telefonul acela era mort. La dracu'! Nu se putea întâmpla așa ceva.

Mae a gemut din nou.

— Așteaptă, Mae, a spus Joey, căutând cu disperare telefonul mobil al prietenei sale.

Îl auzise sunând, era pe aici pe undeva. A zărit poșeta lui Mae pe podea, în spatele măsuței, cu conținutul ei împrăștiat pe podea. În mijlocul

dezordinii, a văzut telefonul roșu și l-a apucat, apăsând butonul pentru a efectua un apel. Nu s-a întâmplat nimic. A verificat ecranul. Nu exista semnal la telefonul mobil.

— La naiba cu subsolul ăsta nenorocit! a țipat Joey, rezistând impulsului de a arunca telefonul prin cameră.

Avusese semnal înainte, pentru că telefonul sunase, la naiba. A agitat telefonul mobil în jur, încercând să vadă dacă poate prinde semnal într-o altă parte a camerei. Apoi a încercat oricum să sune la 911, dar după ce a apăsat butonul de trimitere, s-a lăsat liniștea. A verificat din nou ecranul. Telefonul mobil era mort.

— Nu se poate să se întâmple așa ceva, a spus Joey plângând.

Pe canapea, Mae gemea din nou. Locatarii de la etaj aveau un telefon, desigur, dar apoi și-a amintit că erau plecați de sărbători și că nu avea cheia de la partea lor de casă. Trebuia să o lase pe Mae aici și să caute ajutor. Era ora trei dimineața. Trebuia să bată la ușile vecinilor până se va trezi cineva.

— Mae, rezistă, bine? a spus Joey, înfășurându-și mai strâns halatul de baie în jurul ei. Trebuie să mă duc să găsesc un telefon. Mă întorc imediat.

Mae a spus ceva indescifrabil. Apoi, cu mare dificultate, a spus:

— Nu, Joey, nu. Nu.

Joey s-a întors la prietena ei și a îngenuncheat, simțind cum sângele de pe podea i se lipește de genunchii goi. Era îngrozitor să fie atât de aproape, să vadă distrugerea pe care Vinny o lăsase pe fața și pe pieptul lui Mae. Dacă fusese hotărât să distrugă ceva frumos, reușise. Dacă nu ar fi fost ochii ei, Mae ar fi fost de nerecunoscut. Joey i-a luat mâna prietenei ei și i-a strâns-o. Era moale și alarmant de rece.

— Mae, trebuie să caut ajutor.

Ochii lui Mae erau sticloși, dar erau concentrați pe fața lui Joey:

— Nu, a spus din nou. Nu… nu pleca.

— Mae, trebuie să găsesc un telefon, a spus Joey, încercând să nu plângă ca să poată vorbi. Voi fi plecată doar un minut. Promit că mă voi întoarce imediat. Trebuie doar să reziști.

— Nu, a spus Mae. Rămâi… cu mine. Te rog, Joey. Te rog.

Joey a privit cum prietena ei a inspirat, apoi a expirat. Și apoi, cu ochii încă deschiși, Mae a murit.

Capitolul 32

Nu i-a luat mai mult de trei secunde să se hotărască să-i ardă corpul lui Mae.

A fost nevoie de o secundă ca să-i închidă ochii lui Mae.

Încă o secundă pentru a-și aminti că toate telefoanele din subsol erau moarte.

Și o ultimă secundă pentru a-și da seama că era timpul să plece.

În ultimul an, Joey își spusese că avea să-și dea seama când va fi timpul să o ia de la capăt într-un loc nou. Era sigură că urma un moment în care va fi foarte clar pentru ea, și iată că sosise. Nu era așa cum își imaginase, dar asta nu mai conta acum, nu-i așa? Vinny își omorâse prietena în apartamentul lui Joey, căutând ceva ce nu găsise încă, iar dacă ajunsese să facă ceva atât de oribil și atât de *nesăbuit,* însemna că nu era nici deștept, nici nu avea logică. Nu avea nicio îndoială că se va întoarce. Poate ca să scape de cadavrul lui Mae. Poate ca s-o omoare și pe Joey. Oricum ar fi, nu voia să fie aici când se întorcea.

Nu exista nicio opțiune de a suna la poliție. Ce s-ar fi putut întâmpla? Să-l aresteze pe Vinny? Chiar dacă el ajungea la închisoare, ea ar fi fost fata care ar fi depus mărturie împotriva bandei Blood Brothers și, din tot ce auzise despre ei, ar fi fost ca și moartă.

Dacă asta era soarta ei, mai bine își asuma riscul și fugea.

Era o nebunie să se gândească la cât de repede se poate lua o decizie care să schimbe o viață, atunci când erai obligată să o faci. I se mai întâmplase o dată, cu mama ei. Se simțise la fel ca și acum. Devastată, îngrozită și furioasă.

Joey s-a îmbrăcat repede, schimbându-și halatul însângerat cu o pereche de blugi și un hanorac. Luându-și geanta de voiaj, și-a făcut repede bagajele, punând doar lucrurile despre care nimeni nu ar fi observat că lipsesc. Restul, inclusiv poșeta și toate actele de identitate, trebuiau să rămână în urmă. Altfel nu ar fi funcționat.

Și-a golit cutia de valori și și-a băgat banii, drogurile și teancurile de bancnote de o sută de dolari în rucsac, îndreptându-se spre bucătărie, a luat un sac de gunoi, apoi s-a întors în sufragerie pentru a lua poșeta lui Mae. Tot ce adusese Mae cu ea – toate lucrurile de pe podea, inclusiv telefonul ei

– a intrat în sacul de gunoi, pe care Joey avea să-l azvârle undeva departe de aici. A aruncat o privire în jur, asigurându-se că nu-i scăpase nimic, apoi a așezat totul în capul scărilor. După care și-a pus parka și cizmele.

Odată ce a aprins focul, nu mai avea timp să își pună echipamentul de iarnă. Drew spusese mereu că șemineul nu era conform normelor, că era plin de crăpături și de igrasie periculoasă. Înainte ca el și Simone să plece la Vancouver, o avertizase din nou pe Joey.

— Niciodată, niciodată să nu faci focul acolo, dacă nu vrei să dai foc la casă, îi zisese el.

Acum chiar avea de gând să dea foc la casă.

Nu existau lemne de foc, dar era în regulă. Știa din timpul petrecut în Maple Sound că își putea arde cărțile foarte bine. Una câte una, și-a golit rafturile, aruncând carte după carte în vatră până când a făcut un teanc care avea aproximativ dimensiunea câtorva bușteni. Nu avea nevoie ca focul din șemineu să dureze, avea nevoie doar să pornească. Apoi a aruncat mai multe cărți pe podea, împrăștiindu-le prin sufragerie ca pe niște nuferi. Și-a reamintit că era doar hârtie. Le putea înlocui. O mai făcuse și înainte.

În baie, a deschis dulăpiorul cu medicamente și a scos o sticlă cu dizolvant pentru lac de unghii pe care o cumpărase de la magazin cu câteva luni în urmă. Era acetonă și era aproape plină. Acetona este inflamabilă; așa scria chiar pe sticlă. Textul cu litere mici de pe etichetă spunea clar că dizolvantul pentru lac de unghii nu trebuie folosit niciodată în apropierea unei flăcări deschise, cum ar fi o lampă de veghe sau orice obiect care produce scântei, deoarece vaporii se pot aprinde.

Nu era vorba atât de mult despre lichid, cât despre vaporii pe care îi producea.

A luat chibriturile pe care le folosea pentru lumânări și le-a băgat în buzunar, apoi a extras unul dintre prosoapele de mână de pe suportul mic de lângă chiuvetă înainte de a ieși din baie. A deschis sticluța cu dizolvant și a așezat-o pe podea, lângă Mae. Mirosul acetonei era distinct, dar nu era nici pe departe suficient pentru a acoperi mirosul de sânge.

Mai era un singur lucru de făcut.

Cu grijă, Joey i-a scos inelul din buric lui Mae. De asemenea, i-a scos cerceii, ceasul și brățara. Apoi, și-a desfăcut colierul.

S-a uitat pentru ultima oară la pandantivul cu rubin și diamante. Poate că acesta era motivul pentru care îl păstrase în toți acești ani. Poate că acesta

era motivul pentru care se simțea obligată să îl poarte, când ar fi putut cu ușurință să îl vândă sau să îl arunce. Poate că, într-un fel, știa că lucrul care o distrusese ar fi putut fi, de asemenea, cel care urma să o salveze, permițându-i să scape din această viață, una care fusese plină doar de violență, traume și moarte.

Aplecându-se, a prins lanțul în jurul gâtului lui Mae. Nu a fost ușor. Degetele îi erau alunecoase din cauza sângelui. După ce colierul a fost prins, și-a șters mâinile pe prosop și l-a aruncat în vatră.

— Cred că tu mi-ai spune că este în regulă, a spus Joey în liniște. Îți mulțumesc pentru că ai fost prietena mea, Mae.

A auzit un zgomot mic și a tresărit. Nu era nimic, doar un scârțâit al casei, dar fiecare sunet pe care îl auzea i se părea că era Vinny care se întorcea.

Era timpul să plece.

Stând în fața șemineului, a inspirat adânc, a aprins un chibrit și l-a aruncat peste cărți. Încă unul și încă unul, până când focul din vatră a început să crească încet. Apoi s-a îndepărtat și a așteptat.

Nu avea de unde să știe dacă va funcționa. Dar dacă ar funcționa și întregul apartament de la subsol ar lua foc, atunci toată lumea ar crede că așa a murit Joey. Vinny sigur că nu avea de gând să conteste asta. De ce ar fi făcut-o? Incendiul ar fi distrus toate dovezile că el o omorâse pe Mae, că fusese vreodată aici. Oricât de nebun ar fi fost, ea îi făcea o favoare.

Mae avea să fie dată dispărută. Nimeni nu ar fi căutat-o. Și dacă, dintr-un motiv oarecare, și-ar fi dat seama că în incendiu *a fost* într-adevăr cadavrul lui Mae, atunci ar fi știut că Joey era cea dispărută. În afară de banda Blood Brothers, nu ar fi fost nimeni care să o caute. Asta era șansa de care trebuia să profite.

Focul a început să ia amploare. Și când a văzut sticla de acetonă aprinzându-se brusc, flăcările pornind în sus și cuprinzând canapeaua, apoi pe Mae, Joey a luat-o la fugă.

* * *

La ora trei și jumătate dimineața, tramvaiul era pe jumătate plin, ceea ce ar fi fost neobișnuit în orice altă noapte din an.

— La mulți ani! a spus un tip beat care stătea vizavi de ea.

Băuse ceva dintr-o sticlă ascunsă într-o pungă de hârtie maro și se uita la ea cu ochi albaștri și injectați.

— La mulți ani!

Mâna lui Joey s-a dus la gât, degetele căutând pandantivul, dar acesta nu mai era acolo.

Zece minute mai târziu, a tras de cablul de deasupra capului. Șoferul a oprit pentru a o lăsa să coboare, iar ea și-a ridicat geanta și rucsacul plin de bani și droguri și a coborât în frigul înghețat. Probabil că singurul lucru bun care se putea spune despre iernile din Toronto era că lacul nu mirosea urât. Era o nebunie să se gândească la faptul că, atunci când era mică, intra în apă de pe plaja aflată nu departe de aici, ea și Ruby în costume de baie asortate, Joey dorindu-și toate curbele pe care le avea mama ei și care îi făceau pe tați să se holbeze cu nostalgie și pe mame să se holbeze cu invidie.

Acum se afla în zona cunoscută sub numele de Motel Strip și a început să meargă pe jos. Pentru că era sărbătoare, la fiecare motel pe lângă care trecea era aprins semnul – NU AVEM CAMERE, până când, în cele din urmă, a ajuns la unul care putea avea o cameră disponibilă.

HOTEL RAINBOW
TV SATELIT / JACUZZI / MIC DEJUN

Holul era cald când a intrat, iar întregul spațiu mirosea a iarbă. Funcționarul drogat abia dacă i-a adresat un cuvânt în timp ce îi strecura un formular pe birou pentru ca ea să-l completeze. Din CD-playerul său se auzea trupa Tragically Hip, iar ani mai târziu, melodia „Bobcaygeon” îi va aminti mereu de noaptea în care murise Mae. Pentru că nu a fost vorba doar de Mae.

Joelle Reyes murise și ea.

— Mi-am pierdut cartea de identitate, a spus Joey, strecurând formularul înapoi la funcționar, gol, împreună cu patru bancnote de 50 de dolari uzate. Mi-am pierdut și cartea de credit.

— Nicio problemă. Funcționarul s-a arătat imperturbabil în timp ce băga banii în buzunar. Dar va trebui să plătiți în avans. Câte nopți?

— Hai să zicem o săptămână.

I-a spus suma totală, iar ea i-a plătit în numerar. El i-a înmânat cheia camerei. Așa cum se întâmpla în majoritatea acestor moteluri vechi, era o cheie de alamă adevărată pe un breloc. Curcubeul de plastic era atât de uzat încât culorile abia se mai distingeau.

— Nu este inclusă curățenia, a spus funcționarul, ceea ce i-a spus că întreaga tranzacție era neoficială, dar ea nu a avut nimic împotrivă.

— Este curat? a întrebat.

A ridicat din umeri.

— Depinde ce înțelegi tu prin curat.

* * *

Pe pat era o cuvertură în culorile curcubeului, iar draperiile erau asortate, în aceleași culori stridente. Dar așternuturile miroseau a detergent, baia mirosea a înălbitor, iar televizorul funcționa.

Joey a dat un telefon, gândindu-se că era o șansă de cincizeci la cincizeci ca el să fie încă treaz la patru dimineața. Era, și deși a fost surprins să audă de ea, a fost de acord să vină la motel. Tocmai ieșea de la duș când a auzit o bătaie ușoară. A verificat vizorul, apoi a deschis ușa.

Camera a părut mai mică în clipa în care bărbatul cel solid a intrat înăuntru.

— Ce cauți aici? a întrebat Chaz, uitându-se în jur. Individul ăla doarme la tine acasă sau ceva de genul ăsta?

Se referea la Drew, bineînțeles.

— Nu, a spus Joey. A plecat. Nu-l voi mai vedea niciodată.

De îndată ce a rostit cuvintele, a simțit o mână imaginară înfășurându-i inima și strângând-o.

A luat loc pe pat. Chaz s-a așezat lângă ea și s-a aplecat să o sărute. Ea și-a pus o mână pe pieptul lui.

— Îmi pare rău, nu pot.

— Credeam că am venit să…

— Plec din Toronto, a spus ea. Și am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de un nou act de identitate și am nevoie de ajutorul tău ca să scap de astea.

A luat rucsacul, l-a deschis și i-a arătat ce era în înăuntru.

— Iisuse Hristoase, a spus Chaz. De unde naiba i-ai luat?

— E mai bine să nu știi. A scos cărămida de pudră albă și a așezat-o pe patul dintre ei. Nu știu cât valorează asta, dar sunt sigură că e mult. Și ți-o voi da, în schimbul unui permis de conducere, a unui certificat de naștere și, dacă e posibil, a unui pașaport.

Chaz s-a uitat la droguri, apoi la ea.

— Joey, ce ai făcut? a întrebat el cu blândețe.

— Vei afla în curând, a spus ea. Dar tu ești singura persoană în care pot

avea încredere. Nu pot rămâne aici, Chaz. Știu că ai un văr care se ocupă cu niște chestii de pe internet. Dacă îl poți convinge să se debaraseze de asta, atunci puteți împărți banii. Am nevoie doar de un act de identitate. Trebuie să părăsesc țara.

— Vorbești serios? Chaz o privea de parcă și-ar fi pierdut mințile. Vrei să-l sun pe Reggie?

— Ai dreptate, îți cer să faci prea multe. A fost o prostie. Voi arunca totul la toaletă.

A luat cărămida și s-a ridicat în picioare, dar înainte de a ajunge la baie Chaz a spus:

— Așteaptă. Dă-mi-o mie. O să văd ce pot face.

Apoi a oftat și s-a frecat pe față.

— La naiba, Joey. N-aș face asta pentru nimeni altcineva.

Trei zile mai târziu, Chaz s-a întors la motel, după ce i-a procurat ceea ce îi ceruse. Nu părea fericit.

— Toată lumea de la Cherry te plânge. Vor organiza o mică slujbă de comemorare în acest weekend.

— Îmi pare rău, a spus ea. Chiar îmi pare rău. A ezitat. N-ai de gând să mă întrebi cine a murit în incendiu?

A scuturat din cap și s-a așezat pe pat. Salteaua s-a scufundat sub greutatea lui.

— Cu cât știu mai puțin, cu atât mai bine.

— N-o să mă întrebi dacă am omorât-o?

— Dacă ai făcut-o, ai avut motivele tale și asta nu ar schimba ceea ce simt pentru tine, a spus el liniștit. Dar știu că nu ai făcut-o.

S-a așezat lângă el și l-a luat de mână.

— Aș putea să vin cu tine, știi? a spus Chaz. Nu trebuie să faci asta singură.

— Nu poți veni acolo unde mă duc eu. Joey și-a sprijinit capul de brațul lui. Dar nu-ți pot spune cât de bucuroasă sunt că ne-am întâlnit.

Nu s-a uitat la ea în timp ce i-a dat actele. Numele de pe permisul de conducere și de pe certificatul de naștere era Paris Aquino.

Joey s-a încruntat.

— Paris? Aquino era în regulă, dar ea spera la un prenume mai banal. Nu seamănă deloc cu mine.

— Seamănă destul de mult cu tine. Chaz a ridicat din umeri. Va trebui să

te mulțumești cu ea. Știi cât de greu a fost să găsești un permis de conducere și un certificat de naștere pentru o filipineză apropiată de vârsta și înălțimea Ta?

A scanat datele de pe permis. Vârsta era destul de apropiată; zilele lor de naștere erau în același an și la doar două luni distanță.

— Nimeni nu va crede că sunt eu. Îți poți da seama după fața ei că este mai solidă decât mine.

— Tocmai de aceea va funcționa, a spus Chaz. Uită-te la dată, permisul de conducere a expirat acum o lună. Când te duci să îl reînnoiești, adu certificatul de naștere. Dacă te întreabă, spune-le că ai slăbit. Poți să-ți faci o nouă fotografie.

Și apoi, după ce primești noul permis, poți să te duci să faci o altă fotografie când soliciți un pașaport.

Joey și-a amintit când Tita Flora a mers să-și facă un nou pașaport. A trebuit să-și facă două fotografii și medicul ei de familie a trebuit să semneze pe spatele ambelor fotografii, pentru a-i confirma identitatea.

— Dar nu voi avea nevoie de cineva care să certifice că sunt eu? Și de unde știu că această Paris nu avea deja un pașaport?

— Asta nu este fără riscuri, Joey. Chaz i-a pus în mână o bucată de hârtie cu un nume și un număr de telefon. Individul ăsta este un prieten al lui Reggie și lucrează la biroul de pașapoarte. Așteaptă un telefon de la tine, știe că numele tău este Paris. Anunță-l în ce zi și la ce oră vii, iar el se va asigura că el este cel care te va ajuta.

S-a uitat fix la noul ei act de identitate. Paris. Nu i se potrivea deloc. Dar, așa cum a spus Chaz, va trebui să funcționeze.

— Mulțumesc, a spus ea.

— Nu-mi mulțumi mie, a spus el. Ai plătit mult prea mult pentru asta. Valoarea de stradă a acelei cocaine este de aproximativ 100.000 de dolari. Un act de identitate fals te-ar fi costat cel mult câteva mii.

S-au ridicat amândoi în picioare. Ea s-a întins spre el și și-a apăsat fața pe pieptul lui, permițându-și pentru ultima oară confortul brațelor lui în jurul ei. Inima îi bătea cu putere. Din afară nu ai fi putut să o observi.

El a sărutat-o pe creștet.

— Era cât pe ce să spun că ne mai vedem cândva, dar nu o să se mai întâmple asta, nu-i așa?

— Nu, a răspuns ea cu o voce înăbușită.

— Ai grijă de tine, Joey.

Chaz a mai ținut-o în brațe o clipă, apoi a dispărut.

O oră mai târziu, a trecut pe la recepție pentru a lăsa cheia. Același funcționar era acolo și, la fel cum nu-i ceruse niciodată să semneze nimic când se cazase, nu era nimic de făcut acum că ea pleca. Se auzea din nou „Bobcaygeon" de la Hip.

— Mult noroc, a spus el.

— De ce? a întrebat ea.

— Pentru că fugi de ceva.

Nu fug de ceva, s-a gândit ea, în timp ce lua un taxi în fața motelului.

Fug spre ceva.

Acum era Paris.

PARTEA A IV-A

Să nu crezi că nu am trecut prin aceeași situație.

Lauryn Hill

Capitolul 33

Paris se obișnuiește încet-încet cu modul de a vorbi al avocatului ei, dar cea mai importantă calitate a lui Sonny Everly este că nu-i spune niciodată altceva decât adevărul. Elsie avea dreptate că omul este un nemernic absolut, dar cel puțin este nemernicul lui Paris.

Încă nu au o dată a procesului și, conform lui Sonny, ar putea dura un an sau mai mult.

— La un caz atât de important, procurorul nu se grăbește, spune Sonny, strângându-și documentele în servietă. Nu-și pot permite să fie neglijenți.

— Nu putem cere un proces rapid? întreabă ea în timp ce îl conduce spre ușă. Nu vreau să stau în *limbo* un an.

— Deci vrei să ajungi mai repede la închisoare? întreabă Sonny. Nu e cazul să-ți dorești un proces rapid, nu în situația ta. Orice se poate întâmpla și nici noi nu ne putem permite să fim neglijenți. Între timp, întoarce-te la muncă. Invită-ți prietenii la tine. Meditează. Fă-ți unghiile. Fă orice le place femeilor să facă.

— Femeilor ca mine? Paris oftează. De fiecare dată când mă gândesc că s-ar putea să te plac, Sonny, tu îmi amintești de ce nu o fac.

El zâmbește.

— O să mă iubești când vei fi liberă. Ai încredere în mine, bine? Nu m-am născut ieri.

Nici Paris.

Imediat ce deschide ușa, unul dintre fotografii care dădeau târcoale casei îi strigă o întrebare.

— Hei, Sonny! Cum te simți să o reprezinți pe femeia care l-a ucis pe Prințul din Poughkeepsie?

— Voi, gândacilor, nu aveți nimic mai bun de făcut? îl aude pe avocatul ei răcnind în timp ce se urcă în BMW-ul său. Du-te dracului!

Ca să fim corecți, s-ar putea ca fotografii să nu aibă nimic mai bun de făcut. Paris înțelege cum vine asta. Nu și-a dat seama cât de puțini prieteni avea până când nu s-a întâmplat totul. Cea mai mare parte a cercului ei social – dacă se putea numi așa – fusese cercul social al lui Jimmy și, în afară de Elsie, niciunul dintre ei nu a mai dat de veste.

Chiar și Henry păstrează distanța acum, când conduce singur studioul. A încercat să se întoarcă la Ocean Breath pentru a preda cursul de Sunrise Hatha de la ora șase dimineața, dar o mulțime de gură-cască a așteptat toată dimineața în fața ușilor. I-a speriat pe membri și i-a enervat pe ceilalți instructori.

Oriunde se ducea, era urmărită de fotografi.

— Iubito, îmi pare rău, i-a spus Henry. Dar, în calitate de partener al tău, trebuie să-ți spun că strici afacerea.

Paris a lucrat mereu, de când a terminat liceul, și nu este obișnuită să stea toată ziua. În acest moment, cărțile și televizorul sunt singurii ei tovarăși. Interesant este faptul că, în acest moment, nu este prea preocupată de Ruby. Faptul că Paris este acuzată de uciderea lui Jimmy este chiar de ajutor când vine vorba de mama ei, pentru că, dacă va fi condamnată, nu va mai avea bani pentru a plăti șantajul. Este în interesul lui Ruby ca Paris să fie achitată. Oricât de mult i-ar plăcea mamei sale să îi ruineze viața lui Paris prin dezvăluirea adevărului despre Mae, în cele din urmă, lui Ruby îi pasă mai mult de ea însăși. Și dacă mai există vreo speranță de a-și recupera banii, Ruby va aștepta.

Are impresia că a văzut tot ce era de văzut pe Netflix, Hulu și Prime, așa că Paris trece la Quan, căutând ceva diferit care să o facă să nu se mai gândească la asta. La categoria Emisiuni TV pe care le-am ales pentru tine, ea vede *Prințul din Poughkeepsie* și zâmbește. Au toate cele zece sezoane, ceea ce făcea parte din înțelegerea pe care Jimmy a făcut-o cu ei. Continuă să deruleze, apoi se oprește când vede că au adăugat un nou serial.

Doar că nu este ceva nou. La fel ca și omologii săi *Dateline* și20|20, *Criminalii* există de mult timp. Era difuzat pe vremea când ea era în liceu și, evident, nu duce lipsă de criminali, pentru că încă se mai fac episoade noi și astăzi. Fiecare episod de o oră este o reconstituire dramatică a unui caz de crimă din viața reală, iar opt sezoane ale emisiunii vechi de treizeci

de ani sunt acum difuzate pe Quan.

Paris s-a uitat la *Criminalii o* dată. Doar n-or avea episodul cu Ruby Reyes?

În noaptea în care a fost difuzat pentru prima dată, băieții erau deja în pat. Tita Flora schimbase tura la spital ca să fie acasă să se uite la el. Tito Micky a făcut popcorn. Chiar și Lola Celia, care în mod normal era în camera ei la ora nouă, rămăsese trează și se instalase în balansoarul ei când a început să se audă cântecul de început al emisiunii.

Joey stătea pe podeaua din sufragerie, cu spatele lipit de perete. Când naratorul a anunțat episodul cu vocea sa amenințătoare, cu cadența sa lentă și dramatică, a fost de-a dreptul suprarealist.

— În seara asta… *Criminalii* prezintă… „Ruby Reyes… Vine Regina de Gheață”.

De la bun început, mătușa și bunica ei nu au fost de acord cu actrița care a fost aleasă să o interpreteze pe Regina de Gheață.

— E prea frumoasă ca să fie Ruby, a spus Tita Flora, de cel puțin trei ori. Nu este realist.

— *Ni Filipina siya,* a mormăit Lola Celia, de cel puțin patru ori. Ea nu este nici măcar filipineză.

Joey era atât de consumată de emisiune, încât nu a ascultat ce spuneau decât pe jumătate. A fost de acord cu bunica ei că *Criminalii* ar fi putut folosi măcar o actriță filipineză. Dar mătușa ei se înșela pur și simplu. Deși femeia care o interpreta pe Ruby era foarte drăguță, îi lipseau carisma și senzualitatea naturală cu care fusese înzestrată adevărata Ruby. În cel mai bun caz, era o versiune de desen animat a Reginei de Gheață, iar în opinia lui Joey, mama ei era mult mai frumoasă.

Tito Micky s-a bucurat din plin de acest episod. A împărțit popcornul ca și cum *Criminalii* ar fi fost o emisiune de divertisment, ca și cum Ruby nu ar fi fost parte din familie și fiica ei nu ar fi stat în aceeași sufragerie, încremenită când își vedea mama portretizată la televizor în ochii lumii. Copiii de la liceul ei începuseră în sfârșit să uite cine era mama lui Joey, iar acum această emisiune stupidă de televiziune avea să le reamintească.

În timp ce se uitau la film, a fost surprinsă că, în ciuda dramatismului exagerat și a vocii aproape comice și premonitorii a naratorului, *Criminalii* a reușit să obțină o mulțime de detalii despre Ruby și Charles Baxter. S-au întâlnit pentru prima dată la cafeneaua Second Cup de lângă bancă, o

„întâlnire întâmplătoare” care nu a fost deloc întâmplătoare. Ruby a făcut prima mișcare.

Charles a promis că-și va părăsi soția pentru ea. Iar Ruby a trecut neanunțată pe la el pe acasă în noaptea crimei, după ce Charles a pus capăt relației lor pentru a treia sau a patra oară.

Unde a greșit emisiunea *Criminalii* a fost în privința relației dintre Ruby și copilul ei. În scopul de a păstra secretă identitatea fiicei lui Ruby, serialul a schimbat numele lui Joey în Jessie. În scena în care Jessie se întâlnește cu Ruby în închisoare, chiar înainte de proces, schimbul de replici este descris ca fiind plin de iubire.

În realitate, fusese complet altceva.

* * *

Trecuseră aproape două luni de când Joey nu-și mai văzuse mama și fusese șocată să vadă că Ruby părea mai în vârstă.

Ea și Deborah stăteau la o masă în camera vizitatorilor când Ruby a fost adusă de un gardian al închisorii. Salopeta portocalie atârna pe ea. Avea părul unsuros, legat într-un coc. Avea riduri pe frunte care nu existau înainte. Arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani.

Lui Joey îi venea să plângă. Ea făcuse acest lucru, ea era motivul pentru care mama ei era aici, arătând ca o criminală. Totul fusese din vina ei.

— Este în regulă, a șoptit Deborah, ca și cum i-ar fi simțit angoasa. Te descurci.

Când Ruby a ajuns la masă, a văzut expresia de pe fața lui Joey și a pufnit.

— Se pare că toată grăsimea pe care am pierdut-o eu, ai câștigat-o tu. Cel puțin am ajuns în sfârșit la greutatea dorită.

— Arăți bine, mamă, a spus Joey, cu o voce timidă, dar mama ei își pierduse deja interesul.

— Cine e?

Ruby a privit-o pe Deborah cu o sprânceană ridicată, scrutând-o pe asistenta socială din cap până în picioare.

Deborah s-a prezentat, dar nu i-a întins mâna. La intrare li s-a spus că nu este permis niciun contact fizic, cu excepția unei scurte îmbrățișări la începutul și la sfârșitul vizitei.

— Deci tu ești cea care are grijă de fata mea, a spus Ruby.

— Fac tot ce pot, dar Joelle se descurcă destul de bine să aibă grijă de ea

însăși.

Deborah a arătat spre o masă aflată la câțiva metri distanță.

— Joelle, o să rămân acolo, bine? Nu te grăbi.

— Ei bine? i-a spus Ruby lui Joey când asistentul social a plecat. Îmbrățișează-mă, hai, Joelle.

Joey și-a înfășurat strâns brațele în jurul mamei sale. Putea să simtă toate oasele din spatele femeii.

Ruby s-a îndepărtat pentru a o examina.

— Uită-te la tine. Ești ca un porcușor.

S-au așezat vizavi una de cealaltă. Sala vizitatorilor era pe jumătate plină, erau iubiți și soți și câțiva bebeluși gălăgioși. O durea pe Joey când se gândea că mama ei era aici de peste șapte săptămâni și nimeni altcineva în afară de avocatul ei nu venise să o viziteze până acum.

— Cum e la școală? a întrebat Ruby.

Copiii nu vorbesc cu mine.

— Bine.

— Ce mai face Tita Flora?

— Bine.

— Vorbește mai tare, nu te aud.

— E bine, a spus Joey, mai tare, Nu o văd prea des. Lucrează tot timpul.

— A făcut pe îngâmfata și a vorbit urât despre mine? Privirea lui Ruby era fixată pe fața lui Joey. Pun pariu că nu poate să tacă. O cățea care crede că i se cuvine orice.

— Nu a spus nimic despre tine. Niciun cuvânt.

Era o minciună necesară. Mama nu ar fi vrut să știe lucrurile pe care le spusese sora ei.

— Oh. Umerii lui Ruby s-au relaxat. Era greu de spus dacă era ușurată sau dezamăgită. Dar cum rămâne cu Maple Sound? Îți place acolo?

— Nu.

— Ce zici de Tito Micky? Vocea mamei ei a coborât o treaptă. Te deranjează?

Joey i-a întâlnit privirea mamei.

— Nu chiar.

Pentru o clipă au tăcut. Joey a aruncat o privire spre Deborah, care avea întinsă pe masa din fața ei o revistă pe care nu o citea. I-a zâmbit asistentei sociale, pentru a-i da de înțeles că totul era în regulă. Deborah i-a răspuns

cu un zâmbet.

— Nu-mi place femeia aia, a spus mama ei, urmărind cu ochii îngustați privirea lui Joey. Nu-mi place cum se uită la mine. Mă judecă. Ce i-ai spus?

— Nimic.

Și tu mai taci din gură, Deborah este perfectă.

— Mută-ți scaunul mai aproape, a spus Ruby, iar Joey și-a mutat scaunul preț de câțiva centimetri. Mama ei s-a aplecat. Ascultă, vreau să vorbesc cu tine despre proces. Știi că trebuie să depui mărturie, nu-i așa? Procurorul general te consideră martor.

Ea dă din cap.

— Vreau să fii deșteaptă, Joey, a spus Ruby. Nu pot face nimic în legătură cu lucrurile pe care le-ai scris în jurnalele tale, pentru că acum sunt dovezi și toată lumea le-a citit deja. Am fost supărată o vreme, dar înțeleg că ai fost necăjită când ai scris acele lucruri, nu mai sunt supărată, bine?

Bineînțeles că nu ești supărată. Ești furioasă.

— Chiar mi-ai stricat ploile, dar încă mai poți repara asta, bine? Trebuie să repari asta. Pentru mine și pentru noi. Înțelegi asta, nu-i așa, iubito?

— Cum o repar? a întrebat Joey.

Ruby s-a întins să-i apuce mâinile, apoi s-a oprit când agentul corecțional din apropiere a clătinat din cap. Joey s-a uitat în jos la masă. Unghiile mamei sale, de obicei lungi și vopsite în roșu, erau goale și roase până la carne.

— Când vei depune mărturie, a spus Ruby, vreau să precizezi foarte clar că Charles îți făcea… rău. Ai spus o mulțime de lucruri în jurnalele tale, dar singurul lucru despre care nu ai scris a fost ceea ce îți făcea Charles.

Pentru că nu puteam să scriu despre asta. Să scriu despre asta mă face să retrăiesc ce am pățit. Să scriu despre asta în jurnalul meu înseamnă că a fost cu adevărat o experiență *pe care am trăit-o.*

Joey a privit-o fix pe mama ei.

— Știai, mamă? a întrebat ea cu blândețe. Știai ce făcea Charles?

— Of, oprește-te. Ruby a fluturat o mână. Nu am știut cu adevărat, bine? Nu-mi amintesc să-mi fi spus nimic despre asta. Cum aș putea să știu ceva dacă tu nu-mi spui?

Pentru că ai fi dat vina pe mine dacă aș fi făcut-o.

— Nu am știut nimic sigur până în acea noapte. Ruby vorbea cu emfază, ca și cum ar fi spus acest lucru cuiva care nu o cunoștea. Am fost șocată.

— Nu știu dacă pot vorbi despre asta, a spus Joey. Cu voce tare, vreau să spun. În instanță.

— Dar îți făcea rău. Mama ei a înclinat capul. De ce nu vrei să spui tuturor că îți făcea rău?

Pentru că nu doar că-mi făcea rău, mă viola. Și nu pot să spun asta cu voce tare fără să mă simt violată din nou.

— Iubito, dacă le spui juraților despre Charles când depui mărturie, mă ajuți, înțelegi? Fața mamei sale este la câțiva centimetri de a ei, iar vocea ei are volumul unei șoapte de scenă. Pentru că atunci juriul va înțelege de ce am făcut ceea ce am făcut. Sunt mama ta și am făcut-o pentru a te proteja. Acest lucru este extrem de important pentru apărarea mea. Dacă nu le spui despre Charles, voi merge la închisoare pentru totdeauna. Și atunci tu unde o să rămâi? Blocată în Maple Sound. S-ar putea să fac doar șase luni pentru acuzația de abuz asupra copilului, ies mai repede pentru bună purtare și dacă urmez un rahat de program. Șase luni, Joey, și apoi vom fi din nou împreună. Nu vrei să ies de aici?

Nu *știu.*

— Iubito, te rog, a spus Ruby. Trebuie să faci asta, bine? Trebuie să spui toate lucrurile rele pe care ți le făcea Charles. Să nu te abții. Spune-le totul.

Deci, *acum vrei ca toată lumea să audă, acum că te ajută* pe tine.

Cu o voce blândă, Joey a spus:

— Știi că nu a fost singurul, mamă.

Ruby a răsuflat adânc.

— Ești supărată pe mine. E în regulă. Îmi pare rău, bine? Îmi pare rău. Am avut câțiva iubiți răi. Dar putem vorbi despre asta după ce ies din închisoare. Deocamdată, trebuie să rămânem concentrate. Doar Charles, bine? Trebuie să le spui în mod special despre Charles. Promite-mi, Joey, altfel voi muri în închisoare. Și îți garantez că nu vei putea trăi cu asta.

Probabil că partea asta era adevărată.

Joey își iubea mama. Chiar o iubea. Ajunsese să înțeleagă că mama ei făcuse tot ce putuse, având în vedere cine era propria ei mamă. Mama lui Joey a avut și ea o mamă rea.

— Joey! Ruby s-a uitat la ea. Dacă mă iubești, vei face asta pentru mine. Măcar atât poți face.

Joey a luat o decizie.

— Bine, mamă, a spus ea. O să le spun.

Mama ei a lăsat să iasă o respirație lungă.

— Bravo, fata mea cea bună, a spus ea, cu fața frântă într-un zâmbet triumfător. Știu că te vei descurca de minune. Nici câteva lacrimi n-ar strica. Vinde povestea cu adevărat, bine?

— Bine, a spus Joey. Te iubesc.

Spune-mi și tu mie că mă iubești. Te rog. Spune-o măcar o dată. Ruby s-a așezat pe scaun și și-a încrucișat brațele la piept.

— Am să te cred când o să faci asta pentru mine.

Iubire condiționată, singura pe care o cunoștea mama ei.

* * *

Paris găsește, în sfârșit, episodul lui Ruby din *Criminalii.* Este în sezonul 7, episodul 12. În ciuda bunului simț care îi spune că vizionarea acestui episod nu îi va oferi distracția pe care o caută, apasă play și se instalează pe canapea.

Cu siguranță Ruby nu a văzut niciodată acest episod și nici filmul groaznic făcut pentru televiziune despre ea, intitulat *The Banker's Mistress* (Amanta bancherului), care a fost difuzat un an mai târziu. Dar trebuie să știe că există și nu are nicio îndoială că le-ar urî. În Evanghelia după Ruby Reyes, cel mai grav păcat nu este crima, ci faptul că și-a spălat rufele murdare în public.

Prima dată când Joey a învățat această lecție, avea șase ani. Ea și Ruby tocmai plecaseră de la o întâlnire cu învățătoarea lui Joey, care era îngrijorată că adoarme în clasă. Când doamna Stirling a întrebat-o pe Joey de ce era atât de obosită, Joey a spus că prietenul mamei sale dormise la ea și că cei doi făcuseră zgomot toată noaptea.

După întâlnire, Ruby a trântit ușa mașinii și a ieșit pe aleea școlii. Când au oprit la un semafor roșu, s-a întins și a ciupit-o de braț pe Joey. Durerea a fost bruscă și ascuțită, iar Joey a țipat.

— Niciodată, niciodată să nu vorbești despre viețile noastre, a șuierat mama ei. Ce se întâmplă acasă rămâne între noi, ai înțeles?

— Dar doamna Stirling m-a rugat, a spus Joey. Iar noi trebuie să spunem adevărul.

Ruby a ciupit-o de mai multe ori, până când Joey a început să plângă.

— Adevărul este orice îți spun eu că este, a spus mama ei. M-ai făcut de râs. Să nu mai faci asta niciodată.

De la o vârstă fragedă, noțiunea de adevăr a fost întotdeauna un concept

fluid pentru Joey. Puteai să iei o poveste complet adevărată, să omiți câteva detalii-cheie ici și colo, să diminuezi anumite fapte în timp ce le evidențiai pe altele și să te trezești cu o narațiune complet diferită. Era povestea tot adevărată? Da. Era doar o expresie diferită a adevărului, concepută pentru a spune povestea într-un anumit mod pentru a obține o anumită reacție.

Nu doar oamenii răi făceau asta, ci și oamenii buni.

În dimineața de după ce s-a întâlnit cu mama ei în închisoare, Deborah a dus-o pe Joey să se întâlnească cu procurorul general pentru a se pregăti pentru mărturia sa. Madeline Duffy (*prietenii mei îmi spun Duffy*) era o doamnă drăguță, așa cum a spus Deborah, dar dură. A pus-o pe Joey să parcurgă evenimentele din noaptea uciderii lui Charles de o duzină de ori, făcând-o să le repete întruna, ajustându-și întrebările pentru a obține cel mai bine răspunsul pe care îl dorea. Apoi a pus la punct răspunsurile lui Joey până când totul a fost formulat exact așa cum avea ea nevoie pentru un impact maxim.

— Bine, ultima dată, a spus Duffy. În mod normal, Joey nu s-ar fi simțit confortabil să se gândească la un adult doar cu numele de familie, dar era atât de obosită, încât nu-și mai făcuse griji în privința asta. Știu că a fost o zi lungă și sunt sigură că Deb este gata să plece.

— Mătușa și unchiul lui Joelle vor fi aici în curând să o ia, a spus Deborah. Ar vrea să plece la drum înainte ca traficul să se înrăutățească.

— Nicio problemă. Duffy i-a aruncat un zâmbet lui Joey. Aproape am terminat.

Deborah a mângâiat-o pe umăr pe Joey.

— Trebuie să ies să dau un telefon, dragă. Pe urmă ies să-i întâmpin pe mătușa și pe unchiul tău când vor ajunge aici.

Te rog să nu pleci fără să-ți iei la revedere.

Deborah s-a aplecat și i-a vorbit la ureche:

— Nu-ți face griji, nu aș pleca niciodată fără să-mi iau rămas-bun. Ești una dintre persoanele mele preferate.

Te iubesc, Deborah.

Când au rămas singure, Duffy și-a dat jos pantofii cu toc și s-a sprijinit de birou.

— Bine, Joelle. Când îți pun următoarea întrebare, vreau să te gândești la toți bărbații căsătoriți cu care a fost în relații mama ta și cum s-a încheiat fiecare dintre aceste relații.

— Toate s-au terminat prost.

— Așa este, a spus Duffy. Și cel puțin doi dintre iubiții mamei tale, despre care știm, erau pedofili.

Nu era o întrebare, așa că Joey nu a răspuns.

— Juriul va dori să știe care a fost starea de spirit a mamei tale în noaptea în care l-a ucis pe Charles Baxter. Așa că atunci când te voi întreba „De ce crezi că a făcut-o mama ta?” va trebui să dai un răspuns. Acesta va fi formulat ca o opinie, așa că este ocazia ta să spui exact ce crezi, bine? Așa că spune-mi. De ce crezi că a făcut-o?

Joey se gândise mult la asta, iar răspunsul era greu de articulat. Mama ei îl înjunghiase pe Charles pentru că era furioasă și nu-și putea controla comportamentul. Nu fusese o mamă protectoare în acea seară. Dar fusese vreodată?

Adevărul era că în noaptea în care îl înjunghiase pe Charles, Ruby fusese *geloasă.* Și Joey s-a întrebat, dacă situația lor ar fi fost inversă, ce ar fi spus Ruby?

Și apoi i-a spus exact asta lui Duffy.

Capitolul 34

Când a pornit procesul lui Ruby la Toronto, Tito Micky a început să țină o agendă în Maple Sound cu toate articolele din ziare despre acest caz. Era abonat la toate cele trei ziare importante din Toronto, iar albumul stătea tot timpul pe tejgheaua din bucătărie. Joey nu s-a uitat niciodată la el. În schimb, își petrecea cea mai mare parte a timpului în dormitor, citind.

Atât Deborah, cât și procuroarea au asigurat-o că numele ei nu va apărea nicăieri, deoarece era minoră, dar acest lucru nu a fost de mare ajutor. Oricine o cunoștea pe Ruby știa că avea o fiică. Ruby o prezentase întotdeauna pe Joey ca pe un accesoriu, etalând-o când dorea simpatie sau admirație pentru că era mamă singură și renunțând la ea dacă stabilea că Joey era o barieră în calea a ceva ce-și dorea.

Cu două zile înainte de mărturie, era un pachet de nervi. Vorbise cu Madeline Duffy la telefon de două ori după prima lor întâlnire și, deși se simțea pregătită, o speria să își imagineze fețele juraților. Duffy i-a explicat că sala de judecată va fi închisă pentru spectatori și jurnaliști, dar asta lăsa

totuși douăsprezece perechi de urechi în boxa juraților care ascultau fiecare cuvânt pe care îl spunea și erau atenți la felul în care îl spunea. Douăsprezece perechi de ochi îi vor observa limbajul trupului, expresiile faciale, lacrimile.

Și mama ei ar fi fost acolo. Să se uite.

— Nu uita că este în regulă să plângi, i-a spus Duffy în timpul ultimei lor convorbiri telefonice. Toată lumea din acea sală este de partea ta. Este important să exprimi ceea ce simți.

Era exact același lucru pe care i-l spusese și mama ei, dar ceea ce Duffy nu știa era că Joey fusese antrenată să nu plângă. Erau puține șanse ca a doua zi să fie capabilă să plângă.

— Joelle, a spus o voce blândă, iar ea și-a ridicat privirea și l-a găsit pe Tito Micky în ușa dormitorului ei.

Fusese atât de cufundată în romanul ei, încât nu auzise pașii unchiului ei venind pe hol. Era a treia oară când relua *Și dacă mâine va veni* de Sidney Sheldon, cartea ei preferată în mod absolut, care era despre o femeie căreia i se înscenează o crimă pe care nu a comis-o. Când, în sfârșit, iese din închisoare, devine o hoață profesionistă care călătorește prin lume, organizând jafuri îndrăznețe, schimbându-și numele și înfățișarea ori de câte ori este nevoie. Bineînțeles că se răzbună pe cei care i-au făcut rău și se îndrăgostește pe parcurs.

— Vrei să vii cu noi în oraș? a întrebat Tito Micky. Activități de vară la YMCA. Trebuie să-i duc pe băieți. *Să duc băieți.* După ce terminăm, poți să mă ajuți cu cumpărăturile. Acum că o ajuți pe Lola la gătit, vrea să o ajuți la cumpărături.

La lumina zilei, unchiul ei era doar un tip slăbănog cu o burtă proeminentă, nu un monstru care pândea în întuneric. Cu toate astea, era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Joey. Să fie singură în mașină cu Tito Micky? Nu, mersi.

— După ce facem cumpărăturile, pot să te las la librărie. Și îți voi da zece dolari pe care să-i cheltuiești acolo. Bună distracție, nu?

Unchiul ei a încercat un zâmbet fermecător, expunând un rând de dinți pătați de tutun.

Stai așa. Zece dolari? Era costul unei cărți noi și ceva mărunțiș de pus la pușculiță.

— Bine, a spus ea cu ezitare, ridicându-se în picioare.

— Și în timp ce tu ești la librărie, eu pot să mă duc la barul sportiv de peste drum. Este un meci de baseball și am făcut un mic pariu despre cine va câștiga. Tito Micky a făcut cu ochiul. Numai să nu-i spui mătușii.

Câteva minute mai târziu, Joey stătea pe scaunul din față al break-ului unchiului ei, emoționată. Doar cei doi băieți mai mari mergeau la YMCA în acea după-amiază, deoarece Carson avea stomacul deranjat. După ce băieții au fost lăsați acolo, ea și Tito Micky s-au îndreptat spre supermarket. Au terminat repede cumpărăturile, iar Tito Micky a pus carnea și brânzeturile în lada frigorifică pe care o ținea în portbagaj. Apoi s-au îndreptat spre strada principală.

— De Crăciun, se pune un brad mare în piață. Tito Micky a tras pe un loc de parcare chiar în fața librăriei. Are 30 de metri înălțime și îl aprind deodată. Sunt colindători și o paradă a lui Moș Crăciun. *Moș Crăciun.* Întotdeauna îi luăm pe băieți și bem ciocolată caldă. O să-ți placă.

Joey a simțit un junghi. Primul ei Crăciun fără mama ei. Nici măcar nu se gândise la asta.

Unchiul și-a deschis portofelul și a scos o bancnotă de zece dolari, iar vârfurile degetelor lui au atins-o inutil pe ale ei în timp ce i-o înmâna. I-a arătat cu degetul peste drum spre un bar sportiv numit Loose Goose.

— Ne întâlnim aici la trei și patruzeci și cinci, bine? Trebuie să-i luăm pe băieți la patru.

Avea două ore întregi la dispoziție într-o librărie, cu zece dolari întregi de cheltuit. Era atât de amețită, încât practic țopăia. Au ieșit amândoi din mașină, iar Tito Micky s-a sprijinit de portiera din partea șoferului și și-a aprins o țigară.

Stând pe trotuar, Maple Sound era atât de diferit de mediul cu care era obișnuită Joey. Spre deosebire de Toronto, care era plin de oameni de toate rasele și religiile și care vorbeau multe limbi diferite, Maple Sound era atât de… omogen. Mama ei nu a înțeles niciodată de ce sora și cumnatul ei aleseseră să se mute într-un orășel la două ore spre nord, departe de diversitatea vieții din oraș.

— O să fii ca un pișat de câine pe zăpada albă, îi spusese Ruby atunci Titei Flora. O să urăști să trăiești acolo, iar ei o să te urască pe tine.

Joey bănuia că unchiul și mătușa ei chiar urau locul acesta și putea să pună pariu că Tito Micky s-ar fi mutat înapoi în oraș într-o clipă dacă ar fi putut. Dar Tita Flora părea hotărâtă să rămână aici, fie și numai pentru a-i

dovedi surorii ei că se înșela.

În acel moment, însă, nimic din toate acestea nu mai conta. Când Joey a intrat în librărie, a inspirat adânc și lung și a simțit o adevărată explozie de bucurie. Fiecare librărie, de pretutindeni, mirosea la fel.

Mirosea ca acasă.

* * *

Jason și Tyson erau înfometați când au ajuns acasă și s-au îndreptat direct spre bucătărie pentru a mânca gustarea pe care bunica lor o pregătise pentru ei. Joey a pus cumpărăturile deoparte, în timp ce Tito Micky s-a întors afară. În momentul în care au intrat pe ușă, Tita Flora a bombănit nemulțumită de grămada uriașă de frunze pe care soțul ei o lăsase pe partea dinspre iaz a casei. Le greblase în acea dimineață, iar frunzele trebuiau să fie arse până când ea ajungea acasă de la serviciu.

Joey a sărit pe scări cu cele două cărți noi. Librăria avea încă reduceri de două la zece dolari, iar proprietara – pe care o chema Ginny – își amintea de Joey de la prima ei vizită cu Deborah.

— Ai avut noroc?

— Nu mă pot decide, a spus Joey.

Găsise două cărți pe care și le dorea – o altă carte de Stephen King, intitulată *Lucruri prețioase,* și o carte de Scott Turow, un autor pe care nu-l citise încă, intitulată *Presupus nevinovat* – dar, cu taxa de vânzare, nu ar fi avut suficienți bani pentru amândouă.

— Pe care dintre ele mi-o recomandați?

— Greu de ales, a spus Ginny cu un zâmbet. Ce-ai zice să le iei pe amândouă, iar eu nu-ți voi percepe taxa.

Aceea a fost de departe cea mai bună zi a lui Joey în Maple Sound. În mod ciudat, a trebuit să-i mulțumească lui Tito Micky pentru asta. Toate ferestrele de la etaj erau deschise, iar ea putea simți mirosul frunzelor care ardeau afară. Mirosea ca un foc de tabără, iar asta i-a sporit fericirea. A împins ușa dormitorului ei.

Carson, băiatul cel mai mic, care fusese lăsat acasă în acea după-amiază pentru că era bolnav, stătea în mijlocul podelei din dormitor. Era clar că se simțea mai bine, pentru că avea o foarfecă în mânuța lui mică și tăia cu atenție coperta cărții „Și dacă mâine va veni”. Și *dacă* asta nu era destul de îngrozitor, în fața lui se afla o foaie mare de carton, peste care se aflau alte șase coperți tăiate, toate la rând.

Nu, nu erau doar așezate pe carton. Pe covorul de foaia de carton era un stick galben și gros pe care scria ELMER's. Vărul ei de patru ani le lipea, iar în jur erau împrăștiate cărțile în sine, dezbrăcate de coperți, goale și expuse pe covor ca niște carcase de animale moarte.

O furie necontrolată, ca niciodată până atunci, a umplut stomacul lui Joey. Ticălosul ăsta mic, care probabil că avea o sută de jucării cu care să se joace prin toată casa, care nu-și dorise niciodată nimic, care nu se simțise niciodată în nesiguranță, care nu fusese niciodată obligat să mănânce margarină și biscuiți vechi la cină pentru că nu avea ce altceva să mănânce, îi distrugea cele mai de preț bunuri. Cărțile. Singurele lucruri care aveau vreo valoare pentru ea, în afară de colier.

Ar fi preferat ca el să distrugă colierul. Pentru asta l-ar fi iertat.

— Ce faci? a întrebat Joey.

I se părea că nu era vocea ei, ci a altcuiva, cineva care era pe cale să explodeze.

Carson nu a sesizat tonul ei.

— Fac un poster pentru tine, Joey, a ridicat el privirea și a zâmbit. Îți place?

Nu, nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Fără să stea pe gânduri, Joey a smuls cartea din mâinile verișorului și l-a lovit, cât de tare a putut, peste față.

Plesnitura a sunat foarte asemănător cu palma pe care i-o dăduse Lola Celia lângă iaz și, Doamne ajută, a fost extrem de satisfăcător. Joey nu mai lovise pe nimeni până atunci și, uau, se simțea minunat să arunce acea furie asupra cuiva.

Dar, trei secunde mai târziu, regretul i-a înlocuit furia, văzând cum fața micuță a lui Carson trecea de la șoc la durere și apoi, în cele din urmă, la teamă. Avea doar patru ani, avea poate jumătate din înălțimea ei, și era total incapabil să riposteze. În timp ce Joey se uita la el, atât de mic și neajutorat și atât de îngrozit de ea, s-a văzut pe sine. În acel moment, el era Joey, ghemuit pe podea.

Și ea era Ruby.

— Îmi pare rău, a șoptit ea, în timp ce grozăvia a ceea ce făcuse i-a căzut direct în cap. Carson, îmi pare atât de rău.

A făcut un pas spre el. El s-a îndepărtat în fugă de ea. Apoi a deschis gura și a început să urle.

Sunetul era îngrozitor, iar el nu se oprea. De fiecare dată când ea făcea un pas mai aproape, el țipa mai tare, lacrimile veneau mai repede, iar fața lui devenea tot mai roșie. Obrazul unde îl plesnise era aproape maroniu. Joey a auzit-o pe Tita Flora strigând numele lui Carson de undeva din casă. Câteva secunde mai târziu, a auzit pași care tropăiau pe scări, în timp ce nu unul, ci două perechi de picioare se grăbeau să urce la etajul al doilea.

Până când Tita Flora și Lola Celia au ajuns în dormitor, verișorul cel mic al lui Joey a devenit isteric, plângând și alergând direct la bunica lui, îngropându-și capul în halatul ei.

— Ce-ai făcut? a întrebat-o Tita Flora pe Joey, deși era al naibii de evident ce făcuse. Forma palmei lui Joey era acum o pată violetă furioasă pe obrazul băiețelului. Ce naiba i-ai făcut, târfă proastă!

Joey a încercat să explice, bâlbâindu-se și gesticulând spre cărțile dezgolite. A înțeles că scena arăta rău. Dacă s-ar fi gândit măcar o secundă, nu l-ar fi lovit niciodată. Carson era un copil dulce și o adora. Și era atât de mic! Joey știa exact cum e să fii atât de mic și să fii rănit de cineva pe care îl iubeai, cineva mai mare decât tine și mai puternic, care câștiga întotdeauna, indiferent cât de mult se înșela.

Nemulțumită de încercările nepoatei sale de a răspunde, țipetele Titei Flora au devenit mai puternice.

— Crezi că te-am vrut aici? Uită-te la tine, ești exact ca mama ta, *wa'y kapuslanan. O* să crești și o să te faci o *puta,* exact ca ea. Dacă nu m-ar fi plătit să o fac, nu te-am fi primit niciodată, cățea nefolositoare și nerecunoscătoare.

În ciuda faptului că mătușa ei era mai scundă și mai grasă decât mama ei și cu un chip mai puțin drăguț, furia Titei Flora o făcea să arate și să vorbească exact ca sora ei. Și, la fel ca în cazul lui Ruby, cuvintele erau ca niște gloanțe, împroșcând urechile și inima lui Joey cu răni care nu aveau să se vindece niciodată complet. Cu cât Tita Flora țipa mai tare la ea, într-o combinație de Cebuano și engleză, cu atât Carson plângea mai tare. Băiețelul părea să înțeleagă gravitatea situației și că ceea ce i se întâmpla acum verișoarei lui mai mari putea fi de fapt mai rău decât ceea ce tocmai i se întâmplase lui. A încercat de două ori să se ducă la Joey, dar de ambele ori, bunica lui l-a reținut.

Lola Celia observa liniștită scena cu ochii ei mici și negri, degetele ei noduroase mângâind părul nepotului ei. Până acum nu spusese nimic. Abia

când Tita Flora s-a oprit în cele din urmă, cu fața roșie și gâfâind, Lola a vorbit în sfârșit. Carson se mai calmase puțin până atunci, iar tonul bunicii ei era suav, aproape blând.

— *Sunoga ang iyang mga libro. Ang tanan.*

Joey nu reușea să pună cap la cap ceea ce tocmai spusese bătrâna. Știa că *libro* înseamnă carte. Poate că încerca să-i amintească Titei Flora că Carson nu ar fi trebuit să taie coperțile cărților de hârtie ale lui Joey și încerca să dezamorseze situația. Lucrurile cu Lola Celia mergeau mult mai bine de când Joey începuse să o ajute la gătit. Poate că bunica ei chiar era de partea ei.

Dar apoi a văzut cum pe fața mătușii sale a trecut o privire de înțelegere, care apoi s-a transformat în îngâmfare. Nu. Indiferent ce tocmai spusese Lola Celia, bătrâna cu siguranță nu era de partea ei.

O funie de frică s-a înnodat în stomacul lui Joey. Aveau de gând să o dea afară. Aveau de gând să o sune pe Deborah și să-i spună ce făcuse Joey, și, Doamne, Deborah ar fi aflat și s-ar fi îndepărtat de ea, pentru că și-ar fi dat seama că Joey era exact ca mama ei.

Și apoi unde se putea duce? Ar fi trecută pe mâna unui alt asistent social, cineva care nu o plăcea și căruia nu-i păsa, care ar fi aruncat-o pe Joey într-o familie adoptivă căreia, de asemenea, nu-i păsa. Sau poate că ar fi trimisă într-unul dintre acele centre despre care auzise la școală, ca o închisoare pentru fete, locul unde erau trimiși copiii răi.

Pentru că, desigur, Joey era piază rea. Avea o mamă stricată.

— Îmi pare atât de rău, a spus ea cu disperare. Carson, te iubesc, îmi pare foarte, foarte rău.

— Joey, a spus băiețelul, întinzându-se spre ea, dar Lola Celia l-a ținut în brațe cu fermitate.

Mătușa ei s-a dus la dulap și a luat coșul înalt de plastic plin cu hainele murdare ale copiilor. Le-a aruncat pe covor. Întorcându-se spre biblioteca lui Joey, a măturat toate cărțile de pe raft și le-a aruncat în coș, aruncând în el atât cărțile dezbrăcate de copertă, cât și cele două romane nou-nouțe pe care Joey tocmai le cumpărase. Când toate cărțile au fost în coș, l-a scos din dormitor și l-a tras în hol. Câteva secunde mai târziu, Joey a auzit niște lovituri în timp ce mătușa ei îl trăgea pe scări.

S-a instalat panica, iar Joey a fugit după mătușa ei.

— Tita Flora, te rog, îmi pare foarte rău. Te rog.

Tito Micky și-a ridicat privirea surprinsă când cele două au dat buzna pe ușa din spate. Era pe punctul de a-și aprinde o țigară care aproape că i-a căzut din gură, în timp ce soția lui trecea pe lângă el pentru a ajunge la coșul de gunoi de oțel unde tocmai terminase de ars frunzele. Încă fumega.

Tita Flora era mică, dar era asistentă medicală și era puternică. Joey a privit-o pe mătușa ei cum, aplecându-se din genunchi, ridica coșul greu și răsturna cărțile direct în coșul de gunoi metalic. A aruncat coșul într-o parte, a apucat bidonul de gaz de la picioarele lui Tito Micky. A stropit cu generozitate cărțile cu el și apoi i-a smuls soțului ei cutia de chibrituri din mână. A aprins toate bețele și a aruncat-o înăuntru, dându-se înapoi când flăcările s-au aprins din nou.

Frunzele arse miros într-un fel. Hârtia arsă miroase un pic diferit, iar mirosul a eviscerat-o pe Joey din interior spre exterior. S-a lăsat în genunchi în timp ce izbucneau flăcările portocalii. În acel moment, ar fi putut la fel de bine să fie Joey cea în flăcări. Cărțile ei erau singurele lucruri care nu erau atașate de amintiri dureroase. Aproape toate acele cărți îi aparținuseră mamei ei. Erau singurele lucruri bune pe care le avea Joey.

O bătaie soră cu moartea ar fi durut-o mai puțin.

Joey s-a uitat la fereastra dormitorului, unde vărul ei cel mai mic stătea și privea totul, cu fața lui mică și încremenită de lacrimi și de regrete. În spatele lui era Lola Celia, cu mâinile încă pe umerii lui, afișând un zâmbet care de fapt nu era deloc un zâmbet.

Joey cunoștea zâmbetul acela. Și mama ei zâmbea la fel, iar Joey și-a dat seama ce spusese bătrâna.

Ardeți-i *cărțile. Pe toate.*

* * *

Joey s-a trezit a doua zi dimineață după un somn agitat. Era ziua în care urma să se îndrepte spre Toronto pentru a depune mărturie și fusese chinuită toată noaptea de coșmaruri pe care acum nu și le mai amintea.

S-a răsucit și a găsit un plic mare lângă ea pe pat. Pe exterior era desenată o inimă cu creion roșu, iar înăuntru se aflau o grămadă de monede. De cinci, de zece cenți, de 25 de cenți. Câteva monede de un dolar. Și în partea de jos, o bancnotă de doi dolari.

Carson stătea pe podea în același loc în care îi tăiase cărțile cu o zi înainte, încă în pijama. Era clar că era acolo de o vreme, așteptând-o să se trezească. În spatele lui, frații lui mai mari încă dormeau în paturile lor.

— Ce-i asta? a șoptit Joey.

— Banii mei de la pușculiță, a spus Carson, străduindu-se să nu plângă. Poți cumpăra mai multe cărți. Îmi pare rău, Joey.

A pus banii înapoi în plic și l-a luat cu ea, așezându-se pe podea lângă băiețel.

— Nu are de ce să-ți pară rău, a spus ea, dar vocea i s-a întrerupt când a văzut vânătaia de pe obrazul lui. L-a privit drept în ochi. Am făcut ceva foarte urât. Este un lucru rău să lovești pe cineva și promit că nu te voi mai lovi niciodată, niciodată. Îmi pare foarte rău, Carson. Ești un băiat tare bun și îmi pare foarte rău. Nimeni nu ar trebui să fie lovit vreodată.

— Dar și Lola te-a lovit, a spus el. La iaz.

Nu mai avea nimic de spus.

Carson s-a apropiat de ea și s-a urcat în poala ei. Ea l-a îmbrățișat strâns și și-a frecat obrazul de părul lui moale, cu miros de șampon de bebeluș. Au rămas așa timp de un minut întreg.

Eu nu sunt mama mea. N-am să fiu niciodată ca mama. Mai bine mor.

Capitolul 35

Când aprodul a deschis ușile, primul lucru pe care l-a văzut Joey a fost că toate locurile pentru spectatori erau goale, așa cum spusese Deborah.

Al doilea lucru pe care l-a văzut a fost judecătorul așezat la capătul culoarului, sus la prezidiu, purtând o robă neagră, exact ca la televizor.

Al treilea lucru pe care l-a văzut au fost fețele juraților din boxa din dreapta, întoarse toate în direcția ei.

Și, în sfârșit, și-a văzut mama, așezată la masa din stânga. Avocatul ei se întorsese, dar Ruby nu, ceea ce o făcea pe ea singura persoană din încăpere care nu se uita momentan la Joey. Mama ei rămăsese cu fața spre judecător, cu părul ei negru, lung și lucios, din nou neted și strălucitor, cu postura umerilor și a spatelui ei perfectă.

Deborah a ținut-o de mână în timp ce înaintau pe culoar. Madeline Duffy i-a zâmbit încurajator de la locul ei de la masa mai apropiată de boxa juraților. Ruby încă nu se întorsese, dar și-a ajustat puțin postura, simțind apropierea fiicei sale.

Juriul era format din șase bărbați și șase femei. Unii dintre ei – femeile

mai ales – au privit-o în ochi pe Joey. Una i-a zâmbit. Duffy îi spusese mai devreme în acea dimineață că mulți dintre jurați erau părinți, unii cu copii cam de-o vârstă cu Joey.

Cum treceau pe lângă masa acuzatului, mama ei s-a întors în sfârșit. Privirile li s-au întâlnit, iar Ruby a zâmbit. Avocatul ei a zâmbit și el, dar Joey n-avea ochi decât pentru o singură persoană.

Cunoștea fiecare linie a feței mamei sale; știa ce înseamnă fiecare milimetru al fiecărei expresii faciale. Joey își petrecuse întreaga existență încercând să prezică emoțiile mamei, fiind mereu la pândă după o furtună care se pregătea și după acea fracțiune de secundă în care mama ei trecea de la cer senin la un uragan de categoria 5. Ruby avea multe zâmbete, dar astăzi, chiar acum, acest zâmbet era plin de soare.

Joey s-a desprins din mâna lui Deborah. Strecurându-se pe lângă avocat, s-a aruncat în brațele mamei.

Ruby a îmbrățișat-o la fel de strâns, degetele ei mângâindu-i părul de la ceafă.

— Amintește-ți despre ce am vorbit, a murmurat ea.

Niciuna dintre ele nu s-a desprins din îmbrățișare până când aprodul nu a venit să le despartă.

Joey a luat loc în boxa martorilor. Deborah s-a așezat la două rânduri în spatele mesei procurorului, chiar lângă culoar, astfel încât ea și Joey să se poată privi fără opreliști. I-a zâmbit blând lui Joey și a înclinat capul, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Te descurci”.

Duffy a început să-i pună întrebări. Trecuseră prin asta, exersaseră, iar Joey știa exact ce să spună. În timpul pregătirii se trezise că se detașa ori de câte ori întrebările deveneau prea grele și amintirile copleșitoare. De fiecare dată, Duffy o forța să revină. *Trebuie să rămâi prezentă, Joelle. Juriul trebuie să înțeleagă prin ce ai trecut, iar pentru a înțelege, trebuie să simtă. Și pentru ca ei să simtă, trebuie să simți și tu. Doar de data asta… Știu că poți, Joelle.*

Joey a răspuns la întrebările despre educația ei, despre diferitele apartamente în care au locuit, despre dulapurile goale, despre dulapurile în care dormea uneori când nu se simțea în siguranță în patul ei. A povestit juriului despre abuzul fizic, despre iubiții mamei, care plecau și veneau, despre zgomotele de sex pe care le auzea din camera alăturată și pe care ea nu trebuia să le bage în seamă. Expresiile faciale ale juraților se schimbau

constant. La un moment dat, afișau tristețe pentru ce i se întâmplase. În următoarea, supărare pe Ruby. Iar între ele, era milă. Atât de multă milă.

— Știu că este greu, Joelle, a spus Duffy. Și vreau să reiterez cât de minunat te descurci și ce tânără curajoasă ești. Dar acum vreau să vorbesc despre Charles Baxter. Vreau să ne povestești noaptea în care a fost ucis. Poți să ne spui ce ai văzut?

Acum, Joey nu se mai putea uita la mama ei. Nici la Deborah. În schimb, s-a concentrat pe fața lui Duffy. Nu avea nicio legătură emoțională cu procuroarea, care, încă o dată, era doar o altă persoană care spunea că vrea să ajute pentru că este plătită să o facă. Ea se prefăcea că jurații erau doar niște pagini albe, așteptând să fie umplute.

Nu trebuia să fie neapărat adevărul. Doar adevărul ei. Joey a inspirat adânc și a început.

* * *

Cu câteva zile înainte ca Charles Baxter să fie ucis, acesta își încheiase relația cu mama ei pentru a patra oară în doi ani. Ruby era, ca să spunem așa, foarte supărată.

— Nenorocitul nu răspunde la telefon. Mama ei se plimba prin sufragerie și era la a treia țigară în douăzeci de minute. Crede că poate să mă lase baltă? A, nu. Nu, nu, nu, nu.

Joey era ghemuită în colțul canapelei. Mai văzuse asta înainte. Mama ei era așa după fiecare despărțire, sărind de la furie la autocompătimire și înapoi, ca și cum ar fi jucat ping-pong cu ea însăși. Acum era furioasă și nu era nimic de făcut în privința asta. Singurul lucru pe care Joey putea să-l facă era să asculte, să dea din cap și să fie de acord. Orice altceva nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Ruby a apăsat butonul de apel al telefonului lor fără fir, care era, în mod ironic, un cadou de la Charles. Joey îl auzea sunând la celălalt capăt. După șase apeluri, a intrat în căsuța vocală. Din nou. A azvârlit telefonul spre canapea, unde a ratat piciorul lui Joey cu câțiva centimetri.

— Ar trebui să-l sun pe nenorocit acasă. O să vorbesc cu soția lui. Vrei să pariezi cât de repede sună atunci?

O idee foarte proastă.

— Nu vreau să se supere pe tine, mamă.

Mama ei s-a oprit.

— Ai dreptate. S-ar supăra. Și atunci nu ar mai răspunde niciodată la

telefon. Și-a terminat țigara, s-a îndreptat spre ușa glisantă care dădea spre balcon și a aruncat mucul peste balustradă. Întorcându-se spre Joey, a spus: Am nevoie să mă distrez. Hai să plecăm de aici. Să mergem să vedem un film. Orice vrei tu.

Joey a tresărit. Să meargă la film era o raritate și era și mai rar ca mama ei să îi sugereze acest lucru.

— O să verific ce e la cinema.

Mama ei nu a răspuns, așa că Joey a ridicat telefonul și a format 777-FILM. Apelul a primit răspuns aproape imediat. *Salut! Ai sunat la Moviefone…*

A ascultat lista de filme din acel weekend și a memorat-o, apoi s-a întors către mama ei.

— Singurul film la care pot merge și copiii e *Batman revine,* a spus ea, ținându-și respirația.

Te rog, te rog, te rog!

Ruby a ridicat din umeri.

— Bine.

— Este premieră, așa că s-ar putea să fim nevoite să luăm biletele mai devreme. Este un spectacol la ora nouă.

— Bine.

— Poate că dacă plecăm repede, aș putea să iau biletele și apoi am putea lua cina la restaurant în timp ce așteptăm?

Joey știa că-și forța norocul.

— Sigur.

Ura!

— Pot să mă duc să-ți caut ochelarii în timp ce tu faci un duș.

Mama ei nu mai făcuse duș de trei zile.

— În regulă.

Impulsiv, Joey i-a dat mamei sale un sărut pe obraz. Ruby mirosea a păr și corp nespălat și a fum.

— Mulțumesc, mamă. Ești cea mai bună.

A fost răsplătită cu un mic zâmbet.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Ruby a așteptat în mașină în fața ghișeului în timp ce Joey cumpăra două bilete pentru spectacolul de la ora nouă. A sărit înapoi în mașină, entuziasmată să ajungă la Jupiter Diner, restaurantul ei preferat. Avea un meniu separat doar pentru înghețată, iar

fiecare dintre cabinele de modă veche avea propriul mini tonomat plin de hituri din anii 1950. Cu 25 de cenți se puteau cumpăra cinci melodii. Ea știa deja care va fi prima: „Rockin' Robin". *Tweet, tweet tmeedily-dee.*

Dar în timp ce se îndepărtau de teatru, a simțit că mama ei devenea din nou agitată. Când au ajuns la următoarea intersecție, în loc să vireze la stânga pentru a ajunge la restaurant, Ruby a făcut brusc la dreapta. Inima lui Joey s-a oprit în loc.

— Mama?

— Vreau doar să trec repede pe lângă casa lui Charles, a spus mama ei. Mi-a spus că nu ne putem întâlni în persoană ca să discutăm, deoarece va fi la cabană cu *ea* în acest weekend. Vreau să mă asigur că nu mă minte.

Ea însemna întotdeauna Suzanne, soția lui Charles. Joey nu era sigură de ce conta unde se afla Charles. O părăsise deja. Dar nu avea rost să-i amintească asta mamei. S-a prăbușit pe scaun. Poate că nu ar fi avut timp pentru restaurant, dar existau șanse mari să ajungă la film.

S-au îndreptat spre The Kingsway, un cartier foarte scump. Chiar dacă Ruby nu-i spusese cât costau casele, era evident că oamenii care locuiau aici erau bogați. Ruby a condus pe străzile mărginite de copaci luxurianți, în timp ce Joey se uita pe fereastră la toate casele mari și frumoase. De ce ar fi fost nevoie ca să fii proprietarul unei astfel de case, într-un cartier ca acesta?

S-au oprit în fața unei case gigantice care, în afară de acoperiș, era făcută în întregime din piatră de culoare crem. Pe alee puteau încăpea șase mașini, dar acum era parcată doar una. Ruby nu a tras în spatele ei. În schimb, și-a ținut vechiul Mercury Monarch la relanti pe trotuarul de pe partea opusă a străzii.

— Uau, a spus Joey dintr-o răsuflare, aplecându-se înainte pentru a privi dincolo de mama ei. Charles este cu adevărat bogat.

— Ar trebui să vezi interiorul. Mama ei nu părea fericită. Avea privirea fixată pe Jaguarul negru și strălucitor de pe alee. E acasă, nenorocitul. Știam că m-a mințit. Îl văd în biroul lui.

Nu contează. S-a despărțit de tine.

Ruby a tras în jos parasolarul și și-a examinat fața în oglindă.

— Am nevoie de mai mult machiaj, a spus ea, dându-i lui Joey poșeta. Găsește-mi rujul. Vezi dacă e și fard de obraz acolo.

A băgat mâna în torpedo și a scos micuța perie de păr pe care o ținea

întotdeauna în mașină.

Joey a scotocit prin geanta mamei sale și a găsit un creion de ochi și un fard de obraz vechi CoverGirl și un tub vechi de rimel Maybelline Great Lash. Apoi a scos un tub de ruj MAC în nuanța – Russian Red, culoarea preferată a lui Ruby. A privit cum mama ei se machia

— Așteaptă aici, a spus Ruby. Nu-ți face griji, nu vom pierde filmul, bine? O să opresc mașina. Coboară geamurile, ca să nu ți se facă prea cald.

Ieșise din mașină până să poată răspunde Joey, netezindu-și fusta rochiei de vară înainte de a traversa rapid strada. A tropăit până la ușa din față și a sunat la sonerie. Joey a privit prin geamul deschis al mașinii cum a răspuns Charles. Era prea departe pentru a auzi ce spunea Charles, dar vocea lui Ruby devenea din ce în ce mai puternică. Charles a tras-o înăuntru și a închis ușa.

Au trecut zece minute. Apoi douăzeci. Apoi treizeci. Lui Joey îi ghiorțăia stomacul. A găsit un pachet pe jumătate terminat de gumă Juicy Fruit, a desfăcut două bucăți și le-a băgat pe amândouă în gură.

După alte zece minute, când s-a deschis ușa șoferului, mama ei s-a așezat pe scaunul de lângă ea. Ruby era luminată la față, iar Joey a observat că rujul roșu al mamei dispăruse complet.

— Trebuie să mut mașina pe terenul de joacă de la capătul străzii, ca să nu o vadă vecinii lui, a spus ea cu ochii strălucitori. Eu și Charles ne-am împăcat, așa că rămânem la cină. Nu m-a mințit – a trebuit să rămână acasă în ultima clipă pentru muncă. Dar *ea* nu se va întoarce de la cabană până marți.

Încă te minte, mama.

— Dar vom pierde filmul. Am cumpărat deja bilete.

Joey a băgat mâna în buzunarul pantalonilor scurți și le-a ridicat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus Ruby, pornind motorul. Relația asta e mai importantă decât un film imbecil, bine? Uită-te la casa lui. Dacă îmi joc bine cărțile, am putea locui aici. A recunoscut că a făcut o greșeală când s-a despărțit de mine. A făcut-o doar pentru că nu vrea ca soția lui să rămână cu jumătate din avere dacă divorțează. Dar a hotărât că merită, dacă asta înseamnă că putem fi împreună.

Joey era sceptică. Mai auzise povestea asta înainte, Charles nu era primul bărbat care îi promitea lui Ruby că-și părăsește soția, doar că niciunul nu o făcuse.

— Pot să iau autobuzul spre casă, a spus Joey.
— Rămâi cu mine.
Tonul lui Ruby nu a lăsat loc de discuții.
— Charles abia așteaptă să te vadă și vom rămâne peste noapte. Are un televizor uriaș în subsol și vreo sută de filme. E mai bine decât să stai într-un cinematograf rece, cu toată lumea care te lovește în spătarul scaunului.
Nu, nu este.
— Dar nu am pijamale sau periuță de dinți.
— Charles are de toate, a spus mama ei. Du-te înăuntru. Mă întorc imediat după ce mut mașina.
Joey a pus mâna pe ușă, apoi a ezitat.
— Nu te mai purta ca o puștoaică răsfățată. Vocea lui Ruby s-a înăsprit. Charles te așteaptă.

Capitolul 36

Instanța a păstrat o tăcere stranie, atât judecătorul, cât și juriul fiind atenți la fiecare cuvânt al lui Joey. Cu gâtul uscat, ea și-a întors fața de la microfon și a tușit, apoi a întins mâna după sticluța cu apă de lângă ea.
— Ce s-a întâmplat când tu și mama ta v-ați întors la casa lui Charles Baxter? a întrebat Duffy.
— Charles mi-a făcut turul casei, a spus Joey, cu vocea răsunându-i prin difuzoarele de deasupra ei. Mi-a spus că e plăcut să aibă din nou o fetiță în casă. Fiica lui era plecată la școală și rar mai venea acasă. Apoi am coborât cu toții în pivniță.
Joey habar n-avea că în case pot exista astfel de subsoluri, cu blănuri și covoare și camere diferite. Era un paradis pentru copii.
Familia Baxter avea o masă de biliard, o masă de ping-pong, două aparate de pinball și o cabină de arcade *Galaga* originală, un joc pe care Joey îl jucase doar la supermarket, atunci când mama ei își amintea să meargă la cumpărături. Charles părea sincer încântat să o vadă și i-a explicat că nu avea nevoie de monede pentru a juca niciunul dintre jocuri.
— Tot ce trebuie să faci este să apeși acest buton roșu și jocul va începe, a spus el. Și poți juca de câte ori vrei. Să vedem dacă poți să faci un scor mai bun ca mine.

Pe ecranul lui *Galaga,* Joey a văzut numele celorlalți jucători. Cineva pe nume Brian avea cel mai bun scor; acesta trebuie să fie fiul lui Charles. Al doilea cel mai mare punctaj îi aparținea lui Lexi, care trebuie să fie fiica lui Charles. Ce *nume frumos, Lexi.* La etaj, pe șemineu, Joey văzuse un portret al întregii familii, care părea făcut de un fotograf profesionist. Familia Baxter părea o familie complet normală, cu excepția faptului că Charles avea o amantă pe nume Ruby.

Jocurile video au ținut-o ocupată pe Joey o vreme, la fel ca și *Tatăl miresei,* filmul pe care l-a ales din colecția vastă de casete VHS. Era obosită când filmul s-a terminat în cele din urmă, așa că a urcat la etaj pentru a vedea unde putea să doarmă.

Se auzeau râsete venind de la etajul al doilea și i-a găsit pe mama ei și pe Charles proptiți în patul lui, hrănindu-se cu fructe și brânză, în timp ce la televizor rula un film alb-negru, Dormitorul principal era aproape la fel de mare ca apartamentul lor, cu uși duble și dulapuri uriașe și o baie enormă. Charles tăia brânza în cuburi cu un cuțit lung și subțire și i le dădea lui Ruby ca de pe o frigăruie.

— Bună, iubito, a spus mama ei. Avea fața roșie, părul ciufulit. Rochia îi era ridicată, picioarele lungi erau goale și expuse. Mâna liberă a lui Charles îi mângâia coapsa. Te duci la culcare?

— Nu sunt sigură unde ar trebui să dorm.

Charles a băgat o bucată de brânză în gură și a zâmbit.

— Chiar la capătul holului este un dormitor de oaspeți, cel cu cuvertura albă. Vei găsi pastă de dinți și periuțe de dinți în baie, săpun și șampon și toate celelalte lucruri bune.

— Nu am pijamale.

— Îți voi împrumuta unul dintre tricourile mele. Charles a arătat cu degetul spre comoda care se afla lângă intrarea în baie. Al doilea sertar de sus. Alege orice vrei. Ești atât de mică, încât va fi ca o cămașă de noapte pentru tine.

A râs, iar Ruby a râs și ea în timp ce se juca cu părul lui.

Joey s-a îndreptat spre comodă și a deschis al doilea sertar, unde era un rând de tricouri împăturite frumos. L-a luat pe primul pe care l-a văzut, care s-a dovedit a fi un tricou de la Universitatea din Toronto.

— Acolo am absolvit, a spus Charles. Ai grijă cu el, bine? Am tricoul ăsta de mai mulți ani decât are maică-ta și nu este nici pe departe în stare la

fel de bună ca ea.

Ruby a râs din nou.

— Ce prostii spui, dragule!

Joey le-a urat noapte bună amândurora și a plecat pe hol. A trecut pe lângă un dormitor plin de accesorii sportive – mingi de baschet semnate, mingi de fotbal, crose de hochei, două tricouri înrămate. Camera lui Brian.

A continuat să meargă, apoi s-a oprit într-un dormitor în care pereții erau vopsiți în roz. Trebuia să fie camera lui Lexi. Curioasă, a pășit înăuntru și, instantaneu, a fost uimită. Pe pereți erau postere cu Jason Priestley, Luke Perry și Brian Austin Green; fiica lui Charles era în mod clar o fană *90210.* De asemenea, erau postere cu Madonna, Mariah Carey și Marky Mark and the Funky Bunch. Mama ei menționase odată că Lexi era studentă la Universitatea Dalhousie din Halifax și că aproape niciodată nu venea acasă în vizită.

— Nu se înțelege cu tatăl ei, i-a spus Ruby. Asta se întâmplă atunci când îți răsfeți copiii.

Să fii răsfățat nu părea atât de rău pentru Joey. Lexi Baxter avea mai multe lucruri decât și-ar fi putut imagina vreodată Joey că ar putea găsi la o fată. Avea o combină, o colecție de CD-uri, un televizor mic. Avea un perete întreg de rafturi care nu conțineau nici măcar o carte, în schimb erau pline de trofee, plachete, panglici și medalii. 1990 Skate Canada International, locul doi. 1986 Autumn Classic International, locul trei. 1987 US International Figure Skating Classic, locul șapte. Lexi Baxter fusese o patinatoare artistică de competiție și, dacă aceste trofee erau un indiciu, una destul de bună.

Joey și-a urmărit degetele de-a lungul patului în timp ce se îndrepta spre dulapul lui Lexi, care era atât de mare încât trebuia iluminat de propriul bec. Cotrobăind prin haine, a văzut că toate erau de marcă. Benetton. Polo. Tommy Hilfiger. Ralph Lauren. Îmbrăcăminte de designer, pentru fata care avea totul.

Iar la loc de cinste, chiar în mijloc, erau expuse patinele de gheață ale lui Lexi. Fiica lui Charles deținea trei perechi, două albe și una bej, în diferite stări de uzură. Joey a luat una dintre cele albe și i-a scos protecția. Lama era extrem de subțire la margine, ascuțită aproape în V. Joey și-a amintit ce spusese unul dintre comentatori în timpul Jocurilor Olimpice de iarnă de la Albertville, când se desfășura proba feminină de patinaj.

Cu cât erai mai bun patinator, cu atât mai ascuțită era lama.

A pus patina la loc așa cum o găsise și s-a dus să verifice fotografiile. Peste tot în cameră – pe panoul cu pioneze, pe căpătâiul patului, lipite pe oglinda de la șifonier – erau poze cu Lexi, blondă și îngrijită, în toate etapele diferite ale vieții ei. Jumătate din fotografii o arătau patinând, iar cealaltă jumătate cu familia și prietenii. Lexi era populară. Și se pare că era apropiată de mama și de fratele ei. Erau o mulțime de fotografii cu ei trei, zâmbind, râzând, făcând lucruri împreună. Arăta ca mama ei, dar avea ochii tatălui ei.

Cum ar fi să fii Lexi Baxter? Lexi avea o mamă care o iubea și un tată care avea grijă de ea. Avea un frate cu care se juca sau cu care se bătea, în funcție de zi. Avea prieteni. Patinajul. Universitatea. Nu-și făcea griji pentru bani. Lexi se născuse într-o viață de vis. Câștigase la loteria familiei.

Era atât de nedrept!

Joey a ieșit din camera lui Lexi și s-a îndreptat pe hol spre dormitorul de oaspeți, care era frumos decorat și complet impersonal. A găsit o periuță de dinți în baia proprie, așa cum a spus Charles – chiar și oaspeții familiei Baxter aveau o viață mai bună decât ea și Ruby. Putea să înțeleagă de ce mama ei ar fi vrut să locuiască aici și să fie soția lui Charles. În orice alte circumstanțe, Joey ar fi vrut poate să fie fiica vitregă a lui Charles.

Doar că exista deja un monstru în familie.

A lăsat tricoul lui Charles în baie, s-a urcat în pat și, încă îmbrăcată cu toate hainele ei, a adormit.

* * *

Sala de judecată era atât de liniștită, încât Joey putea auzi de la doi metri distanță zgomotele pe care le scotea stomacul aprodului.

— Ai dormit toată noaptea? a întrebat Duffy.

— Nu. M-am trezit când am auzit un zgomot.

— La ce oră a fost asta?

— Puțin după ora unu, poate.

— Povestește-ne ce ai făcut atunci.

— M-am ridicat. Camera era întunecată, așa că am aprins o lampă pentru că eram puțin speriată. Apoi mi-am dat seama că mama și Charles se certau. A durat puțin timp, poate zece minute. Și pe urmă mama a intrat în camera de oaspeți. Era supărată.

Joey a făcut o pauză, așa cum o învățase Duffy să facă. Avea instrucțiuni

precise să nu se grăbească atunci când povestea această parte. A numărat până la doi, apoi a continuat.

— Ținea în mână un cuțit, același pe care l-am văzut pe Charles folosindu-l pentru a tăia brânza de mai înainte. Era plin de sânge. La fel și ea.

A tras aer în piept și și-a ținut respirația. Avea impresia că toată lumea din sala de judecată făcea același lucru.

— Ce ți-a spus mama ta? a întrebat Duffy, așa cum au repetat.

— Mi-a spus: „Trebuie să mă ajuți. L-am omorât. Charles este mort".

În sala de judecată s-a auzit un foșnet. Venea din boxa juraților, iar Joey a aruncat o privire și a văzut că majoritatea juraților se uitau la Ruby. Dar era o femeie care încă se uita la Joey, aceeași care îi zâmbise când fusese adusă pentru prima dată. Femeia nu mai zâmbea acum. Fața ei era plină de compasiune și avea ochii triști și umezi.

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat Duffy.

— Era isterică și panicată. A vrut să plece. I-am spus că ar trebui să rămânem și să sunăm la poliție, să spunem că a fost un accident, că nu a vrut să-i facă rău. Ea a spus că nu vrea să știe nimeni ce a făcut. A spus că dacă plecăm imediat, ar putea crede că cineva a intrat în casă, ca un hoț sau ceva de genul ăsta. A continuat să mă tragă de braț, dar i-am spus că, dacă nu vrea să sune la 911, atunci trebuie să ne asigurăm că nu lasă nimic în urmă, adică, știu că poliția poate verifica amprentele și toate astea, dar mai știam că mama mea fusese la el acasă de cel puțin câteva ori înainte. Trebuia doar să ne asigurăm că nimeni nu știa că a fost acolo în acea noapte.

Joey a mai tras o gură de aer.

— Am găsit un sac de gunoi sub chiuveta de la baie. I-am spus să arunce cuțitul în el și i-am spus că ar trebui să își dea jos rochia și să o pună și pe aceea în pungă. Și-a pus un tricou vechi al lui Charles, iar eu am găsit o pereche de pantaloni de trening într-unul dintre sertarele lui Lexi. Apoi i-am spus să iasă pe intrarea din spate și să ia mașina.

— *Tu* i-ai spus să plece? Duffy știa deja toate acestea, dar a afișat un ton de neîncredere. Tu, fiica ei de treisprezece ani, i-ai spus mamei tale să plece.

— Mi-a fost teamă că va înrăutăți lucrurile. Nu era în toate mințile. Se poticnea, plângea și spunea tot felul de lucruri.

— Cea spus?

— Lucruri de genul: „O, Doamne, ce am făcut, ce am făcut?” Simțeam că ar fi fost mai ușor să încerc să fac curat fără ea acolo. În cele din urmă a plecat.

— Și apoi ce ai făcut?

— Am adus sacul de gunoi în dormitorul lui Charles. Ușa era larg deschisă și toate luminile erau aprinse… Vocea lui Joey s-a întrerupt.

Duffy i-a făcut un mic semn de aprobare.

— Spune-ne ce ai văzut, Joelle, spuse ea încet.

— L-am văzut pe Charles întins pe podea, pe o parte. Era sânge peste tot, dar cel mai mult era pe covorul pe care se afla. Avea ochii închiși și nu se mișca. Părea mort. Eu… Aproape că am vomitat…

— Este de înțeles. Continuă.

— Am început să adun tot ce a lăsat mama mea în urmă. Poșeta ei era pe noptieră, iar în baie, lângă chiuvetă, i-am găsit rujul. Nu știam ce să iau, așa că am luat totul: șervețelele, furculițele, sticla de vin, paharul ei, care avea rujul ei pe el.

Încă o respirație.

— Și apoi l-am auzit gemând. Cred că am sărit în sus, sunetul m-a speriat. M-am întors să mă uit la el, iar ochii lui erau deschiși. Am crezut că o să se ridice, dar el stătea întins acolo și a spus: „Joey, sună la 911. Joey, te rog. M-a înjunghiat”.

— Ai sunat la 911?

— Nu.

— De ce? a întrebat Duffy.

— Pentru că s-a întors mama. Era paranoică, zicea că nu e mort și trebuie să se asigure. A văzut că ochii lui erau deschiși și că încerca să vorbească, iar apoi ceva… s-a schimbat.

— Ce s-a schimbat?

— Ea s-a schimbat. Mi-a spus să termin de curățat, să verific peste tot, mai ales în baie. Folosise peria de păr a soției lui Charles și deodorantul și a vrut să le iau și să le pun în geantă. În timp ce eu eram în baie, ea trebuie să fi plecat și s-a dus în camera lui Lexi. Când am ieșit, ea stătea pe scaunul din colț și avea una dintre patinele lui Lexi. Își punea patinele și le lega. Nu înțelegeam ce făcea. Și…

— Continuă.

Un imperceptibil semn din cap de încurajare. Ochii procuroarei străluceau. Se pregătea să dea lovitura de grație.

Joey a ezitat, așa cum exersaseră. A tras aer în piept, așa cum exersaseră. Apoi și-a ridicat bărbia, a privit-o pe Duffy drept în ochi și a vorbit clar, așa cum i se ceruse.

— Mama l-a călcat pe gât.

Câțiva dintre jurați au oftat.

Duffy a așteptat câteva secunde, apoi a spus încet:

— Spune-ne și restul, Joelle.

— Și-a scos patina și a aruncat-o în sacul de gunoi împreună cu celelalte lucruri. Joey s-a uitat în jos la propriile mâini. Și apoi am plecat acasă.

Capitolul 37

Judecătorul, complet absorbit de mărturie, aproape că a uitat să consemneze faptul că procurorul a terminat. Madeline Duffy se așezase deja de cinci secunde bune înainte ca el să-și amintească, în sfârșit, să spună:

— Domnule Mitchell, martora dumneavoastră.

Joey a privit cum avocatul mamei sale s-a ridicat în picioare. Era un bărbat mai scund, purta un costum gri lucios și avea păr doar pe părțile laterale și la ceafă.

— Joelle, eu sunt Don Mitchell, a spus el. Vreau să-ți mulțumesc că ești aici astăzi. Știu că este greu. Voi încerca să fiu scurt, bine?

— Bine, a spus Joey.

S-a îndreptat cu reticență spre ea, comportându-se de parcă ar fi fost întristat că trebuia să o facă să treacă prin asta. Dar Duffy îi explicase că, așa cum ele două exersaseră mărturia lui Joey, și avocatul lui Ruby ar fi făcut același lucru cu mama ei. Totul în instanță era o punere în scenă. Totul era repetat înainte.

— Spuneai că te-ai trezit în dormitorul de oaspeți și ai auzit cum se certau mama ta și Charles. Ai auzit despre ce era vorba în cearta lor?

— Am auzit doar frânturi.

— Poți să ne spui despre acele frânturi?

— Mama era supărată că Charles voia să se despartă din nou de ea. Îi striga că doar se folosește de ea, iar el striga la ea să plece.

— Ce altceva au mai spus?
— Asta e tot ce am putut auzi.
— Deci nu se certau din cauza ta?
Joey s-a uitat la Duffy.
— Nu. Nu din câte am auzit.
Don Mitchell se plimba încet.
— Deci nu i-ai auzit pe mama ta și pe Charles certându-se din cauza ta?
— Obiecție, a spus Duffy. A fost întrebată și a răspuns.
— Se admite, a spus judecătorul.
Mitchell s-a uitat la juriu, apoi la Joey.
— Am auzit mai devreme mărturia că doi dintre foștii iubiți ai mamei tale sunt înscriși în registrul de violatori. Joey, ai fost vreodată abuzată de vreunul dintre iubiții mamei tale?
— Obiecție, a spus Duffy. Ce relevanță are acest lucru?
— Este relevant, onorată instanță, a spus Mitchell. Ajung și acolo.
— Ajungeți mai repede, a spus judecătorul.
Mitchell și-a dres glasul:
— La audierea de la tribunalul de familie, când jurnalele tale au fost citite cu voce tare, ai insinuat că unul dintre iubiții mamei tale…
— Obiecție, a spus Duffy cu voce tare, ridicându-se în picioare. Cer permisiunea de a mă apropia, onorată instanță.
Ambii avocați s-au îndreptat spre judecător, care și-a acoperit microfonul cu mâna. Au vorbit în șoaptă timp de aproximativ un minut și, chiar dacă în sala de judecată era liniște și Joey se străduia să-i audă, nu a reușit să înțeleagă ce spuneau. Dar Duffy îi spusese că probabil așa se va întâmpla.
Joey se uita fix în față. Cu coada ochiului, putea simți privirea mamei ațintită asupra ei. Și pe cea a lui Deborah. Nu se putea hotărî să stabilească un contact vizual cu niciuna dintre ele.
Judecătorul și-a luat mâna de pe microfon.
— Juriul nu va ține cont de ultima întrebare, a spus el, uitându-se la boxa juraților. Detaliile audierii de la tribunalul de familie sunt sigilate pentru protecția copilului. S-a uitat la grefier. Ștergeți înregistrarea.
Grefierul a dat din cap.
— Bine, domnule Mitchell, a spus judecătorul. Trebuie să continuați cu mai multă grijă. Nu uitați că martora dumneavoastră este minoră.

— Îmi cer scuze, onorată instanță, a spus Mitchell. S-a uitat la juriu, cu o expresie de regret pe față, ca și cum ar fi vrut să le comunice că a fost împiedicat să dezvăluie ceva foarte important ce ei trebuiau să audă. O ultimă întrebare, Joelle, și apoi am terminat.

Joey a dat din cap, iar Mitchell s-a îndepărtat de jurați pentru a se întoarce direct cu fața la ea, cu mâinile în buzunare.

— În noaptea în care Charles a murit, a spus Mitchell, mama ta a mărturisit că s-a trezit în jurul orei unu dimineața și a descoperit că Charles nu era în pat lângă ea. S-a dus să-l caute și l-a găsit în dormitorul de oaspeți. Era în pat cu tine.

Avocatul lui Ruby avea acum aceeași strălucire în ochi pe care o avusese Duffy mai devreme.

— Charles a abuzat sexual de tine, Joelle? Te rog să-ți amintești că ești sub jurământ.

Joey a inspirat adânc și, când a expirat, s-a uitat la mama ei. Pentru oricine altcineva în afară de ea, fața lui Ruby părea neutră, aproape inexpresivă. Dar lui Joey, ochii ei îi porunceau fiicei sale să spună tot ceea ce se înțeleseseră că va spune.

Pentru prima dată, mama ei se aștepta ca ea să spună adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul. *Dacă nu le spui despre Charles, o să mor în închisoare.*

Te iubesc, mama. Îmi pare rău.

— Nu. Joey a vorbit clar în microfon. Charles a fost un om foarte drăguț. Mi-a plăcut de el. Nu m-a atins niciodată. Nici măcar o dată. Niciodată.

* * *

Joey a coborât din boxa martorilor. Trebuia să treacă pe lângă mama ei la ieșirea din sala de judecată, dar nu a vrut să o privească în ochi, nu a vrut să-și ia rămas-bun. În ceea ce o privea pe ea, își luaseră deja rămas-bun, în zona vizitatorilor din închisoare, unde Ruby îi ceruse ajutorul.

În toți anii în care Joey îi spusese mamei sale ce i se întâmpla, ce i se făcea, Ruby nu făcuse nimic. Jumătate din timp, o acuzase pe Joey că minte. În cealaltă jumătate, o învinovățea pe Joey pentru că și-o făcuse cu mâna ei. Oricum ar fi fost, nu se termina niciodată. Mama ei nu a protejat-o niciodată și nu o va proteja niciodată. Ruby nu avea grijă decât de Ruby.

Singura cale pentru Joey de a se salva… era să se salveze ea singură.

Mergea cu capul sus, cu ochii în față. Dar înainte de a trece de mama ei,

Ruby a ajuns pe culoar și a apucat-o de braț pe Joey
— Târfă mincinoasă.

Capitolul 38

Juriul a avut nevoie de nouăzeci și trei de minute pentru a o declara pe Ruby Reyes vinovată de omor cu premeditare în cazul morții lui Charles Anthony Baxter.

Joey nu a fost prezentă la pronunțarea sentinței. A aflat mai întâi de la Deborah, iar o oră mai târziu, a apărut la toate știrile. Ruby primise o condamnare pe viață, cu posibilitatea de eliberare condiționată după douăzeci și cinci de ani. Deși Joey se aștepta la asta, a simțit că mama ei murise. Și tot ce-i mai rămăsese de făcut acum era să jelească.

Începuse oficial următorul capitol din viața ei.

În acea seară, Joey a adormit la câteva minute după ce capul i-a atins perna, lăsându-se dusă de val în sunetul broaștelor de la iaz. Orăcăiau la unison, așa cum o făceau întotdeauna, armonia lor zgomotoasă și guturală oferind un zgomot alb neutru pe care ea îl găsea liniștitor. Chiar înainte ca somnul să o cuprindă, și-a imaginat un mic dirijor de broaște care stătea pe picioarele din spate, cu brațele lui subțiri dirijând corul. Cum altfel ar fi știut toate să pornească și să se oprească în același timp…

S-a trezit brusc și l-a găsit pe Tito Micky cocoțat pe marginea patului ei.

Nu mai mersese niciodată atât de departe. Dar în seara asta, el stătea la baza saltelei ei, cu o parte a feței luminată de felia de lună care pătrundea prin ferestre, o siluetă cu o jumătate de față. Perdelele nu erau niciodată complet închise. Băieților nu le plăcea să doarmă în întuneric total și, deși Joey n-ar fi recunoscut niciodată în fața lor, și ea simțea la fel.

Lucrurile rele se întâmplau pe întuneric.

Unchiul ei o privea cu ochii sticloși de la whisky. Joey a clipit, apoi a clipit din nou. Poate că acesta era un vis. Poate că mărturia ei la proces îi trezise niște amintiri îngrozitoare.

A simțit mâna lui pe coapsă.

— Joelle, a răsuflat el. Mirosul de whisky din respirația lui era înțepător.

În cameră, îi auzea pe băieți sforăind în paturile lor. Auzea broaștele și simțea mirosul umed și mlăștinos al iazului de dedesubt. Auzea foșnetul

vântului în copacii de afară. Îl putea auzi pe Tito Micky răsuflând ușor.

Acesta nu era un vis. Era real și își simțea trupul înțepenindu-se din cauza fricii care începea să o sufoce. În mintea ei, și-a strigat: „Nu încremeni acum! Spune ceva! Aprinde lumina!” Lumina gonea monștrii așa cum apa o dizolva pe Vrăjitoarea cea rea din Vest. Dar lampa era prea departe, iar când a încercat să ajungă la ea, corpul ei nu o asculta. Nu mai avea instinctele pe care le aveau ceilalți oameni.

Reacția de luptă sau de fugă îi fusese furată cu mult timp în urmă. A rămas încremenită.

Singurul lucru pe care îl putea face era să nu fie aici.

— Joelle, a spus din nou Tito Micky, iar ea a simțit cum mâna lui se mișcă un centimetru mai sus.

A închis ochii și a ascultat broaștele, dorindu-și să se lase purtată de val. Și-a imaginat micul dirijor de cor verde și și-a închipuit că se afla la iaz pentru spectacolul live. În cele din urmă, din fericire, a început să plutească afară din corpul ei și să iasă pe fereastră, unde a plutit de cealaltă parte a geamului, aruncând o privire la fata din pat, cu monstrul care o domina.

E în regulă. O să se termine repede. Nu te uita. Nu simți nimic.

Dirijorul broscoi s-a transformat într-un desen animat din *Looney Tunes* pe care îl iubea. Un bărbat a descoperit din întâmplare o broască care putea cânta și dansa și, pentru că broasca avea o voce frumoasă, de soprană, bărbatul a furat-o și a încercat să o convingă să cânte la un concert în fața unui public uriaș pentru bani. Dar când s-a deschis cortina, broasca a stat pe scenă și a orăcăit. Întotdeauna o făcea să râdă.

Și-a imaginat că ea însăși este bărbatul.

— Cântă, a spus ea, și pentru ea, broasca s-a conformat în cele din urmă.

Bună ziua, bobița mea, bună ziua.

Hello, my baby, hello, my honey, hello, my ragtime gaaal
Send me a kiss by wire
Baby, my heart’s on fire
If you refuse me, honey, you’ll lose me
Then you’ll be left alone
Oh baby, telephone, and tell me I’m your owwwwwn

— Joelle, a răsuflat din nou Tito Micky.

Sunetul numelui ei a împins-o înapoi în prezent și s-a supărat, pentru că era greu să se transporte în altă parte dacă cineva îi vorbea. Și-a astupat mental urechile; nu putea să asculte, pentru că ascultarea făcea ca totul să devină real. Și-a strâns mai tare pleoapele; nu putea să privească, pentru că, dacă îl vedea, asta însemna că era adevărat.

A vrut să se întoarcă la iaz. Broaștele aveau să-i cânte în acest moment. Singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să respire – inspiră, expiră – dar era greu pentru că avea stomacul încleștat ca și cum ar fi făcut abdomene.

Încă cinci, *Joey,* a auzit-o pe Ruby spunând, și a zburat spre mama ei, ușurată să o vadă, chiar dacă numai pentru această dată. Ruby era întinsă pe un covoraș de exerciții, iar în video-recorder rula o casetă cu gimnastică aerobică. Făcea abdomene, așa că Joey făcea și ea abdomene, pentru că îi plăcea să facă tot ce făcea mama ei. Joey avea șapte ani. *Băieților le place să avem abdomenul plat,* spunea Ruby. *Tu ești de vină pentru toate vergeturile astea.*

Cineva a tușit, iar ea s-a întors din nou în dormitor cu monstrul. Voia să se zbată, să țipe și să trezească toată casa, orice ca să-l facă să se oprească.

Dar nu a putut. Tita Flora nu ar fi crezut-o niciodată și chiar dacă ar fi făcut-o, Tito Micky nu ar fi părăsit casa. Era soțul ei, tatăl băieților, și erau o familie, iar Tita Flora nu și-ar fi destrămat propria familie. Joey, pe de altă parte, era o pacoste moștenită, fiica surorii ei criminale, nepoata nedorită de care era plătită să aibă grijă.

Și unde s-ar fi dus, oricum? Într-un orfelinat plin de străini, unde mai era un alt Tito Micky?

Pentru că întotdeauna exista un alt Tito Micky.

A auzit un alt sunet, un sunet rău, și de data aceasta a deschis ochii. Nu a vrut, dar acum se uita la Tito Micky, iar el se uita la ea. Atunci și-a dat seama că el interpreta liniștea ei ca pe *o permisiune.*

Dar faptul că nu spunea nu, nu însemna că spunea da.

NU! a strigat ea, și deși era doar în capul ei, a fost suficient ca s-o scoată din încremenire.

Și-a strecurat mâna pe lângă ea, pipăind până la mica crăpătură dintre saltea și pat. Cutterul era perfect așezat, exact acolo unde era întotdeauna, exact unde îl pusese de îndată ce îi sosise rama de pat. L-a apucat, împingându-și degetul mare pe glisor pentru a extinde lama. A împins metalul ascuțit cu un sfert de centimetru, apoi încă un sfert de centimetru și

apoi încă puțin.

Jos, lângă iaz, broaștele au tăcut.

Și-a ridicat brațul și a înfipt cuțitul direct în coapsa lui Tito Micky cât de tare a putut, până când lama a întâmpinat rezistență din partea tecii de plastic. Apoi a tras lama în jos, tăind un centimetru din el pe verticală, ceea ce a fost mai dificil decât credea, deoarece carnea era mai rezistentă decât își imaginase ea.

Dar a fost suficient.

Unchiul ei a țipat și a sărit înapoi, și vai, s-a simțit atât de bine să-i vadă sângele, s-a simțit atât de bine să-i provoace durere, s-a simțit atât de bine să-l rănească pe monstrul care îi făcea rău, chiar dacă numai în seara asta. L-a lovit puternic cu piciorul, iar el s-a rostogolit de pe pat, aterizând cu o bufnitură pe covor. S-a ridicat cu greu în picioare, ochii lui aburiți de whisky limpezindu-se în timp ce fața i se transforma de panică.

Nu a știut niciodată că sângele pare negru în întuneric.

— *Pasayloa ko,* a gâfâit el, uitându-se frenetic la peretele opus, unde cei doi fii ai săi începuseră să se agite în paturile lor din cauza zgomotului. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Apoi s-a împleticit, lovindu-se cu umărul de ușă, și a dispărut.

O voce somnoroasă din cealaltă parte a camerei a spus:

— Ești bine, Joey?

A șters cuțitul pe cearșaful ei, apoi a strecurat lama înapoi în teaca de plastic. A doua zi dimineață își va spăla lenjeria de pat, iar dacă cineva o va întreba despre sânge, va spune că i-a venit ciclul. Minciunile erau mai ușor de crezut decât adevărul.

— Culcă-te la loc, a șoptit ea.

Broaștele au început să orăcăie din nou.

Nu era bine. Nu era deloc bine. Ar fi trebuit să-i spună adevărul lui Deborah când a întrebat-o, dar ce ar fi schimbat asta? Mama ei era în închisoare și nu avea unde să se ducă, așa că asta era viața ei, pentru că asta fusese întotdeauna viața ei, și fie o va ucide, fie va supraviețui.

În această seară, ambele sunau la fel de groaznic. Era pedepsită. Pentru minciuna pe care o spusese.

Și, în cele din urmă, nici măcar nu a meritat. Monștri erau peste tot. Era ca și cum ai juca acel vechi joc de carnaval, *Whac-A-Mole.* De îndată ce dobora un monstru, apărea altul.

Incapabilă să doarmă, Joey a stat cu ochii deschiși toată noaptea, privind cum lumina lunii se topea în zori. Abia când a răsărit soarele și camera s-a luminat, pleoapele i-au devenit în sfârșit grele și a strecurat cuțitul înapoi între saltea și rama patului, înapoi în crăpătura unde nimeni nu se uita, pentru că nimănui nu-i păsa.

PARTEA A V-A

Suntem doar două suflete pierdute
care înoată într-un acvariu.

Pink Floyd

Capitolul 39

Paris se uită la avocații ei peste masa din bucătărie. Ei bine, unul dintre ei este avocatul ei. Cealaltă este o avocată și atât. Dar ambele fețe sunt sumbre, iar modul în care o privesc acum o sperie de moarte. Arată de parcă ar fi pe punctul de a-i da o veste incredibil de proastă.

— Ei, cine a murit? întreabă Paris. Tresare în secunda în care își dă seama ce a spus și își blestemă gura care a luat-o pe dinaintea manierelor. Îmi pare rău, proastă alegere a cuvintelor, s-o luăm de la capăt. De ce sunteți amândoi aici și cât de îngrijorată ar trebui să fiu?

— Nu e de rău, spune Elsie. Este chiar opusul.

— E un cadou de Crăciun venit mai devreme, spune Sonny, afișându-și în sfârșit zâmbetul de rechin. Dacă nu cumva ești evreică, în care caz sunt toate cele opt zile de Hanukkah adunate într-una singură.

Elsie îl lovește cu cotul.

— Nu poți să spui lucruri de genul ăsta. O să jignești pe cineva.

— Domnilor avocați, spune Paris, privirea ei plimbându-se de la unul la altul. Habar n-am despre ce vorbiți.

Sonny pune pe masă dosarul pe care l-a adus cu el.

— Sărbători fericite, la dracu!

Paris deschide dosarul. Înăuntru se află trei fotografii alb-negru ale ei, mărite la dimensiune A4. Este în mașina ei și este noapte. Prima fotografie îi arată fața întreagă; se uită drept înainte prin parbriz. A doua fotografie este dintr-un unghi de 45 de grade, în care privește în sus în timp ce dă cuiva pașaportul. Iar cea de-a treia fotografie este profilul ei în timp ce

așteaptă pentru ca poarta să se ridice. Toate cele trei sunt ștampilate cu ora și data.

Poliția de frontieră americană a răspuns, în cele din urmă, iar Paris se uită la dovada că a trecut înapoi în țară exact la ora la care a spus că a făcut-o.

— Am primit astea acum o oră. Biroul procurorului mi le-a trimis prin e-mail. Sonny se întinde și bate cu un deget gros peste ștampila cu data și ora. Ai trecut la 12:22 a.m., ceea ce înseamnă că cel mai repede puteai să ajungi acasă la două și jumătate, așa cum ai spus.

Lui Paris îi este frică să respire.

— Dar așteaptă, spune Sonny. Mai e ceva.

— Ce faci, domnule, suntem la teleshopping?

Elsie clatină din cap, dar zâmbește.

Avocatul ei împinge un alt dosar spre ea.

— Raportul final al medicului legist. Așa cum am crezut, confirmă ora morții lui Jimmy ca fiind între nouă și jumătate și miezul nopții.

Paris este confuză.

— Credeam că ai spus că e prea pe muchie pentru tine.

— Nu mai e, spune Sonny. Uită-te mai atent la acel raport. Ce scrie acolo?

Atinge o casetă din mijlocul paginii. Paris îi urmărește degetul.

— Cauza morții este pierderea de sânge din cauza secționării arterei femurale.

— Nu asta, spune Sonny. Mai jos.

Paris se uită mai atent. Sub caseta pentru *cauza subiacentă* a decesului, caseta pentru *Omucidere* a fost lăsată necompletată. La fel și căsuțele pentru *Cauze naturale* și *Sinucidere.* Cu toate acestea, există un X în căsuța de lângă *Nedeterminată.*

— Nedeterminată! Ce înseamnă asta? Paris își ridică privirea. Zic că nu sunt siguri cum a murit Jimmy?

— Bingo, spune Sonny. Medicul legist spune că nu există dovezi directe care să confirme că moartea lui Jimmy a fost rezultatul unei omucideri. Și nu poți fi acuzat de omucidere dacă nu a existat una.

Paris își reține respirația, incapabilă să reacționeze până când îl aude spunând-o. Unul dintre ei trebuie să o spună.

— Procurorul a retras acuzația de crimă, spune Elsie. S-a terminat.

Paris așteaptă trei secunde.

— Bine, spune ea încet. Refuză să se relaxeze până când nu înțelege pe deplin. Dar se poate depune în continuare plângere în viitor, nu?

— Împotriva ta? Nu. Sonny își pocnește încheieturile degetelor. Fotografiile de la trecerea frontierei oferă mai mult decât suficient un dubiu rezonabil. Împotriva altcuiva? Poate, dacă se schimbă cauza morții, ceea ce nu se va întâmpla, sau dacă apar noi dovezi. Dar dacă nu au găsit-o până acum, mă îndoiesc că o vor face.

— Tot ce a mai rămas de făcut este să înapoiez brățara de monitorizare. Și mă voi ocupa cu plăcere de asta pentru tine. Elsie se întinde peste masă și îi strânge mâna lui Paris. S-a terminat cu adevărat.

Paris expiră atât de tare, încât se prăbușește pe scaun. Urmează lacrimile o clipă mai târziu, care se transformă în suspine care îi zdruncină tot corpul. Este doar vag conștientă de mâna fiecărui avocat care îi atinge umărul când pleacă în liniște.

Viața are un mod de a echilibra totul. Și acest moment este atât de bun doar pentru că ceea ce i s-a întâmplat lui Jimmy a fost atât de rău. Știe că acest sentiment nu va dura. Când Paris va termina cu plânsul, tot ce îi va rămâne va fi vina că soțul ei era atât de nefericit și se afla într-un loc atât de întunecat încât a simțit că singura cale de ieșire era să-și pună capăt zilelor. Iar ea își va petrece restul vieții încercând să înțeleagă cum a ajuns acolo, cum de a putut să rateze acest lucru, cum ar fi putut să-l salveze.

După ce se oprește din plâns, se duce sus în camera ei ca să se spele pe față și să se schimbe în ceva confortabil. Trebuie să-l sune pe Henry și apoi trebuie să termine de făcut planurile pentru înmormântarea lui Jimmy. Conform dorinței sale, va fi incinerat, iar urna lui va fi așezată lângă cea a mamei sale în mausoleul familiei.

Puțin mai încolo pe hol, vede că ușa de la dormitorul lui Jimmy este deschisă. Încă mai simte mirosul de înălbitor care iese din el, amintindu-i că a fost curățat și că este sigur să intre înăuntru. Face un pas spre el, apoi se oprește. Ultima dată când a fost în dormitorul lui Jimmy a fost în noaptea în care acesta a murit.

Nu este pregătită.

Jimmy, te iubesc. Și îmi pare atât, atât de rău.

* * *

Tot ce îi rămâne de făcut acum este să jelească.

În ultimele două ore, a ascultat casetele lui Jimmy pe vechiul său radiocasetofon din bucătărie. E frumos. Fiecare cântec de pe caseta lui de compilație „Hits of'70s” are atașată o amintire a soțului ei. Chiar acum, cântă The Hollies, iar ea și-l poate imagina pe Jimmy stând la masă, cu ochelarii de citit, bându-și cafeaua în timp ce o ploaie ușoară cade pe fereastră. *Uneori, tot ce-mi trebuie este aerul pe care îl respir.*

Ridică capacul de la Le Creuset și amestecă ușor carnea de porc adobo care fierbe la foc mic. Fiecare bucătar are propria rețetă pentru tocănița tradițională filipineză. Unora le place să fie picantă. Altora le place uscată. Dar ingredientele de bază în orice adobo filipinez sunt sosul de soia, oțetul, frunzele de dafin și răbdarea. De asemenea, face lumpio (pachețele de primăvară) și un lot uriaș de *pancit* (tăiței), iar când va termina, va avea suficientă mâncare pentru o săptămână. Singurul lucru bun cu care a rămas din perioada petrecută în Maple Sound a fost că Lola Celia a învățat-o să gătească.

Sună soneria. Paris verifică ceasul de pe aragaz și se încruntă. Nu-și poate imagina cine ar putea fi la ușa de la intrare la ora nouă seara, în afară de un fotograf care speră să facă o poză sau un jurnalist care speră să facă un comentariu. Dar mulțimea care și-a făcut veacul pe afară în ultima săptămână a dispărut în sfârșit acum, iar cartierul a revenit la normal, cu numărul obișnuit de privitori ai orașului care fac fotografii în Kerry Park.

Soneria sună din nou și, de data aceasta, este urmată de o bătaie. Oricine ar fi, știe că este acasă, pentru că toate luminile sunt aprinse. Se uită după telefon să vadă dacă nu cumva a pierdut vreun mesaj. Poate că Henry plănuia să treacă pe aici. Dar și-a lăsat telefonul la etaj, la încărcat.

Îi vine un gând. Dacă este Ruby? Acum este eliberată condiționat și, deși i s-a interzis să părăsească Canada, mama ei a fost întotdeauna vicleană. Și poate fi foarte motivată atunci când altcineva are ceva ce-și dorește. Cum ar fi un soț. Și bani.

Ciocănitul se oprește. Paris își ține urechile ciulite, așteptând ca soneria să sune din nou. Dar nu sună. Mergând pe hol până la ușa din față, se uită în cele din urmă pe vizor, încercând măcar să vadă cine ar fi putut fi. Dar nu e nimeni acolo.

Simțindu-se un pic zdruncinată, Paris se întoarce în bucătărie. Începuse să gătească în jurul orei șase. Cântecul s-a schimbat în „Midnight Train to Georgia”, iar ea cântă încet alături de Gladys Knight. *Mai bine trăiesc cu el*

în lumea lui, decât fără el într-a mea…

Ceva se prăbușește afară, iar ea sare în sus. Ce naiba se întâmplă? Este cineva în curtea din spate? Încearcă să intre acum?

Cuprinsă de panică, ea caută cel mai apropiat obiect ascuțit pe care îl găsește: cuțitul pe care l-a folosit pentru a tăia toate legumele pentru *pancit.* Ferestrele din bucătărie și ușile de la terasă strălucesc din cauza luminilor de sus, nelăsând-o să vadă nimic în curtea din spate, așa că le stinge pe toate înainte de a se apropia de geam ca să verifice dacă este cineva afară.

Un bărbat apare la ușa terasei, iar ea țipă, aproape că scapă cuțitul. Oricine ar fi, trebuie să fi sărit gardul. Este îmbrăcat în haine închise la culoare și poartă o șapcă neagră cu un fel de insignă roșie pe ea. Caută cu greu întrerupătorul de la luminile din curte, dar este întuneric și tot ce reușește să facă este să aprindă din nou luminile din bucătărie. Chipul dispare în spatele unei reflexii albe.

Bărbatul bate în ușa de la terasă.

— Pleacă, spune ea, cât se poate de autoritar. E proprietate privată aici și am de gând să sun la poliție.

Dar cum poate suna? Afurisitul de telefon este sus.

El bate din nou în geam, iar degetele ei găsesc în cele din urmă luminile pentru curtea din spate. Le aprinde și vede un bărbat înalt și negru care se uită fix la ea.

— Haide, Joey, spune Drew, cu vocea înăbușită în spatele geamului. Lasă-mă să intru.

Capitolul 40

Paris nu a mai avut parte de o lovitură în plex de când era copil, dar se simte aproape la fel. Un pumn emoțional, direct în diafragmă, iar acum nu mai poate respira.

Era un film de acțiune SF pe care ea și Drew îl închiriaseră cu mult timp în urmă, *Timecop,* cu Jean-Claude Van Damme. Acțiunea se petrece în viitor, unde un polițist este trimis în trecut prin intermediul unei călătorii în timp pentru a preveni un lucru rău. Nu-și mai amintește acum detaliile specifice ale intrigii, dar își amintește că versiunea mai tânără a lui Jean Claude nu poate în niciun fel să atingă versiunea mai în vârstă a lui Jean-

Claude, altfel amândoi vor exploda, ca o supernovă. Era și o replică pe care o tot repetau personajele: *Aceeași materie nu poate ocupa același spațiu.*

Joey Reyes și Paris Peralta nu pot fi amândouă aici. Și totuși, uitându-se la Drew prin geamul ușii de la terasa din spate, exact asta se întâmplă. Mintea ei zboară printre posibilitățile despre ce ar trebui să facă în continuare.

Prima opțiune: se poate preface că nu e Joey și poate insista că nu-l cunoaște pe acest bărbat. Oricât de stupid ar părea, acesta a fost întotdeauna planul ei dacă s-ar fi aflat vreodată în postura de a-și înfrunta trecutul. Dacă negi un lucru repetat și pentru suficient timp, oamenii ar putea în cele din urmă să te creadă. Funcționează pentru politicieni. Bonus: s-ar putea chiar să te convingi singur că este adevărat.

Opțiunea a doua: poate suna la poliție, să spună că are un hărțuitor, iar el să fie arestat pentru violare de domiciliu.

Opțiunea trei: îl poate ucide.

Dar este prea târziu pentru oricare dintre acestea. Drew se uită direct la ea, iar ea la el, și știe că trebuie să i se citească pe față cât de ciudată este situația. Poate că dacă ar fi știut că vine, ar fi avut timp să se pregătească, să-și exerseze reacția. Dar tocmai de aceea nu a sunat mai întâi, nu a trimis un mesaj sau un e-mail. Avea nevoie de reacția ei pentru a dovedi că era Joey. Trebuia să se asigure că nu va fugi.

Trecutul se contopește cu prezentul. Adevărul se amestecă cu minciunile. Aceasta este o supernovă.

— Joey, nu am venit până aici ca să-ți stric viața, spune Drew prin geam. Dacă aveam de gând să fac asta, aș fi sunat la poliție. Haide, deschide ușa.

Se uită fix la el, incapabilă să se miște, simțind cum mintea ei încearcă să se deconecteze, să nu fie aici.

— Joey, te rog, spune el din nou. Am venit până aici. Vreau doar să vorbesc cu tine. Se uită în sus, spre cerul întunecat. Și începe să plouă.

Se întinde în față și trage zăvorul, apoi ridică mâna pentru a ridica lanțul de siguranță. Se dă înapoi, în timp ce Drew deschide ușa și intră în bucătărie. Își dă jos șapca de baseball, se scutură de umezeală, apoi și-o pune la loc.

Se uită în jur. Privește bucătăria, mâncarea care fierbe pe aragaz, masa din bucătărie unde ea înfășură *lumpia,* apoi privirea îi revine asupra ei. Își dă seama atunci că însemnul roșu de pe pălăria lui este o gheară de

dinozaur în formă de minge de baschet. O șapcă a celor de la Toronto Raptors. Pentru că e vorba de Drew Malcolm. Din Toronto.

— Crezi că ai putea să lași jos satârul? întreabă el.

Paris deschide gura să vorbească, dar nu-i iese nimic. Și-a imaginat acest moment de o mie de ori, desigur, în diverse scenarii, inclusiv în acesta, dar acum că se întâmplă cu adevărat, nu se simte deloc așa cum se aștepta.

— Acum chiar că mă sperii, spune Drew. Ai privirea asta pe față și nu-mi dau seama dacă ai de gând să mă omori sau să mă întrebi dacă mi-e foame.

— *Eu te sperii pe tine?* întreabă ea, neîncrezătoare.

— Joey. Vocea lui Drew se înmoaie. Sunt eu. Am venit aici direct de la aeroport. Nu am venit până aici ca să te rănesc, îți promit. Am vrut doar să văd cu ochii mei că ești cu adevărat în viață. Și iată-te aici. În viață. Și ar trebui să știi că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, mă bucur foarte mult că trăiești.

— Ce vrei, Drew? întreabă ea.

Urăște felul în care sună vocea ei. Se simte ca și cum ar avea din nou nouăsprezece ani, sperând să găsească un loc unde să stea, înarmată doar cu o geantă de voiaj și cu banii pe care i-a furat de la Maple Sound, înfruntându-l pe Drew în bucătăria aia de rahat din subsolul apartamentului cu podele în carouri, ținând pumnii strânși ca el să treacă peste ideile preconcepute, din moment ce e clar că știa cine este ea. Numai că acum, Drew se află în bucătăria ei care cu siguranță nu e de rahat și ea încă speră ca el să treacă peste tot ce crede că știe și să o lase să-i explice.

Drew pășește încet înainte, cu mâinile ridicate. Când se află la câțiva pași de ea, se întinde înainte și îi ia cu grijă satârul din mâini, pe care îl pune în chiuvetă. Apoi lasă să-i scape un oftat de ușurare. Ca și cum ar fi crezut că ea l-ar fi lovit cu el.

Ca să fie sinceră, s-a gândit la asta pentru o fracțiune de secundă. Dar asta pentru că el a surprins-o, iar ea era panicată.

— Ți-ai înscenat moartea? începe Drew. Vorbești serios?

— Îmi pare rău.

— *Îți pare rău?*

Ea se uită la el. El se uită în jos la ea. A uitat cât de înalt este el. Pe ochelarii lui sunt picături de ploaie. Ea nu știe ce să spună, în afară de a-și cere scuze. Dacă pozițiile lor ar fi fost inversate, ea ar fi fost furioasă ca

naiba. Și în acest moment, stând în fața lui, cu trupul lui la mai puțin de un metru de al ei, brusc nu-și mai amintește de ce a făcut-o, de ce a fugit, de ce a fugit din Toronto, de ce a fugit de el.

Drew așteaptă ca ea să spună ceva. Ea trebuie să spună ceva.

Orice. *Zi ceva, pentru Dumnezeu!*

Ea izbucnește în lacrimi.

Drew face un pas înainte și o înfășoară cu brațele, strângând-o cu putere, și simte că el e cumva diferit, dar la fel, și miroase diferit, dar și la fel, și oricât de îngrozită ar fi că a găsit-o, el e aici și ea se bucură. Simte cum buzele lui îi ating părul. El îi respiră în ureche în timp ce vorbește încet și uniform, enunțând fiecare cuvânt.

— Sunt al naibii de supărat pe tine.

* * *

— Ți-e foame? întreabă Paris.

El chicotește, de parcă ar fi știut că ea va întreba asta, și dă din cap.

— Mor de foame. Ultima dată am mâncat acum șapte ore.

— Îți pregătesc o farfurie, spune ea. E bere în frigider. Servește-te.

Aruncă câteva rulouri de *lumpia* în friteuza cu aer, apoi se plimbă prin bucătărie. Umple o farfurie pentru el, apoi o farfurie pentru ea, scoțând orezul proaspăt fiert din oala cu presiune înainte de a pune deasupra o cantitate generoasă de adobo. Adaugă și *pancit.* Se simte bine să aibă o sarcină care îi permite să fie ocupată, astfel încât să nu fie nevoită să se uite la el în timp ce-și adună gândurile. Simte că el o privește și este brusc conștientă de faptul că poartă cel mai vechi și mai larg trening pe care îl are, cu părul strâns într-o coadă de cal dezordonată și lejeră.

Scoate două beri din frigider.

Ea nu se poate decide dacă să-i spună adevărul, sau o parte din el, sau nimic din el. Îi pune farfuria pe masă. El ia o îmbucătură, mestecă încet, apoi dă din cap.

— Are gustul pe care mi-l amintesc.

Mănâncă în tăcere, aruncându-și priviri unul altuia între două îmbucături. Senzația este ciudată și familiară în același timp. El nu s-a schimbat prea mult, deși corpul lui are acum o moliciune, genul care vine odată cu vârsta. Are câteva riduri în jurul ochilor și al gurii care nu existau înainte. Părul, tuns scurt, este încă în mare parte negru, cu doar o urmă de cenușiu la tâmple. Se întreabă ce gândește el despre ea. Fața lui a fost

întotdeauna greu de citit.

Ea se întinde după șapca de baseball așezată pe masă lângă el și o examinează, trecându-și degetele de-a lungul logo-ului Raptors brodat.

— Crezi că vor câștiga vreodată un campionat? întreabă ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

— Da, spune el. Te-ai gândit vreodată să suni și să spui „Salutare, Drew, ghici cine e, n-am murit”?

Ea lasă șapca jos.

— Nu am putut.

— De ce?

— Pentru că nu puteam să-ți cer să păstrezi acest secret.

Se aude un clinchet de la friteuza cu aer și ea se ridică ca să scoată *lumpia.* Le servește cu un sos iute-dulce cumpărat din magazin.

— Gătesc când sunt tristă, spune ea. Știi asta.

— Îmi pare rău pentru soțul tău, spune Drew. Am auzit în drum spre aici că acuzația de crimă împotriva ta a fost retrasă. Totuși, te superi dacă te întreb…

— Nu l-am ucis pe Jimmy, spune Paris. Cauza oficială a morții este nedeterminată, dar noi credem că s-a sinucis.

— Noi?

— Oamenii care îl cunoșteau cel mai bine, spune Paris, și se oprește aici.

— Îmi pare rău, spune din nou Drew. Înțeleg că ești îndurerată, dar și eu *te-am jelit pe tine.* Înțelegi asta? Timp de nouăsprezece ani, m-am învinovățit pentru moartea ta.

— De ce? Dintre toate lucrurile pe care își imaginase că i le va spune, faptul că el credea că moartea ei era din vina lui nu-i trecuse niciodată prin minte. Incendiul nu a avut nimic de-a face cu tine.

— Ar fi fost frumos dacă mi-ai fi spus asta, spune el. Eu am fost cel care ți-a identificat cadavrul în acea noapte.

Aproape că se îneacă.

— Ce? Cum?

— M-am întors, spune Drew. După ce am vorbit. Tu ai intrat înăuntru, iar eu am plecat cu mașina. Și apoi m-am întors. Erau mașini de pompieri, de poliție. Îți încărcau cadavrul într-o ambulanță, iar eu m-am uitat sub prelată.

— O, Doamne. Paris se uită fix la el. Of, Drew.

— Așa că, înainte de a discuta despre orice altceva, și o să facem și asta, spune el, ridicând o sprânceană, vreau să încep cu niște scuze.

— Îmi pare rău, spune ea.

— Nu de la tine. De la mine. Farfuria lui Drew este goală și o împinge într-o parte. Îți datorez scuze pentru lucrurile pe care ți le-am spus în acea seară. Nu a fost zi în care să nu mă gândesc la asta. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să dau timpul înapoi și să mă întorc la acele ultime momente din mașină cu tine și să retrag tot ce am spus. Îmi pare rău. Pentru că te-am judecat când nu era treaba mea. Pentru că te-am făcut să te simți ca naiba. Mă ierți?

Paris poate vedea pe fața lui că vorbește serios. Ea înghite în sec și apoi aprobă din cap.

— Cum… cum a fost nunta?

— Nu s-a mai întâmplat, spune Drew. Și nu încerca să schimbi subiectul. O fată a murit, Joey. Trebuie să dai niște explicații.

Capitolul 41

Ea îi povestește despre Mae, iar Drew nu scoate niciun cuvânt în tot acest timp. Întotdeauna a fost un bun ascultător. Singurul moment în care manifestă vreun fel de reacție este atunci când îi spune că Chaz, bodyguardul de la Cherry pe care îl cunoscuse în acea seară, a fost cel care i-a făcut rost de actele cu numele de Paris Aquino. Fața lui Drew se strâmbă într-un fel, dar ea nu știe ce înseamnă.

— Te cred, spune el când ea termină. Este concluzia la care am ajuns și eu când am alunecat pe panta cercetărilor. Mi-am dat seama că probabil Vinny Tranh a fost cel care a ucis-o. Ceea ce nu am putut înțelege a fost de ce ai dat foc. Puteai să suni la poliție.

— Și apoi ce? întreabă Paris. Poliția va începe să-l caute pe Vinny? Dacă mă găsea el pe mine înainte ca ei să-l găsească pe el? Mae a ascuns drogurile și banii în apartamentul meu, într-un loc despre care nu trebuia să știe nimeni. Dacă Vinny credea că eu și Mae eram complice? Se uită în altă parte. Aveam banii. Am văzut o cale de scăpare. O șansă la o viață nouă. Am profitat de ea. Sincer, nu credeam că cineva îmi va simți lipsa.

— Nici măcar eu? întreabă Drew.

— Mai ales tu.

O scurtă tăcere.

— Câți bani erau?

— O sută de mii de dolari. Împreună cu economiile mele, aveam suficient pentru a ajunge unde mă duceam.

— Și unde te-ai dus?

— Peste tot, dar nicăieri special.

— Și te-ai stabilit în Seattle?

— Îmi place aici. Ea se încruntă. De ce am impresia că mă interoghezi?

— Pentru că asta și fac. Încerc să înțeleg de ce oamenii din jurul tău tind să sfârșească morți. Vocea lui Drew se înăsprește. Gândește-te la asta din perspectiva mea. Charles Baxter. Mae Ocampo. Nenorocitul de Jimmy Peralta. Care este numitorul comun? Și ai dovedit deja că ai o capacitate incredibilă de a minți. Toată viața ta e o minciună. Fiecare dintre acești oameni a murit prematur din cauza exsangvinării. Asta înseamnă că…

— Știu al dracului de bine ce înseamnă „exsangvinare”, se răstește Paris. Probabil că am știut acest cuvânt înaintea ta. Și nu veni la mine cu rahaturile astea. Viața e complicată, Drew. Și, în caz că nu ai observat, nu mai sunt o fetiță și nu ai voie să-mi ții predici. Apropo, îți mulțumesc că mi-ai amintit cât de arogant poți fi. Probabil că este singurul tău defect, dar poate îți amintești că acesta este motivul pentru care lucrurile nu au mers atât de bine ultima dată când am vorbit.

Drew oftează și ridică o mână în sus.

— Bine, uite, au fost câteva zile lungi…

— Nu am terminat.

Paris se ridică în picioare, pune farfuriile în chiuvetă și se sprijină de tejghea, încercând să-și păstreze calmul. Se gândește cu atenție la ceea ce vrea să-i spună acum, pentru că s-ar putea să fie singura ocazie pe care o are de a i-o spune înainte de a-l da afară.

— Întotdeauna ai dat impresia că ești un tip sensibil, conștient de sine, care era dispus să asculte, spune ea. Și știu că ți-ai cerut scuze, dar chiar și scuzele tale vin cu o agendă ascunsă. Faptul că îmi spui că îți pare rău este doar modul tău de a mă manipula să las garda jos, ca să vorbesc cu tine. Dar adevărul este că tu ai fost persoana care m-a judecat mai mult decât a făcut-o oricine altcineva vreodată. Mama nu a avut niciodată așteptări de la mine. Ea credea că sunt un nimic, iar asta era un standard ușor de atins. Dar tu?

Tu aveai toate aceste speranțe pentru ceea ce credeai că aș putea fi, care erau de fapt doar așteptări deghizate în optimism.

Ea se uită în jos la el, cu respirația accelerată.

— Și când nu a ieșit așa cum ai sperat, când ai decis că nu mă încadram în definiția ta despre ce înseamnă o persoană bună, când n-ai putut să mă *repari,* am devenit *mai puțin importantă* pentru tine. Chiar și acum, după atâția ani, te aștepți să-mi cer scuze pentru alegerile pe care le-am făcut când aveam 20 de ani, care nu au avut nimic de-a face cu tine. Pot să spun că îmi pare rău că am plecat din Toronto și te-am lăsat să crezi că am murit – sunt de acord că a fost o mișcare de rahat. Dar nu voi spune că îmi pare rău pentru nimic altceva, pentru că nu știi cum e, Drew.

Paris gâfâie, cu respirația tăiată.

— Nu știi cum este să duci o viață plină de cruzime și abuzuri și nu știi cum este să trebuiască să te chinui să ieși din asta pentru a avea un sentiment de respect de sine. Probabil că există un șir lung de oameni care se vor întreba mereu dacă mi-am ucis soțul și nu pot face nimic în privința asta. Au voie să creadă ce vor. Dar niciunul dintre acești oameni nu are voie să intre în această casă, pentru că am decis cu mult timp în urmă că nu mai sunt preșul de la ușa tuturor. Nu mai aveți dreptul să mă călcați în picioare cu opiniile voastre. Așa că, dacă ai de gând să faci pe regele perfecțiunii, poți să-ți iei șapca de la Raptors, să te întorci la Toronto și să te duci dracului!

Ea se ridică și pleacă. Dacă rămâne în bucătărie, nu știe ce va face. Se lasă pe canapeaua din sufragerie și își pune capul în mâini.

E atât de obosită. Atât de obosită de călătoria pe care a făcut-o pentru a ajunge aici, și deja epuizată doar gândindu-se la miile de kilometri pe care îi mai are de parcurs. Nu contează că acuzația de crimă a fost retrasă. Întotdeauna vor exista șoapte, întrebări, îndoieli.

Și nici măcar nu a avut de-a face cu Ruby încă.

Câteva minute mai târziu, Drew se așază lângă ea pe canapea. Îi întinde o bere proaspătă. Își mai ia și el una.

— Am meritat asta, spune el liniștit. Joey…

— Sunt Paris acum.

— Mă simt ciudat să-ți spun așa, spune Drew. Dar ai dreptate. Ești Paris acum. Îmi pare rău, bine? Într-o altă viață, noi doi am fost cei mai buni prieteni. Nu știu cum stau lucrurile acum. Dar știu că vreau să înțeleg.

Ultima dată când te-am văzut, erai pe o targă sub o prelată, fiind mutată în spatele unei ambulanțe. Ți-am văzut corpul. Ți-am văzut arsurile. Dacă nu ar fi fost tatuajul și colierul tău…

— Ai văzut corpul ars? întreabă ea, simțind angoasa din vocea lui.

El dă din cap.

— A fost groaznic.

Ea se prăbușește la loc pe canapea. Timp de aproape două decenii, nu-și permisese să se gândească la Mae, care era atât de plină de viață, genul de fată care putea schimba instantaneu energia unei încăperi doar intrând în ea. O iubise pe Mae. La fel cum îl iubise și pe Drew.

Paris își lasă capul pe spate pe canapea. Este complet stoarsă de puteri.

Drew se uită la ea.

— Ar trebui să plec.

— Rămâi, spune ea, și îi surprinde pe amândoi. Ea se întinde spre mâna lui. Rămâi, pur și simplu. Te rog. Putem vorbi despre restul mâine dimineață, dacă mai dorești. Dar tu ești singura persoană care mă cunoaște, Drew, așa că stai aici.

El nu spune nimic, dar nici nu se mișcă, așa că Paris se apleacă spre el și își sprijină obrazul pe umărul lui. Rămân așa o vreme și, în timp ce ea îl ascultă cum adoarme, se întreabă ce ar crede Drew dacă ar ști adevărul despre Charles.

Pentru că Drew nu o cunoaște, nu cu adevărat. Dacă ar fi cunoscut-o, ar fi plecat.

În cele din urmă, toată lumea pleacă.

Capitolul 42

Când Paris se trezește în dimineața următoare, Drew nu mai e.

Se ridică în picioare, pătura de pe canapea căzând de pe ea. La un moment dat, în timpul nopții, trebuie să o fi acoperit cu ea, lucru pe care obișnuia să îl facă atunci când ea adormea în fața televizorului din apartamentul lor, cu atâția ani în urmă. N-a stat decât vreo paisprezece ore în total, dar ea îi simte deja absența.

Nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

Urcă la etaj pentru a-și recupera telefonul și vede că are mai multe

mesaje și e-mailuri, multe de la persoane care n-au zis nimic în ultimele două săptămâni. Comunicatul de presă al procurorului a fost publicat cu o seară înainte. *Cauza marții lui Jimmy Peralta a fost declarată nedeterminată. Procuratura a retras acuzația de omor cu premeditare formulată împotriva lui Paris Peralta.*

Henry i-a trimis prin SMS un link către site-ul unui post de știri local, unde există o înregistrare video cu răspunsul lui Sonny Everly, care pare să fi fost filmat mai devreme în acea dimineață, în fața biroului său de avocatură.

— Moartea lui Jimmy Peralta nu a fost declarată omucidere, pentru că pur și simplu nu există nicio dovadă care să demonstreze că a fost omucidere, a declarat avocatul ei în fața a circa o duzină de reporteri, arătând destul de respectabil în costum și cravată. Chiar și așa, clienta mea, Paris Peralta, a fost exonerată de orice acuzație, iar ea vă cere respectuos să îi acordați cu toții timp și spațiu pentru a-și plânge enorma pierdere.

Henry a mai trimis un mesaj, „Nu citi comentariile!”, ceea ce, desigur, este o modalitate sigură de a o face să vrea să citească toate comentariile. Ea derulează în jos, iar primul pe care îl vede spune „Criminala Paris Peralta a scăpat!” își pune imediat telefonul jos. În multe privințe, nu contează că acuzația de crimă împotriva ei a fost retrasă. A fost deja judecată în fața opiniei publice și a fost găsită vinovată. Suspinând, se îndreaptă spre fereastră și riscă să tragă cu ochiul pe după jaluzele. În afară de obișnuiții turiști de peste drum, în Kerry Park, nu e nimeni acolo.

S-a terminat cu adevărat. Viața poate reveni la normal. Doar că ea nu are nicio idee despre ce înseamnă normalitate acum, fără Jimmy.

Aroma de cafea proaspătă o lovește când intră în bucătărie și este surprinsă să vadă cana pe jumătate plină în cafetieră. Cumva, bucătăria este curată. Toată mâncarea din seara precedentă a fost depozitată cu grijă în frigider, iar vasele murdare în mașina de spălat vase. Se întreabă dacă Zoe este pe aici pe undeva, pentru că acesta este genul de lucruri pe care asistenta le făcea întotdeauna. Dar nu e Zoe. Afară, pe terasă, Paris vede un bărbat pe unul dintre șezlonguri, cu picioarele în sus, tastând la un laptop.

Înghite în sec. E Drew. Nu a plecat. Când ea deschide ușile de sticlă, el se uită în sus cu un zâmbet.

— Bună dimineața.

Drew își închide calculatorul, apoi se ridică în picioare, întinzându-și

brațele deasupra capului. Este îmbrăcat în șort de baie și un maiou umed.

— Ai dormit zece ore. Cred că aveai nevoie.

— Ești încă aici. Paris este încântată, dar încearcă să nu lase să se vadă. Se dă la o parte în timp ce el trece prin ușile de la terasă și intră în bucătărie. De cât timp ești treaz?

Ceasul de la aragaz îi spune că este zece dimineața.

— Cam de vreo trei ore. Funcționez încă după ora Coastei de Est. Nu am vrut să te trezești singură. Își pune laptopul pe tejghea. Nu-ți face griji, aveam ceva treaba oricum. Am făcut cafea, am înotat în piscina ta și mi-am pregătit o farfurie cu resturi pentru micul dejun. M-am gândit că, dacă tot am de gând să stau prea mult, măcar să-mi fac de cap.

Ea zâmbește.

— Și ce noroc pe tine că nu știam că mai ai așa ceva pe aici, altfel aș fi adus toate casetele mele vechi. Arată spre vechiul Sony stereo al lui Jimmy. Știi că am cântece pe acele casete care nu sunt disponibile pe iTunes, pe care nu le-am mai ascultat de douăzeci de ani? S-ar putea să trebuiască să intru pe ebay și să-mi găsesc un radiocasetofon vechi.

Chiar și după nouăsprezece ani, el este tot… Drew. Se bucură că e aici, să o acopere cu o pătură, să se simtă ca acasă. Nu știe cum vor evolua lucrurile de aici înainte, dar în acest moment, nu a fost niciodată mai sigură de un lucru: își vrea înapoi cel mai bun prieten. Telefonul îi sună, iar el face o grimasă când citește mesajul.

— La naiba. Am uitat să mă cazez la hotel aseară, iar acum tocmai mi-au anulat rezervarea. Și hotelul este complet rezervat. Ai vreo recomandare? Mă gândeam să mai rămân câteva zile.

Pentru mine? se întreabă ea, dar nu îndrăznește să o spună cu voce tare.

— Am o grămadă de recomandări, dar nu ți le dau ție. Își toarnă o ceașcă de cafea. Poți să rămâi aici.

— Nu cred că este o idee bună. Drew ezită. Nu crezi că s-ar putea, nu știu, să se nască niște întrebări?

— De când m-am căsătorit cu Jimmy, întreaga mea existență a fost un mare semn de întrebare, spune ea sec. Am două camere de oaspeți nefolosite la etaj, iar tu știi deja că mâncarea și piscina de aici sunt mai bune decât la orice hotel. Rămâi, bine? Este… Face o pauză. Mă bucur că ești aici.

Se privesc un timp, apoi Paris se uită prima în altă parte.

— În regulă, îți mai stau pe cap o vreme. Drew își freacă fața. Mi-ar prinde bine un duș și un bărbierit și, bineînțeles, lama de ras este singurul lucru pe care am uitat să-l împachetez. E vreo șansă să ai una pe care să o pot împrumuta? Altfel, pot să dau o fugă la magazin.

— Am o Venus de unică folosință pe care ți-o pot împrumuta. Paris pufnește când el face o față. Glumeam. Sunt destul de sigură că este un pachet de Gillette sus. O să le găsesc eu.

Soneria sună, se uită unul la altul.

— Vrei să mă ascund? întreabă Drew.

Deși o spune pe un ton glumeț, amândoi știu că este o întrebare legitimă. Un oaspete atât de curând? Și un bărbat, pe deasupra. Vor fi întrebări. Și judecăți.

— Nu, spune Paris, părând mai hotărâtă decât se simte. Ești invitatul meu. Nu trebuie să te ascunzi de nimic și de nimeni.

Soneria sună din nou, apoi se aude o bătaie înfundată, ca și cum cineva ar bate cu cotul sau cu genunchiul în ușă.

— Ești sigură? spune Drew. Pot să mă fac nevăzut. Deși mașina mea de închiriat este parcată pe alee.

— Sunt o femeie liberă acum, iar tu ești prietenul meu. Nu datorez nimănui o explicație. Paris se îndreaptă spre ușa din față, iar Drew o urmează. Deși, nu există niciun motiv să dai detalii dacă cineva întreabă de unde ne cunoaștem noi doi. Să fie informații vagi.

Ea descuie ușa. Zoe stă pe verandă, cu mâinile pline. Are geanta de laptop pe un umăr și o cutie mare de carton de la poștă în brațe, iar deasupra cutiei sunt îngrămădite mai multe pachete nedeschise pe care trebuie să le fi luat. Cutia conține mai multe scrisori de la fanii lui Jimmy, desigur, reamintirea faptului că Paris va trebui să se ocupe de Ruby, și asta în curând. Nu că Ruby ar lăsa-o vreodată să uite. Până acum, mama ei trebuie să știe foarte bine că Paris moștenește tot ce i-a lăsat Jimmy, și pariază că Ruby va insista și mai mult pentru banii ei acum, când acuzația de omor a fost retrasă.

Paris este acum milionară. La fel ca și femeia cu părul creț care stă în fața ei.

— De ce n-ai intrat singură? Paris întinde mâna și ia pachetele de pe partea de sus a cutiei înainte ca acestea să alunece. Încă mai ai codul de la ușă.

— Nu am vrut să presupun că e în regulă să-l folosesc, spune fosta asistentă, intrând înăuntru. Și aia de pe alee este o mașină închiriată? Am văzut un autocolant Avis… Se oprește când îl vede pe Drew. A, salut!

— Lasă-mă să-ți iau asta. Drew întinde mâna pentru a lua cutia din mâinile lui Zoe, apoi îi arată un zâmbet fermecător. Eu sunt Drew. Un vechi prieten al lui J… Tușește. Al lui Paris.

— Eu sunt Zoe, spune ea, părând să nu-și dea seama de gafa făcută. Îi aruncă o privire, iar Paris își înăbușă un zâmbet la tonul ușor gâfâit din vocea celeilalte femei. Mă bucur să te cunosc.

— Pot să pun asta undeva? întreabă Drew, zâmbind din ce în ce mai larg.

— Oriunde e bine, spune Zoe, uitându-se în continuare la el. Paris arătă spre hol. Se poate pune în biroul lui Jimmy, dacă nu te deranjează, îi spune ea lui Drew cu un mic zâmbet. Mulțumesc.

Când nu-l mai vede, Zoe ia pachetele înapoi de la Paris.

— De unde a apărut? întreabă ea. Și este singur? Nu am văzut nicio verighetă.

— Este. Hm, de fapt, nu știu. Nu am avut ocazia să ne povestim viețile, dar ultima dată când ne-am văzut, avea o relație serioasă.

Este adevărat. Doar că Paris nu se obosește să menționeze că asta s-a întâmplat cu aproape douăzeci de ani în urmă.

— Vrei niște cafea? Și știi că nu trebuia să treci pe la poștă, nu? Nu mai ești pe statul de plată.

— Da, în legătură cu asta, spune Zoe, urmând-o în bucătărie, unde pune pachetele pe masă. Dar dacă aș fi din nou angajata ta? Știu că am spus că plănuiesc să merg mai departe, dar nu mă simt bine să te las să te ocupi de toate astea. Sunt lucruri pe care le-am comandat pentru Jimmy și care încă vor mai sosi. Trebuie să fie sortate și returnate. Mai e și corespondența fanilor…

— Te pot ajuta cu asta, spune rapid Paris.

— … și trebuie să fac actualizări pe site. De asemenea, Jimmy s-a implicat în multe organizații caritabile. Vorbea mereu despre înființarea unei fundații, iar eu m-am gândit că aș putea… Zoe ezită. Voiam să propun să-l onorăm înființând-o în numele lui. Dacă asta te interesează. Există deja bani destinați pentru asta în testamentul lui și nu ar trebui să faci prea multe, căci aș putea…

— Fă-o, spune imediat Paris. O să dau și eu zece milioane, aș vrea să

mă implic, desigur, dar numai din culise. Tu ar trebui să fii cea care să o conducă. Ce-ar fi să vorbim mai multe despre asta după înmormântare?

— E un plan bun. Zoe zâmbește și o strânge de braț. Apropo de asta, Elsie ar trebui să ajungă în curând. Vrea să ne ajute cu aranjamentele. Sfatul meu? Nu o lăsa să preia ea conducerea. Pentru că o va face. Crede că îl cunoaște pe Jimmy mai bine decât oricine.

— Ei bine, ca să fim corecți, așa și e.

— Poate, spune Zoe. Dar problema când ai o relație atât de îndelungată este că devine greu să renunți la vechile obiceiuri. Jimmy a muncit din greu ca să evolueze. Dar ori de câte ori era Elsie aici, nu vorbeau decât despre vremurile de altă dată. Întotdeauna am crezut că prietenia lor l-a ținut blocat în trecut.

Paris dă din cap, gândindu-se la Drew care e sus.

— Crezi că este posibil ca vechile prietenii să evolueze, dar să rămână apropiate, chiar dacă ambele persoane s-au schimbat?

Ochii lui Zoe se îndreaptă spre tavan, ca și cum ar fi avut o idee despre ce voia să zică Paris.

— Nu știu. Dar cred că merită să te lupți pentru prieteniile bune.

Soneria sună din nou. Paris începe să se simtă ca pe vremuri. Întotdeauna a fost multă activitate în jurul casei când Jimmy era în viață, oameni care veneau și plecau. Chiar și atunci când era la pensie, prezența lui crea un anumit tip de energie.

— Mă duc eu, spune Zoe. Ține minte, Elsie este aici pentru a ajuta, nu pentru a lua toate deciziile. Tu decizi dacă îl sărbătorim pe Jimmy cu mai mult sau mai puțin fast.

— Ce crezi că ar fi vrut?

— Jimmy părea întotdeauna cel mai fericit când avea toți prietenii în preajmă. Zâmbetul lui Zoe este blând. Dar el nu este aici. Sărbătorirea vieții lui este despre el, dar este *pentru* noi. Ar trebui să faci ce crezi că îți va aduce liniște.

Ultimul lucru pe care și-l dorește Paris este să facă conversație într-o casă plină de oameni pe care îi cunoaște foarte puțin sau deloc, dar Zoe are dreptate că asta l-ar fi făcut fericit pe soțul ei. Când ea și Jimmy s-au căsătorit, Paris a intrat în lumea lui Jimmy. Destul de curând, va ieși din nou și se va întoarce la viața ei liniștită. După toate lucrurile pe care Jimmy le-a făcut pentru ea, poate și ea să facă măcar atât pentru el.

Soneria sună din nou, urmată de o bătaie nerăbdătoare în ușă.

— Bine, dă-i drumul lui Elsie să intre, spune Paris. Drew are nevoie să împrumute un aparat de ras de unică folosință, iar acestea sunt în dormitorul lui Jimmy. Nu m-am mai întors acolo de când…

— Este în regulă să intri. Camera lui este impecabilă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Am verificat și eu după ce a plecat echipa de curățenie. Zoe îi atinge din nou brațul lui Paris. Îți promit că va fi bine.

— Înțeleg de ce te-a iubit, spune Paris cu un zâmbet blând. Chiar ești o comoară.

— Aș putea spune același lucru despre tine.

Nu este chiar un nou început, dar se poate spune că au întors o pagină.

Capitolul 43

Paris inspiră adânc și deschide ușa de la dormitorul lui Jimmy. Nu apucă să se sperie de nimic, pentru că traversează rapid camera, îndreptându-se direct spre baia lui privată. O lovește mirosul de înălbitor, nici prea puternic, dar nici slab. După cum a promis Zoe, totul arată așa cum ar trebui. Gresia albă este albă, cada de baie strălucește, geamul este spălat, perfect transparent.

Deschide primul sertar al dulapului de toaletă și se uită prin el, căutând aparatele de ras de unică folosință pe care i le cumpărase soțului ei cu câteva luni mai devreme. Oh, ce dramă avusese loc din cauza bărbieritului! În timp ce caută printre rolele de ață dentară, piepteni, pomezi de păr, parfumuri și aparatul de ras electric pe care el uita mereu să-l încarce, îi revine în minte ultima lor ceartă. O terminaseră cu un compromis.

— Dă-mi naibii briciul ăla nenorocit, a răbufnit Paris. Dacă tot insiști să te bărbierești cu el, atunci măcar lasă-mă pe mine.

Sugestia a funcționat. Jimmy se liniștise în sfârșit.

— Asta e începutul sfârșitului, puștoaico, spusese el cu un suspin dramatic.

Ședea pe marginea căzii, cu fața spre plăcile de faianță, cu capul înclinat pe spate, cu obrajii și gâtul unse cu cremă de ras. Paris stătea în spatele lui și lucra încet, având grijă să apese exact atât cât era necesar ca să-l poată bărbieri în siguranță. Era prima dată când bărbierea pe cineva, cu un brici

sau cu orice alt dispozitiv.

— Astăzi, nu mă mai pot bărbieri, a continuat el. Peste câțiva ani, probabil că nu voi mai putea să mă piș. Boașele mele se târăsc deja până la genunchi. Sunt pe o pantă descendentă spre moarte.

— Să nu îndrăznești să mă faci să râd, că s-ar putea să te tai din greșeală, i-a spus Paris, apoi s-a aplecat să-i dea un sărut pe frunte. Ești norocos că te iubesc, bătrân încăpățânat și irascibil.

Deschide acum al doilea sertar și vede mica lui colecție de brice. Patru dintre ele, toate împăturite pentru a proteja lamele, aliniate frumos pe o cârpă moale. Își amintește că poliția încă îl are pe cel pe care Jimmy l-a folosit asupra lui însuși și se întreabă dacă îl vor returna vreodată. Jimmy avea cinci brice, fiecare cu o mică poveste proprie.

Ar fi ciudat să pună colecția de brice a lui Jimmy într-o ramă? În fond, le iubise. Era un tip căruia îi plăceau lucrurile de modă veche.

— Dacă nu urmezi tendințele, nu te poți demoda niciodată, spunea el în glumă.

Un gând o frământă pe Paris și se oprește. Ceva nu este în regulă. Când a fost aici echipa de criminaliști, au fotografiat baia din toate pozițiile, inclusiv conținutul sertarelor. Sonny insistase ca ea să se uite la toate pozele, ca să înțeleagă întreaga amploare a dovezilor pe care acuzarea le avea împotriva ei. Dacă nu cumva își amintea greșit, fotografiile de la locul crimei nu arătau un brici, presupus a fi arma crimei, rămas deschis pe podeaua băii lângă cadă, și doar *trei* brice în sertar?

Dacă este așa, asta înseamnă că în ziua în care a fost arestată, lipsea un brici din colecția lui Jimmy. Și acum era… pus la loc?

Ea clatină din cap. Nu poate fi corect.

Deschizând sertarul de jos, Paris vede în sfârșit pachetul nedeschis de lame de ras Gillette pe care Jimmy nu se obosise niciodată să le folosească. Îl ia și iese din baie.

— Hei, spune Drew din ușa dormitorului. S-a schimbat în pantaloni scurți și un tricou. Presiunea apei este foarte bună în baia de oaspeți. Ai avut noroc cu aparatul de ras?

— Poftim.

Îi întinde pachetul de Gillette.

— Ce-ai pățit? întreabă el. Ai o mutră care spune că s-a întâmplat ceva.

Ea nu-i răspunde.

E posibil ca Jimmy să-și fi rătăcit unul dintre briciuri. De fapt, având în vedere problemele sale de memorie, e chiar probabil. Totuși…

Trece pe lângă Drew și aleargă pe scări în jos spre bucătărie. Trece pe lângă Elsie, care stă în biroul lui Jimmy, și îi face un mic semn cu mâna. Avocata pare să vorbească la telefon în interes de serviciu. Zoe se află la masa din bucătărie, sortând conținutul pachetelor deschise, în timp ce la vechiul casetofon Sony cântă Creedence Clearwater Revival. *I wanna know, have you ever seen the rain…*

Paris își ia telefonul de pe tejghea și se întoarce la etaj. Undeva în Gmail se află un fișier PDF pe care Sonny i l-a trimis după prima lor întâlnire, care include fotografiile de la locul crimei.

Ea găsește e-mailul când intră din nou în dormitorul lui Jimmy și deschide fișierul atașat. Trece pe lângă numeroasele poze cu corpul lui Jimmy, cu petele de sânge, cu zona de pe marginea căzii unde Paris s-a lovit la cap. În cele din urmă, găsește ceea ce căuta.

În fotografia de la locul crimei, în sertar sunt unul, două, *trei* brice.

Ea revine la imaginea de aproape a briciului pe care poliția încă îl mai are și confirmă că este cel cu mânerul de abanos pe care Jimmy l-a cumpărat în Germania. Ceea ce înseamnă că briciul care lipsește din fotografie – care între timp a fost returnat în mod misterios – este cel pe care Elsie i l-a dat lui Jimmy. Paris l-a folosit pentru a-l bărbieri pe Jimmy în acea dimineață. Își amintește pentru că, atunci când terminase, îl clătise, având grijă să se asigure că nu rămăseseră urme de cremă de bărbierit sau fire de păr prinse în inscripție. E O AFACERE NECRUȚĂTOARE. DAR TU I-AI DOBORÂT PE TOȚI. CU DRAG, E.

Și apoi îl lăsase pe marginea chiuvetei să se usuce.

Deci, cine îl luase? Trebuie să fi fost aceeași persoană care l-a pus înapoi în sertar. Având în vedere cât de puțini oameni au fost în casă în ultima vreme, lista de posibilități este scurtă.

Drew o întâmpină în holul de la etaj, cu fața proaspăt bărbierită.

— Vrei să-mi spui la ce te gândești?

Din nou, ea nu răspunde, iar el o urmărește până jos, în bucătărie. Zoe e tot la masă, a sortat pachetele și acum se află la laptop, tipărind etichete de retur pentru articolele pe care le dă înapoi. Drew se apropie și ridică un pachet de opt casete sigilate ermetic în folie de plastic transparentă.

— Nu-mi vine să cred că încă se mai fac din astea, spune el, încântat.

— Nu-i așa? Zoe se uită la el cu un zâmbet. Și slavă Domnului că se mai fac, pentru că Jimmy le folosea pentru a se înregistra când își exersa glumele. Ultimul pachet de opt bucăți l-a terminat în aproximativ două săptămâni.

— Hei, Zoe, o întrebare rapidă, spune Paris. Ai luat tu cumva unul dintre bricele lui Jimmy din sertarul lui? Înainte să moară?

— Hmmm? Zoe continuă să tasteze.

— Știi, cel care era gravat, de la Elsie? Nu era în sertar în ziua în care unitatea de criminalistică a fost aici pentru a face fotografii. Dar acum e din nou în sertar.

Privirea lui Zoe rămâne fixată pe ecran în timp ce răspunde.

— Ți-am povestit vreodată despre momentul în care eu și Jimmy veneam spre Seattle, și el a încercat să-și pună bricele în bagajul de mână? Cei de la TSA l-au prins, bineînțeles, și ar fi trebuit să le vezi fețele. Dacă nu era Jimmy Peralta, probabil că l-ar fi arestat. Am reușit să i le pun în bagajul de cală. Ea își dă ochii peste cap. Tipic pentru Jimmy. Atât de deștept în unele privințe și atât de neștiutor în altele.

— Zoe. Paris face tot posibilul să aibă răbdare. Briciul. Cel de la Elsie. L-ai luat tu, poate pentru a-l ascuți, înainte ca Jimmy să moară? Și apoi l-ai pus la loc?

— Habar n-am despre ce vorbești. Nu m-am atins niciodată de bricele lui Jimmy.

— Când ai fost ultima dată în baia lui?

— Ți-am spus, am aruncat o privire rapidă în baie după ce au plecat cei de la curățenie. Dar nu am intrat înăuntru. Zoe își ridică din nou privirea, iar de data aceasta se lasă pe spate pe scaun. Ce se întâmplă? De ce mă interoghezi?

Paris își încrucișează brațele peste piept și așteaptă. Drew se sprijină de tejgheaua din bucătărie, prefăcându-se că se uită la colecția de casete a lui Jimmy.

— Ultima dată când am fost fizic în baia lui Jimmy a fost în noaptea concertului său caritabil, spune Zoe. Îți amintești că ți-am spus că era necăjit de prestația lui? Când am ajuns acasă, a vrut să exerseze în baie ca să se vadă în oglindă.

Paris dă din cap.

— Când a ajuns la etaj, a sunat și a spus că era plină caseta din casetofon

și a cerut una nouă. Mai aveam doar o singură casetă, așa că i-am adus-o, apoi am pus-o pe cealaltă în biroul lui. Zoe ridică pachetul de casete Maxell. Și i-am comandat un alt lot. Imediat după ce mi-a spus să mă duc acasă.

— Așteaptă. Paris se uită la ea o clipă, apoi se întoarce spre Drew, care încă se preface că nu este atent. Ea se întoarce la Zoe. Deci caseta din casetofon era *nouă,* vrei să zici?

— Da.

— Și la ce oră ai pus-o?

— Nouă și jumătate sau cam așa ceva, chiar înainte să plec. Zoe este exasperată. Unde vrei să ajungi, Paris? Am impresia că mă acuzi de ceva.

— Poliția a confiscat caseta care se afla în casetofon ca parte a probelor. Paris vorbește încet, încercând să proceseze aceste noi informații. Caseta respectivă avea vocea lui Elsie pe ea chiar la sfârșit. Nu era nimic deosebit, ceva de genul: „Ai uitat că aveam planuri?" Și apoi Jimmy a oprit înregistrarea.

Drew se uită la ea, dând din cap. Pare să înțeleagă exact încotro se îndreaptă totul, chiar dacă e clar că Zoe nu înțelege.

— Dar când poliția a întrebat-o pe Elsie despre asta…

Paris se oprește brusc. Elsie a intrat în bucătărie, a terminat cu apelul telefonic. În mână are câteva etichete de returnare pe care le-a luat de la imprimanta din biroul lui Jimmy și i le înmânează lui Zoe.

— Când poliția a întrebat-o pe Elsie ce? îi spune ea lui Paris. Apoi se întoarce spre Drew, privindu-l de sus în jos. Bună, sunt Elsie Dixon. Și tu cine ești?

— Drew Malcolm, zice el și îi strânge mâna.

— Ce este? Elsie se uită în jur. Despre ce vorbim?

— Elsie. Paris se străduiește să-și controleze vocea. În sinea ei, ea vrea să urle. Când l-ai văzut ultima dată pe Jimmy?

Capitolul 44

Dacă nu ar fi fost vechiul casetofon al lui Jimmy din care se auzea Fleetwood Mac, în bucătărie ar fi fost complet liniște. Toată lumea pare să își țină respirația și toți ochii sunt ațintiți asupra micuței avocate. *Thunder*

only happens when it's raining…

— Elsie, spune din nou Paris. Vreau să răspunzi la întrebare, te rog. Când l-ai văzut ultima dată pe Jimmy?

— Știi deja când l-am văzut ultima dată pe Jimmy. Elsie își trage o șuviță de păr argintiu după ureche. Detectiva m-a întrebat asta în timpul primului tău interviu, îți amintești? A fost cu câteva zile înainte de a muri. Marți. Am venit aici, acasă, să-l iau pentru micul dejun.

— Și așa a ajuns vocea ta pe casetă, spune Paris. Cea despre care te-a întrebat detectiva Kellogg. Cea cu Jimmy exersând.

— Îmi spui sau mă întrebi? Elsie se uită prin bucătărie, conștientă că toată lumea se holbează la ea. Da, așa a ajuns vocea mea pe casetă. Acum, de ce nu spui ce vrei să spui de fapt?

Icnetul lui Zoe este ascuțit și puternic, iar toți se întorc spre ea. În cele din urmă, ea înțelege unde vrea să ajungă Paris și ochii i se măresc când se uită fix la Elsie.

— Doamne, ai mințit, spune Zoe, cu mâna la gură. Ai mințit, la naiba! Caseta aia cu vocea ta pe ea nu era de marți dimineață. Era din noaptea în care a murit Jimmy. Am schimbat caseta la nouă și jumătate, înainte să mă duc acasă. Ceea ce înseamnă că ai fost aici, în casă, în baia lui, după ce am plecat. De ce ai minți că nu ai fost aici în acea noapte, dacă nu cumva tu…

— Elsie, ce-ai făcut? Vocea lui Paris abia se aude. Abia îi vine să creadă ce se întâmplă. L-ai omorât pe Jimmy? L-ai omorât pe Jimmy și mi-ai înscenat mie crima?

Fața lui Elsie se înroșește și se uită la cele două femei.

— Ce tupeu aveți să mă acuzați…

— Nimeni nu vă acuză de nimic, doamnă, spune Drew. Doar v-au prins cu o minciună, atâta tot.

Elsie ridică mâinile.

— Este ridicol. Sunteți nebuni de legat. Știm cu toții că Jimmy s-a sinucis. Se întoarce spre Drew, cu vocea tremurândă. Și nu știu cine naiba ești tu, dar poți să taci naibii din gură.

— Atunci de ce să minți? strigă Zoe. Tu ai dezactivat sistemul *smart home* și ai șters toate rapoartele de utilizare a datelor, nu-i așa? Nu voiai să știe nimeni că ești aici. Cum ai făcut, te-ai folosit de recunoașterea facială a lui Jimmy ca să intri în telefonul lui după ce el…

Se îneacă. Nu-și poate termina propoziția.

— Ai luat briciul, Elsie? întreabă Paris. Cel cu care l-ai ucis? Era pe marginea chiuvetei. Ai schimbat briciul pentru a face să pară că a folosit altul pentru a se sinucide? Toate acele brice sunt cam de aceeași mărime și formă și erau trei în sertar în dimineața în care am fost arestată. Acum sunt *patru* acolo. Ai luat arma crimei și apoi ai pus-o la loc la un moment dat în ultimele zile? Ai fost aici de mai multe ori.

— Târfă odioasă și complotistă, spune Zoe, fără să se obosească să aștepte răspunsul lui Elsie. Ai lăsat-o pe Paris să fie acuzată de crimă.

Elsie s-a albit la față. Stă rezemată de peretele bucătăriei, cu umerii încovoiați spre interior ca un animal încolțit, iar ochii îi fug de la Paris la Zoe, la Drew și apoi înapoi la Paris.

— N-am de ce să ascult asta. După tot ce am făcut pentru tine…

— Nu trebuia să mă întorc acasă în seara aceea, spune Paris, făcând un pas spre ea. N-ai încercat să-mi întinzi o cursă, nici n-ai fi putut, fiindcă nu trebuia să ajung acasă decât în seara următoare. Dar ai fost aici.

Mai face un pas înainte. Abia se abține să nu-i cuprindă gâtul lui Elsie cu mâinile.

— L-ai ucis, nu-i așa? spune Paris. Și apoi ai încercat să faci să pară o sinucidere. Știai că oamenii vor crede asta din cauza istoricului lui. Faptul că am venit mai devreme acasă a dat peste cap planul. I-a făcut pe toți să creadă că l-am omorât. Și nu ai spus niciodată nimic, pentru că dacă cineva era acuzat de crimă, era mai bine să fiu eu decât tu.

Elsie se retrage și mai mult, lipindu-se de perete.

— Deci a fost un accident? o întreabă Paris. Sau l-ai înjunghiat dinadins? Și ce ți-a spus de te-a înfuriat atât de tare? Și dacă a fost un accident, de ce naiba nu ai chemat o ambulanță?

— Pentru că era prea târziu! Elsie țipă, apoi izbucnește în lacrimi. Nu avea să mai fie niciodată al meu, așa că ce era să fac? Să-l văd fericit cu tine? Eram atât de aproape – atât de aproape să fim împreună – și apoi, de nicăieri, ai apărut tu și i-ai sucit mințile.

Elsie plânge atât de tare, încât abia reușește să rostească vorbele.

— Eu și Jimmy aveam o istorie atât de lungă, dar tot ce își dorea el era să fie cu cineva care nu știa nimic despre persoana care fusese. Apoi, în urmă cu șase luni, mi-a cerut să îi schimb testamentul. Voia să-ți lase ție cea mai mare parte a banilor lui. I-am spus că și-a pierdut mințile. Și chiar își pierdea mințile, nu-i așa?

— Ți-a lăsat și ție bani, spune Paris. Și lui Zoe.

— Dar eu nu-i voiam banii, ci pe el, spune Elsie. Îl iubeam. Nu înțelegi asta? Timp de cincizeci de ani nenorociți, l-am iubit pe acel bărbat distrus, egoist și arogant, iar jumătate din timp nici măcar nu-și amintea când aveam planuri. Am venit în seara aceea, după concertul de caritate, pentru că trebuia să ieșim împreună, și *a uitat,* pentru că uita întotdeauna când era vorba despre mine. Am urcat la etaj, iar el era în baie și își repeta glumele, iar testamentul cel nou stătea pe noptiera lui. Am văzut suma pe care ți-o lăsa, iar eu i-am spus că e nebun, iar el mi-a spus… Elsie gâfâie și se oprește să-și tragă sufletul. Mi-a spus că nu e treaba mea și că trebuie să-mi *văd de viață.* Auzi, tu? După tot ce am făcut, să îmi spună asta? Nu am vrut să o fac. Dar briciul era chiar acolo și n-am mai rezistat.

Genunchii îi cedează și se prăbușește pe podea.

— Era furios, spune Paris încet, privind-o cu uimire și groază. Pentru că el chiar începuse să uite, Elsie.

Cântecul s-a terminat. Câteva secunde mai târziu, caseta se termină și ea.

Jimmy nu s-a sinucis. Cu toată tehnologia care există, Elsie va fi acuzată de uciderea celui mai vechi prieten al ei pentru o casetă analogică Maxell, pe care nu se menționează data, fără backup, fără iCloud.

Jimmy avea dreptate.

Tehnologia e nașpa, puștoaica. Cel mai bine e să ne folosim de ce știm.

Capitolul 45

Sărbătorirea vieții lui Jimmy este un eveniment fastuos, cu prieteni de la Hollywood și din întreaga lume care zboară la Seattle pentru a aduce un omagiu celui mai amuzant om pe care majoritatea dintre ei l-au cunoscut vreodată. Se varsă câteva lacrimi, dar mai ales se râde. Este exact ceea ce și-ar fi dorit Jimmy.

Singura persoană care nu este prezentă la sărbătoare este cea mai veche prietenă a lui Jimmy. După ce a fost arestată, Elsie i-a făcut o mărturisire completă detectivei Kellogg, explicând ce s-a întâmplat în noaptea în care l-a ucis pe Jimmy. Se certau, iar Jimmy a spus ceva crud. Elsie a apucat briciul de pe blat și i l-a fluturat în față, dar doar pentru a demonstra ceva, a spus ea. I-a amintit de ziua în care i l-a dat și de deceniile lor de prietenie și

i-a spus că se săturase să fie trecută cu vederea.

Jimmy a râs de ea, iar ea s-a năpustit asupra lui. El a apucat-o de încheietura mâinii și s-au luptat puțin, până când ea și-a smuls brațul și briciul i-a tăiat interiorul coapsei lui Jimmy. A căzut înapoi în cadă și a sângerat în mai puțin de un minut.

Moartea lui a fost un accident, a spus Elsie. Nu a fost intenția ei să-l ucidă, iar singurul lucru pe care a simțit că îl putea face pe urmă a fost să însceneze o sinucidere.

A pus dopul căzii de baie și a umplut-o cu apă caldă. Folosind o lavetă, a scos cu grijă din sertarul lui un alt brici, de mărime și formă identice, l-a scufundat în apa însângerată și apoi i l-a pus în mână, astfel încât să cadă pe podea în mod natural. Folosind telefonul lui Jimmy, a șters înregistrarea datelor din aplicația *smart home.* Apoi a împachetat briciul cu care îl omorâse și l-a luat cu ea, împreună cu copia noului testament.

Îi era teamă să se debaraseze de brici pentru că era gravat. În schimb, l-a spălat cu înălbitor și apoi l-a pus înapoi în sertarul din baia lui Jimmy, după ce cauza principală a morții a fost declarată oficial ca nedeterminată, iar acuzația împotriva lui Paris a fost retrasă. Cu cazul închis, ea s-a gândit că nimeni nu se va întreba de ce în sertar erau trei brice înainte și patru acum.

Nimeni nu ar fi trebuit să fie acuzat de crimă.

Nico Salazar a vrut să o acuze pe Elsie de omor, sustragere de probe și obstrucționarea justiției. La sfatul avocatului ei, Sonny Everly, ea a acceptat să pledeze vinovată. Șapte ani pentru omor prin imprudență, dar, cu bună purtare, ar putea ieși în patru ani. Datorită vârstei și a faptului că nu avea antecedente de violență, au fost de acord să o trimită într-o închisoare de securitate medie.

Elsie Dixon va avea șaptezeci și doi de ani când va ieși din închisoare.

În fața casei este o pancartă pe care scrie DE VÂNZARE. Zoe se ocupă de vânzarea proprietății lui Jimmy. Totul este pus la bătaie, cu excepția vechilor radiocasetofoane și a colecției de casete a lui Jimmy, singurele lucruri pe care Paris le vrea pentru ea.

Drew a rămas la slujba de pomenire, iar acum, la fel ca în urmă cu atâția ani, își spun la revedere pe alee.

— Deci nu te-am întrebat niciodată, spune Paris în timp ce îl însoțește la mașina închiriată. Ce s-a întâmplat cu Kristen? Și ai avut un fiu sau o fiică?

— Kirsten, spune Drew, aruncându-i o privire, și chicotesc amândoi.

Când m-am întors la mama acasă în dimineața de după incendiu, mă aștepta pe verandă. Înainte ca eu să pot spune ceva, mi-a spus că ea crede că nunta ar fi o greșeală și că tot ce vom face va fi să ajungem să ne urâm unul pe celălalt și să ne stricăm copilul. Suntem părinți buni. Kristen s-a căsătorit câțiva ani mai târziu, iar Sasha are un frate și o soră vitregă. Totul a mers așa cum trebuia să meargă.

Își scoate telefonul și îi arată o fotografie. Sasha este frumoasă, pentru că așa și e normal să fie. Are zâmbetul lui Drew.

— Și nu ai vrut niciodată să te căsătorești? întreabă Paris.

— Nu chiar, spune Drew. Se pare că am și eu câte ceva de rezolvat. Mama spune… Se strâmbă. Nu am crezut niciodată că voi fi un tip care începe propozițiile cu „Mama spune”.

— Belinda este o femeie extraordinară. Spune-mi.

— S-a sugerat, spune Drew, băgându-și mâinile în buzunare, că motivul pentru care relațiile mele nu mai avansează este că nu se ridică la nivelul relației pe care mi-am imaginat că aș fi putut-o avea cu tine.

— Aha. Paris simte cum i se înroșește fața. Și tu… ești de acord cu asta!

Se uită în jos la ea.

— Acum că te-am văzut din nou, probabil că da.

Pentru prima dată, își dă seama că este posibil să se simtă devastată de durere și exaltată de fericire, în același timp.

— Nu sunt pregătită, spune Paris, dar nu-și întoarce privirea. S-ar putea să nu fiu niciodată pregătită.

— Putem vorbi despre asta când te vei întoarce în Toronto, zâmbește Drew. Vom merge la Junior’s.

— De unde știi că mă întorc?

— Din cauza lui Ruby, spune Drew. Ai o treabă de rezolvat cu mama ta. O scurtă tăcere se așterne între ei. Câți bani vrea? întreabă el.

— Zece milioane.

El lasă să-i scape un fluierat ușor.

— Vrei sfatul meu?

— Știi că da.

— Nu-i da niciun ban. Nu există nicio dovadă că ai ucis-o pe Mae, pentru că nu ai făcut-o. Ai provocat un incendiu. Nu ești o criminală.

O îmbrățișează din nou și o sărută pe frunte. Ea rămâne pe alee până

când stopurile mașinii lui de închiriat dispar din vedere.

Nu ea l-a ucis pe Jimmy. Nu ea a ucis-o pe Mae.

Dar este o criminală.

* * *

După ce Zoe pleacă în cele din urmă și în casă se face liniște, Paris deschide cutia de carton cu corespondența fanilor lui Jimmy. Îi ia doar câteva minute de săpături până când găsește scrisoarea.

Draga mea Joey,

Felicitări. Ai fost exonerată. Quelle surprinse.

Vreau să-ți spun că îmi pierd răbdarea. Am înțeles că ai fost ocupată, dar încă mai există o urnă cu cenușă care nu ea ta. Și știm amândouă ce i-ai făcut lui Charles.

Zece *milioane. Aceasta este ultima mea scrisoare. Ceea ce înseamnă că aceasta este ultima ta șansă.*

Cu dragoste,
Mama

Paris găsește un pix și o foaie de hârtie albă. Mâzgălește un bilet rapid, pe care îl trimite prin poștă imediat după ce îl scrie.

Vin curând,
J.

PARTEA A VI-A

Sunt aici doar pentru a asista
la exhumarea rămășițelor iubirii.

Barenaked Ladies

Capitolul 46

Nu poate intra la Golden Cherry și nici la Junior's. Ar trebui să fie moartă, până la urmă. În timp ce stătea în Audi-ul lui Drew în parcarea din spatele ambelor clădiri, primește un mesaj.

La coadă. 10 minute. Jerk sau curry?

Ambele, răspunde ea.

El îi trimite înapoi un emoji cu o față de porc. Ea îi trimite o poză cu degetul mijlociu ridicat.

Se deschide ușa din spate de la Cherry și vede un bărbat ieșind. Un metru optzeci și cinci, solid, cu tenul bronzat natural. Părul său negru precum cerneala are acum un strop de cenușiu. În cele din urmă l-a căutat pe Linkedin – navigare privată, bineînțeles – și a aflat că e partenerul de afaceri al lui Cherry de zece ani.

Îl urmărește pe Chaz o vreme, în timp ce acesta scoate lucrurile pe ușa din spate și le pune într-o dubă. După ce termină, se întinde și se freacă pe spinare, în partea dreaptă. Acel loc l-a deranjat întotdeauna și este ciudat cât de familiar îi este gestul acela, chiar și după atât timp. Apoi se oprește și se întoarce.

Întotdeauna a avut acea abilitate stranie de a simți când cineva îl urmărește, instinctul ei ar trebui să fie să-și ascundă fața, dar nu o face. În schimb, coboară geamul ca să o poată vedea mai bine.

Chaz încremenește. I se luminează încet fața când o recunoaște, apoi gura i se lățește în cel mai larg zâmbet pe care l-a văzut vreodată la el. Se uită unul la celălalt peste parcare. Nu se apropie. Ea nu coboară din mașină.

În schimb, el își pune mâna peste inimă, iar ea face la fel.

Mulțumesc, Chaz.

Drew sare pe scaunul șoferului în același timp în care Chaz se întoarce înăuntru. Mirosul de condimente jerk și curry umple mașina, iar stomacul ei răspunde cu zgomot.

— Am auzit. Drew pune mașina în mișcare. Unde vrei să mănânci astea?

— Du-mă acasă, spune ea.

* * *

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, casa de pe Willow Avenue nr. 42 nu mai arată exact așa cum își amintește ea.

Este mai luminoasă. Vechea cărămidă maro a fost vopsită într-o culoare crem, iar balustradele ruginite ale balconului au fost înlocuite cu unele din fier forjat. Holul clădirii a fost renovat cu uși noi, gresie nouă, totul nou. Acum chiar arată ca un loc frumos de locuit, iar parcul de vizavi de clădire este curat, cu două noi structuri de joacă pentru copii, care nu erau acolo înainte.

Se uită în sus, spre apartamentul 403, întrebându-se cine locuiește acolo acum. Probabil că au fost mulți chiriași în ultimii nouăsprezece ani, toți cu povești diferite de spus. A ei a fost doar una singură. Faptul că se află aici îi aduce aminte de faptul că Ruby a fost luată pe sus în acea noapte și, deși s-a străduit din greu să nu se gândească la asta, nu este cu adevărat posibil să uite un lucru care i-a schimbat întreaga direcție a vieții.

Dar, cu timpul, își amintește mai puțin.

O coloană de fum îi atrage atenția și vede un bărbat care face un grătar pe balconul de la etajul patru. Grătarele erau interzise, dar poate că acum sunt permise. Își întoarce hamburgerii în timp ce vorbește la telefonul mobil, iar ea își dă seama că este domnul Malinowski, administratorul clădirii care locuia la primul etaj. O mai fi administrator?

Ușile de sticlă de la intrare se deschid și ea privește cum o femeie îmbrăcată în uniformă colorată de asistentă medicală ține ușa deschisă pentru o femeie în vârstă care merge cu un cadru. O recunoaște imediat pe doamna Finch; vechea ei vecină de pe hol trebuie să aibă în jur de 80 de ani acum. Rochia ei de casă este pătată și îi atârnă de pe corpul osos, iar părul alb este atât de subțire încât i se vede rozul scalpului. În cele din urmă, femeia a făcut ceea ce trebuia când a sunat la poliție, chiar dacă anii care au

urmat au fost grei.

Paris se urcă înapoi în mașină. În timp ce ea și Drew pleacă, își ia rămas bun mental de la fata care locuia în Willow Park, cea care i-a supraviețuit mamei sale. Toate amintirile de aici sunt dureroase, dar ele aparțin unei vieți care nu mai este a ei.

Iar în timp, își va aminti din ce în ce mai puțin.

Capitolul 47

Maple Sound arată foarte diferit la lumina zilei, liniștit și drăguț, un orășel pitoresc în care ai vrea să te stabilești dacă îți propui să scapi din oraș.

Probabil că Ruby urăște locul ăsta.

Cei doi urcă dealul pe aleea lungă spre casa Titei Flora, iar Drew oprește motorul când ajung în vârf. Stau în tăcere pentru o clipă, privind peste iaz la exteriorul casei cu două etaje în care ea a locuit timp de cinci ani lungi. Era prea întuneric ca să vadă mare lucru atunci când a fost ultima dată aici, dar acum, în soarele de după-amiază, poate vedea efortul care a fost făcut pentru a o menține în picioare. Lambriurile exterioare au fost vopsite în alb pentru a se asorta cu veranda, iar plantele din fața casei sunt în plină floare. Tita Flora este pensionară acum, iar de când s-a dus Tito Micky, trebuie să aibă mult timp liber pentru a întreține locul. Arată mai bine decât a arătat vreodată.

O formă se mișcă la fereastra de la bucătărie. Nu are nevoie să-i vadă chipul pentru a ști cui îi aparține. Ar recunoaște acea siluetă oriunde.

— Cât timp crezi că va dura? întreabă Drew, rupând tăcerea din mașină.

— O oră, spune ea. Ceea ce înseamnă cu cincizeci și cinci de minute mai mult decât mi-aș dori să fiu aici.

— Ai cecul de la bancă?

Își pipăie buzunarul.

— Încă nu-mi vine să cred că te-ai dus la bancă, clatină el din cap. Vrei să intru cu tine?

— Nu, trebuie să fac asta singură.

Ea îi strânge mâna și deschide ușa. N-are de unde să știe ce va spune Ruby și, oricum ar decurge această întâlnire, sunt lucruri pe care nu va vrea

ca Drew să le audă niciodată. Niciodată.
— O să fie totul în regulă, continuă ea.
— Te aștept aici, strigă Drew înainte ca ea să poată închide ușa. Să nu vă omorâți între voi.
— Nu-ți promit. Vede privirea alarmată a prietenului ei și își dă ochii peste cap. Drew, glumesc.
— Cu voi două, nu prea e de glumă.
Închide portiera mașinii și se mai uită câteva secunde la casă. Încet, se îndreaptă spre ea, trecând pe lângă iazul care, deocamdată, e tăcut. Se îndreaptă spre treptele verandei, dar înainte de a putea ridica mâna să bată, ușa se deschide.
După douăzeci și cinci de ani, se află acum față în față cu mama ei.
Se holbează una la cealaltă de la niciun metru distanță, de-o parte și de alta a ușii deschise. Niciuna dintre ele nu se oferă să dea mâna sau să se îmbrățișeze.
Primul lucru pe care îl observă este faptul că părul negru, lung și strălucitor, caracteristic lui Ruby, a fost tăiat până la umeri, iar strălucirea sa naturală a fost știrbită din cauza vârstei și a vopselelor de păr ieftine. Pielea ei are o textură ușor fragilă, ca de hârtie, scoțând în evidență unghiuri pe care obrajii ei nu le-au avut niciodată. Deși mama ei este în continuare cu câțiva centimetri mai înaltă decât Paris, pare să se fi micșorat. Poartă blugi largi și un tricou galben, iar în picioare are papuci noi.
— Semeni cu mine când eram de vârsta ta, spune în cele din urmă Ruby.
Există o nuanță de gelozie în vocea ei. Este cel mai mare compliment pe care îl poate oferi.
— Și tu arăți acum ca Lola Celia, spune Paris.
Urmează o pauză lungă. Paris nu face nicio încercare de a intra în casă. Dacă ar fi după ea, ar discuta pe verandă.
Ruby deschide ușa mai larg.
— Intră.
Paris intră și, ca la un semn, broaștele de lângă iaz încep să orăcăie.

* * *

Casa este mai curată și mai liniștită decât a fost vreodată.
— Unde e toată lumea? întreabă Paris, chiar dacă știe deja răspunsul.
— Lola este în Cebu, spune Ruby. A plecat chiar înainte să ajung eu, dar se va întoarce peste o lună. Iar Tita Flora a plecat la Toronto pentru

weekend.

— Și tu nu ai vrut să mergi cu ea în oraș?

— Stă la niște prieteni. Eu nu am fost invitată. Ruby ia loc la masa din bucătărie și îi face semn să facă același lucru. Era Drew în mașină afară? Când m-a întrebat dacă sunt disponibilă astăzi, am presupus că vine să-mi ia un interviu pentru podcastul lui, care va fi numai despre mine. Nu a menționat că te va aduce și pe tine.

— Nu există niciun podcast despre tine, spune Paris. L-am rugat să-i pună capăt.

— Și a fost de acord? Ruby ridică o sprânceană. Așa, pur și simplu?

— Uimitor, nu-i așa? Paris își permite un mic zâmbet. Și când mă gândesc că nici măcar nu a trebuit să mă culc cu el.

— Deci acum ești sarcastică. Mama își strânge buzele. Frumos mod de a vorbi cu mama ta.

— Ai prefera să te lovesc? întreabă Paris. Să te pocnesc peste față? Să-ți sting țigările pe gât? Ar fi mai politicos?

— O, Doamne.

Scaunul lui Ruby hârjâie podeaua în timp ce se dă înapoi de la masă. Se duce la un dulap și scoate două căni în care toarnă cafea din cana de filtru de pe tejghea. Aruncă în ele praf de Coffee-Mate, ceea ce nu diferă cu nimic de cum obișnuia să o bea în anii nouăzeci.

— Încă mai ești supărată din cauza asta? A fost demult. E timpul să depășim momentul. Ești adultă acum, Paris.

— Eram un copil pe atunci, Ruby.

Mama ei oftează, lăsând ambele căni pe masă.

— Ești aici ca să vorbești despre trecut sau ai venit să mă plătești ca să nu vorbesc despre trecut?

— Ambele, răspunde Paris. Îți primești banii.

— Bine, spune Ruby, cu umerii relaxați. Îmi ești datoare. Merit acei bani. Am făcut douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru tine.

— Pentru mine? Paris se forțează să rămână calmă. Asta îți spui în mintea ta?

— Știi că așa a fost. Mama ei își soarbe cafeaua și se lasă pe spătarul scaunului. Nu am spus niciodată nimănui ce i-ai făcut lui Charles.

— Pentru că știi că nu te-ar fi crezut nimeni, spune Paris. Sângele lui era peste tot pe rochia ta, iar amprentele tale erau pe cuțitul lui. L-ai înjunghiat

de șaisprezece ori.

Ruby scutură din cap.

— Așa de multe lovituri au fost?

— Șaisprezece, repetă Paris. Și eu aveam doar treisprezece ani. Ai fi fost pusă într-o lumină mult mai proastă dacă m-ai fi acuzat de ceva.

— M-ai tras pe sfoară la tribunal, declarând că Charles nu te-a atins niciodată. Nu trebuia să spui decât un singur lucru. Un singur lucru adevărat. Buzele lui Ruby se strâng într-o linie dură. Niciun juriu nu ar fi condamnat o mamă pentru că și-a protejat fiica.

— Sfinte Sisoe, încă mai faci asta? se uită Paris la ea cu neîncredere. Răsucești adevărul pentru a-l face să se potrivească cu ceea ce vrei tu să fie. Te-am auzit pe tine și pe Charles, bine? V-am auzit certându-vă în cealaltă cameră. L-ai acuzat că s-a folosit de tine ca să ajungă la mine. Și ai avut dreptate în privința asta, pentru că exact asta a făcut, pentru că asta fac bărbații ca Charles. Și apoi l-am auzit râzând și spunând că ești urâtă când ești geloasă și că nu veți fi niciodată împreună pentru că nu ai stofă.

Ochii lui Ruby se îngustează, iar obrajii i se înroșesc.

— Nu asta a spus.

— Of, mamă, spune Paris, știind că va fi ultima dată când îi va spune astfel femeii din fața ei. Întotdeauna ți-am invidiat capacitatea de a nega realitatea care nu-ți e pe plac. Permite-mi să-ți împrospătez memoria.

Ia o înghițitură lungă din cafeaua groaznică. Apoi le poartă pe amândouă înapoi în noaptea pe care nu credea că va trebui să o mai retrăiască niciodată.

* * *

Joey dormea adânc când Charles s-a așezat în pat lângă ea. Deși de multe ori nu reușea să adoarmă când știa că el este în apropiere, el păruse atât de preocupat de mama ei toată seara, încât de data aceasta se simțea în siguranță. Era vina ei că presupunea asta. Pentru Charles nu avea nicio importanță că aceasta era casa lui, casa familiei lui, și că dormitorul fiicei lui era de cealaltă parte a peretelui. Nu existau limite cu oameni ca el. Erau construite într-un singur sens.

A simțit o mână pe abdomen și s-a trezit de tot. Ochii i s-au deschis brusc, dar nu avea ce să vadă, pentru că în cameră era întuneric. Instinctiv, a încercat să se tragă în liniște spre partea opusă a patului, dar el s-a urcat peste ea și a imobilizat-o cu greutatea corpului.

— Șșștt, a șoptit Charles, cu respirația acidă de la vinul roșu și brânza pe care le mâncase mai devreme. Relaxează-te! Mama ta poate fi o distracție simpatică, dar mi-a fost dor de tine, Joey.

Ea s-a zbătut violent sub el, dar ca și data trecută – ca de fiecare dată – a fost inutil. El era mai solid, mai deștept și mai puternic decât ar fi putut ea spera vreodată să fie. Nu fusese niciodată o luptă dreaptă. Tot ce putea face acum era să închidă ochii, să stea nemișcată și să permită întunericului să preia controlul. Nu știa cât timp trecuse – ar fi putut fi un minut sau zece – dar a auzit zgomotul ușii deschizându-se și apoi toate luminile din cameră s-au aprins. Salteaua a ricoșat din cauza absenței bruște a greutății lui Charles, care s-a rostogolit rapid de pe ea, aterizând în picioare pe podea cu o bufnitură puternică.

Joey a deschis ochii și a clipit din cauza luminii din cameră. Mama ei stătea în ușa dormitorului de oaspeți, iar privirea i se plimba de la Charles la Joey și apoi din nou la Charles. Părea furioasă.

— Ce naiba făceai?

Vocea lui Ruby era răgușită. Ochii ei erau concentrați cu precizie de laser asupra bărbatului care acum se împleticea prin dormitor, aranjându-și hainele. Era uimitor pentru Joey că mama ei se deranja măcar să pună o întrebare la care știa deja răspunsul.

— O pipăiai pe fiica mea?

— Nu, dragă, nu, a spus Charles, cu fața de un roșu aprins. M-am ridicat pentru că mi s-a părut că am auzit un zgomot, dar am băut prea mult. Se pare că am ajuns în dormitorul greșit, a zis el cu un râs forțat.

Ruby s-a întors spre fiica ei.

— Joey? Este adevărat?

Joey nu s-a putut hotărî ce să răspundă. În schimb, s-a holbat la Ruby, dorindu-și ca mama ei să o audă oricum. *Ei acum știi, mama. Ai văzut cu ochii tăi. Te rog, fă-l să înceteze.*

Ruby s-a întors spre Charles.

— Nenorocitule, gunoiule! Chiar nu-ți sunt de ajuns?

— Lasă, Ruby…

— Să nu îndrăznești să-mi zici mie „lasă, Ruby”! Are treisprezece ani. Ai încercat să i-o tragi?

Charles a făcut un pas înainte și a lovit-o.

Ruby s-a clătinat și s-a dat înapoi, lovindu-se cu capul de tocul ușii.

Joey a putut vedea cum se formează o umflătură roșie pe partea laterală a feței mamei sale.

— Of, rahat, a spus Charles cu dezgust. Uite, totul este o neînțelegere, bine? Hai să ne calmăm cu toții. Nu avem niciun motiv să fim supărați. Nu-i așa, Joey? Spune-i mamei tale că totul e în regulă. Și apoi o să ne întoarcem cu toții în pat. Dimineață, vă pregătesc micul dejun și vă duc la cumpărături. Cum vi se pare?

— Vorbim în dormitor, a răbufnit Ruby, întorcându-se pe călcâie, iar Charles a urmat-o afară.

Un minut mai târziu, Joey i-a auzit certându-se, aruncându-și insulte unul altuia. Ruby l-a numit pe Charles un nenorocit bolnav. Charles a numit-o pe Ruby o cățea geloasă și arivistă. Ironia era că amândoi aveau dreptate.

Joey a alunecat de pe pat și s-a dus direct în baia dintre cele dormitoare. A rămas acolo până când strigătele au încetat, aventurându-se să iasă doar când a fost liniște mai mult de un minut.

Când a deschis ușa, a văzut că Ruby se întorsese și a fost îngrozită să vadă că rochia de vară a mamei era pătată cu sânge. În mâna lui Ruby se afla cuțitul lung și subțire pe care Charles îl folosise mai devreme pentru a tăia brânza și fructele. Lama cuțitului era, de asemenea, acoperită de sânge.

— Mama? a spus Joey, alarmată. Mama, ce s-a întâmplat?

— L-am omorât. Mama ei avea ochii sticloși din cauza șocului. O, Doamne, eu l-am omorât. Charles este mort. Trebuie să mă ajuți… O, Doamne, Joey, trebuie să mă ajuți. Nu știu ce să fac.

La fel cum avea să depună mărturie în instanță câteva luni mai târziu, Joey i-a spus lui Ruby să se schimbe și să se ducă să ia mașina, apoi s-a îndreptat pe hol spre dormitorul principal pentru a face curat după mama ei.

Dar, spre deosebire de ceea ce a spus în instanță, Ruby nu s-a mai întors niciodată să termine ce începuse.

În timp ce Joey arunca o ultimă privire prin dormitorul principal și baie, încercând să se asigure că tot ce adusese mama ei cu ea se afla acum în sacul de gunoi, a auzit un geamăt și a sărit cât colo. Inima i s-a accelerat, s-a întors încet și a privit în jos la covorul pe care zăcea Charles. Ochii lui, care înainte fuseseră închiși, erau acum deschiși. Ruby spusese că era mort. Dar el era acolo, uitându-se la ea de pe podea.

Monstrul pe care mama ei ar fi trebuit să-l ucidă încerca să *vorbească* cu

ea.

Joey a aruncat o privire sălbatică în jur, îngrozită de ideea de a fi singură cu el, sigură că avea să se ridice și să vină după ea. Dar Charles a rămas unde era, întins pe o parte pe podea.

— Joey. A reușit să-și ridice capul cu un centimetru de pe covor. Joey, ajută-mă…

La auzul vocii lui, Joey s-a dat înapoi până când s-a lovit de perete, ținând sacul de gunoi în fața ei ca un fel de scut inutil.

— Joey… Joey, sună la 911… Joey… te rog…

Respirația lui Charles era superficială, dar încă mai respira. Ce avea de făcut acum! Se oferise să curețe mizeria în urma mamei… dar pentru ce? Chiar dacă Charles murea și ele scăpau cumva de asta, în cele din urmă ar fi existat un alt Charles.

Până la urmă, era vorba despre Ruby. Întotdeauna va exista un alt Charles.

Cuțitul se afla undeva pe fundul pungii de plastic, acoperit de amprentele lui Ruby și de sângele lui Charles.

Joey a fost surprinsă de cât de ușor a fost să ia această decizie.

Punând sacul de gunoi pe podea, a mers pe hol până în camera lui Lexi pentru a recupera patina de gheață. A adus-o înapoi cu ea în dormitorul principal, unde s-a așezat pe scaunul din colț, plină de o certitudine calmă cu privire la ceea ce avea să se întâmple în continuare. Și-a strecurat piciorul în gheata din piele netedă și a încheiat-o cu șireturile.

Și apoi a călcat pe gâtul lui Charles, simțind cum mușchii și tendoanele se desfac sub lamă cu un pocnet lipicios, împinsă de forța furiei ei de treisprezece ani și alimentată de ani de abuzuri, neputință și rușine.

Joey nu putea să ucidă toți monștrii, dar pe acesta îl putea ucide.

Capitolul 48

Când Paris termină de vorbit, cana de cafea a mamei este goală.

— Nu regreți, nu-i așa? întreabă Ruby cu blândețe.

— Nu, spune Paris. Dar am plătit prețul pentru asta, la fel ca tine.

Ruby deschide gura să spună ceva, apoi o închide din nou. După câteva secunde, în cele din urmă dă din cap.

— Trimite-mi banii, spune ea. Și apoi putem să încetăm orice legătură, ceea ce ne dorim amândouă oricum.

— Am adus un cec bancar. Paris se lăsă pe spate în scaunul ei. Și ți-l voi da după ce-mi dai ceea ce am venit să iau.

Ruby se ridică și intră în sufragerie. Paris o privește cum mută paravanul decorativ din fața șemineului și se îndreaptă spre urnă, care se află chiar în vatră. Lanterna lui Paris trecuse chiar peste paravanul șemineului în acea seară; nu i-a trecut prin cap să se uite în spatele acestuia. Ruby se întoarse la masa din bucătărie cu urna și se oprește lângă ea, ținând-o în sus, astfel încât numele de pe urnă să fie vizibil.

Urna este simplă, are o înălțime de aproximativ 20 de centimetri și este confecționată din plastic. Numele JOELLE REYES este ștampilat pe o placă de metal pătat în partea din față.

Dar înăuntru este Mae Ocampo. Paris se holbează la ea. Când te gândești că un întreg corp uman adult poate fi redus la cantitatea de cenușă care încape într-un recipient de această dimensiune.

Of, Mae. Mi-aș dori să fii aici.

Se întinde spre urnă, dar Ruby o mută din raza mâinii ei.

— Îmi vreau cele zece milioane, spune mama ei. Și apoi poți să iei urna și să pleci naibii de aici.

— Zece milioane? Paris clatină din cap. Cine a spus că vor fi zece milioane? Cererea ta inițială a fost de un milion, așa că asta am adus.

De cealaltă parte a mesei mici, buzele lui Ruby se strâng din nou, iar ochii i se întunecă în nori gemeni de furtună. Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, această ușoară schimbare în expresia facială a mamei sale ar fi produs teroare în inima tânără și blândă a lui Joey, transformându-i interiorul în terci în timp ce se pregătea pentru iminenta explozie. Această expresie însemna că urma o bătaie. Această expresie însemna că urmau palme, pumni și lovituri.

Dar ea nu mai este Joey. E Paris. Și tot ceea ce vede când se uită la Ruby este o bătrână nefericită care e supărată că nu face cum vrea ea.

— Nu asta am convenit, zice Ruby cu o voce scăzută.

Și acest lucru obișnuia să fie înfricoșător. Tonul scăzut, puțin mai tare decât o șoaptă, era mai rău decât orice țipăt sau strigăt. Acum nu mai e așa. Odată ce înțelegi cum își face magicianul trucurile, acestea nu te mai iau prin surprindere.

— Nu am fost niciodată de acord cu nimic. Paris își mută scaunul înapoi și se ridică în picioare. Când am spus eu vreodată că ți-aș da zece milioane de dolari? Un milion pentru urnă, dar și pentru viața ta. Aș fi putut să vin aici și să te omor, știi. Crede-mă, m-am gândit serios la asta. Cui i-ar fi păsat dacă ai fi dispărut?

Bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate cecul bancar, îl desface și îl ridică. Sub CĂTRE, numele RUBY REYES este scris la mașină și este clar vizibil, la fel ca și cuvintele UN MILION DE DOLARI ȘI ZERO CENȚI pe rândul unde este specificată suma.

Pare legal, pentru că așa și este. Managerul băncii din Seattle a pus la îndoială nevoia ei de a folosi o metodă de plată pe hârtie, sugerându-i lui Paris să își mute banii prin transfer bancar. În cazul în care cecul bancar ar fi pierdut sau distrus, recuperarea fondurilor ar fi un proces dificil, care ar putea dura luni de zile. Paris i-a mulțumit pentru sugestie și a spus că va accepta totuși cecul.

— Eu nu sunt ca tine, îi spune Paris mamei sale. Prefer să te plătesc decât să fiu ca tine.

— O, mai lasă-mă cu moralitatea ta! Ruby scoate un hohot de râs ca un lătrat. Crezi că suntem atât de diferite, tu și cu mine? Suntem exact la fel. Suntem supraviețuitoare. Uite cu cine te-ai căsătorit. Ți-a oferit viața pe care am vrut să mi-o ofere Charles mie. Te-am învățat bine, lăcustă nerecunoscătoare ce ești. Îmi ești datoare și îmi vreau cele zece milioane. Nu fi lacomă. Amândouă știm că ți-i poți permite.

— Știi ceva? spune Paris, ca și cum tocmai i-ar fi venit ceva în minte. De fapt, nu trebuie să fac nimic pentru tine. De fapt, m-am răzgândit. Nu avem niciun fel de înțelegere. Spune-i oricui vrei despre urnă. Nimeni nu te va crede, pentru că, indiferent cum ai ieșit din închisoare, tot o criminală condamnată ești.

Expresia de șoc de pe fața lui Ruby este aproape comică. Paris strecoară cecul înapoi în buzunar și iese calm pe ușa din față, pregătindu-se pentru o împingere sau o îmbrânceală care ar putea să o arunce de pe verandă. Dar Ruby nu o urmărește.

Paris se îndreaptă spre mașina lui Drew, parcată în continuare în același loc, de cealaltă parte a iazului, apoi, în sfârșit, aude niște pași care vin repede din spate.

În iarbă, se răsucește pe călcâie pentru a se întoarce cu fața la mama ei.

Știa că Ruby nu o va lăsa să plece fără o ultimă negociere. Paris este conștientă că se află cu spatele la iaz, un pic prea aproape de margine pentru gustul ei. Dar dacă aici trebuie să aibă loc ultima lor conversație, așa să fie.

Broaștele au amuțit.

— Ia urna, spune Ruby, împingând-o spre ea. Și dă-mi cecul. Pot să mă mulțumesc cu un milion. E în regulă.

— E în regulă? Poți să *te mulțumești* cu un milion? Paris se uită mirată la ea. Tu te auzi ce spui? Cum se face că ai ajuns să crezi că meriți lucruri care nu sunt ale tale?

— Dă-mi cecul și nu ne vom mai vedea niciodată. Ruby scutură rapid urna, cu brațele încă întinse. Este un preț mic de plătit dacă ne gândim mai bine, nu-i așa? Ai încercat să scapi de mine o dată, când i-ai ajutat să mă bage la închisoare. Dă-mi cecul și scapi de mine pentru totdeauna. Îți promit.

Îi promite! Când și-a ținut Ruby Reyes vreo promisiune care să nu fi fost în favoarea ei?

Paris ia în cele din urmă urna.

Ruby întinde mâna.

— Ei bine?

Ascunzând cu grijă urna sub un braț, Paris bagă mâna în buzunarul de la spate și scoate cecul.

Pe care îl rupe în două.

O face atât de repede, încât Ruby are nevoie de o secundă pentru a înțelege ceea ce tocmai s-a întâmplat. Abia când Paris continuă să rupă cecul, mama ei țipă de furie, un sunet atât de satisfăcător încât ar fi meritat un milion de dolari doar pentru a-l auzi.

— *Tanga kaayo ka,* scuipă Ruby cuvintele. Întotdeauna ai fost o toantă. M-am bucurat când am aflat că ai murit acum mulți ani. Acum am putea la fel de bine să facem să fie adevărat.

Mama ei se năpustește asupra ei, cu toată forța.

Marginea iazului este alunecoasă, iar când Ruby o izbește, Paris este propulsată înapoi în iaz. Se scufundă instantaneu. Simte cum capacul urnei se ridică și vede cenușa – cenușa lui Mae – plutind și dizolvându-se în apă.

În panică, Paris dă drumul urnei și încearcă să se ridice, dar iazul este șocant de adânc, așa cum mătușa ei a insistat mereu că este. Încearcă să se

întoarcă la suprafață bătând cu picioarele, dar e inutil. Nu știe să înoate, nu a învățat niciodată, iar când apa iazului îi intră în gură, aude vocea Titei Flora țipând în capul ei. *Nu te apropia de iaz Jason, dacă nu știi să înoți, o să te îneci!*

Of, ce ironie, se gândește Paris. Dar, înainte de a se afunda și mai mult, simte cum brațe puternice o apucă pe sub ambele subsuori și o trag. Ea nu știe să înoate, dar Drew știe, și o scoate din apă, împleticindu-se cu ea în iarbă.

De undeva din apropiere, Ruby țipă în continuare, în timp ce Paris scuipă și vomită. Apa din iaz are gustul exact așa cum miroase.

— Urna, reușește să spună, înainte de a tuși și a scoate mai multă apă.

Drew o ajută să se ridice. Arată spre urnă, care acum plutește prea departe în iaz pentru a fi recuperată fără să înoate după ea. Oricât de ușurată ar fi, Paris se întristează când se uită la ea. Dintre toate locurile în care se gândise că ar putea să împrăștie cenușa lui Mae, Maple Sound nu era pe listă.

La revedere, prietena mea!

În depărtare, se aud sirenele. Drew a sunat la poliție imediat ce Paris a ieșit din casă.

— L-ai primit? îl întreabă ea, încercând încă să-și tragă sufletul.

În cele din urmă, probabil că nu contează. Pentru mama ei, a fi blocată în Maple Sound ar fi la fel de rău ca și a merge la închisoare.

Drew îi arată unde este salvat filmulețul pe care l-a făcut.

— L-am primit, spune el.

* * *

Momentul în care Ruby o împinge pe Paris este filmat. Ruby Reyes și-a încălcat eliberarea condiționată și se va întoarce la Sainte-Elisabeth pentru a-și ispăși pedeapsa.

Sentința ei pe viață.

La fața locului se află două mașini de patrulare și patru agenți, ceea ce ar putea reprezenta jumătate din forța de poliție din Maple Sound. În timp ce doi dintre ei o conduc pe Ruby spre o mașină, ea se zbate în cătușe, cu părul zburându-i peste tot, cu ochii ei sălbatici și disperați.

— E fiica mea! strigă ea. Nu este cine spune că este! E o mincinoasă!

Este nevoie de amândoi agenții pentru a o împinge în mașina de poliție și, chiar și atunci când ușa se închide, Paris și Drew încă o pot auzi țipând.

— Așadar, aceasta este infama Regină de gheață, spune agentul care notează declarațiile lui Drew și ale lui Paris. Eram doar un începător când a fost judecată și îmi amintesc bine povestea. Nu e deloc așa cum mă așteptam. Deloc.

Partenera lui, suficient de tânără pentru a părea ea însăși o începătoare, nu putea să pară mai puțin interesată de Ruby Reyes. În schimb, privirea ei se fixează pe Paris în timp ce îi înmânează telefonul lui Drew.

Ambii agenți au vizionat filmulețul de două ori. Drew a surprins-o pe Ruby urmărind-o pe Paris până la iaz, unde se pare că a forțat-o pe Paris să ia urna. Paris fiind cu spatele la cameră, cecul bancar nu se vede. Tot ceea ce se vede este Ruby țipând și împingând-o impulsiv pe Paris în apă.

Din interiorul mașinii de poliție, Ruby strigă din nou.

— Înțelege vreunul dintre voi despre ce vorbește? Agentul superior se uită când la Paris, când la Drew. Ce e asta cu fiica ei?

Paris își freacă părul umed cu un prosop vechi pe care Drew l-a găsit în portbagaj. Clatină din cap.

— Sincer, nu știm, spune Drew. Trebuia să îi iau un interviu lui Ruby Reyes astăzi pentru podcastul meu, și mi-am adus și prietena. Probabil că Ruby a fost stârnită de ceva când a văzut-o, pentru că a început să vorbească despre faptul că fiica ei este în viață. Dar, dacă sunteți familiarizați cu povestea, fiica lui Ruby a murit acum aproape douăzeci de ani, într-un incendiu.

Drew arată spre urna goală, care plutea acum în mijlocul iazului.

— Din păcate. Și ambii agenți de poliție dau din cap.

— S-ar putea să fie o întrebare ciudată, îi spune în cele din urmă tânăra agentă lui Paris, ușor ezitantă. Dar… nu sunteți soția lui Jimmy Peralta?

Paris schimbă o privire cu Drew, apoi dă din cap.

— Așa e.

Paris se pregătește pentru un comentariu despre acuzația de crimă, sau poate ceva despre moștenirea ei. Dar agenta doar dă din cap și îi strânge ușor brațul lui Paris.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă, spune ea. Soțul dumneavoastră a fost un tip amuzant. Mi-a plăcut prima ediție specială.

— Da, a fost grozavă, este de acord partenerul ei. O să apară și doilea episod în curând, nu-i așa? Cum se numește?

— *I Love You, Jimmy Peralta,* spune Paris, iar rostirea cuvintelor cu

voce tare o face să zâmbească.

Pentru că îl iubește cu adevărat. O să-l iubească mereu.

Jennifer Hillier
CE
FACEM
PE
ÎNTUNERIC
virtual-project.eu

virtual
project

[1] Department of Corrections - administrația penitenciară din statul California.

Jennifer Hillier

CE FACEM PE ÎNTUNERIC